

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GAELEN FOLEY

"Always fabulous."
JULIA QUINN

AVON
BOOKS

My Scandalous Viscount

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Benim Skandal Vikontum

Gaelen Foley

OceanofPDF.com

Epigraf

*Gerçek ortaya çıkacak.
-Eski İngiliz Atasözü*

OceanofPDF.com

İçindekiler

Epigraf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Sahne](#)

[Yazarın Notu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yazan Gaelen](#)

[Foley Telif](#)

[Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

Bölüm 1

Bu dünyadaki bazı insanlar (aptallar) kendi işlerine bakmaktan mutluydular.

Bayan Carissa Portland onlardan biri değildi.

Kuzenleri olan müthiş Denbury Kızları'nın arasına oturmuş, mürebbiyeleri Bayan Trent'le birlikte usulca horlarken, zarif opera kadehini o Cumartesi gecesi Covent Garden Tiyatrosu'nda bulunan yaklaşık bin kişilik seyirci topluluğunun üzerinde yavaşça gezdiriyordu.

Emin olmak için, mevcut Kalite arasında oynanan küçük dramalar, komediler ve farslar sahnede olan her şeyden çok daha ilgi çekiciydi.

Ayrıca, Ton'daki herkesin sırlarını bilmek, kendi sırlarını korumanın en güvenli yolu gibi görünüyordu.

Üç yaldızlı katmandan oluşan özel locaları incelerken, diğer hanımların opera gözlüklerinin camları ona göz kırptıyordu.

Hayran dilini de akıcı bir şekilde konuşur, bir hanımefendinin sevgilisine gizlice gönderebileceği nazlı işaretleri izlerdi.

Hmm, işte orada. Kocasıyla birlikte oturan Leydi S--, az önce yelpazesini bir yay çizerek alayından subay arkadaşlarıyla birlikte gelen Albay W--'ye doğru salladı. Üniformalı subay daveti kabul ederek sinsice gülümsedi. Carissa gözlerini kıstı. *Tipik bir erkek kedi. Ona karşı dikkatli olsa iyi olurdu.* Oradan oraya sürüklenirken, diğer çeşitli söylentilerin konularını seçti: uşağıyla oynaştığı söylenen mücevherli kontes; sahip olmadığına yemin ettiği metresinden ikiz çocuk doğuran politik lord.

Tiyatronun karşıt uçlarından, kan davalı bir ailenin iki kolu Birbirlerine ters ters bakarken, asma katta kötü şöhretli bir servet avcısı, görünüşe göre kömür fabrikalarına sahip olan bir kurbağa sürüsünün mirasçısına ince bir öpücük kondurdu.

Tüh, tüh, zavallı adam, diye düşündü casusluk yaparken, karısını baştan çıkaran kişiye karşı suç duyurusunda bulunmuş, boynuzlanmış bir kocanın hüznü figürüne rastladığında.

Kutularında süslenen ve dekolte elbiseleriyle mallarını sergileyen demirepsler onu rahatlatmaktan çok mutlu görünüyorlardı.

Hmmph, diye düşündü Carissa.

Birden, seyirciler arasında yaptığı boş taramalar, sahnenin solundaki ikinci katta bulunan belirli bir locada durdu.

Bir nefes kaçtı. *O burada!*

Bir anda aptal kalbi çarpmaya başladı. *Aman Tanrım.*

Zarif dürbününün merceğiyle çevrelenmiş olan adam orada, sandalyesinde uzanmış, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyordu.

Ona doğru bakıyor.

Hızır bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı ve yakışıklı cehennem zebanisi, evet, onun kendisini süzdüğünü gördüğünü teyit etmek için ona arsızca bir selam gönderdi.

Neredeyse bir kedi tıslaması çıkardı ve sanki yanmış gibi lorgnette'ini kucağına bıraktı.

Bir daha ona dokunmayacağına yemin etti; bunun üzerine seyirciler bir kahkaha dalgası daha patlattı.

Hay aksi. Oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı ve huzursuzca etrafına bakındı. Tabii ki ona gülmüyorlardı ama muhtemelen bunu hak etmişti.

Şeytan alsın onu, o haydutun bakışları onu demirepslerden biri gibi hissettirdi.

Kendi dehşetine rağmen, Carissa Portland gizlice bir çapkın tarafından büyülenmişti.

Tekrar.

İçindeki bu zayıflığın, iyi yetiştirilmiş bir erkeğe karşı bu utanç verici duyarlılığın nereden kaynaklandığını tahmin etmekte zorlanıyordu. Belki de kumral saçları suçluydu.

Kızıl saçlılar daha tutkulu olmalarıyla ün salmışlardı. Muhtemelen saçmalıktı, kabul ediyordu ama bu da ona iyi bir bahane gibi gelmişti.

Bahanesi neydi, şey, bir bahane bulmaya zahmet etmedi. Afrodit'in asi bir oğlu gibi yeryüzünde dolaşan altın bir yarı tanrı bunu yapmak zorunda değildi. Büyüleyici, kıvrak zekâlı, inanılmaz derecede yakışıklı, İskandinav Denizi'ndeki buz kütlelerini eritebilecek bir gülümsemeye sahipti.

Beauchamp Vikontu Sebastian Walker, istese cinayetle paçayı kurtarabilirdi. Lockwood Kontu'nun varisiydi ve halk arasında Beau olarak biliniyordu.

Birkaç hafta önce ortak tanıdıkları tarafından tanıştırılmışlardı: En yakın arkadaşları Daphne ve Kate, Inferno Kulübü üyeleri Lord Rotherstone ve Warrington Dükü ile evliydi. Yani aynı çevrelerde dolaşıyorlardı ve elbette onun ününü duymuştu. Kısa bir süre önce ona karşı bu şöhreti fazlasıyla yerine getirmişti. Skandal yaratık onu gerçekten öpmüştü.

Herkesin içinde!

Aceleyle bir yere giderken onu durdurmak gibi bir hata yapmıştı. Onunla yüzleşmekten çekiniyordu ama çok ciddi bir soruya basit bir cevap bulması gerekiyordu: *Herkes nereye gitti?*

Hem Daphne hem de Kate haftalardır kasabada kayıptı. Açıklama. Bu hiç de onların yapacağı bir şey değildi.

Lord Beauchamp'ın kocalarıyla olan dostluğu nedeniyle, onun bir şeyler biliyor olması gerektiğinden emindi. Sözü edilen kocalar da ortadan kaybolmuşlardı, güya Alpler'de bir av gezisine çıkmışlardı.

Ama Carissa arkadaşları hakkında bildiğini sandığı her şeyden şüphe etmeye başlamıştı. Ortadan kaybolmadan önce gruplarındaki herkes çok gizemli davranıyordu. Her şey çok üzücüydü. Elinde kesin bir bilgi yoktu (çıldırııcı!), ama belli ki bir şeyler dönüyordu. Kendisinin neden dışlandığını anlamıyordu.

Gerçek şu ki, açıkçası acıtıyordu.

Neyse ki sonunda Daphne'den güvende olduğunu teyit eden bir mektup almıştı ama arkadaşının sözleri kasıtlı olarak muğlak görünüyordu. Ve böylece, rahatlamayla birlikte daha da büyük bir sıkıntı gelmişti.

Neden onu karanlıkta tutuyorlardı ki? Ona güvenmiyorlar mıydı!

Cevap alabilmek için Beauchamp'ı güvenli bir yerde (öyle sanıyordu) köşeye sıkıştırmıştı. Ama Beauchamp'ı kendi deyimiyle "dıldır ederek" çok oyaladığında, muhteşem vahşi onu kollarının arasına almış ve şehvetli bir öpücükle sorularına son vermişti.

Sanki köşedeki ahlaksız bir fahişeymiş gibi!

Eğer yağmur yağıyor olmasaydı... eğer onları şemsiyesiyle halkın gözünden korumasaydı... skandalın çok feci olacağından emindi, şimdiye kadar kendini asmış ya da (daha modaya uygun olarak) Serpentine'de boğulmuş olurdu.

Belli ki bu alçak, terbiyeli davranışın ilk kurallarını anlamamıştı. Yine de bir kadını nasıl öpeceğini çok iyi biliyordu.

Onu ve tüm bu rahatsız edici olayı bir irade ile aklından uzaklaştırdı ve dikkatini sahneye yöneltti. Gecenin programı Vivaldi'nin coşkulu "Bahar" konseriyle başlamış, ardından *Grek Kızı* adlı vasat bir trajedi gelmişti.

Savaşın Talihi adlı komik son bölüm herkesin beklediği bölümdü. Günün önemli nüktedanlarından ve Boodle's adlı centilmenler kulübünün kurucu üyelerinden olan popüler Bay Kenney'nin son güldürüsüydü.

Oyunda Bay Kenney'nin sevilen karakteri yaramaz Jeremy Diddler olmamasına rağmen, seyirciler oyundan keyif almış görünüyordu.

Karakterler şakalaşırken seyircilerin üzerinden kahkaha dalgaları geçti sahnede bir ileri bir geri gidip geliyordu. Carissa dikkatini vermek için elinden geleni yapıyordu ama göz ucuyla Lord Beauchamp'ın farkında olduğunu fark etti.

Sahne görevlilerinin üzerlerini değiştirmeleri için perde kısa süreliğine kapandığında

manzarayı seyrederken, ona doğru temkinli bir bakış daha atmaktan kendini alamadı.

Portakal satıcılarından birinin Vikont'a bir mesaj iletme üzere kutusuna girdiğini görünce merakı hemen arttı. Portakalcı kız parasını beklerken Carissa onun küçük notu alıp okuduğunu gördü.

Carissa'nın başka seçeneği yoktu. Doğuştan meraklı yapısı onu buna zorluyordu. Opera bardağını kucağından kaptı ve tam zamanında gözüne kaldırarak adamın yontulmuş yüzünde toplanan için için yanan ifadeyi gördü. Lord Beauchamp tiyatronun diğer ucuna baktı ve göndereni onaylarcasına başını salladı: Carissa da onun bakışlarını takip etmeye çalışarak opera kadehini o yöne doğru yaklaştırdı.

Boşuna.

Ona notu gönderen her kimse kalabalığın arasında kaybolmuştu.

Aslında, bu gece onunla sırasını savmak isteyen sosyetenin soylu fahişelerinden herhangi biri de olabilirdi. Kaşlarını çatarak onun karşısındaki katlara baktı. Doğrusu, bir kan aygırının tüm ahlakına sahip olduğu için Beauchamp'a mı yoksa onun anlamsız sevgilerinde bu kadar özgür olmasını kıskandığı için kendisine mi daha çok kızdığını bilmiyordu.

Bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için opera bardağını Vikont'a doğru çevirdi. Beau turuncu kıza döndü ve bir şey istedi; kız ona bir kalem uzattı.

O cevabını karalarken, Carissa portakal satıcısının neye benzediğini ezberledi: uzun boylu, yorgun bir köylü kıızı. Sonra çapkın ona notunu bir bozuk parayla birlikte verdi ve cevabını iletmesi için onu gönderdi.

Turuncu kız özel locasının küçük kapısından çıkıp gözden kaybolurken, Carissa'nın içini sorular kemiriyordu. Bugünlerde kiminle ilişkisi vardı? Elbette etrafında pek çok kadın olduğunu biliyordu ama özellikle biri var mıydı?

Peki neden umursuyorsun? diye sordu sağduyulu bir şekilde.

Bilmiyorum. Bir nedene ihtiyacım

var mı? Evet, cevap verdi.

Omuz silkti, bir şey itiraf etmeyi reddetti. *Sadece bilmek istiyorum çünkü -Çünkü bilmek istiyorum!*

Birdenbire kötü bir ilhama kapıldı.

Ya burada oturup, hangi beceriksiz kadının bu gece kendini onun pençelerine atacağı merakıyla yanıp tutuşacaktı ya da bir şeyler yapacaktı. Ve gidip öğrenecekti.

Ne de olsa bir bilgi kadını olarak turuncu kızlara rüşvet verilebileceğini çoktan keşfetmişti.

Doğru.

Hemen sandalyesinden kalkarak fısıltıyla kendini affettirdi. Bayan Trent şaşkın bir sarsıntıyla uyanırken, Denbury'nin Kızları

gözleri. Aslında bu, şımarık güzellerin çoğu şeye verdiği tepkiydi.

"Ne yapıyorsun sen?" On dokuz yaşındaki Leydi Joss ona söyleniyordu. "Kadınlar tuvaletine gitmem gerekiyor."

"Sadece tutamaz mısın?"

"Hayır."

On yedi yaşındaki Leydi Min, "Bu iğrenç," diye karşı çıktı.

"Özür dilerim." Kuzenlerinin kendisine sürekli kızmasına aldırmadan Denbury kutusundan çıktı ve küçük kapıyı arkasından kapattı.

Carissa bir anda üçüncü katın koridoruna fırladı, terlikli ayakları sessizliğin içinde hızla şaklıyordu.

O portakal satıcısını bulmalı ve yolunu kesmeliydi.

Beauchamp'ın bu gece kiminle yatacağını umursamaması gerektiğini biliyordu ama içindeki her şey o nota bakmak zorundaydı. Kendi gözleriyle görmek, ona Lord Beauchamp gibi muhteşem çapkınların beladan başka bir şey olmadığını hatırlatacaktı. Zevk peşinde koşarlar ve kimin incindiğini umursamazlardı.

O bilmeli.

Öte yandan, dürüst olmak gerekirse, bazen onda cazibe ve karizmadan daha fazlası olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve geniş omuzlar. Güzel kaslar. Güldüğünde dans eden deniz köpüğü renginde büyüleyici gözler, ki bu sık sık olurdu, sert bir çene hattı ve son derece öpülesi dudaklar

Kendini tekrar elindeki işe verdi ve aceleyle devam etti. Gerçekten de, fiziksel çekiciliği bir yana, hayatında birkaç ilginç şey yapmıştı.

Her zamanki yöntemlerini kullanarak, geçmişindeki bazı oldukça renkli maceralar da dahil olmak üzere onun hakkında bir dizi tuhaf bilgi bulmayı başarmıştı.

Elbette onun kökeni de en az kendisi kadar mükemmel bir soydan geliyordu. Annesi Leydi Lockwood zamanının en güzel kadınlarından biriydi, hatta şimdi ellili yaşlarında olmasına rağmen hâlâ öyleydi. Babası, Lockwood Kontu'nun da

Kasabaya pek sık gelmeyen, taşralı bir lordun "avlanmayı, ateş etmeyi" tercih eden kaba saba bir huysuz.

Beau'nun çocukluğunu nerede geçirdiğini bilmiyordu ama genç bir adamken Oxford'a gitmiş, Yunanca ve Latince öğrenmiş ve derslerinde hiç zorlanmadan başarılı olmuştu, öyle duymuştu. Kaynaklarına göre, kendi iyiliği için fazla zeki olan Beau'nun canı kolayca sıkılmış ve kendini ayyaşlıkla ve her türlü çılgın macerayla meşgul etmişti. Ve gençliğinde bile kadınlar vardı.

Uygunsuz sayıda kadın.

Ama görünüşe göre, genç aristokratın kahramanlık anları da varmış. Bir keresinde, söylentilere göre yirmi bir yaşındayken, uzun bir gece eğlencesinden sonra sabahın erken saatlerinde eve dönerken, yanan bir pansiyona rastlamış.

Bütün gece içtiği viski mi onu aptalca cesur yapmıştı, yoksa her zaman böyle miydi, bilemiyordu. Ama yanan binaya koşmuş ve itfaiye daha oraya ulaşamadan içerideki herkesi kurtarmıştı.

Yirmi kadar insanın hayatını kurtarmıştı.

Bundan kısa bir süre sonra, babası Kont, onu kontrol ettiği cep ilçelerinden biri için Parlamento Üyesi yapmıştı. Bu görevi oğluna dayatmıştı, böylece bir gün Lordlar Kamarası'ndaki koltuğuna oturmaya hazırlanmasına yardımcı olacak deneyimi kazanabilecekti.

Kont, genç milletvekilinin ayağa kalkmasını ve ateşli idealizmi, sert suçlamaları ve uzlaşmayı esef verici bir şekilde reddetmesiyle her iki partinin liderlerini de öfkeliendirmesini pek beklemiyordu.

Onun her zaman alaycı biri olmadığını ve birçok romantik tuhaflığına rağmen vatandaşlık görevi duygusuna sahip olduğunu bilmek güzeldi. Bir yıl sonra kızgın bir tiksintiyle görevinden istifa edip çapkınlıklarına geri döndüğünde, bir ömür boyu yetecek kadar siyasi düşman edinmişti.

Bunlar da zamanı gelince cesur genç Vikont'tan intikamlarını aldılar, çünkü onun sosyetenin soylu fahişelerinden birinin gözüne girmek için gözü dönmüş bir rakiple düello yaptığı duyulmuştu.

Çok iyi bir nişancı olduğu herkesçe kabul edilen Beauchamp, kendisine meydan okuyan adamı öldürmeye tenezzül etmemiş ama yaralamıştı. Sonuç olarak rakibinin bacağı diz altından kesilmek zorunda kalmıştı ve ne yazık ki bu adam bir bakanın yeğeni çıkmıştı.

Elbette, kitaplarda düelloya karşı kurallar vardı, ancak onurla yaşayan ve ölen üst sınıfa nezaketen, bu yasalar neredeyse hiç uygulanmadı.

Tabii yüksek mevkilerde düşmanları yoksa.

Bürokratlar Beauchamp'ın üzerine çekiç gibi inmiş, diğer genç İngilizlere birbirlerini vuramayacaklarını öğretmek için onu örnek almaları gerektiğini iddia etmişlerdi.

Lord Lockwood'un şen şakrak oğlunu Newgate'ten uzak tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Bunun yerine, büyük bir para cezası ve artık tek bacaklı olan öfkeli adama ödenen tazminatın ardından, yakışıklı genç düelloocu şaşırtıcı olmayan bir şekilde seyahat etmeye gönderilmişti. Yurtdışında yaban yulaflarını ekmek için, olduğu gibi. Duyduğuna göre, savaş çabalarına gevşek bir şekilde bağlı bir görev verilmiş, ancak babasının ısrarı üzerine, genellikle hatların çok gerisinde, tehlikenin yolundan uzak tutulmuştu.

Onun beladan uzak durduğunu hayal etmek oldukça zordu, diye düşündü, ama bir şekilde savaş sona ermişti ve işte yine buradaydı, yara almadan.

Söylentilere göre artık temelli olarak evine dönmüştü.

Tabii ki İngiltere'ye döneli daha üç ay olmamıştı ki başı yine belaya girdi.

Cehennem zebanisinin bu kez ne yaptığından henüz emin değildi, ama onun son macerasını ilk kez amcasının çalışma odasını karıştırırken öğrenmişti.

Vasisi Lord Denbury ve Lordlar Kamarası'ndaki ahbablarının, çeşitli komitelerinde olup bitenler hakkında birbirlerini bilgilendirdiklerini biliyordu. Amcasına gönderilen bu parlamento özetlerinden birinde

Vikont Beauchamp'ın İçişleri Bakanlığı'ndan gizli bir heyet tarafından soruşturma altında olduğunu ortaya çıkardı.

Bunun ötesinde herhangi bir ayrıntı verilmemiştir.

Bu tamamen kafa karıştırıcıydı ve o güneşli gülümsemesinin ardında güzel, kötü bir tohum olduğunun bir başka kanıtıydı.

Boş merdiven boşluğundan aceleyle inerek asma kata doğru ilerledi. seviyede, oraya buraya bakarak, o özel, yorgun görünümlü turuncu kızı arıyordu.

Sahneden gelen boğuk diyaloglar ve seyircilerden gelen kahkaha sesleri Seyirciler devam etmekte olan oyundan duvarlara doğru akıyordu. Bay Kenney belli ki meşhur mizah anlayışıyla onları öldürüyordu.

Ancak Carissa'nın eğlenceye ayıracak vakti yoktu, asma kattaki koridorda koşturarak işine devam ediyordu.

"Yardımcı olabilir miyim, Bayan?" diye fısıldadı üniformalı görevlilerden biri.
geçti.

Başını salladı, masum bir gülümseme gibi görünmesini umduğu bir ifade takındı ve aceleyle yoluna devam etti.

Bilgi edinmek için kullandığı bu gizli yöntemi kimsenin öğrenmesini istemezdi. Rüşvet için birkaç bozuk parası olduğundan emin olmak için el çantasına bir göz attıktan sonra asma kattaki koridorun kıvrımı boyunca ilerleyerek kapalı konferans salonunun arka hatlarını kucakladı.

Virajı döndüğünde nihayet peşinde olduğu turuncu kızı gördü ama bir solukta en yakın perdeli oyuğa girdi. Biri ondan önce davranmıştı!

Carissa çok dikkatli bir şekilde oyuğun kenarından baktı. *Kahretsin, bu da kim? Planımı çaldı.*

Sonra portakalla konuşan adamı incelerken içini bir ürperti kapladı-
Kızım.

Güzeldi, siyah saçlıydı ve sanki seyahatten yeni dönmüş gibi rüzgarla savruluyordu; kaslı vücudundan kara kaşlarına kadar

kesinlikle kötü görünüyordu.

Bir kadının, belki de *onun* kadınının Beauchamp'la değiş tokuş ettiği nota bakması için turuncu kıza rüşvet vermesini izlerken ağızı kurudu. Carissa'nın kalbi küt küt atıyordu. *Oh, Beauchamp, umarım imzanı atmamışsındır.*

O gizli notlarda hiç yazmıyordu.

Elbette bunun için fazla zeki ve tecrübeliydi. Ama eğer bu hatayı yaptıysa, çapkının yeni bir düelloya sürüklenmesinden korkuyordu. Görünüşe göre bu gece kıskançlık hisseden tek kişi o olmayabilirdi.

Oyuktaki perdenin arkasına gizlenerek, yakışıklı, siyah saçlı adamın notu okuyup alay etmesini dehşet içinde izledi.

Alaycı bir kahkaha attı. Acı bir ifadeyle başını salladı. Gülümsedi, sonra turuncu kızdan gergin bir şekilde başka bir kâğıt parçası istedi, kız da ona verdi. Orijinal notu avucunun içinde buruşturdu ve göğüs cebine soktu.

Sonra da kendi mesajını yazdı.

Karanlık bir bakışla notunu turuncu kıza uzattı ve bir parmağını dudaklarının üzerine koyarak sanki onu gizlilik konusunda uyardı.

Kızın eline kâğıt bir banknot tutuşturdu ve onu yoluna gönderdi. Carissa'dan hâlâ habersiz olan yabancı, turuncu kızın aceleyle gidişini izledi, kolları iki yana açılmış, ayakları yere sağlam basıyordu. Sonra, kurduğu tuzaktan memnunmuş gibi soğuk bir gülümsemeyle topuklarının üzerinde döndü ve tiyatrodan dışarı çıktı.

Carissa bir an sonra saklandığı yerden çıktı, vücudunu korku kaplamıştı. *Oh, Beauchamp, tuzağa düşürülüyorsun.* Her kim olursa olsun, *günün kadınıyla* buluşmaya giderse başına neler gelebileceğini hayal etmeye bile cesaret edemiyordu. Öldürülebilirdi!

Carissa bir kez daha harekete geçmiş, turuncu kızın peşinden koşarak onun bir ihanetten başka bir şey olmayan bu notu teslim etmesini engellemeye çalışıyordu. Beauchamp kötü, yozlaşmış bir çapkın olabilirdi ama kimsenin onu öldürmesine izin verecek değildi!

Portakal satıcısının peşinden özel tiyatro localarının arka tarafındaki sessiz yan koridora doğru koşarken kayarak durdu.

Çok geç!

Yumru, sıranın yarısındaki dar kapılardan birinden içeri adımını atmıştı. *Olamaz. Şimdi ne yapacağım?*

Kalbi küt küt atarken tedirgin bir şekilde etrafına bakındı.

Tiyatronun ait olmadığı bir bölümünde, refakatsiz bir şekilde orada durmak bile bir kumar sayılırdı.

Turuncu kızı özledikten sonra, onun yanına gitme düşüncesi Beauchamp'ın locasında onu uyarmaya çalışmak, seyirciler arasındaki diğer meraklılar tarafından görülme riskini göze almak kanını dondurmuştu. Kendisinin de bir dedikodu nesnesi haline gelmesini hiçbir şekilde göze alamazdı.

Zaten saklayacak çok şeyi vardı.

Bununla birlikte, yapılacak en akıllıca şeyin bu çılgın arayışı derhal terk etmek, koltuğuna geri dönmek ve hiçbir şey görmemiş gibi davranmak olduğunu fark etti.

Ama bir adamın hayatı tehlikede olabilir.

Ve tamamen sinir bozucu olmasına rağmen, dünya onsuz daha karanlık, daha sıkıcı bir yer olurdu. Aklıma gelmişken, belki de kaderin bu küçük cilvesini kendi lehine çevirebilirdi.

Oooh, diye düşündü. Bir bilgi alışverişi. Evet!

Eğer bana Daphne ve Kate'in nereye gittiğini ve neler olduğunu anlatırsa, ben de ona gördüklerimi anlatırım. Bu adil, değil mi? Eğer reddederse, o zaman belki de haydut başına geleni hak ediyordur.

Ne yapacağından emin olmadan kutunun kapısına doğru süzüldü, sonra durdu. Muhtemelen şu anda bile sahte notu okuyor, tuzağa çekiliyordu.

Orada öylece durdu, kararsız ve tereddütlüydü, çünkü tüm bunlarla ilgili bir başka küçük sorun daha aklına gelmişti. Eğer gördükleri konusunda onu uyarmaya kalkarsa, onun kişisel işlerine burnunu soktuğunu anlayacaktı.

Kadının kıskanç olduğunu fark edecek ve sonra, ah, o zaman kahkahalarla gülecek ve bir okul çocuğu gibi onunla alay edecekti - ve sonra, kıskanç kocayı boşverin, onu kendisi öldürecek, alçağın boynunu kıracaktı.

O anda, ne yapacağına tam karar veremeden, tiyatro locasının küçük kapısı açıldı ve turuncu kız dışarı fırladı.

Onun hemen arkasında, uzun boylu ve prens gibi görünen haydut ortaya çıktı.

onun atamasına.

Onu görür görmez durdu ve kaşları bir anda havaya kalktı.

Carissa donup kalmış, dili tutulmuş bir halde ona bakıyordu.

Yakalandığını biliyordu; adamın kurt gibi gülümsemesi, kızın utanç dolu bir öfkeyle çığlık atıp kaçmak istemesine neden oldu. Ama turuncu kız onları loş ve sessiz koridorda yalnız bırakarak hızla uzaklaşırken, o yutkunarak kendini tuttu.

Dokunacak kadar yakın.

"Evet, sevgili Bayan Portland," diye mırıldandı, bakışlarını tam bir erkek takdiriyle onun üzerinde gezdirerek. "Ne hoş bir sürpriz. İsteddiğiniz bir şey var mıydı?"

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Karnaval maskesi gibi taktığı her zamanki kaygısız gülümsemesine rağmen, Beau bu akşam tiyatroya karanlık ve kötü bir ruh haliyle girmiş, mücadelede kendini çok yalnız hissetmişti.

Büyük bir baskı altındaydı, gergindi ve geçtiğimiz ay Tarikat'ın aldığı tüm darbeler yüzünden çok öfkeliydi. Amirleri Virgil'in ölümü; Drake'in kaçıışı ve olası ihaneti; ajan arkadaşları Nick ve Trevor'ın ortadan kaybolması; ve şimdi de İçişleri Bakanlığı'nın Teşkilat'ın gizli çalışma yöntemleriyle ilgili kanlı soruşturması.

Her şeyden bıkmış bir halde, her zamanki çaresini aramak için bu zengin av bölgelerine gelmişti: dikkatini dağıtacak, hayal kırıklığını birkaç saatlik fiziksel mutlulukla değiştirecek istekli bir yatak partneri.

Ona bunu verirken sabaha kadar kendine gelir.

Ama tiyatro locasından dışarı adımını attığında, kendisine teklifte bulunan ahlaksız düşesi tamamen unutmuştu. Çünkü burada çok daha tatlı bir

Eşsiz Bayan Portland, kanaryayı yiyen küçük kötü kedi gibi ona bakıyordu.

Bunu açıklayamıyordu ama bu kızla ilgili bir şey onu güldürüyordu. Her zaman bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyordu ve nedense bunu çok eğlenceli buluyordu.

Şimdi bile, onun orada durduğunu görmek her zamanki gibi ruh halini neşelendiriyordu. Bunu açıklayamıyordu; o etraftayken her zaman biraz aptallaşıyor gibiydi. Hasat kraliçesinin peşinden koşan köyün aptalı gibi gülümsemekten kendini alamıyordu.

Bir sırtıya karşı koydu. *Bu eğlenceli olacak.*

"Sevgili Bayan Portland," diye karşıladı onu centilmen bir ciddiyetle, arkadaşı ciddi ve centilmen Lord Falconridge'i kendisine ne kadar çok tercih ettiğini biliyordu. "Bu akşam sizi tiyatronun benim tarafıma getiren nedir? Bunca yolu sadece benim mütevazı halimi görmek için geldiğinizi ummuyorum herhalde?"

Başını eğdi ve ona uzun uzun acı çeken bir bakış attı.

"Eğer öyleyse, elbette, ben sizin hizmetkârınızım."

"Hmmp. Belki," diye itiraf etti, ellerini arkasında kavuştururken çenesini kaldırdı.

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Ve bunu itiraf mı ediyorsun? Beni gördüğünde genellikle başka yöne kaçarsın."

"Beni suçlayabilir misin?" diye hafifçe karşılık verdi.

Beau öylece baktı.

Tanrım, onun kendisine olan kadınsı ilgisini hissettiğinde, bu neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı, kendini tutuyordu. Alt bölgelerinin onun için yaygara kopardığını hissetti ve kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Ama bu doğrudu. Bu tiyatrodaki tüm kadınlar arasında, aktrisler ve demirepsler dahil (çok kolay), Lord Denbury'nin yeğeni yatağına girmesini en çok isteyeceği kişiydi.

Ne yazık ki bu sadece bir hayaldi, çünkü kardeşi Warriors, Daphne'nin masum küçük arkadaşını hafife alırsa başına neler geleceğini anlatmaya çoktan özen göstermişti.

Genel olarak kimseden korkmazdı ama söz konusu olan Tarikat ajanlarıydı; üçü de iyi eğitilmiş ve birkaç yaş büyük oldukları için kendisinden bile daha deneyimliydiler. Hayır, Rotherstone'un yumruğuyla yüzünün parçalanmasını ya da Warrington'ın çizmesiyle kaburgalarının kırılmasını hiç istemiyordu, hele Falconridge'in ona neler yapabileceğini hiç düşünmemişti, kumral kontun ufak tefek bilgi hanımına karşı beslediği ağabeyce düşkünlük göz önüne alınırsa. Jordan Lennox, çocukluk aşkıyla yeni evlenmiş olan Lord Falconridge, neredeyse hiç sinirlenmeyen, ama sinirlendiğinde de artık çok geç olan uysal bir tipti. Sen çoktan ölmüştün.

Beau'nun baştan çıkarıcı eğilimlerinin ve Daphne'nin arkadaşına yönelik hararetli dikkatinin farkında olan bu tecrübeli, biraz daha yaşlı ajanlar, ondan Daphne'ye dokunmayacağına dair isteksiz bir söz almışlardı. Alıngan, küçük peri kraliçesinin kendisine dokunulmasını istediğinden emin olmasına aldırmadan.

Ah, pekala. Bu bakamayacağı anlamına gelmiyordu.

Soluk bahar yeşili sade bir ipek elbise giymişti ve adam kısa bir süre için elbiseyi onun kıvrak vücudundan sıyrıp çıkarma fantezisi kurdu. Ama onun şansına, Rotherstone'un dostça ölüm tehditleri bir yana, adam şehvetiyle hareket etmemeye çoktan karar vermişti.

Gerçek şu ki, Carissa Portland sırları ortaya çıkarmaya meraklı küçük bir dedikoducuydu, o ise bunları Kraliyet için saklamakla görevli bir casustu.

Böyle bir kız belaydı. İhtiyacı olmayan bir bela. Kendi başına yeterince bela vardı.

"Peki, senin için ne yapabilirim?" diye mırıldandı, omzunu koltuğa yaslayarak

Duvar.

"Peki." Dudağını ısırды ve bakışlarını kaçırdı, tereddüt ederken kirpiklerinin altından onu süzdü. "Başlangıç olarak, bana kim olduğunu düşündüğünüzü söyleyebilirsiniz.

buluşmaya gidiyorsun."

"Pardon?" diye hayretle bağırdı. Kadın sadece ona baktı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak usulca güldü. "Ve ne iş tam olarak size mi ait?"

"Yok," dedi boş bir omuz silkmeye, onun bakışlarından kaçınarak. "Sadece merak ediyorum."

Ona şüpheye baktı. "Sen bunu nereden biliyorsun ki? Beni mi izliyordun?"

"Gözlerim var."

"Ve meraklı küçük bir burun," diye kabul etti, burnunun ucuna vurarak. "Ama ben

dudaklarını tercih ederim. Söyle bana," diye ekledi gizli bir mırıltıyla, daha yakına eğilerek, "o öpücüğü benim kadar sık düşündün mü?"

"Beauchamp!"

"Portland."

Kendisine rağmen ona şüpheli bir gülümseme verdi ve yanındaki duvara yaslandı.

"Hayır," diye yanıtladı sonunda. "Bunu hiç düşünmedim." Pürüzsüz fildişi teni kızıl bir allıkla doldu.

Beau eğlenerek ona baktı. "Çok yazık. Bir tane daha almaya gelebileceğini düşünmüştüm."

"Pek sayılmaz." Sert bir bakışla, daha güvenli bir mesafe bırakarak uzaklaştı.

Aralarında.

"Pekala, o zaman, bütün gece bekleyemem, kızım. Neden buradasın?"

Hemen cevap vermedi ama sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Bu gece her kimle buluşacağınızı düşünüyorsanız, gitmemenizi tavsiye ederim."

"Neden?" şakacı bir alaycılıkla kaşlarını çattı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Oh, kes şunu. Bana Daphne'nin nerede olduğunu söyler söylemez sana nedenini söyleyeceğim."

Beau inledi ve duvara yaslandı. "Lütfen yine başlama. Daphne'nin sana yazdığını sanıyordum."

Öyle olduğunu biliyordu, çünkü Rotherstone'un hanımından bunu yapmasını isteyen oydu.

"Evet, mektubu aldım ve bunun için minnettarım. Bununla bir ilgin olduğunu biliyorum. Ama yine de çok belirsizdi. Bak, bir şeyler döndüğünü biliyorum ve *senin* de bunun ne olduğunu bildiğini biliyorum. Şimdi ya bana ne olduğunu söylersin ya da-

"Ya da hiçbir şey," diye araya girdi. "Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü. Arkadaşların güvende. Bilmen gereken tek şey bu."

Duvarдан uzaklaştı ve zarif omuzlarını silkerek kaldırdı. "Pekâlâ. Seçim sizin. İyi akşamlar, Lord Beauchamp." Arkasını dönmeye başladı.

"Bekle, sen." Gitmesini engellemek için dirseğini hafifçe yakaladı. "Bana ne söyleyecektin?"

"Hmm?"

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Böyle bir şey mümkün olabilir mi?" diye alay etti.

"Hmm, akıllı. Gel bakalım. Çıkar ağzındaki baklayı. Sosyete dedikoduları konusunda uzman olduğunuzu kabul ediyorum. Bu geceki yol arkadaşım hakkında bilmem gereken bir şey biliyor musun?"

Alay etti ve kolunu adamın hafifçe tuttuğu yerden kurtardı. "Karşılığında hiçbir şey vermeyeceğin halde sana sadece söylememi mi istiyorsun? Oh, ama sanırım tanıştığın her kadının senin için bir aptal olmasını ve ne dersin yapmasını bekliyorsun!"

"İyi olurdu," dedi omuz silkerek.

Daha yakına eğildi. "Ha!"

Sonra adam onu bir gülümsemeye yakaladığında nefesi kesildi. "O zaman seni öpüp çıkarayım mı?" Onu daha yakına çekti ve kız ona kaşlarını çatmasına rağmen, yeterince istekli bir şekilde kendisini daha yakına çekmesine izin verdi. Adamın nabızı kızın kabullenışıyle sıçradı. "Bu gece oldukça güzel görüldüğünü söyleyebilirim."

"Yağcılıkla bir yere varamazsın. Özellikle de başka bir kadınla buluşmaya giderken! İlginç bir adamsınız, Lord Beauchamp."

"Ah, hadi ama, sorun ne?" diye duygusal bir mırıltıyla onu kandırdı. "Kıskandın mı, seni küçük sevgilim? Bu yüzden mi buradasın? Dikkatimi başka birine vermemi engellemek için mi?"

Bir hışımla geri çekildi. "Gerçekten de egon sınır tanımıyor."

"Neden umursadığını anlamıyorum. Benden hoşlanmadığınızı açıkça belli ettiniz."

"Yok!"

"Tabii ki hayır," dedi hafifçe irkilerek.

"Sadece incindiğini görmek istemiyorum," diyerek kaşlarını çatı. "Daha dikkatli olmalısın."

"Neyin?"

Omuz silkerek duvara baktı. "Oh, bilmiyorum... Eğer durup riskleri göz önünde bulundurursanız, bu aptalca görevlerde sizi pek çok tehlike bekliyor olabilir."

"Ne gibi?" diye sordu dünyevi bir eğlenceyle. "Ya onda Fransız hastalığı varsa?" diye fısıldadı. "Ya *bende* varsa?" diye karşılık verdi.

Dehşet içinde nefesi kesildi. "Öyle mi?" "Delik deşik. Sadece şaka yapıyorum!"

Koluna vurdu ve fısıldadı, "Bu komik bile değil, seni şeytan!" Sonra da tiyatro locasını işaret etti. "Neden beladan uzak durup oyunu izlemeye gitmiyorsun?"

"Beni sıkıyor. Tıpkı seni sıkıdığı gibi, bahse girerim. Ayrıca bu kadın bana hayal bile edemeyeceğin zevkler vaat etti," dedi meydan okuyan bir ses tonuyla,

Sadece ne yapacağını görmek için.

Yeşil gözlerinden kıvılcımlar saçarak ona dik dik baktı. "Böyle bir zevk, lordum, genellikle acıya yol açar."

"Bunun da zaman zaman cazibesi oluyor. Ne anlatmaya çalışıyorsun Ben mi, yavrum?"

"Daphne nerede?" diye ısrar etti.

Ona kaşlarını çattı, köstekli saatine baktı ve duvardan uzaklaştı.

"Üzgünüm, gitmem gerek."

"İyi o zaman! Git hadi! Ama hiç aklına geldi mi senin bu hanımın bir kocası olabilir mi?"

"Hepsinin yok mu?"

"Buna zina denir!" diye fısıldadı.

"Benim ölümsüz ruhum için endişeleniyorsun. Ne kadar tatlı." "Ve bedenini!"

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı hayranlıkla.

"Öyle demek istemedim!" diye karşılık verdi, telaşlanmıştı.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Şefim yanaklarından bir flambé yakabilir, aşkım." "Ben sadece seni skandaldan uzak tutmaya çalışıyorum!"

"Ama skandalları severim. Siz küçük dedikoduculara yapacak bir şeyler veriyor."

"Ben dedikoducu *değilim*!"

"Özür dilerim. Bilgi hanımıyım. Ama sanırım oldukça haklısınız. Siz masumsunuz ve ben tamamen kötüyüm. Sizi ayartmamalıyım," dedi alaycı bir tavırla. "Bu yüzden sizden ayrılıyorum, güzel bayan -ama hatırlatırım, beni aramaya gelen sizdiniz. Size sevgiyle iyi geceler diliyor ve hassas duygularınızı incittiğim için özür diliyorum. Yine de - bu sadece bir öneri - ama ahlaksızlığım sizi rahatsız ediyorsa, her zaman kendi işinize bakmayı deneyebilirsiniz." Ona bir göz kırptı. "*Au revoir*."

"Ugh! Beauchamp."

Sırtını ona dönerek durakladı, şeytani ve bilmiş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Evet, hayatım?" Yavaşça döndü. "Başka bir şey var mıydı?"

"İhtiyacınız var mı?" diye sordu kasıtlı bir ima tonuyla.

Ellerini iki yana doğru kaldırdı. "Neden bu kadar imkansızsın? Bu kadınlara yaşattığın kalp acısını hiç düşündün mü?"

Vicdan azabını görmezden gelerek alay etti. "Çok iyi biliyorlar ki beni ciddiye almak için. Siz de aynısını yapmayı öğrenmelisiniz."

Kadın dönerek ondan uzaklaştı. "İyi o zaman, git! Ve umarım dersini alırsın," dedi nefesinin altında. "Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun."

"Ve sanırım bir haleyı hak ediyorsun," diye karşılık verdi. "Bu ne anlama geliyor?"

Kaşlarını çattı ve kızın kendisini etkilemesine izin verdiği için sinirlenerek başka tarafa baktı. "Boş ver."

"Hayır, ne ima ediyorsun?" diye ısrar etti.

Adam ona ters ters baktı. "Herkesi kandırabilirsin Carissa Portland ama korkarım beni kandıramazsın. Şu haline bak, orada dikiliyorsun, koparılmak için öyle olgunlaşmışsın ki." Daha da yaklaştı. "Neden gelip bana işkence ediyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun? Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Geri adım attı ve yüzü öncekinden üç ton daha kırmızıya döndü. "Özür dilerim!"

Kadının nefis vücuduna için için yanan bakışlar fırlattı. "Sana bir Başlangıç olarak iyi, sağlam bir öpüşme." Bakışları kızın göğüslerine takıldığında ağzı sulandı, meme uçları neredeyse elbisesinin içinden fırlayacaktı ve dokunması için yalvarıyordu. Kanı arzuyla dolup taşı. "Ah, evet. İlgilendiğin çok açık. Ama tam olarak ne yapmamı bekliyorsun? Seni zorlamamı mı? Bu benim oynamadığım bir oyun," diye alçak bir ses tonuyla onu bilgilendirdi. "Ya kendi özgür iradenle bana gelirsın ya da hiç gelmezsin. Ama hangisinin olacağına karar verene kadar eve, bakıcına koş küçük kız. Git hadi. Her karşılaştığımızda yaptığın gibi yine kaç ve benden saklan. Evet, hatalarım var ama en azından ikiyeüzrlü değilim. Eğer hissettiklerinden korkuyorsan, bu senin sorunun. Ama buraya gelip tek istediğin beni azarlamakmış gibi davranma. İnan bana, senin merakını ve kendi merakımı tatmin etmekten mutluluk duyarım.

Ne zaman sormaya hazır olursan aramızdaki ilişkinin nasıl olacağını anlatırım. Ama o zamana kadar bir kadına ihtiyacım var, küçük bir kıza değil. Bu yüzden, eğer izin verirsen, aşkım, çok kadın olan biriyle bir randevum var."

Sen böyle düşünüyorsun, diye düşündü Carissa, aslında bunun bir onu bekleyen *adam*.

O alçağa hak ettiği dayağı atacak olan bir adam.

Kaba, gururlu, iğrenç canavar! Bu ne cüret?

Adam uzaklaşırken başını sallayıp içinden küfrederek, o alçağın hak ettiğini bulacağı düşüncesinin tadını çıkardı. Bu gece o yakışıklı yüze alacağı her darbe tamamen kendi suçuydu. Bunu hak etmişti.

Bu dünyadaki bazı insanlar felakete davetiye çıkarmakta ısrar ediyordu. Ama onu, şeytanı kurtarmaya çalışmaktan bıkmıştı.

Ona yeterince ipucu vermişti. Bundan sonra başına ne gelirse gelsin, suçlayacağı tek kişi kendisiydi.

Yerinden kıpırdamadan durdu, yumruklarını sıktı ve onun yürüyüşünü izledi.

loş yan koridordan çıktı. Adam gözden kaybolduğunda ayağını yere vurdu ve zihnindeki öfke çılgınlığını yumuşak, hanımefendi bir "Oh!" ile bastırdı.

Yeryüzündeki en sinir bozucu yaratıktı!

Mahcup bir öfkeyle titrerken, ona olan ilgisini algılamasına izin verdiği için kendine kızıyordu.

Ve onun kıskançlığı.

O küstah zamparaya karşı nefretten başka bir şey hissetmesi için deli olması gerekirdi. Ona öyle bir bakmıştı ki! Onu koridorda soymuş bile olabilirdi. Öfkelendi ve utanç verici bir şekilde tahrik oldu.

Adamın vücuduna bakışı ve söylediği küstahça, centilmenlik dışı şeyler yüzünden kendini çıplak hissetti.

Daha da endişe verici olan, adamın onun erdemli maskaralığını anlamış olmasıydı.

Kendi sahtekârlığını hatırlayınca hemen yerine dönmesi gerektiğini fark etti.

Kuzenlerinin ona bayanlar salonuna gitmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü sormaları hiç hoş olmazdı. Eğer Bayan Trent onu bulup iyi olduğundan emin olma görevini üstlenirse bu daha da garip olurdu.

Mürebbiye onu tiyatronun söylediği yerinde bulamazsa kendini nasıl açıklayacaktı? Böyle yalanlar Denbury Amca tarafından hoş görülmezdi. Brighton'daki olaydan sonra olmaz.

Katı kuralcı, düzgün amcası onu bir şahin gibi izliyordu ve bir daha yoldan çıkarsa onu kapı dışarı etmeye tamamen hazır olduğundan şüpheleniyordu. Masumiyeti, gençliği ve büyükanne ve büyükbabası öldükten sonra onu yetiştirme işini üstlenen neşeli, dünyevi, göz alıcı teyzesi Josephine'in şüpheli etkisi sayesinde aile bir hatayı örtbas etmeye hazırdı.

Jo Teyze, Denbury Kontu'nun kız kardeşiydi, ondan birkaç yaş büyüktü ama bunu asla kabul etmezdi ve saçlarına ve tenine gösterdiği cömert özenle kesinlikle öyle görünmüyordu.

Her zaman modanın ilk bakışlarına göre giyinirdi ve birçok erkek hayranına sadece otuz üç yaşında olduğunu söyleyebilirdi.

Olaydan sonra Jo Teyze ile Denbury Amca arasında öyle bir tartışma yaşanmıştı ki, Carissa bazen bu konuda hâlâ kâbuslar görüyordu. Keşke o olayda konuşmalara kulak misafiri olmasaydı diye hayıflanıyordu.

Kimse uzun süren yokluğunu fark etmeden önce koltuğuna geri dönmek için aceleyle asma kata çıkarken ürperdi.

Umarım kuzenlerinin dikkati Bay Kenney'nin kaba şakalarıyla dağılmıştır.

Şansımız varsa, Bayan Trent tekrar uykuya dalmıştı.

Asma katta Lord Beauchamp görünürde yoktu. Carissa aceleyle eteklerine basmamak için onları topladı ve tiyatronun üçüncü katına çıkan merdiven boşluğuna doğru koştu. Bu sırada, bir buçuk yıl önceki aile kavgası, şimdi kendisine hatırlatıldığı için zihninde yankılanıyordu.

Önce anne ve babasının, sonra da büyükanne ve büyükbabasının ölümü gibi kendisine biçilen kaderden şikâyet etmenin bir anlamı yoktu. Kayıp artık tanıdık bir olguydu. Her zaman bir sonraki darbeyi gelmeden önce tahmin etmeye çalışmayı öğrenmişti.

Bunu yapmanın en iyi yollarından biri, kimseyle fazla yakınlaşma riskine girmemektir; ihanete uğradıktan sonra bu dersi iki kat daha iyi öğrenmişti.

Akrabalarını nasıl hayal kırıklığına uğrattığını ve kendini nasıl küçük düşürdüğünü hatırladıkça hâlâ midesi bulanıyordu. Denbury Amca'nın kız kardeşine bağırışını hâlâ duyabiliyordu.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin Josephine? Ondan sen sorumluydun! Eğer ona göz kulak olmayacaksan, yıllar önce Caroline ve benim onu almamıza izin vermeliydin! Ama hayır, Ben'in kızını kendin için almak zorundaydın. Küçük yeğenimizi. Kendi çocuğun olmadığı için ben de kabul ettim. Ona bir yetişkin gibi davranmaman gerekiyordu, Jo! O sadece bir çocuktur!"

"Oh, Edward! Kalışlarını gevşet, seni yaşlı kadın. Her kız kendi yaşında öpülür. Bu büyümenin bir parçasıdır."

"Öpüşmekten daha fazlası oldu, Jo, senin de çok iyi bildiğin gibi! Küçük piç, sessizliğini satın almak için bizden istediği ödemeyi aldı ve şimdi hiçbir yerde bulunamıyor. Bana söylenenlere göre Fransa ya da İtalya'ya kaçmış."

"Bu bir anlam ifade etmiyor," diye karşılık verdi Jo Teyze yumuşak bir sesle. "Onu bulabilsek bile yeğenimin böyle işe yaramaz biriyle evlenmesine asla izin vermezdim. Yeterince güzel, doğuştan da fena değil ama aptalın teki. Kendini bir sonraki Lord Byron sanıyor! Yeğenim bu yüzden ona, buklelerine ve aptalca şiirlerine aşık oldu, eminim."

Kont, "İnsan bu Benton'ın daha kaç genç kızı kandırdığını merak ediyor," diye homurdandı. "Eğer kızlarımdan birine elini sürerse -Ama bunun olmasına asla izin vermem. Bu felaket *senin* ayaklarının altına serilmeli, kardeşim. Kardeşimizi başarısızlığa uğrattın, onu kontrolsüz bıraktın. Gerçekten de, o *senin* örneğini harfiyen takip etti! Kırk üç yaşında dul bir hanımefendinin yapabileceklerinin sosyeteye yeni girmiş bir kıza yasak olduğunu anlayamayacak kadar saf. Kötü yaptın, Jo! Onu mahvettin."

"Ben öyle bir şey yapmadım! Bunu bir sır olarak saklayabiliriz ve yaşımı gündeme getirerek belden aşağı vuruyorsun, seni pislik. Bunu onun için istediğimi mi sanıyorsun? Carissa'yı kendi kızım gibi seviyorum!"

"Kendi neyin? Kucak köpeğin mi? Pofuduk küçük kediniz mi? O bir evcil hayvan değil, Jo! Altı yaşından beri sana söylediğim gibi, o bir oyuncak değil! O *senin* elbiselerinden birine uyması için yapılmış, hatırladığında kucağına alıp üzerine titreyeceğin, sonra da sosyal programınla çok meşgul olduğunda unutacağın bir aksesuar değil."

"Beni eleştirmeye nasıl cüret edersin? Onu yetiştirmek için elimden geleni yaptım, ben onun annesi değilim! Sizin şımarık harpilerinizden daha iyi yetiştirdi!"

"Kızlarıma hakaret mi ediyorsun?" diye bağırıyordu. "Artık yeter, Josephine! Buna katlanmayacağım. *Senin* aptallığın yeğenimizin hayatına yeterince zarar verdi! Carissa'yı Londra'ya götürüyorum ve bu benim kararım. Ben onun yasal vasisiyim, bu yüzden belki de sonuçta ben suçluyum. Sizinle sadece benim iznimle kaldı ve bu izin bu vesileyle iptal edilmiştir!"

Kardeşler o zamandan beri konuşmamışlardı.

Carissa böylesine korkunç bir aile kavgasının sorumlusu olmaktan nefret ediyordu. Jo Hala uzun bir Büyük Tur'a çıkarken, Lord Denbury de Carissa'yı usulüne uygun olarak Kasabaya getirmişti.

İçine Tanrı korkusu salan sert bir azarlamadan sonra, onu ailesinin daha küçük bir üyesi olarak evine yerleştirmiş, daha fazla baştan çıkarıcının göğsüne bir hedef çizmesi ihtimaline karşı koruması altına almıştı.

Ama onun sırrını saklamıştı ve Carissa merdivenleri aceleyle çıkarken, düz ve dar yoldan başka bir yanlış adımın hoş görülmeceğini çok iyi anladı.

Sokağa atılacak ya da belki bir rahibe manastırına gönderilecekti. O gün bugündür amcası ona özel bir güvensizlik ve onaylamama duygusuyla bakıyordu. Tek lütfu, Brighton'da olanları kendi karısına bile anlatmamış olmasıydı. Emin olmak için, Leydi Denbury bilseydi onun eve girmesine izin vermezdi. Carissa'nın kendi kızlarını kirletmesini istemezdi.

Dünyada kendisinden başka sadece üç kişi utancını biliyordu; teyzesi, eniştesi ve onu kandıran yalancı herif. Her gece Roger Benton'ın onu nasıl elde ettiğini kimseye anlatmaması için dua ediyordu. Anlaşma böyleydi: gizliliğine karşılık bir miktar altın. Sanatsal uğraşlarına devam edebilmesi için küçük bir birikim. Ne de olsa kimse onun aptal kafiyeleri için para ödemek istemiyordu. O bir Byron değildi.

Lord Beauchamp'ın saflık maskesinin ardını görmesine şaşmamalı, diye itiraf etti kendi kendine. Merdivenlerin tepesine ulaştığında, son günlerde sekizinci ya da dokuzuncu kez ona bir daha yaklaşmayacağına yemin etti. Ve yemini tuttu - ta ki Denbury tiyatrosunun locasına açılan küçük kapıya ulaşana ve orada huzursuzca duraklayana kadar.

O ölecek.

Eğer o kapıdan geçip yerine dönse ve hiçbir şey olmamış gibi davransa, elleri kana bulanabilirdi.

Onun kanı.

Bir kayıp daha. Ve bu seferki onun hatası olacaktı, çünkü öfkesi ve gururu yüzünden, konuşup onu tehlikeye karşı uyarabilecekken hiçbir şey söylememeyi tercih etmişti.

Kahretsin, ona gördüklerini açıkça söylemeliydi, bunu hak ettiği için değil, yapılması gereken doğru şey olduğu için.

Gözlerini kapattı. *Tanrım, ben ne yaptım?* Hiç mi vicdanı yoktu? Merdivenlere doğru kederle baktı, sonra kararsızlık içinde dudağını ısırđı. *Karar verecek ne vardı ki? Hayatı tehlikede olabilirdi. Peşinden gitmelisin.*

Onu uyar, daha önce yapman gerektiğı gibi. En azından denemek zorundasın.

Sadece çok geç kalmamış olmayı umuyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Ne baş belası bir kadın!

Kendini ne sanıyordu da onu ahlaki eksikliğinden dolayı suçluyordu, annesini mi? Aslında annesi bu konuda ondan daha kötüydü, diye düşündü Beau, tiyatronun geniş ve gösterişli lobisinde hâlâ öfkeli bir şekilde yürürken.

Haut Ton'un en sevdiği spor olan sadakatsizliğin çirkin tarafı gibi, görmezden gelmeyi tercih ettiği şeylere işaret eden bir kıza gerçekten ihtiyacı yoktu.

Gerçekten de, kendi ebeveynlerini parçaladığını izlediği için aileleri nasıl harap ettiğini ilk elden biliyordu.

Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Bunu aklından uzaklaştırdı. Dünyanın düzeni böyleydi ve buna itiraz etmek, çocukken onu ne kadar incittiğini itiraf etmek olurdu.

Babasını nasıl incittiğini söylemeye bile gerek yok.

Arkadaşlarına ve atlarına güven evlat, demişti bir keresinde küskün Lord Lockwood, on bir yaşındaki varisine, annesinin neden bundan böyle Kasaba'da tek başına yaşayacağını açıklamaya çalışırken. Bir kadını önemersen, kalbini ikiye böler. Sadakat istiyorsan, babası ona bir köpek almasını tavsiye etmişti.

Lanet olsun, artık o düşesle yatmak bile istemiyordu ama inatla, bu artık bir prensip meselesiydi. O can sıkıcı kızılın kazanmasına izin vermeyecekti. Soluğunun altında bir hırıltıyla lobiden koridora çıktı ve arka taraftaki gizli çıkışa yöneldi.

Carissa Portland'ı aklından çıkararak düşüncelerini o geceki randevuya odakladı. Somerfield'in günahkâr Düşesi birazdan gelecek, sonra da planlandığı gibi birlikte ayrılacaklardı.

Tiyatronun arka kapısında Beau durakladı ve uzun zamandır paranoyakça bir alışkanlıkla eğilerek tabancasını pantolonunun paçasının altına gizlediği bilek kılıfından çıkardı. Silahı bel kemerinin arkasına, gerektiğinde daha kolay ulaşabileceği ama yine de paltosunun altında gizlenebileceği bir yere taşıdı.

Sonra kapıyı tutup iterek açtı ve kadının kendisiyle buluşmasını söylediği sokağa adım attı. Oradan arabasına binecekler ve istediği yere gideceklerdi - tabii o kadar uzağa gidebilirlerse. Arabanın kendisi de işe yarayabilirdi, umurunda değildi.

Kapı arkasından kapandığında serin gece havası üzerine çöktü. Sakinleştirici serinliği memnuniyetle karşıladı ve Carissa'ya karşı duyduğu hayal kırıklığını üzerinden atmaya çalıştı.

Onun nesi vardı? Onun hakkında ne düşündüğünü neden umursasın ki?

Ara sokağa doğru bir adım attı ama gözleri karanlığa alışmadan, sinsi siyah bir gölge sağındaki duvardan ayrılarak aniden ona çarptı ve onu kapıya doğru geri itti.

Beau'nun tepki verecek zamanı bile olmamıştı. Figür ona doğru geldi ve sanki onun hareketini bekliyormuş gibi silahına uzanırken sağ kolunu yakaladı. Silahı

Bir ses konuşurken ay ışığı boynuna bastırılmış gümüş bıçağın üzerinde parladı: "İyi akşamlar, Sebastian."

"*Nick?*" Beau sersemlemiş bir halde donakaldı ve karşılık vermek için hiçbir girişimde bulunmadı. Uzun süredir kayıp olan savaşçı kardeşine şok içinde baktı. "Yaşıyorsun!"

Anında serbest bırakıldı. "Üzgünüm, eski dostum." Nick onu bıraktı, zarar vermeyen bir hareketle ceketini fırçaladı, sonra temkinli bir şekilde geri çekilerek Beau'nun kapıdan uzaklaşmasına izin verdi. "Hakkımda ne duymuş olabileceğinden emin değildim. Ortaya çıkmayacağından emin olmak istedim."

"Sallanmak mı? Buraya sevişmek için geldiğimi sanıyordum."

Nick sırtıttı. "Bana bakma." Yüzündeki gerginlik azalmaya başlamıştı.

Ondan şaşkın bir kahkaha koptu. Beau onu kucakladı, duygudan boğazı düğümlendi. Sevinç ve rahatlama, içinde şokla çarpıştı. "Tanrım, dostum, hangi cehennemdeydin? Aylardır senden haber alamıyoruz. İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Öyle misin?" Beau geri çekildi ve onu inceledi. Çocukluk arkadaşını hayatta gördüğüne çok sevinmiş olsa da, bir şeylerin yolunda gitmediği hissinden kurtulamıyordu.

Nick pasaklı ve biraz dağınık görünüyordu; birkaç günlük sakalı çenesini sertleştirmiş, siyah saçları uzamış ve oldukça yabanileşmişti. Ama her şeye rağmen yıpranmış görünmüyordu.

Beau başını salladı. "Ne oldu? Trevor nerede? Neden irtibata geçmediniz?"

Nick ona, "Trevor güvende, merak etme," diye güvence verdi. "İspanya'da vuruldu ama iyileşiyor."

"Nerede?"

"Sağ omzunun arkasından. Kurşun köprücük kemiğini delip geçti ve kırdı ama onu tehlikeden kurtardım ve şu anda onunla ilgileniyorum."

O zamandan beri. O iyi olacak."

Beau sokağın etrafına baktı. "O burada mı?"

"Hayır, şu anki haliyle onu beladan uzak tutmak en iyisi."

"Ne tür bir bela bekliyorsun?" Beau sokağın etrafına tedirgin bir bakış fırlattı. Yakında misafirleri olabilir miydi? "Takip edildiniz mi?"

"Hiç sanmıyorum. Dinle," dedi Nick karanlık bir sesle, "Virgil'e olanları duydum."

İşleyicilerinin ölümünü hatırlamak onu sarstı. Beau ona kasvetli bir şekilde başını salladı. "Rotherstone'un ekibi şu anda yurt dışında. Onu öldüren orospu çocuğunu yakalayacaklar."

"Kimin yaptığını biliyor muyuz?" "Niall Banks," diye yanıtladı Beau.

Nick kaşlarını kaldırdı. "Malcolm'un oğlu mu?"

"Hem evet hem hayır. Niall'ın aslında Virgil'in yeğeni değil de öz oğlu olma ihtimali yüksek."

"Ne?"

"İnanın bana, bu açıklama hepimizi şaşırttı. Meğer Virgil ve kardeşi yıllar önce aynı kadına aşıkmiş, ya da öyle bir şey." Beau omuz silkti. "Yani Niall'ın babası ikisinden biri olabilir."

"Lanet olsun," dedi.

"Evet. Sen yokken Niall'ı yakaladık ve yaşlı adamla sözde 'yeğeni' birbirlerine hiç benzemiyorlardı. O Highlander'ı hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim."

Nick başını salladı.

"Ne yazık ki, Virgil'in ölümünün üzerine daha fazla sorunumuz var," diye devam etti Beau kısık bir sesle. "Drake Parry, Westwood Kontu - onu tanıyor musunuz?"

"Onu *tanıyorum*."

"Görünüşe göre bize karşı dönmüş. Ekibi Almanya'da öldürüldü. Yakalandı. İşkence görmüş. Prometheanlar aklını o kadar kötü çelmişler ki

onu onlardan birine dönüştürmüş olabilir." Nick bu söz karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Eğer Rotherstone onu yakalayamazsa, onu öldürmek zorunda kalacaklar." "Standart protokol bu, değil mi?" Nick alaycı bir tavırla mırıldandı.

bakışlarını indirdi.

Beau başını salladı. "Rotherstone'dan Niall ya da Drake'le henüz ilgilenip ilgilenmediklerini ve ne zaman döneceklerini bildirmelerini bekliyorum. Şu anda tek bildiğim onlar döndüğünde Virgil için İskoçya'da bir anma töreni düzenleyeceğiz." Sonra tekrar başını salladı, arkadaşının hayatta olduğunu ve hiç yara almadan karşısında durduğunu görünce hâlâ iliklerine kadar şok olmuştu.

Haftalardır kendini en kötüsüne hazırlıyordu. "Senin ve Trevor için de tören düzenleyeceğimize yarı yarıya inanmıştım. Dostum, seni görmek çok güzel."

"Sen de öyle. Bütün bunları sana yaşattığım için özür dilerim. Kaçınılmazdı."

"Ne oldu böyle?" Sonra omzuna vurdu. "Neden Bana bir bira içerken söylemez misin? Sanırım hanım arkadaşım gelmiyor," diye ekledi kuru bir sesle.

Nick gülümsedi. "Hayır, değil."

Beau homurdandı. "Mesaj için teşekkürler, seni piç kurusu." "Ne zaman istersen."

"Yani, gidip bir barda mı oturmak istersin, yoksa Dante House'da mı-"

"Yapamam. Fazla zamanım yok." Nick son derece huzursuz görünüyordu, tekrar omzunun üzerinden baktı.

"Pekâlâ," dedi Beau ihtiyatla. "O zaman bana kısaltılmış versiyonunu anlat. Nerelerdeydin? Avrupa'daki bütün ajanlar seni ve Trevor'ı aramaya başladı."

"Biliyorum. Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Nick döndü ve ona sert bir bakış attı. "Köpeklerini geri çekmeni istiyorum, Beauchamp."

"Pardon?"

"Beni aramayı bırak."

"Şey, tabii ki." Beau kaşlarını çattı. "Tam önümde duruyorsun. Geri döndün."

"Tam olarak değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona sert bir bakış attı. "Benim işim bitti. Tarikatla işim bitti. Ayrılmak istiyorum," dedi. "Geri dönmeyeceğim."

"Ne?"

"İstifa ediyorum. Hizmetimi tamamladım. Artık kendi hayatımı yaşamaya hakkım olduğunu düşünüyorum," dedi Nick soğukkanlılıkla. "Savaş bitti. Napolyon'un işi bitti. Promethean'ların hepsi ezildi. Hayatıma devam etme vaktim geldi ve yoluma çıkmayacağınıza inanıyorum."

"Devam etmek mi?" Beau inanamayarak yankılandı, böyle bir konuşma karşısında Nick'i canlı bulduğunda olduğundan daha da şaşırmıştı. "Bana söylemeye geldiğin şey bu mu? Hepsi bu mu?"

"Evet. İşte bu."

"Dur bakalım," diye emretti ve Nick arkasını dönmeye başlarken onu omzundan yakaladı. "Bu işlerin böyle yürümediğini çok iyi biliyorsun. Sen 'bitmiş' değilsin. Yemin ettin. Tarikat ömür boyu sürecek."

"Kim demiş? Virgil mi? O öldü." Nick, Beau'nun ceketini kavrayan eline baktı. Sonra başını salladı. "Hayır. Kral ve ülke için yeterince şey verdim. Artık bunu yapamam. Sadece çıkmak istiyorum."

"Nick, bunu kastetmiş olamazsın."

"Oh, ama ben biliyorum!" diye karşılık verdi. "Artık kendi başımın çaresine bakmamın zamanı geldi. Hepimiz ağzımızda gümüş bir kaşıkla doğmadık, Beauchamp."

"Tanrım, Nick." Yüzündeki kan çekilmişti. "Oyun masalarında yine başın belaya girdi."

"Hepimizin kötü alışkanlıkları var. Bana azizi oynamaya kalkma! Herkesten çok sen. Sen ve kadınların. Ama önemli değil. Ben bir çözüm buldum. Dışarıda benim yeteneklerime sahip bir adam için büyük miktarlarda altın ödemeye hazır insanlar var." Silahını kaldırdı ve gülümsedi.

Beau şok içinde ona baktı. "Paralı asker mi oldun?" Yeni bir düşünce onu sardı. Nick'e doğru daha agresif bir adım attı. "Trevor tam olarak *nerede*? Buna asla razı olmaz. Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olursan ol, o asla vazgeçmez. Ona ne yaptın?"

"Şimdi, şimdi-"

"Yemin ederim, eğer ona zarar verdiyseniz, bana yardım edin-"

"Köpeklerinizi geri çektiğiniz sürece Trevor'a hiçbir şey olmayacak," diye cevap verdi Nick çok makul bir ses tonuyla. Bakışlarını uyarırcasına dikti. "Bırak gideyim Beau ve bu konuşmayı yaptığımızı unut. Beni Tarikat'ın kayıp listelerine ölü olarak yaz, umurumda değil. Kimse beni özleyecek değil ya."

"Nick! Seni ölüme mi terk edeyim?" Duydukları karşısında o kadar şaşırılmıştı ki zar zor konuşabiliyordu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Gömleğim desek daha doğru olur. Beni düşmüş olarak işaretlemelisin." Başını salladı. "Böylesi daha kolay olur."

"Senin için Tarikat'a yalan söylemeyeceğim! Bak, eğer mesele paraysa, sana borç verebilirim-"

"Hayır! Teşekkür ederim ama hayır. Senin gibi cömert bir hayırsever daha yok.

Sen benim için her zaman gerçek bir dost oldun Beauchamp. Bu yüzden bunu yüzüne söylemeye geldim."

Beau inanmaz bir halde Nick'e bakarken kalbi göğsüne çarptı. "Ne, hain olduğunu mu?"

"Hayır, ben hain değilim, sadece çıkmak istiyorum," diye cevap verdi yorgun bir şekilde.

"Hepimiz yorgunuz Nick, inan bana. Ama bunun bitmesine çok az kaldı. Eğer bekleyebilirsen-"

"Faydası yok. Gitmek zorundayım." Arkasını döndü.

"Korkarım buna izin veremem." Tabancasını kurdu ve arkadaşına doğrulttu, bunu yapmaktan başka çaresi olmamasının verdiği ıstırapı görmezden geldi.

Nick ona baktı, silaha bir göz attı, sonra sert ve meydan okuyan bir bakışla onun bakışlarını karşıladı. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun, kardeşim?"

"Yeminlerimi tutuyorum," dedi sessizce.

Nick içini çekti ve gözlerini gökyüzüne dikti. "Beau, Beau. Sen her zaman gerçek bir mümindin, değil mi? Kahrolası şövalyelik çiçeği. Askere alındığımızda sadece çocuktuk. Başka ne seçeneğimiz vardı ki?"

"Tarikat bizim mirasımızdır. Ve görevimizdir."

Yumuşak bir şekilde güldü ve yere baktı. "Çok eğlencelisin. Tanrım." Başını iki yana salladı. "Bunun için zamanım yok. Güle güle."

"Gerekirse seni vururum."

"Anlamıyor musun? Bunların hiçbirisi buna değmez. Sen orada değildin, Beau. Trevor vurulduğunda, onu kaybettiğimizi sandım. Neyse ki o güçlü biri ve hayatta kaldı. Ama vurulduğunu gördüğüm an, benim için bardağı taşıran son damla oldu. Sence komuta zincirinin daha yukarısındaki o piçler, herhangi birimize ne olduğunu umursuyor mu?"

Sertçe yutkundu. "Nick, savaşta sana ihtiyacımız var."

"Üzgünüm, sanırım ben sizin kadar özverili değilim. Ben sadece bir iş için Londra'dayım. Diğerlerine en iyi olduğunu düşündüğün şeyi söyle, takım lideri. Sen benimkinden uzak durursan ben de senin ve onların yolundan uzak dururum. Belki servetimi yaptıktan sonra gidip bir adada yaşarım," diye ekledi yarı alaycı bir gülümsemeyle. "Seyahatlerim sırasında Prometheanlar hakkında yeni bir şey duyarsam, mutlaka sana haber veririm. Bu arada Tarikat'ın beni takip etmesini, keskin nişancılar göndermesini istemiyorum. Bunu yapmamalarını sağlamak için Trevor'ı teminat olarak tutuyorum."

"Önce onu görmek istiyorum."

"Yapamazsın. Korkarım bana güvenmek zorundasınız."

"Sana güvenmek mi? Bundan sonra mı? Belki de blöf yapıyorsun! Ne de olsa sen büyük bir kumarbazsın. Ölmediğini nereden bileyim?"

"Beni blöf yaptığım zaman anlayacak kadar iyi tanıyorsun Beauchamp. Sana gerçeği söyledim. O hayatta ve iyi durumda. Mutlu değil," diye kabul etti Nick, "ama Tarikat beni rahat bıraktığı sürece zarar görmeden kalacak. Aksi takdirde küçük nişanlısını bir daha asla göremeyebilir."

Beau, Nick'in takımlarının üçüncü üyesine gerçekten zarar vereceğine bir türlü inanamıyordu. Trevor ikisi için de bir kardeş gibiydi. Ama bütün bu olay onu öylesine hazırlıksız yakalamıştı ki, şu anda kendi yargılarına bile güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu, özellikle de Nick'in hayal kırıklığına uğramasına neden olan bazı şeyler derinlerde bir yerde onun için de yankı bulmuşken.

Tanrı biliyordu, Nick'in neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Sadece kalbindeki diğer pek çok şeyle birlikte bu duyguları da görmezden gelmeyi seçmişti.

"Lütfen bunu yapma Nick," dedi, takım lideri olarak sahip olduğu sakin, güven verici otoritenin her zerresini toplayarak. "Hâlâ düzeltilebilir. Her ne olursa, yardımına ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Ben senin kardeşimim ve hep öyle kalacağım. Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle. Sana borç para verebilirim. Etki. Seninle birlikte gidip İhtiyarlarla konuşacağım."

"Yeter! Kendi savaşımı kendim veriyorum ve seni de yanımda sürüklemeyeceğimden eminim. Bu şekilde olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Olması gereken bu. Bu seçeneği uzun zaman önce seçmeliydim. Paralı askerlik benim doğama uygun," dedi acımasız bir gülümsemeyle. "İstediğim zaman iş alırım. Görünüşü hoşuma gitmediğinde geri çeviririm. Her iş benim takdirime bağlı. Kimse bana emir vermiyor. Kuralları kendim koyarım. Bana katılmalısın, Beau. Gerçekten katılmalısın. Paraya ihtiyacın olduğundan değil, ama çok eğlenceli."

"Tanrım, Nick."

"Hâlâ Trevor üzerinde çalışıyorum ama sanırım kendine geliyor. Mahzende canı çok sıkılıyor."

"Kiler mi? Lanet olsun sana-"

"Sakin ol. Aşağıda ihtiyacı olan her şeye sahip."

"Yani o senin tutsağın. Hatırladığım kadarıyla senin hayatını birkaç kez kurtaran en iyi arkadaşın. Rehinen."

"Daha çok emekli maaşım gibi, yıllarca sadık hizmetim için. Hayat sigortası, dostum." Başını salladı. "Biz paralı askerler pek de iyi adamlar sayılmayız, değil mi? Siz cesur Tarikat şövalyeleri gibi değiliz."

Beau soğuk terler içinde bir an için gözlerini kapattı. *Bu bir kâbustu.* En kötüsü de bunun olacağını hiç tahmin etmemiş olmasıydı. Gecenin köründe, kayboluşlarına mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken hayal ettiği onca korkunç kader arasında, bu asla tahmin edemeyeceği bir şeydi.

Öte yandan Nick, Tarikat standartlarına göre bile her zaman bir asi olmuştu ve şüphesiz ekibin en sert üyesiydi. Beau liderdi; Trevor ise beyin, stratejist ve planlamacıydı. Ama Nick her zaman en yetenekli suikastçı olmuştu.

Kanlı bir kabus.

Nick'in bakışları Beau'nun kendisine doğrulttuğu tabancaya kaydı. "Ben şimdi gidiyorum," dedi. "Trevor'a selamlarını iletacağım. Endişelenme, temizlendikten sonra onu serbest bırakacağım. Kendine iyi bak, Beauchamp." Tereddüt etti. "Sizinle hizmet etmek bir onurdu." Veda edercesine başını salladı, sonra çok bilinçli bir şekilde arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Dur!" diye bağırdı. "İçeri giriyorsun, Nick!"

"Hayır, değilim," diye cevap verdi, ancak ellerini kaldırarak ihtiyatlı bir şekilde durakladı.

"Seni vurmak zorunda bırakma beni-"

O anda Beau'nun hemen arkasındaki tiyatro kapısı aniden açılarak onu arkadan çarptı. Dengesini sağlamak için öne doğru bir adım attı ve ilk aklına gelen Nick'in bela beklediği idi; yardım için yanında birkaç paralı asker meslektaşını getirmiş olmalıydı. Beau'nun tepkisi anında oldu; bacağına nişan alarak tetiği çekti.

Nick küfretti ve aşağı uzanıp kalçasını tuttu. Ama iyi eğitimli bir ajan olarak karşı atağı da aynı derecede hızlıydı. Beau kapı aralığında yeni gelenle karşılaşmak için dönerken o da karşılık verdi.

Beau silah sesini duydu ve Nick'in kurşunu pazılarını keserken küfretti. Ama kurşun yeni geleni de sıyırıp geçmeye devam etti.

Paralı uşak yok.

Bıçak zaten elindeydi, Beau kendini saldırmaktan alıkoydu.

Carissa!

Eldivenli elini kaldırıp başının sağ tarafına dokunduğunda yüzü bembeyaz oldu.

Nick küfretti.

Kan bulaşmış beyaz saten eldivenine bakarken zaman durmuş gibiydi.

Sonra bakışlarını anlamsızca onunkilere dikti; Beau da ona baktı Onu, şaşkınlıkla.

"Ugh," diye mırıldandı. Gözleri kafasının içine doğru yuvarlandı ve buruştu.

Beau onu bayılırken yakaladı ama omzunun üzerinden bakarak bir deniz köpeği gibi küfretmeye başladı.

Nick ortadan kaybolmuştu ve rüyalarının kızı onun kollarında baygın ve kanlar içinde yatıyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

Carissa karanlığa ve hız hissine uyandı. Sallanan bir arabanın içindeydi. Engebeli kaldırım taşları üzerinde yarışan toynakların ve tekerleklerin şangırtısı başının daha da sert çarpmasına neden oldu. Aniden dehşet iç organlarını kavradı çünkü bunun ötesinde nerede olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyordu. Kafatasının yan tarafı yanıyormuş gibi hissediyordu.

Yönünü bulmaya çabalarken, her zaman meşgul olan zihninin boş olduğunu görünce yeniden paniklemeye başladı. Ayağa kalkmaya başladığında güçlü kollar onu durdurdu.

"Şşş, arkana yaslan," dedi kulağının dibinde ipeksi bir fısıltı.

"Beauchamp?" Ancak o zaman adamın kendisini tuttuğunu ve başının yan tarafına bir tür bez bastırdığını fark etti.

"Tuttum seni, tatlım. Sadece kıpırdamadan yat. Her şey yoluna girecek," diye onu temin etti ama sesindeki gerginliği duydu.

Kolları onun etrafında harika hissediyordu, çok koruyucuydu - ama karanlık sokaklarda neden bir arabada hızla ilerlediklerini merak ederken

aniden hatırladı.

O patlama, gidip onu uyarmak için tiyatronun kapısını açtığı anda oldu. Vurulmuştu! Başından.

Ona sıkılan bir kurşunla.

"Ölecek miyim?" diye mırıldandı.

"Hayır, tatlım, tabii ki hayır," diye onu temin etti. "İyi olacaksın." Ancak sesindeki boğuk ton pek inandırıcı değildi. Adamın sakın görünmek için fazla çaba sarf ettiğini düşündü. "Seninle ilgileneceğim, söz veriyorum. Sadece şimdi rahatlamam gerekiyor. Sakin ol. Kıpırdamadan dur ve yarana baskı yapmama izin ver, yoksa daha da kötüleştirirsin."

"Korkuyorum," diye inledi.

"Biliyorum, tatlım. Ama benim için biraz daha cesur olmalısın. Neredeyse vardık."

"Nerede?" Gözlerini açık tutmak için mücadele ederken, vagonun penceresinden ay ışığında sisle örtülmüş, kıvrımlı kulelerin siyah silüetini gördü. Nefes nefese kaldı ve doğrulmaya çalıştı.

Cehennem Kulübü!

"Hayır! Oraya giremem!" diye çılgınca bağırdı -ya da öyle sandı. Aslında sesi sadece bir mırıltı olarak çıkıyordu.

"Her şey yolunda. Güvende olacaksın-"

"Hiçbir düzgün kız oraya giremez. Mahvolurum."

"Şşşt," diye fısıldadı tekrar, onu güven verici bir şekilde sıktı. "Tatlım, bana güvenmelisin," diye fısıldadı. "Güven bana."

"Ugh." Çarpan nabızı ve çırpınışları kanın daha hızlı sızmasına neden oldu Yarasından, uyardığı gibi. Kulağının yanından ve boynunun yanından sıcak bir şekilde damladığını hissetti ve bu his o kadar mide bulandırıcı, o kadar dehşet vericiydi ki, çok üzgün bir şekilde, lanet olası bir ninni gibi, bir kez daha bayıldı.

Beau onu kucağına almış, Tarikat'ın karargâhına yaklaşırlarken itilip kakılmasını engellemeye çalışıyordu. Kalbi büyük bir korkuyla çarpıyordu.

Hayatı boyunca pek çok adamın vurulduğunu görmüştü. Sayamayacağı kadar çok kişinin ölümünden sorumlu olmuştu. Ama bu Carissa Portland'dan kan geldiğini görmekten tamamen farklıydı.

Aslında, hiçbir şeyden korkmamak üzere sıkı bir eğitimden geçmiş bir ajan için duyulmamış bir dehşet içindeydi.

Bunun ötesinde, çok öfkeliydi.

Bunun için Nick'i öldüreceğim.

Ve eğer Carissa yaşasaydı, onu da öldürebilirdi, peşinde dolanıp kendini vurdurduğu için.

Belki şimdi o pislik dersini alır!

Görüyor musun, baba? Neden evlenmediğimi anlıyor musun? diye düşündü öfkeyle. Gerçekten hoşlandığı lanet olası bir kız buldu ve sonunda onu vurdurdu. *İşte bu yüzden onlarla yatıyorum ve mesafemi koruyorum.* Bunu anlamak çok mu zordu?

Kendi yarasına hiç dikkat etmedi. Daha kötülerini de olmuştu. Önemli olan oydu ve karanlıkta, o uzun, gür saçlarıyla ne kadar kötü yaralandığını henüz anlayamamıştı. Ama şansı . . . *argh*.

Kafası çok kanıyordu ama tecrübelerine göre kafalar böyle kanardı, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Çok fazla kan hiçbir zaman iyi bir şey değildi ama söz konusu kafa yaralanmaları olduğunda, bazen hiç kan gelmeyen darbeler daha kötü sonuçlar doğurabiliyordu. Kişi uykuya dalar ve bir daha uyanmazdı.

Eğer cennet bu gece onun gibi bir günahkâra merhamet etseydi, yarası kolundaki gibi bir yaradan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı.

Şimdilik kurşunun onu sadece sıyırdığına inanmayı tercih etti. Ta ki ona ışıkta bakıp, lüks kumral saçlarından kafa derisine kadar inip yarayı temizleyene ve ne kadar kötü yaralandıklarını belirleyene kadar.

tüm o kanın altında görüldüğü kadar kötü olmayabileceği umuduna sarıldı.

Ya da daha kötüsü olabilir.

Kesin olan bir şey vardı: Şu anda Nick'in neden ayrılmak istediğini tüm açıklığıyla anlayabiliyordu.

O anda, arabası karanlık ve sisli yolda ilerlerken Londra sokaklarında, sürücüsü atları dörtmala koştururken, babasınınki kadar sıkıcı bir taşra hayatı yaşamaktan oldukça mutlu olabilirdi.

Evet, casusluk oyununu ve tüm yasadışı heyecanlarını unutun.

Gelecek bahar hangi cins koyunu alacağına karar vermekten başka derdi olmayan, sıkıcı, yaşlı, pipo içen, centilmen bir çiftçiye dönüşmüştü.

"Dayan. Benim için savaş kızım," diye mırıldandı ona, hedeflerine doğru ilerlerken. "İçinde çok fazla mücadele var. Biliyorum. Bunu gördüm. Haydi, şimdi. Benimle kal, aşkım ..."

Tanrı'ya şükür, arabası sonunda Dante Evi'nin önünde durdu. Ne zaman bir sorun çıksa oraya gitmek onun için bir refleksti ve kendisini ve ekibini görevlerinde hayatta tutabilmek için savaş alanı tıbbi konusunda aldığı hayatta kalma eğitimiyle, ona düzgün bir şekilde bakmak için gereken her şeye sahip olduğunu biliyordu.

Eğer kadının yarası onun üstesinden gelemeyeceği bir durumdaysa, Tarikat'ın her zaman ajanların yardımına koştururken hazır iki ya da üç iyi cerrahı vardı.

Şoförü hemen arabanın kapısını açtı; Beau alnında boncuk boncuk terler ve zihninde uzun zamandır unuttuğu dualar uçuşurken Carissa'yı kollarının arasına aldı. İyi olmalıydı. İyi olmak zorundaydı. Ona herhangi bir zarar gelmesine dayanamazdı, özellikle de bu onun hatasıysa.

Dahası, ona söylediği son sözler bu kadar kaba ve uygunsuzken, ona tam bir şantajcı gibi teklifte bulunurken ölemezdi - gerçek şu ki, derinlerde bir yerde, ona Londra'daki çoğu insandan daha anlamlı geliyordu.

Onu, artık kanla da lekelenmiş olan koltuktan usulca kaldırdı ve şehir arabasından dışarı taşıdı. "Kapı," diye emretti.

Arabacısı önden koşarak siyah ferforje kapıyı açtı, sonra tekrar koşarak Dante Evi'nin ön kapısına gitti. Beau, Carissa'nın kollarından sarkan gevşek bedeniyle ön patikadan yukarı doğru yürüdü.

"Köpeklerle dikkat et," dedi şoförüne. "Burada bekle. Eğer bu benim becerimi aşıyorsa cerraha gitmeni isteyebilirim. Aksi takdirde, yardımcı olman için sana ihtiyacım olacak."

"Emredersiniz lordum." Şoförü ön kapıyı iterek açtı ve Beau içeri adımını atar atmaz vahşi bekçi köpekleri onu karşılamak için etrafına üşüştü.

Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onlara çenelerini kapatmaları için Almanca kükredi. Siyah-tan hayvanlar oturup sinmişler.

"Gray!" Beau böğürdü.

Yaşlı uşak koşarak gelirken, Beau da anlamsız bilgi sahibi kadını yakındaki salona taşıdı ve dikkatlice kanepeye yatırdı.

Titrediğini fark etti. *Jesu*, onun nesi vardı? Bir süredir Yıllar boyunca kendisi de bundan daha kötü yaralanmış ve hiç bu kadar kötü tepki vermemişti.

Ama bu farklıydı. O bir masumdu. Bir sivildi. Bu işte bir parmağı yoktu. O sadece bir kızdı.

Uşak içeri daldı. "Efendim?"

"Hanımefendi yaralandı."

"Onu buraya sen mi getirdin?" diye bağırdı.

Beau ona ters ters baktı ama ancak o zaman, açıklanamaz bir şekilde, belki de biraz paniklediğini fark etti.

Artık oturup başka bir plan düşünmek için çok geçti! "Kahretsin dostum, yardıma ihtiyacı var! Sıcak su ve sargı bezi getirin. Ve lambalar, mumlar getirin. Burada daha fazla ışığa ihtiyacımız var. Ben tıbbi çantayı getireyim. Gidin! Köpekleri uzak tutun!" diye ekledi. "Kan kokusu onları kızdırabilir."

"Evet, efendim-kolunuz!"

"Boş ver onu. Acele et!" diye emretti ve zarif, harap paltosunu çekiştirerek çıkardı.

Gray, Beauchamp'ın emrettiği şeyi yapmak için fırladı ve Dante Evi'nin vahşi bekçi köpeklerinin onları rahatsız etmek için içeri girmesini önlemek için kapıyı itaatkâr bir şekilde arkasından kapattı. Beau hayvanlar için üzülüyordu. Zavallı yaratıklar, efendileri Virgil öldürüldüğünden beri ne yapacaklarını bile bilmiyorlardı. Lud, yaşlı adamın şu anda orada olmasını diledi.

Beau, sayamayacağı kadar çok kurşun yarası ve kırık kafayla uğraşmış olan ajanların huysuz, İskoç işleyicisini düşününce irkildi. Şu anda değer verdiği birinin daha kaybına dayanabileceğini sanmıyordu. Zaten yeterince musallat olmuştu. Hem bunu Rotherstone'a nasıl açıklayacaktı ki?

Hayır, kızı baştan çıkarmadım elbette, ama korkarım onu öldürttüm. Üzgünüm, eski dostum. Karın yeni bir en iyi arkadaş bulmak zorunda kalacak. Sertçe yutkundun. Hayır. O iyi olmalıydı. Alnını hafifçe düzeltmek için eğildi. Çok solgun. Çenesini sıktı. "Dayan, tatlım. Hemen döneceğim. İyi olacaksın, söz veriyorum." Ve sonra seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım, seni küçük baş belası.

Bu sahiplenici düşüncenin nereden geldiğinden emin olamayınca kendini ondan ayırdı, kitap raflarına doğru yürüdü ve orada küçük bronz bir heykel şeklindeki sıradan bir kitap ayracı gibi görünen şeyi kavradı ve çevirdi.

Bir anda, mekanik bir klik sesiyle, gömme kitaplıklardan biri olarak gizlenmiş gizli kapı duvardan fırladı. Beau gidip kapıyı açtı.

Duraklayarak omzunun üzerinden Carissa'ya bir kez daha baktı. Hâlâ baygındı. Sonra gizli geçitten içeri süzüldü ve tıbbi çantayı almak için koştu.

Carissa çok garip bir rüya görüyordu. Aynı anda hem hoş hem de ürkütücüydü, kan ve şehvetin ateşli bir karışımıydı. Rüyasında Lord Beauchamp'ın saçlarını nazikçe çözdüğünü, elbisesini gevşettiğini, daha rahat nefes alabilmesi için bağlarını çözdüğünü görüyordu.

Adamın elleri onun üzerinde sıcak ve emindi ve kadın gözlerini açıp adamın bakışlarıyla buluştuğunda, adamın elleri onunkilere alev alev parlıyordu. "Her şey yolunda," diye fısıldadı adam, kadın nefes nefese kalıp korkuyla ona sarılırken.

"Güven bana," diye tekrar nefes aldı, eli boynunun yan tarafındaydı, ensesini kavradı, itirazlarını eritti. Gözlerini kapadı, teslim oldu. Ama neden hep bunu söylüyordu?

Ona güvenmek mi? Bunu bir çapkının söylemesi çok aptalcaydı.

Adamın ılık ıslak bezleri başına bastırıldığını hissetti, sonra da kanlı bezleri bir kova suyun içinde sıkıldığını duydu. "Bu iyi. Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Tekrar baktığında, suyu kızartan kendi kanını görünce inledi. "Ölmek istemiyorum, Beau."

"Ölmeyeceksin," dedi sakince, sesi şimdi arabada olduğundan çok daha emin geliyordu. "Kurşunun seni sadece sıyırdığını söylemekten mutluluk duyuyorum. Birkaç dikişe ihtiyacın var, sonra daha iyi olacaksın. Daha önce hiç dikiş attırdın mı, tatlım?"

"Hayır!" İğneden korktu. "Acıyor mu?"

"Sadece bir tutam. Vurulmakla kıyaslanamaz ve sen buna zaten bir asker gibi dayandın."

Kadın yine irkildi. Adam onun yanağını okşadı ve mavi gözlerindeki sağlam güvenle bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Merak etme. Seni hemen dikeceğim."

"Bekle, *sen mi* yapacaksın? Cerrah nerede-"

"Yapabilirim."

"Emin misin?"

"Kendim de dahil olmak üzere birçok kez dikiş attım. Önemli bir şey değil. Sadece gözlerini kapat ve çalışmama izin ver, tamam mı? Bu kesiği ne kadar çabuk kapatırsak

daha iyi olacaksın. Bu kanamayı durduracak. Şimdi rahatla. Ve bana güven." "Keşke bunu söylemeyi bıraksan." Alçak sesle, mutsuz ve Şüpheli küçük bir inilti, ama başlayabilmesi için başını eğdiğinde işbirliği yaptı.

Sonra, lambaların ve mumların ışığında, masanın üzerindeki makasın yanında duran uzun bir tutam saçını fark etti. "Saçımı mı kestiniz?" diye itiraz etti.

"Sadece birazcık! Yapmak zorundaydım! Yolumun üzerindeydi. Söz veriyorum, fark edemeyeceksin bile. Eğer beğenmezsen seni Londra'daki en iyi şapkacıya götürür ve istediğin şapkayı alırım. Şimdi, lütfen şu işi bitirebilir miyiz?"

Gözlerini tekrar kapattı. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum, aşkım." Adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyor, cazibesinin tehlikeli sıcaklığını hissedebiliyordu. "Şimdi kıpırdama, yoksa seni tekrar öpeceğim. Tıpkı Whitehall'daki o gün gibi."

Kaşlarını çatmayı unutarak hafifçe gülümsedi; sonra tek gözüyle onu süzdü ve adam ona çapkınca bir yarım gülümseme fırlattı. Ama onun arındırmak için iğneyi mum alevinin üzerinde tuttuğunu görünce yine sersemledi.

İğneler ve kurşunlar, hepsi bir gecede!

Adam onun başını tuttu. Gözlerini sımsıkı yumdu ama adamın ona yardım etmek için böyle bir işkence yaptığını fark ederek bir şekilde kendini kıpırdanmaktan alıkoydu.

Sonra işe koyuldu, derisinin yırtık uçlarını bir arada tuttu ve iğnesiyle her ikisini de deldi.

Çalışırken boş bir ses tonuyla, "Karar verdim," dedi, "tüm bunlar bittiğinde sana bir koca bulacağım."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, adamın dikkatini dağıtmak için konuştuğunun farkındaydı.

onun yarası üzerindeki çalışmasından.

"Mm-hmm. Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim. Tasmanı tutacak hoş, güvenli bir adam."

"Sana bir tasma vereceğim," diye mırıldandı.

"İyi, sağlam, mantıklı bir adam, seni bir harebrain gibi her dürtünün peşinden gitmekten alıkoyacak. Beni neden takip ettiniz? Sadece gözetlemek için mi? Merakın kediye ne hale getirdiğini hiç duymadın mı?"

"Burnumu sokmak için değil," diye mırıldandı. "Seni kurtarmaya geliyordum." "Beni kurtarmaya mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu gördüm. Adamı gördüm. Ve seni uyarmadım. Çok özür dilerim. .
." "Ah, sevgilim, ağlama. Seni affediyorum."

"Bu yüzden bu gece tiyatro locanıza doğru geldim. İstedim ki ama sen yapmadın. Çok inatçıydın. Hem sen nasıl bir Vikontsun ki dikiş atmayı biliyorsun?"

"Süslü nakışlarımı görmelisin."

"Bir insan vurulmuşken şaka yapmanın sırası mı?"

"Tecrübelerime göre şaka yapmak için mükemmel bir zaman. Senin için iyi bir fıkram var. Bu kurbağa bir meyhaneye giriyor-"

"Kafamdan kan geliyor!"

"Evet, ama korktuğum kadar değil. İnanın bana, bu konuda çok heyecanlıyım. Sevindim. Daha kötüsü olmadığı için şu anda ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Daha mı kötü?"

"Kurşunu yaşlı kafana saplanmış bulacağımı sanıyordum, ama söylemekten mutluluk duyuyorum, zeki beynin tüm bu yaygaradan etkilenmemiş. Sadece sıyırmış. Dürüst olmak gerekirse çok şanslıydın. Bir santim daha aşağıda olsaydı, kulak memeni koparabilir ve güzel yüzünü çizebilirdi. Ya da daha kötüsü. Ki bunu düşünmek bile istemiyorum. Sana da bunu düşünmeni tavsiye etmem."

Yüzü buruştu. "Peki ya kurbağa?"

"Doğru. Kurbağa barda bir tabureye zıplar ve bir bira sipariş eder..."

Adam anlamsız hikâyesine devam etti, ama Carissa onun kendisini rahatlatma çabasını ne kadar sevimli bulsa da, bir şakaya dikkatini veremezdi.

Adam soğukkanlılıkla kafa derisini dikiyordu.

Gözlerini sıkıca kapadı, dayanmaya kararlıydı. Nihayetinde, o günkü öpücüğünün hoş anısını yeniden yaşayarak dikkatini dağıtmayı başardı.

"B e k l e , tatlım. Bir tane daha. Neredeyse bitti. İyi gidiyorsun. İşte oldu. Bitti." "Kaç kişi?"

"Şanslı yedi. Sandığından daha şanslı." İğneyi son bir kez daha geçirdikten sonra ipliğin ucunu düğümlemeye başladı. "İyi gösteriydi, kızım. Artık resmen bir askersin."

Ve şimdi, eğer izin verirsiniz, sanırım bayılma sırası bende. Beau bu çetin sınavdan sonra kendini sakinleştirmek için yakındaki konyak şişesinden bir yudum aldı, sonra da ona uzattı. "Hadi, iç şunu. Acını dindirmeye yardımcı olur."

Düzgün kaşları hafif bir onaylamazlıkla çatıldı ama içkiyi temkinli bir şekilde kabul etti ve dudaklarına götürdü.

Beau derin bir rahatlamayla ona baktı. Yaşıyordu. İyi olacaktı. Sonunda nefes alabildi.

Ancak şimdi kolundaki zonklamayı fark etmeye başlamıştı. Cehennem gibi acıyordu. Şişeyi kadından geri aldı ve ateşli içkiden bir yudum daha aldı.

Konyak karnını ısıttı, ama süt gibi tenli ve dağınık, gece elbisesinin korsajını gevşetmiş ve uzun saçları çıplak omuzlarına dökülmüş kadının görüntüsü kadar değil.

İçindeki her şey onun ırzına geçmek için yanıp tutuşuyordu.

Yaşadığı onca şeyden sonra kendisinin bile bu kadar ahlaksız olduğuna inanmayı reddediyordu. Yine de, garip bir şekilde, şimdi ona daha yakın hissediyordu, sanki gecenin karmaşası onları garip bir şekilde birbirine bağlamıştı.

Ona karşı daha önce hiç bilmediği bir korumacılık duygusuyla dolup taşarken, onu kendine mal etme dürtüsü içinde fırtınalar kopardı. Baktı

uzaklaştı, yeni bir bez çıkardı ve üzerine biraz brendi döktü.

"Son adım," diye mırıldandı, dikişlerine bastırarak. Bunu yaptıktan sonra eğildi ve alnından öptü, dudaklarının saç çizgisinde oyalanmasına izin verdi.

Gözlerini kapattığında, kızının kendisine yardım ettiği için şükran duası etti.

bağışladı. "Çok cesurdun."

"Şey," dedi kararsızca, "kurbağa yardım etti."

"Sen bir kurbağasın," dedi ona sevgiyle.

"Hayır, ben değilim, sen öylesin."

"Ama beni öpersen, bir prene dönüşebilirim."

"İkimiz de senin zaten bir prens olduğunu biliyoruz."

"Sanırım birisi kan kaybından biraz sersemlemiş." Geri çekildi. "Do Dikişlerini görmek ister misin?" Gray'in ışığı odaklaması ya da işine daha iyi bir açı vermesi için aynayı tutmasına ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yanında getirdiği el aynasını ona uzattı.

Yansımaya isteksizce baktı. "Buna ne dersin?" diye mırıldandı onlara bakarak. "Lord Beauchamp," dedi tereddütle, "sanırım hayatımı kurtardınız." Sonra ürperdi ve gözlerini kaçırdı.

Muhtemelen öyledir.

"Şimdi bandaj için, sonra işin bitecek." Başını sarmak için ayağa kalktı. Kadın itaatkâr bir şekilde oturdu ve adam beyaz bir bandaj şeridini şapka bandı tarzında başının etrafına sararken onu izledi. "Çok mu sıkı?"

"Hayır, böyle iyi. Teşekkür ederim."

Bandajın ucunu altına soktu, sonra ona tekrar konyak şişesini uzattı. Kadın itiraz etmedi ama ondan aldı ve bir yudum içti.

Beau tekrar oturdu, yeni bir bez parçasına uzandı ve onu ılık su dolu temiz bir kaba daldırdı. Sonra ona doğru uzandı ve kurumuş kanı cildinden temizlemek için nazıkçe kullandı, hafifçe sildi.

İtiraz etmedi.

Sonunda bir iç çekti, tekrar kanepeye uzandı ve gözlerini kapattı. "Şimdi mahvolacağım, değil mi?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Dante Evi. Wicked Inferno Club. Harap olmuş. Amcam beni dışarı atacak," diye yüksek sesle düşündü. "Gidecek hiçbir yerim olmayacak ... sokağa atılacağım."

"Gel, böyle bir şey olmayacak. Amcan biraz sert biri olabilir ama bana zalim biri gibi gelmedi. Ayrıca, bizden biri söylemediği sürece kimsenin burada olduğunu bilmesine gerek yok."

Ona şüpheyle baktı. "Nasıl yani?"

"Şey-" Bezi tekrar duruladı, sonra omzundan aşağı okşadı. "Ne kadar iyi bir yalancısın?"

Yorgun ve alaycı bir şekilde gülmeye başladı. Adamın ilgisini çekmişti. "Ne oldu?"

"Gerektiğinde çok iyi bir yalancıyım. Bunun için endişelenme." Brendiden bir yudum daha aldı.

Kaşlarını kaldırdı. "Pek âlâ. O zaman bir hikaye uydururuz ve kimse daha akıllı olmayacak."

"Gerçekten bundan kurtulabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Elbette." Bir an için inceledi. "Önce bilmem gerek. Neden beni bir tuzağa doğru yürüdüğüm konusunda uyarmadın?"

"Üzgün olduğumu söyledim. Sen bir canavardın. Biliyorsun öyleydin! Düşündüm de

Sonunda tüm bu evli kadınlarla oyalanma konusunda dersini alacaktın. Ama sonra kendimi suçlu hissettim ve peşinden gittim."

Ona hınçla baktı. "Sen tam bir baş belasısın," dedi.

Tekrar minderlere yaslandı. "Peki, kimdi o? Kıskanç koca yani."

"Oh, o kıskanç bir koca değildi."

Gözlerini kırıştırdı. "Hayır mı? Bizi vuran kimdi o zaman?"

Homurdandı. "O benim en iyi arkadaşımdı. O konyağı bana versen iyi olur."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Beau omuz silkti ve hızla azalan şişeden bir yudum aldı.

"Ona ne yaptınız? Neden bizi öldürmeye çalıştı?"

"Neden beni suçluyorsun? Kötü bir şey yaptığımı mı düşünüyorsunuz? Benim oldukça iyi bir adam olduğum hiç aklına gelmedi mi?"

Bir cevap beklemedi, ama kadın bu konu üzerinde düşünüyordu.

"İnanın bana, Nick bizi öldürmek isteseydi çoktan ölmüş olurduk. Bu tür şeylerde korkunç derecede iyidir. Bu arada, izin verirsiniz kolumu tedavi etmem gerekiyor."

"Kolun mu?" diye yankılandı. Sonra yüksek sesle soludu. "Neden bana yaralı olduğunu da söylemedin?"

"Bilincin yerinde olmadığı için mi?"

Şaşkın bir ifadeyle elini ağzına bastırdı.

Bu gece ona verdiği onca rahatsızlıktan sonra, kızın iri yeşil gözlerinde beliren pişmanlık duygusuyla eğleniyordu.

Elini yavaşça dudaklarından indirirken, "İyi olacağım," dedi.

"Bir şey söylemeliydin! Yaralandığınızı fark etmemiştim!" Kolundaki yırtık ete bakarken, solungaçları yeşile dönmeye başlamıştı. "Yardım ister misin?" diye sordu yine de yutkunarak.

Güldü. "Hayır, teşekkürler. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Emin misin?"

"İhtiyacım olursa Gray bana yardım edebilir. O uşak. Bir şeye ihtiyacınız olursa onu arayın."

"Oh-iyi, o zaman-eğer eminseniz."

"Biraz dinlen, Carissa. Çok kan kaybettin. Kendini şeytan gibi hissediyor olmalısın. Şu yarayı sarayım," dedi başıyla kolunu işaret ederek,

"Sonra seni eve götüreceğim."

"Pekâlâ." Kadın minderlere yaslandı.

Rahatlayabilmesi için parlak ışıklı odayı kararttı. Mumlardan birkaçını söndürdü ve yağ lambasını söndürdü; sonra tıbbi malzemelerden birkaçını aldı ve gitmek için döndü.

Koluyla ilgilenmek için gömleğini çıkarması gerekecekti ve bu, hassasiyetleri zaten bir gece için yeterince zorlanmış olan genç bir bayandı. Önünde kanlar içinde, yarı çıplak bir adama da ihtiyacı yoktu.

"Lord Beauchamp?" diye mırıldandı, adam kapıya doğru yönelirken. Adının dilindeki tınısı onu konyaktan daha çok ısıtmıştı.

Geri döndü. "Evet?"

"Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi içtenlikle.

Bakışlarını indirdi. "En başta vurulman benim hatamdı." "Hayır, değildi.

Hata bendeydi. Seni hemen uyarmış olsaydım

O adamın notu değiştirdiğini görmeseydim, bu asla olmazdı. Ama çok gururluydum, çok inatçıydım. Umarım beni affedersiniz."

"Kurşunun sadece seni sıyrıp geçmesine sevindim," diye cevap verdi gözlerinin içine bakarak.

Ona belli belirsiz bir gülümseme sundu, o da karşılık verdi. Karşılıklı bakışmaları içini ısıttı. Biraz utanarak başıyla veda etti ve bir kez daha ayrılmak üzere yola koyuldu.

"Lord Beauchamp? Bir şey daha var."

"Evet, Bayan Portland?" Omzunun üzerinden geriye

baktı. "Haklıdınız," diye itiraf etti. "Biraz kıskandım."

"Aha!" dedi kulaktan kulağa yayılan bilmiş bir sırıtışla. Çapkın bir kıkırdamayla onu terk etti. *Bunu biliyordum.*

Bölüm 5

O gittiğinde Carissa gözlerini kapadı ve dinlenmeye çalıştı. Ama şimdi en kötüsü geçmişti ve yaşayacağını biliyordu, merakı intikamla geri döndü.

Dante House!

Erkeklerin beyefendiden *başka* her şey gibi davrandığı efsanevi beyefendiler kulübünde olduğuna inanamıyordu. Ölümle burun buruna geldikten sonra rahatlayamayacak kadar gergin bir halde koltukta yavaşça doğruldu ve etrafına bakındı.

Ne de olsa orada solgun bir menekşe gibi yatmak pek de onun tarzı değildi. Bir ahmak gibi bayılması yeterince kötüydü zaten - Lord Beauchamp'ın bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğine şüphe yoktu.

Her halükârda, Beau doktorun çantasıyla dönüp kitaplığın arkasına gizlenmiş tuhaf kapıdan içeri girdiğinde sandığı kadar bilinçsiz değildi. Aklına buna daha yakından bakmak geldi.

Kimsenin gelmediğinden emin olmak için etrafına bakınan Carissa derin bir nefes aldı, sonra gücünü topladı ve ayağa kalktı. Hâlâ sallanıyordu ama kendini çok daha iyi hissediyordu. Belki de adamın verdiği konyak aklını başından almıştı ama adamın ellerini üzerinde hissetmeye devam ediyordu. Kıyafetlerine ve saçlarına ustalıkla el atması onu çok uygunsuz hissettirmişti. Muhtemelen bu kötü yerin etkisi, günaha boyun eğme konusundaki kötü düşünceleri teşvik ediyordu.

Kendi kendine, burada fazla kalmayacağını söyledi ve dürüst olmak gerekirse, kaç tane namuslu genç bayan bu skandal yuvasında gerçekte neler olup bittiğini ilk elden öğrenme şansına sahip olmuştu ki? Bilgi sahibi bir hanımefendi olarak, Daphne ve Kate'e kocalarının kulübünü anlatabilmek için etrafa bir göz atmak neredeyse onun göreviydi.

Ve böylece, Carissa burnunu sokmaya başladı.

Dekoron kesinlikle gösterişli olduğunu fark etti. Kırmızı kadife mobilyalar, siyah deri-Lud! Parmak uçlarında odanın içinde gezinirken kafasında bir sürü soru vardı. Neden gizli kapıları ve bu kadar vahşi bekçi köpekleri vardı? Lord Beauchamp neden acil bir tıbbi durumda ne yapacağını biliyordu? Ve neden boynuzladığı onca kıskanç koca arasında onu öldürmek isteyen en yakın arkadaşıydı?

Çok fazla gizem var.

Salonda, adamın bir kapı gibi açtığı kitaplığa doğru ilerlerken, aynada kendine bir göz attı ve gördüğü şey karşısında dehşete düştü.

Elbisesinin kenarındaki kurumuş kan onu Gotik romanlardaki deli kadınlara benzetmişti. Ama görünüşünün uygunsuzluğu onu daha da şaşırtmıştı.

Gevşetilmiş korsajı omuzlarından kayıyordu; bağları çözülmüştü, elleri eldiven giymemişti; saçları sadece hizmetçisinin ve aile üyelerinin nadiren görebileceği şekilde beline kadar serbestçe sarkıyordu!

Tanrım, adam onu az çok soymuştu.

Belki de bir kadının vücudunda özgürce dolaşmak onun için gündelik bir olaydı, ama kadın onun el işçiliği karşısında skandala uğramıştı. Elbette, onun üzerindeki başlıca marifeti kafasındaki dikişlerdi ve onlar olmadan hala kan kaybediyor olacağını tahmin ediyordu.

Aynaya doğru bir adım atarak, başının etrafına sarılmış bandaja baktı, hastalıklı bir şaşkınlıkla.

Boney'le savaştıktan sonra eve dönen Welly'nin askerlerinden birine benziyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde yansımasına bakarak başını salladı. Amcasına ne söyleyecekti ki?

Bayan Trent ve kuzenleri şu anda ona ne olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Belki de değildir. Duvardaki saate kararsızca baktı. *Saat kaçtı ki?* Gece yarısına çeyrek var. Oyun yakında bitecekti.

Bunu ona nasıl açıklayacağını düşünürken başı dönmeye başladı. Aile. Kendini en yakındaki şatafatlı sandalyenin arkasına dayadı, sonra baş dönmesi dalgası geçene kadar gözlerini kapattı.

Hayır, şu anda bunu düşünemezdi.

Kendi kendine, kısa bir süre sonra yokluğunu ve şok edici görünüşünü açıklayacak zekice bir açıklama bulacağını söyledi. Şimdilik, *o* dönmeden önce o gizli kapının gizemini araştırmak için sadece küçük bir zaman dilimi vardı.

İğnenin şövalyesi.

Kıkırdadı, kan kaybı ve konyak onu aptallaştırmıştı. Aceleyle bağlarını yeniden bağladı, elbisesini yukarı çekti ve bir hizmetçinin yardımını olmadan elinden geldiğince arkasından bağladı, kitaplığa gitti ve nasıl çalıştığını anlamaya çalışırken dudağına vurarak inceledi.

Raflardaki birkaç kitabı ve bibloyu kurcalayarak denemeler yaptı, ama göze batmayan bir kitapçığa, geçmişteki bir kralın küçük bronz kafasına dokunana kadar hiçbir şey olmadı.

İpucu, onu kaldırmaya çalıştığında geldi; hareket etmiyordu. Rafa bağlıydı ve bu hiç mantıklı değildi.

Sonra onu çevirebileceğini fark etti: Kitaplık duvardan öne doğru tıkladı. Nefesini içine çekti ve kenarından tutarak yavaşça, büyülenmiş bir şekilde açtı.

Ağırdı, önü gerçek kitaplarla dolu raflarla gizlenmişti ama sıradan bir kapı gibi öne doğru sallanıyordu.

Carissa kalbi küt küt atarak ötesindeki karanlığa baktı. Yaklaşık iki metre genişliğinde karanlık bir geçit her iki yönde de mürekkep gibi karanlığa açılıyordu.

Bunu Daphne'ye anlatmak için sabırsızlanıyorum!

Hemen geri dönüp kandili aldı ve sonuna kadar aydınlattı. Sonra onu karanlığa doğru tuttu ve bakmak için eğildi.

Gizli bir geçit her iki yönde de uzanıyordu. Bir o yana bir bu yana baktı, heyecandan kolları bacakları titriyordu. *Acaba bu nereye gidiyor?*

Omzunun üzerinden kapalı salon kapısına baktı. Beauchamp'tan henüz bir iz yoktu. Kendi kendine dikiş atıyor olmalıydı, zavallı adam. Sonra durup, kimsenin kendisine yardım ettiği gibi ona yardım etmediğini bilmenin suçluluğuyla dudağını kemirdi.

Kendi kendine omuz silkerek hemen sonuca vardı. Adam son derece kendi kendine yeten birine benziyordu, bir kadının üzerine titremesini isteyecek türden biri değildi.

Daha da önemlisi, her an geri gelebilirdi. Keşfe devam etmek istiyorsa - ki elbette istiyordu- muhtemelen bu onun tek şansı olacaktı. Derin bir nefes aldı. *Sadece bir göz atacaktı.*

Çok dikkatli bir şekilde kitaplığın gizemli açık kapısından içeri adım attı ve herhangi bir aksilik çıkmaması için kapıyı arkasında açık bıraktı.

Ne yazık ki, gizli ağırlık tetiklemeli mekanizmaların işleyişini düşünmek için durmamıştı ve ağırlığını eşiği geçen ilk döşeme tahtasına koyar koymaz, kitaplık kapısı arkasından kapandı.

Ve kilitli.

Nefes nefese döndüğünde kendini duvarın içine gömülmüş olarak buldu. Yutkunarak feneri kaldırdı, mandalı ya da o şeyi tekrar açmak için her neyse onu bulmaya çalıştı.

Bir çekmecedeki buna benzer basit bir kulp gördü. Ama ittiğinde kitaplık yerinden kımıldamadı.

"Hadi!" diye fısıldadı, onu serbest bırakmaya çalıştı, ama hiçbir şey olmadı. Fenerini daha yükseğe kaldırarak kapının etrafını taradı ve göz hizasının üzerinde duvara yerleştirilmiş küçük, tuhaf bir pirinç plaketi fark etti.

Ortasında bir kadran vardı ve kadranı çevreleyen rakamlar tıpkı bir Saat. Ne olduğunu anlayınca gözleri büyüdü ve kalbi sıkıştı. Şifreli bir kilit. Şifreyi bilmeniz gerekiyordu. "Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır!" diye fısıldadı, parmak uçları ortadaki kadranın üzerine geldi ama çevirmeden kendini durdurdu ve elini çekti.

Sadece başka bir tuhaf mekanizmayı tetikleyebilir.

Sakin ol, diye emretti kendine, kuru bir ağızla.

Bu geçit belli ki bir yere çıkıyordu. Onu takip edip başka bir çıkış yolu bulacaktı. *Evet, bulacaktı.* Sonra gizlice salona dönüp kanepedeki solgun menekşe rengindeki pozuna devam edebilirdi ve o da bundan asla haberdar olmazdı.

Çok iyi, diye düşündü kendi kendine başını sallayarak. Geçit hem sağa hem de sola doğru uzandığı için hangi yöne gideceğinden emin değildi. Omuz silkerek rastgele sol tarafı seçti, tüm kararlılığını topladı ve fenerini yükseğe kaldırarak yola koyuldu. Titrek ışığı daracık alanda ürkütücü bir aydınlık yaratıyordu. Carissa kan görmekten nefret etse de en azından klostrofobik olmadığını bilmenin rahatlığını yaşıyordu. İleriye doğru attığı her adımda korkmaktan çok ilgisini çekiyordu.

Duvarların içindeki koku rutubetli ve küflüydü. Dante Evi'ni daha önce Strand boyunca her seyahatinde birçok kez dışarıdan görmüş olduğundan, buranın Tudor döneminin bir kalıntısı olan Thames Nehri kıyısındaki eski Şehir konaklarından biri olduğunu biliyordu.

Şimdi duvarların içinde, büyük yaşının ağırlığını hissedebiliyor ve evin yüzyıllar boyunca Londra'da tanıklık etmiş olması gereken tüm çalkantılara sadece hayret edebiliyordu. Perili gibi inliyordu.

Örümcek ağları cereyanda uçuşuyordu.

Gizli geçit bir labirent gibi dönüp duruyor, onu engebeli basamaklarda tökezletmeye çalışıyor, merdivenlerden bir aşağı bir yukarı götürüyor, orada burada dallı budaklı yollar sunarak hangi yöne döneceğini şaşırtmasına neden oluyordu.

Her şey Beau'nun kendisi gibi lezzetli bir gizemdi ama keşfetmek için fazla zamanı olmadığını ve henüz bir çıkışa rastlamadığını biliyordu. Mürekkep karası labirent zaman ve mekân algısını da bozuyor gibiydi, bu yüzden kaç dakika geçmiş olabileceği bir yana, evin içinde nerede olduğuna karar vermek bile zordu. Belki on? Aynı zamanda acele etmeye ve yaşadığı çileden sonra gücünü çok fazla zorlamamaya çalışıyordu.

Başka bir karanlık kavşağa geldiğinde, sağa mı sola mı gideceğini yoksa önündeki boşluğa inen merdivenden aşağı mı ineceğini tartıştı. Eğer feneri olmasaydı, diye düşündü, o çukura basar ve boynunu kırardı.

Karanlığın ötesinde ne olabileceğini görmek için feneri üzerine tuttu; ama alt dudağını ısırarak bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğuna karar verdi.

Uzun, kanlı gece elbisesiyle dikkatlice merdivene tırmanarak feneri bileğine astı ve en üst basamağı kavradı. Sonra inmeye başladı, onu bu şekilde görebilecek herhangi bir kulüp üyesini düşünüp kendi kendine güldü. Eski binaya dadanan ürkütücü bir kadın hayaletle karıştırılabilirdi.

Merdivenin dibine ulaştığında başka bir tahta geçide adım attı, ama burada yanaklarından süzülen biraz daha güçlü bir hava akımını hissedebiliyordu. Fenerinin titremesine neden oldu.

Elini alevin önünde kavuşturdu. "Sakın aklından bile geçirme," diye nefes aldı. Ama ışığını kaybetme tehdidi onu karanlığa doğru ilerlemekten alıkoymadı, kendine rağmen gülümsedi.

Beau onun neyin peşinde olduğunu bilseydi ne derdi?

İleride, fenerinin ışığı bir açıklığı ortaya çıkardı. "Bu da ne?" diye mırıldandı usulca.

Önünde on ikiye on iki boyutlarında küçük bir oda açıldı ama kaşlarını çatarak odanın ana özelliğini gör dü : zeminin ortasında bir delik. Yaklaşık üç metre çapındaki bu delik odanın büyük bir kısmını kaplıyordu.

Neden zeminde dev bir delik açsınlar ki?

şaşkınlıkla bakışlarını kaldırdı ve tavandan aşağı sarkan, düzenli aralıklarla kalın düğümler atılmış sağlam bir halat gördü. Düğümlü ip deliğin ortasına doğru iniyordu, tıpkı bir merdiven gibi, diye düşündü ama koşarak atlamadıka ulaşılamazdı.

Elbette, ıskalarsanız ya da yeterince sıkı tutunmazsanız düşersiniz, diye düşündü. *Bu da ne böyle?* Dikkatle kenara doğru yürüdü ve aşağıda ne olduğunu merak ederek deliğe baktı. Evin en derin temellerinin hizasında olmalı, diye düşündü, çünkü güçlü ahşap kerestelerin altında şimdi taş görüyordu.

Delik, kireçtaşının içine doğru oyulmuş gibi görünüyordu. Ama neden? Evin altına basit bir kiler koymak istiyorlarsa, neden sadece tehlikeli bir ip merdivenle erişilebilir hale getirdiler? Çok ilgi çekiciydi.

Fenerini deliğin üzerine tutarak aşağıyı görmeye çalıştı. Aşağıda Cehennem Kulübü'nün adamlarının kimsenin keşfetmesini istemediği bir şey olmalıydı.

Omurgası karıncalandı. Uğursuz bir şey olmamasını umuyordu. Ama eğer sıradan ya da zararsız bir şeyse, onu saklamak için neden bu kadar önlem almıştı?

İçişleri Bakanlığı'nın Lord Beauchamp ile bir konu hakkında nasıl konuştuğunu hatırladı.

Oh, Tanrım. Ya burada suç teşkil eden bir şey varsa? *Ya aşağıda, ne bileyim, cesetler falan varsa,* diye düşündü. Sertçe yutkundu.

Birden aklına bu işe kalkışmak için aklını tamamen kaçırmış olması gerektiği geldi. Zararsız, sıradan dedikodulara burnunu sokmak vardı, bir de ciddi, keşke hiç öğrenmeseydim diyeceği, kendi haline bırakılması daha iyi olan konulara burnunu sokmak vardı.

Gerçekten de, aşırı merak *duygusu* bile aşağıda ne olduğunu görmek için ip merdivene atlamayı göze almasına yetecek kadar güçlü değildi. Özellikle de bunu denemek için bile fenerini yere bırakması gerekeceğinden. Işık olmadan bu labirentin içinde sonsuza dek kaybolabilirdi, diye düşündü -Ve tam o anda, tam zamanında, rutubetli bir hava akımı aniden fenerin alevini söndürdü.

Dehşet dolu bir solukla delikten geri sıçradı, bu sırada feneri tutuşunu kaybetti ve düşürdü. Fenerin takırdayarak metrelerce aşağıdaki taş zemine düştüğünü duydu. Kalbi küt küt atarken, kendini kör bir şekilde zifiri karanlığa bakarken buldu. *Yüce Tanrım. Dönüş yolunu nasıl bulacağım?*

Hiçbir şey göremiyordu ama en azından o delikten geri çekilecek kadar akli vardı. Arkasında sağlam bir duvar hissettiğinde, titrek bir rahatlama nefesi aldı. *Doğru ya.*

İlk görevi merdivene dönüş yolunu bulmaktı. Dikkatli bir şekilde dönerek, geldiği geçidin köşesine doğru ilerledi.

Panik aklının bir köşesine takılmıştı ama dar geçitte el yordamıyla ilerleyip sonunda merdiveni bulduğunda onu kontrol altında tutmayı başardı. Kendini sakın kalmaya zorlayarak basamak basamak tırmanmaya başladı.

Bu, en azından, kolayca yapıldı.

En tepede, şimdi yapması gereken bir seçim daha vardı: sağ, sol, düz. Dümdüz ilerideki geçitten gelmişti ve o tarafta herhangi bir çıkış bulamamıştı. Önce bir yöne, sonra diğer yöne baktı. Omuz silkerek sağa gitmeyi denemeye karar verdi.

Dar geçitte ilerlerken, tüm bunlar çok daha az eğlenceli hale gelmişti. Üzerine çöken karanlık bunaltıcı geliyordu; boğucu hava onu boğuyordu. Başı yeniden zonklamaya başladı. Dikişleri yanıyordu.

En kötüsü, karanlık zihninde oyunlar oynamaya başlamış, hayal gücünü korkunç düşüncelerle doldurmuştu.

Neredeyse evin canlı olduğunu hissediyordu; ev onu orada, davetsiz bir misafir olarak istemiyordu. Karanlıkta etrafındaki sayısız sürünge şeyi hissediyordu ve bir kez girdiğinde asla çıkamayacağı gibi saçma bir korku zihnine fısıldıyordu.

Tam panik boğazına dolmuşken bir köşeyi döndü ve ileride bir ışık gördü. *Oh, Tanrı'ya şükür.* Sessizce yaklaştı, bir pervane gibi ona doğru çekildi.

İlerideki loş ışık, karanlık geçidin duvarında hafifçe parlayan bir oval haline geldi.

Herhangi bir kapı olabilecek kadar büyük görünmüyordu. Gerçekten de, o ona ulaşana ve içinden bakana kadar ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. ...bir yemek odasına.

Büyülenmiş bir halde, iki yanında ikiz mum aplikleri bulunan tipik bir dışbükey duvar aynasına baktığını fark etti. Her üst sınıf evde bunlardan vardı; camın kıvrımı ışığı güçlendirmeye yardımcı oluyordu. Ama normalde içlerini göremezdiniz!

Nasıl yapıldığına dair hiçbir fikri olmayan bu parlak icada hayretle baktı ama bir bilgi kadını olarak bir tane edinmesi gerektiğini biliyordu. Ayna kılığına girmiş bir gözetleme penceresi!

Mumların üzerinde dans eden alevler belli ki onu çeken ışık kaynağıydı. Sonra, işlenmiş camdan odanın içine bakarken

Lord Beauchamp'ı gördü.

Gömleksiz.

Yarasıyla ilgileniyor. *Aman Tanrım.*

Bakakaldı. Adam son derece güzeldi.

Ton'un skandalcı fahişelerinin onu rahat bırakmamasına şaşmamalı. Hafif bir baygınlık hissi başının dönmesine neden oldu ama bunun sadece kan kaybından kaynaklandığına kendini ikna etti. Yine de gözlerini zorlukla kırıştırdı ve camın ardında güvenle saklanan adamın muhteşem vücuduna sadece bir parça suçluluk duygusuyla baktı.

Belki de aynayı şeffaflaştırmak için uygulanan işlemin camı da biraz karartmış olması ahlakı için iyi olmuştu. Görüşü sanki kahverengi bir şişe camından bakıyormuş gibi hafifçe perdelenmişti. Çizgileri görebiliyordu ama renk açısından pek bir şey yoktu... ve doğrusu, bu görsel bir şölen için yeterliydi. Geniş omuzlarının şekli. Göğsünün kaslı kabarıklığı, kaslı kolları. Şık beli. Yontulmuş karnının nefes kesici görüntüsü. Emin olmak için, tüm bunlara teninin gerçek, sıcak tonlarını, gözlerinin yeşim mavisi baştan çıkarıcılığını ve saçlarının meleksi altın rengini eklemeden de yeterliydi.

Ama kendini şaşkın bakışlarından sıyırdı, çünkü aynı zamanda şunları da *duyabiliyordu*

Aynadan bakınca, devam etmekte olan konuşma çok ilgi çekiciydi.

"Lord Forrester'ın sizi vurduğuna inanamıyorum!"

Kimin konuştuğunu görmek için öne doğru eğildi.

Yaşlı, zayıf ve gülümsemeyen yüzlü bir uşak, Vikont'a bir yazı takımı getirerek içeri girdi. Uşak yerde yatan iri bekçi köpeklerinin etrafından dolanarak yazı takımını Lord Beauchamp'ın yanındaki masanın üzerine koydu.

Tanrım, diye düşündü, yere yayılmış, nefes nefese kalmış canavarlara bakarken, büyük, dişli ağızlarından salyalar akıyordu. Eğer bu labirentten çıkmanın bir yolunu bulabilirse, yenilmediği için şanslı sayılırdı.

Bu arada Beau omuz silkti. "İyi ama nasıl kızabilirim ki? Adam benim için bir kardeş gibi. Hayatta olduğu için mutluyum." O sırada yüzünü buruşturdu.

kolundaki yarayı bir yudum konyakla ıslattı. Kurşunun onu sadece sıyırdığını fark edince rahatladı. "Onu da vurdum. Bacağından. Belli ki ikimiz de diğerini incitmek istememişiz. Açıkçası bunu kız yaptı."

Carissa kaşlarını çatı.

"Kapıyla sırtıma vurdu. Nick'in takviye getirdiğini sanmışım. İki taraftan da saldırıya uğradığımı düşünerek onu kazara öldürmediğim için şanslı."

Uşak başını salladı. "Bacağındaki yara en azından baronu yavaşlatacaktır."

Beauchamp başıyla onayladı. Yarayı yeni bir bezle kurulayarak kolundaki kan ve likörü temizledi. "Her neyse, işte bu yüzden kızgın değilim. Bunca zamandır ne düşündüğümü biliyor olmalısın Gray, her ne kadar yüksek sesle söylemeyi reddetsem de."

"Gerçekten de öyle lordum. Hepimiz en kötüsünden korktuk," dedi yaşlı adam sempatik bir bakışla.

"Artık onun ve Trevor'ın hayatta olduğunu biliyorum, önemli olan da bu."

Kâhya yazı takımına doğru başını sallayarak, "Yaşlılara mı söyleyeceksin?" diye sordu.

"Elbette. Sadece . . . henüz değil."

"Efendim?" diye şaşkınlıkla karşılık verdi.

Yaşlılar mı? Carissa merak etti.

"Gray, anlamayacaklar," dedi sinirli bir bakışla. "Tıpkı Drake'e yaptıkları gibi onun da başına ödül koyacaklar. En iyi arkadaşımın peşine suikastçılar göndermeyeceğim. Bütün bunları çözdükten *sonra* onlara her şeyi anlatacağım."

"Sonra mı?"

"Sonra," diye tekrarladı. "Ve sana güveniyorum Gray. Sessizliğine ve işbirliğine ihtiyacım olacak. Bana Virgil'e olduğun kadar sadık kalacağına inanıyorum."

Carissa şaşkınlık içinde sahnenin gelişmesini izledi. Emin olmak için, bu Covent Garden Tiyatrosu'ndaki oyundan çok daha ilgi çekiciydi.

Bu arada kâhya Gray ellerini arkasında kavuşturmuş ve hovarda Vikont'a şüpheli bir bakış fırlatmıştı.

"Bu konuda çok emin konuşuyorsun."

"Nick'in şu anda kafası karışık. Bu çok açıktı." Başını iki yana salladı. "Ona yardım etmeliyim. Mantıklı düşünmesini sağlayabilirim, bundan eminim. Sadece onu bulmam gerekiyor."

"Peki ya kız? Sizinle uzlaştı, efendim."

Onunla uzlaştım mı? Zihinsel olarak karşılık verdi. Tam tersi olduğunu söyleyebilirim!

"Bunun farkındayım, inanın bana. Elbette ben de onu tehlikeye attığımdan eminim. Ve en kötüsü ne biliyor musun? Amcası lanet Denbury Kontu. Yüksek titizlerin en yükseği! Keşke Rotherstone ve ekibi burada olsaydı."

Beau'nun Daphne'nin kocasından bahsetmesi üzerine Carissa şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Lord Rotherstone bir şekilde bu işin içinde miydi? *Takım mı?* diye merak etti, şaşkınlığı giderek artıyordu.

"Yani, Falconridge'in neden onlarla gitmek zorunda olduğunu anlamıyorum. Yaraları varken o göreve gitmemeliydi bile."

Görev mi? Carissa başını eğdi. *Avlanmaya gittiklerini sanıyordum.*

"Suikastçıyı öldürelim bir aydan fazla oldu," diye cevap verdi Gray. "İyi olduğuna eminim."

Carissa'nın gözleri büyüdü. *Suikastçı mı?*

Centilmen Lord Falconridge mi? Evrenin örneği, *bir* ağabeyi olmasını çok isteyeceği harika, bilgili kont *bir suikastçıyı mı öldürmüştü?*

"Kasabada kalmalıydı. Olduğu gibi soğukkanlı, Ezra Green'le uğraşmak için mükemmel olurdu. En azından benden daha iyi."

"Eğer Büyükler sizin bu göreve uygun olmadığınızı düşünseydi, lordum, bu görevi başka birine vermekte tereddüt etmezlerdi."

"Teşekkürler." Beau koluna bastırıldığı bez parçasını uzun bir bandaj şeridiyle değiştirdi.

Pazılarının etrafına sarmaya başladı ve sonunda bandajın ucunu daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi altına sıkıştırdı. "Bayan Portland'ı eve götürmeliyim."

"Çok iyi, efendim." Kâhya içtenlikle başını salladı ama sonra tereddüt etti ve endişeli bir ifadeyle başını eğdi. "Lordum, gerçekten Lord Forrester'ın Tarikat'a ihanet ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

Sipariş mi?

Beau iç geçirdi ve başını salladı. "Bilmiyorum Gray," diye itiraf etti. "Nick'in asla bize karşı çalışmayacağını biliyorum." Omuz silkti. "Sadece ayrılmak istediğini söyledi ve doğrusu bu geceden sonra onu suçladığımı söyleyemem. O kızın vurulduğunu gördüğümde-" Yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. İri bedeni kıpırdandı, ama o bunu savuşturdu. "Kıza zarar vermediği için şanslı."

Hullo, bir mermi kafamı sıyırdı.

"Lanet olsun, geçirdiğim geceden sonra casusluk hayatından ben de nefret ediyorum."

Adam gömleğine uzandığında çenesi düştü ve tüm yapboz parçaları zihninde bir araya geldi. Gözleri ay gibi yuvarlaktı, kalbi güm güm atıyordu. Karanlıkta ağzı açık kaldı; iki eliyle ağzını kapattı ve hayatının en büyük şaşkınlığıyla bakakaldı.

Ama hata yoktu. Kulakları onu yanıltmamıştı. Lord Beauchamp bir casustu, Inferno Kulübü de bir tür gizli çetenin paravanıydı. Daphne'nin ve Kate'in kocaları... hatta sevgili, şövalye Lord Falconridge bile!

Bu nasıl olabilir? O da bilmiyordu. Ama öyleydi. Kulak misafiri olduğu her şey bu konuda hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Dante Evi'nin tüm bu gizemli geçitlere sahip olmasına şaşmamalı! Onun Kalbi, göğüs kafesinden dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Bu gizli bilgi hazinesinin heyecanını.

Toplumda böyle bir şeye y a k l a ş a n tek bir söylenti bile duymamıştı.

Alplere yapılan "av gezisine" gelince, Lord Rotherstone, Lord Falconridge ve Warrington Dükü devam etmişlerdi - işte şimdi yarı gerçek ortaya çıktı!

Arkadaşlarıyla ilgili pek çok şey sonunda anlam kazanmıştı. İçişleri Bakanlığı soruşturması bile. Tabii ya!

Elbette bunun Beau'nun kendisiyle değil, casusluk işleriyle bir ilgisi vardı. O

Daphne ve Kate'in Kasaba'dan kaybolmalarının gerçek n e d e n i n i n bu olup olmadığını merak ederek birden kaşlarını çattı.

Beau'nun uşakla yaptığı konuşma, bir sorun olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Belki de ajanların eşleri kendi güvenlikleri için bir yerlere gönderilmişti.

Tabii ki!

Bu yüzden Daphne'nin mektubu hiçbir anlam ifade etmiyordu! Beauchamp bu yüzden ona herhangi bir ayrıntı vermeyi reddetmişti. Şimdi her şeyi açıkça görüyordu. Daphne'nin Kate'le nerede olduklarını açıklamasına izin verilmemiş olmalıydı. *Oh, elbette! Elbette, elbette.* Carissa elini kalbine bastırdı, sonunda arkadaşlarının onu dışlamadığını anlamının verdiği büyük rahatlamayla, hatta sevinçle doldu. Yarı yarıya ona karşı olduklarına inanmıştı. Ama onları gücendirecek hiçbir şey yapmadığını *biliyordu!*

Daphne'nin dostluğuyla ilgili şüpheleri dağılırken gözlerini kapattı. Daphne ya da Kate'den şüphe ettiği için pişmanlık duydu. Ne de olsa reddedilmemişti. Tanrım, arkadaşlarının Brighton'daki Olay'ı bir şekilde öğrendikleri ve ahlaki değerlerden yoksun olduğu ve sırrını onlardan gizlediği için onu dışladıkları korkusuyla nasıl da acı çekmişti.

Lord Beauchamp'a gelince, ona da yeni gözlerle baktı.

En azından şimdi onun neden dikiş yapmayı bildiğini anlıyordu. Ve neden onca yıl yurtdışına "seyahate" gittiğini. Demirden vücudunu neden bu kadar sıkı çalıştırdığını. Kibir uğruna değil. Sevgililerini baştan çıkarmak için değil. Ama ülkesi için savaşılmaya hazır ve muktedir olmak gibi pratik bir nedenle.

Yemek odasının içinde gömleğini tekrar giymeye başladı, sonra üzerindeki kana baktı ve içini çekerek gömleği fırlatıp attı. "Bana başka bir gömlek getirir misin Gray?"

"Hemen efendim." Uşak eğildi ve geri çekildi.

Beau mumu yaklaştırdı ve yazı takımından bir kâğıt çıkardı. Carissa ona baktı, gizemli adam hakkındaki yeni anlayışının tadını çıkarıyordu ki birden kolunda garip bir gıdıklanma hissetti.

Otomatik olarak tepki verdi ve küçük, kız gibi bir tiksinti çığlığıyla örümceği kolundan fırlattı.

Kendini çok geç susturarak dudaklarını kapattı, yüzünü buruşturdu ve içinden soğuk tiksinti dalgaları geçmeye devam etti. Yemek odasındaki tüm hareket durmuştu.

Uşak kapıya doğru giderken duraklamıştı.

Lord Beauchamp aynaya bakıyordu.

Yanında yerde yatan bekçi köpeklerinin kulakları dikilmişti.

Biri homurdanarak yerden kalktı.

Diğerleri de sinirlenmeye başladı.

"Bir şey mi duydunuz lordum?"

"Kesinlikle. Bir dakika Gray." Beau'nun yüzü sertleşerek masadan kalktı ve aynaya doğru yürümeye başladı. "Görünüşe göre davetsiz bir misafirimiz var."

Carissa donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Çıplak göğüslü adam cama yaklaştı ve uzun bir süre sessiz bir şekilde cama baktı. Adamın kendisini görebildiğinden şüphe etse de geri çekildi. Adamın yüzünde bir çatıklık oluştu.

"Carissa?" diye bağırdı derin, onaylamayan bir gürültüyle. Carissa kıpırdamadan durdu.

Camın arkasından onu gerçekten görmemesi için dua etse de, bakışları yoğunlaştı ve sadece birkaç santim ötedeki kızın bakışlarını delip geçti.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Orada olduğunu biliyorum."

Gözlerini sıkarak kapattı ve bir küfür savurdu.

"Cevap ver bana," diye emretti.

Patlama! Kalbi küt küt atıyordu, ne yapacağını bilmiyordu, özellikle de bu aptal labirentten çıkmanın bir yolunu hâlâ bulamamışken.

İzinsiz girişine nasıl tepki vereceğini bilemezdi ama şimdi başının belada olduğundan emindi.

Sıradan bir çapkına karşı gelmemiştir. Kraliyet için casusluk yaptığından artık emin olduğu bir adama itaatsizlik etmişti.

Meraklı olduğu için kendine lanet ederek kollarını göğsünde kavuşturdu. *Çok iyi.* En iyisi bu işi bitirmektir.

"Buradayım," diye itiraf etti.

Bölüm 6

"Elbette öylesin," dedi ona karşı yeni bir öfke dalgası içinde.

Gray telaşla ona baktı.

Beau aynaya ters ters baktı. "Sana dinlenmeni söylediğimi sanıyordum." Asık suratlı sesi aynanın arkasından geldi: "Özür dilerim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, izin verdiğiinden daha fazla öfkeliydi. yüzüne yansıyor.

Sadece. Kanlı. Mükemmel.

"Orada ne yapıyorsun, Carissa?"

İçini çekti. "Sıkıştım kaldım." Kızın boğuk cevabındaki hayal kırıklığını duyabiliyordu. "Duvarın içinde sıkıştım!"

Gray gözlerini kapadı ve bir elini alnına götürdü.

Köpeklerden biri tırıs tırıs geldi ve patilerini aynanın altındaki konsol masasının üzerine koymak için zıpladı, burnu kokuyu almak için seğiriyordu. Beau, havlamaya başlamadan önce güven verici bir mırıltıyla hayvanı uzaklaştırdı.

"Lütfen beni buradan çıkarır mısınız?" diye ısrar etti. "Bu aptal labirentten çıkmanın bir yolunu bulamıyorum!"

Dışbükey aynadaki kendi çarpık görüntüsüne kaşlarını çattı. "Belki de öyle değildir. Belki de seni orada bırakmalıyım. "Sana bir ders vereyim. Buna ne diyorsun? Kendi ilacının tadına bakmak mı, sevgilim?"

"Lord Beauchamp, lütfen! Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum-" "Hayır, yapmamalıydın," diye onayladı.

"Bırakın beni buradan çıkayım. Açıklayabilirim!"

"Ne yani, çok yüz­süz bir sinsi olduğunu mu?" "Bir casustan gelen güzel sözler," diye karşılık verdi.

Beau onun gerçekten de çok şey duyduğunu teyit edince durakladı ve Ah, evet, Gray tamamen haklıydı.

Onu buraya getirmek, tüm ajan arkadaşlarıyla birlikte kendi kimliğini de tehlikeye atmıştı. Kısacası, onu buraya getirmek bir hataydı. Lanet okuyarak gözlerini kaçırdı. *Şimdi onunla ne halt edeceğim ben?* Onun kendisine söyleneni gerçekten yapabileceğini düşünmekle ne büyük bir aptallık etmişti!

Onun ölümcül ifadesini görmüş olmalıydı. "Kimseye söylemeyeceğim," diye teklif etti ciddi bir tonda.

"Ah, bu beni çok daha iyi hissettirdi!"

"Sana söz veriyorum!"

"Bana zaten mükemmel bir yalancı olduğunu söyleyen bir kızın sözü!"

"Lütfen, bana bir daha canavarlık yapma, sana yalvarıyorum! Beni bu labirentten çıkar, sonra bana istediğin kadar bağırabilirsin. Lütfen. Burası karanlık, başım ağrıyor ve iğrenç örümcekler var."

"Hak ettiğini buldun," diye mırıldandı ama yarışma sonuçlanmıştı. Yeryüzündeki en can sıkıcı kadın ödülünü aldı.

Kâhyaya gergin bir baş selamı gönderdi. "Köpekleri başka bir odaya götürün. Eğer

Burada onu ısıracak biri varsa o da benim."

"Emredersiniz efendim." Gray onun emrini yerine getirdi ama sürünün alfa köpeğinin tasma­sını tutarken ona sitem dolu bir bakış fırlattı. *Bu bakış açıkça şunu söylüyordu.*

Senin hatan.

Beau kaşlarını çatarak karşılık verdi, bunun farkındaydı.

Onu buraya getirdiği için kendini boğazlayabilirdi, tanınmış bir dedikoducu! Ama ona başka ne yapabilirdi ki? Onu ara sokakta kanlar içinde mi bırakacaktı? Bir sivili mi? Bir kız mı?

Evet, kendisini ilgilendirmeyen konulara burnunu sokuyordu ama Tarikat'ın başlıca görevlerinden biri masumları korumaktı.

Onu tiyatroya getirip binadaki yüksek sosyetenin yarısıyla ilgilenmesi mümkün değildi. Gizli bir manevra sayılmaz.

O zaman hem bürokratlara hem de tonlarca dedikoducuya neden birinin Covent Garden Tiyatrosu'nun önünde onu vurmaya çalıştığını açıklamak zorunda kalacaktı.

Ve en başta neden Carissa Portland ile yalnız kaldığını. Aslında, politikacı amcası bunun cevabını kesinlikle bilmek isteyecektir. İhtiyacı olan tek şey buydu. Muhafazakârlar ona kızgındı, radikal eğilimli Whigler de zaten Tarikat'ı kapatmak istiyordu.

Soruşturma devam ederken, Beau'nun şu anda daha fazla ilgiye ihtiyacı yoktu ve güçlü Lord Denbury'yi düşman edinmek de istemiyordu.

Belki yarasını sarmak için onu evine götürebilirdi ama Kasaba'nın öbür ucundaydı ve o kadar kan kaybederken her anın önemi vardı.

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz, diye düşündü, nabızı hızla atıyordu. Gray köpekleri dışarı çıkarıp kapıyı arkalarından kapattıktan sonra Beau yemek odasına doğru yürüdü.

Şömineye doğru ilerlerken, aklına gelen en rahatsız edici düşünce, garip bir şekilde bu aptalca şeyi bilerek yaptığna, onu buraya getirdiğine dair kafasını kurcalayan bir şüphe oldu.

Sadece pratik nedenlerle değil.

Belki de, sadece belki de, kafasının içindeki sapkın, çaresiz bir şeytan, onun kanadığını gördüğü o panik anında kontrolü ele geçirmiş ve onu her zamanki mantığı yerine duygularıyla tepki vermeye itmişti.

Bu onu şaşırtmazdı - çünkü bahsettikleri Carissa Portland'dı ve Carissa bir odaya girdiğinde genellikle ne kadar gülümseyen, mutlu bir aptala dönüşürdü.

Belki de içindeki uzun zamandır inkâr edilen kalp, ona kendisi ve hayatı hakkındaki gerçeği gösterme ya da en azından burnunun dibinde sallama şansını yakalamıştı ve onun, onca insan arasından yemi yutup tam olarak, yani sonunda yaptığı şeyi yapacağını biliyordu.

Çünkü istese de istemese de artık o da bu işin içindeydi. Beyni ona bunun bir felaket olduğunu söylese bile, kalbi belki de şimdi yalnızlığına bir çare bulabileceği ihtimaliyle dolup taşıyordu.

Belki de onun hakkındaki gerçeği bilirse, sonunda tanınabilir ve bir kadınla gerçek bir bağ kurabilirdi.

Beau, yalnız olduğunu kendine itiraf etme fikrinden nefret ediyordu. ve daha da önemlisi, kendi dürtülerinin onu kandırmış olabileceği.

Bu düşünce çok tehditkârdı. Alay etti ve *o kadar* da büyük bir aptal olmadığına kendini ikna ederek düşüncelerini bir kenara attı. Hâlâ rahatsızdı, beyaz mermer şömineye doğru yürüdü ve Rönesans döneminden kalma devasa bacaya baktı.

Şöminenin iki ucuna ikiz şamdan aplikler yerleştirilmişti. O Sağdakine uzandı ve ortadaki şamdan tutucusunu kavradı, mekanik bir klik sesi duyana kadar pirinç tabanını çevirdi.

Ağır dişliler zeminin altında çalkalandı ve aniden, tuğlalı arka Şöminenin kapağı açıldı.

Şöminenin altına eğildi ve kömür sepetinin üzerinden geçerek arkasındaki dar alana doğru eğildi. "Carissa! Aşağıya!" diye sertçe seslendi.

gizli geçide doğru adım attı.

Kısa süre içinde, zifiri karanlıkta el yordamıyla ilerleyerek köşeyi döndü. "Oh, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diye haykırarak ona doğru koştu. "Sen bir merhamet meleğisin! Burası çok karanlık!"

"Bu, oraya ait olmayan insanları caydırmak için," diye kuru bir şekilde cevap verdi. Virgil'in

Ajanlara yıllar önce labirenti ezberletti, böylece geçitlerde müzakere etmek için ışığa ihtiyaç duymayacaklardı.

"Özür dilerim!" diye mırıldandı savunmacı bir tonda, ona doğru koşarken, sakarca

karanlıkta. Ayağı takıldığında kendini yakalamak için ellerini körlemesine uzatırken, adam onu kollarından tutarak sabitledi. Avuç içleri adamın çıplak göğsüne geldi; yumuşak bir nefesle onları geri çekti.

Umursadığından değil. Gerçekten de onun dokunuşunun yarattığı şok, tüm sinir uçlarında bir farkındalık heyecanı yaratmıştı. "İyi misin?" diye mırıldandı, aniden yarı çıplak olduğunun ve yalnız olduklarının farkına varmıştı.

"Evet," diye zorladı hafif nefes nefese bir sesle.

Daha önce labirentte hiç seks yapmamıştı. Bu hovarda düşünceyi bir kenara itti ve şöminenin arka tarafını işaret etti. "Hemen şurada. Başına dikkat et." Ona yardım etmek için elini uzattı.

"Teşekkür ederim." Parmaklarını hafifçe onunkilerin üzerine yerleştirdiğinde, dokunuş ona bir zevk sarsıntısı daha verdi - ama o bunu görmezden geldi. Onun yanında zaten yeterince aptalca davranmıştı.

Merhum Virgil'in bu gafi hakkında ne diyeceğini Beau düşünmek bile istemiyordu ama Rotherstone'un ekibindeki daha tecrübeli ajanların hiçbirinin buna izin vermeyeceğinden emindi. Geri döndüklerinde ödeyecekleri cehennem olacaktı.

Bu sırada Carissa gizli kapıyı oluşturan açık tuğla parçasına baktı ve başını salladı. "Büyüleyici," diye mırıldandı eğilip içinden geçmeye çalışırken.

Onun şaşkınlığı karşısında dudakları büküldü. Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyordu?

Yine de sessiz kaldı ve kadın uzun eteklerinin ucunu kaldırıp kömür sepetinin üzerinden dikkatlice geçerken onu destekledi. Kadın güvenli bir şekilde geçip yemek odasının içinde doğrulduğunda, adam da onu takip etti.

Sonra şamdanı çevirerek kapıyı arkasından kapattı.

Diğer taraftan. Gizli şömine kapısı dönerek kapandı.

Birkaç adım ötede durmuş, kollarındaki örümcek ağlarını fırçalıyor ve örümcek var mı diye kendini kontrol ediyordu.

Beau gülümsemeyi reddederek dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne yapıyorsun?" Ona doğru koştu. "Saçımda hiç örümcek var mı?"

Ona baktı, çok çocukça bir şaka yapmayı şiddetle arzuladı - tamamen hak ettiği bir şaka. Ama saçlarına bakıp kumral saçlarına bulaşmış kanı görünce, bu gece yaşadıklarını bir kez daha hatırladı ve ona nazik davranmaya karar verdi.

Elbette, gizliliğin gerekliliğini kavraması için ona Tanrı korkusu aşılması gerekecekti.

"Hayır," diye mırıldandı. "Ama korkarım şu anda örümceklerden daha büyük bir sorunuz var." Kadının dirseğinden tuttu ve onu en yakın sandalyeye yönlendirdi. "Oturun Bayan Portland. Ayakta dolaşmamalısınız."

Ve gerçekten bir gömlek giymelisin, diye düşündü endişeyle, adam onu duvarın yanındaki bir sandalyeye götürüp içine bastırırken.

Onun vücuduna bakmaktan kendini alamıyordu. Fiziğinin ham, erkeksi güzelliği bu kadar yakın mesafeden ezici geliyordu. Karşısında duruyordu, tıpkı çok benzediği Greko-Romen mermer erkek çıplakları gibi tamamen bilinçsizdi; elleri kalçalarında, onunla nasıl başa çıkacağına dair düşüncelerini topluyor gibiydi.

Hiçbir önerisi yoktu.

Aslında, mum ışığının tam önündeki sert, yontulmuş gövdenin üzerinde oynaşmasını izlerken neredeyse hiç düşünemiyordu, büyüleyici göbeği yaklaşık göz hizasındaydı. Alevlerin sıcak aydınlatması, teninin kadifemsi pürüzsüzlüğüne dokunma ve keşfetme dürtüsüyle alay ediyordu.

Ünlü çapkının, ona ne kadar kızgın olursa olsun, bunu umursayacağından şüpheliydi. Ama yine de bunu deneyecek kadar deli değildi, özellikle de karşısındakinin sıradan bir çapkın değil, bir casus olduğunu bildiği için.

Bir sonraki anda, yaklaştı, ahşap sandalyenin kollarını kavradı ve kendini onun önünde çömelmiş bir pozisyona indirdi.

Böylece onu koltuğuna çivileyerek, kendi mavi ve şüphe dolu gözlerinin içine baktı. "Çok yaramaz bir kız oldun, Carissa."

Sertçe yutkundu.

"Neden kulak misafiri oluyordun?" diye sordu alçak bir ses tonuyla. "Sana söyledim, kayboldum. Bir çıkış yolu bulamadım."

"Daha önce bana iyi bir yalancı olduğunuzu da söylemişsiniz. Bu yüzden artık sözünüze inanmamam gerektiğini biliyorum. Ama seni uyarıyorum, gerçeği bilmek istiyorum. Ne kadarını duydun?"

Yüzü kızardı. "Hepsi."

Kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

"Uşakla konuştuğunu duydum ve anladım. Yani, tam olarak bilmiyorum elbette, ama fark ettim ki ..."

"Evet?" diye sordu, gözlerini ona dikerek.

"Sen bir çeşit gizli ajansın," diye fısıldadı, heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu. "Buna inanamıyorum! Lord Rotherstone, Lord Falconridge ve Warrington Dükü de mi öyle? Burası sizin karargâhınız mı?" Nefes nefese odaya baktı ama Beau soruya cevap vermedi.

Kulübün büyük yemek salonu onlar dışında sessiz, loş ve boştu. Lambri kaplamanın üzerindeki dört duvara da boyanmış, ateşten doğmuş çarpık hayaller gibi tuhaf duvar resmini ancak şimdi fark etti. Baktı ve duvar resminin

Sahneler Dante'nin Cehennem'in çeşitli çemberlerinde yaptığı seyahatleri tasvir ediyordu - alevler, şeytanlar, canavarlar ve hepsi.

Adam hâlâ cevap vermemişti ama kadın onun sessizliğini onay olarak kabul etti. Adam ona çok tuhaf bakıyordu.

"Sonunda her şey anlam kazandı," dedi komplocu bir ses tonuyla. "Daphne ve Kate bu yüzden Kasabayı terk etmek zorunda kaldılar, değil mi? Başında bir çeşit bela var. İçişleri Bakanlığı soruşturmasının nedeni bu mu?"

"Bunu da mı biliyorsun?"

Çenesini ağırbaşlı bir şekilde kıvırdı ve ona suçlu bir gülümseme verdi. "Bizi vuran arkadaşın da mı gizli ajandı? O bir hain mi?"

"Carissa."

"Bu kariyer için mi bunca yıl seyahat ettin? Endişelenmene gerek yok," diye onu rahatlatmak için acele etti, "Sır tutabilirim. Kimseye söylemeyeceğim."

"Hayır, değilsin," diye kabul etti.

Adamın gözlerindeki çelik ve sesine karışan soğukluk karşısında kaşlarını çattı. "Kızgınsın. Sanırım öyle olmalısın. Bunu hak ettiğimi biliyorum. Gerçekten üzgünüm. Bu şekilde burnumu sokmamam gerektiğinin farkındayım ama nasıl karşı koyabilirdim ki! Benim meraklı doğamı bilirsin. Sizin işinizde olan birinin bunu anlaması gerekirdi. Gizli bir geçit mi? Çok ilgi çekiciydi!"

"Bu akşam sana söylediğim gibi, merakın kediyi ne hale getirdiğini bilmiyor musun?"

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Beni affetmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Yaptığım şey o kadar kötü müydü?"

"Yaptıklarının sonuçları var, bunu anlamıyor musun?" d i y e bağırdı, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Sonuçlar mı? Ne demek istiyorsun?"

Adam ona ters ters baktı; sessizliği onu daha da gerdi. "Bana ne yapacaksın?"

"İstedığimin yarısı bile değil," diye homurdandı.

"İyi! Bana kızmaya devam et, o zaman-" Sandalyeden kalkmaya çalıştı, ancak adamın kalçasındaki sert eli tarafından tekrar aşağı bastırıldı.

Kıpırdamadan durdu.

Bacağındaki eli yeterince sinir bozucu değilse bile, gözlerindeki sert bakış omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

O anda başının gerçekten de çok ciddi bir belada olabileceğini anlamaya başladı.

"Şu anda sahip olduğunuz bilgiler yüzünden insanlar öldürüldü, Bayan Portland," diye alçak bir ses tonuyla onu bilgilendirdi.

Bir yutkunmayla karar verdi ki, genellikle onun ilk adını özgürce kullanmasını onaylamasa da, bu koşullar altında ona Carissa demesini tercih ederdi.

"Bayan Portland" o anda kulağa neredeyse üstü kapalı bir tehdit gibi geliyordu.

Aniden aralarına koymak istediği mesafeyi vurgulayarak.

Kalbini saran bir korku yumağıyla onun soğuk mavi gözlerini aradı. "Sana söyledim, kimseye söylemeyeceğim. Bana inanmalısın." Ağzı kururken dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "En azından herhangi bir İngiliz kadını kadar sadık olduğumu kabul etmelisin-!"

Sadece ona baktı, gerçek bir Stonehenge adamıydı. Sessiz, esrarengiz, sert.

Ani bir korkuyla kalbi çarpmaya başladı.

Ne de olsa burada yaşıyordu. Belki de çok şey görmüştü! Belki de o ipli delik, meraklı ziyaretçiler için bir zindan hücresiydi.

Yutkundu. "Buradaki amacınız gerçekten ülkenize hizmet etmekse, İngiltere'nin güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı kabul etmeniz gerekir."

Çenesini hafifçe kaldırdı ama çakmak çakmak gözleri hiçbir şey ele vermedi; sadece kızın kıvranmaya devam etmesine izin verdi.

"Daphne ve Kate'in tüm bunlardan haberi var mı?" diye sordu, başka bir umutlu yaklaşım deneyerek. "Biliyor olmalılar," diye cevapladı kendi sorusunu, kalbi küt küt atıyordu. "O zaman işte buradasın! Eğer arkadaşlarıma güvenebiliyorsan, belli ki bana da güvenebilirsin!"

Cevabı homurdanmak oldu. "Diğer hanımlara güvenmemizin tek nedeni ajanlarımızla evli olmaları, Bayan Portland. Beni anlıyor musunuz? Kocalarının hayatta kalması konusunda çok güçlü, kişisel çıkarları var, bu yüzden genellikle çenelerini kapalı tutacaklarına güvenebiliriz. Bu durum sizin için geçerli değil. Ayrıca," diye ekledi, "onlar 'bilgi sahibi bayanlar' değil. "

"Bu doğru. Ama ben güvenilirim!"

"Güvenilir mi?" diye haykırdı, sonunda biraz duygu, yani öfke göstererek. "Ha!"

"Ne? Ben de güvenilirim!" diye ısrar etti yaralı bir öfkeyle.

"Ne saçma bir iddia! Sen öyle biri değilsin." Kükredi.

"Bu gece yaptığın her şey bunu yalanlıyor." Ayağa fırladı.

öfkeli yarı tanrı yarı çıplak öfkesiyle onun üzerinde belirliyordu. "Bunu nasıl yaparsın, Carissa? Seni buraya sadece hayatını kurtarmak için getirdim! Senin bile bu kadar ileri gidebileceğine inanamıyorum! Hayatını kurtardım, sonra bir dakikalığına sana sırtımı döndüm ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun? Ait olmadığın bir yere izinsiz girerek mi? Nesin sen, çocuk mu? Hiç rahat bırakmaz mısın?"

Cevap vermek için nefesini çekti ama dudaklarını ayırdığında hiçbir kelime çıkmadı.

Her şey bir yana, adam haklıydı.

Ağzını kapattı ve başını eğdi, iyice azarlanmıştı.

"Bana ne yapacaksınız peki?" diye mırıldandı uzun bir süre sonra.

"Tutuklanacak mıyım yoksa?"

"Hayır, tutuklanmayacaksın, seni işgüzar küçük şey. Burada Seninle yapabileceğim tek bir şey var," diye homurdandı. "Bu çok açık. Y yapmak zorundayız

evlenin."

"Ne?" Gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Sonuçlar," dedi memnuniyetle, kaslı kollarını (biri bandajlı) göğsünde kavuşturarak, sinirli bir Adonis.

"Evlenmek mi?"

"Çenenin kapalı tutmanı şahsen sağlayabilmemin tek yolu bu," dedi.

Birkaç saniye daha ona baktı, sonra nihayet ağzını kapattı, gözlerini yumdu ve parmaklarını alnına bastırdı.

Kafatası bir kez daha çarpıyordu; gerçekten de onun zalim çözümü yüzünden başı dönüyordu.

Sesinin yüzeyinin hemen altında panik kaynıyor olsa da sakin ve yatıştırıcı bir ton tutmaya çalıştı. "Sizce de biraz aşırıya kaçmıyor musunuz lordum?"

"Çok kötü."

"Sen de benimle evlenmek istemiyorsun, ben de seninle!"

"Bu bir anlam ifade etmiyor. Seni buraya getirerek bir hata yaptım ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundayım."

Şaşkın bir alayla ona baktı. "Hangi hanımefendi benim doğduğum adam böyle aşağılayıcı şartlarda biriyle evlenir mi?" "Seçme şansın olmayan biri."

Kaşlarını çatarak sandalyesinden kalktı. "Saçmalama! Sen tamamen Aşırı tepki veriyorsun! Eğer sırlarından kimseye bahsedecek olursam beni nerede bulacağını biliyorsun. O zaman evlilik hakkında konuşabiliriz-"

"O noktada artık çok geç. Zarar çoktan verildi. Benim yanımdayken seni daha etkili bir şekilde hizada tutabilirim. Benim çatım altında. Benim kurallarına uyarsan," diye ekledi karanlık bir şekilde.

"Durun bir dakika," diye itiraz ederek geri çekildi. "Evlilik bir ceza olarak verilecek türden bir şey değildir."

Bunun dışında, birbirimizi çok az tanıyoruz ve bildiklerimiz de diğerinin kusurlarıyla başlıyor."

"Yani?"

"Bunu bir düşün! Bu gece seni zina yaparken yakaladım ve inan bana, bunda *hiçbir* sorun görmeyen bir adamla evlenmeye *hiç* niyetim *yok*! Kendi adıma, ikimiz de seni çabucak delirteceğimi biliyoruz. Ben çok kusurlu bir insanım!"

"Söylemiyorsun."

"Bu doğru! Ben korkağım. Başkalarının işine burnumu sokarım-"

"Ve sen de bir röntgencisin," diye ekledi soğuk, alaycı bir gülümsemeye. "Üstelik çok inatçısın. Tipik kızıl saçlı."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Ama sen de melek değilsin, bunu bilmeni isterim."

"Hayır, değilim," diye şehvetle kabul etti. "Ne de böyle bir planım var. reform."

"O zaman bu işi çözdük. Biz asla uymayız."

"O zaman sanırım ikimizin de kaderinde sefalet dolu bir hayat var, çünkü seninle evleniyorum."

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim."

"Hadi ama Beauchamp!" Giderek artan bir telaşla ayağını yere vurdu, çünkü şimdiden bu savaşı kaybettiğini hissediyordu. "Eğer bir eş alırsan tonun hanımlarının yarısı kalp kırıklığından ölür! Toplu kayıplar! Sokakta kendilerini bıçaklıyor olacaklar!"

"Benim sorunum değil," dedi gözlerinde onun blöfünü görmüş gibi görünen yıkıcı bir pırıltıyla.

Carissa ona hüznle baktı.

Ah, lanet olsun. Dürüst olmak gerekirse, haftalardır bu alçağa yarı aşıktı, onu onaylamaması bir yana.

Onu kendine ait kılma fırsatını nasıl kaçıracabilirdi ki? Mizacı hoşuna gidiyordu, fiziksel olarak karşı konulmazdı ve pratik açıdan bakıldığında, bu haydut bir kont olacaktı. Onunla evlenmek onun için iyi bir şeye dönüşebilirdi, yine de riskleri vardı.

Bir casusla evlendiğinde nasıl bir hayatı olabileceği sorusu, eğer bu gece bir örnek teşkil ediyorsa, oldukça ürkütücüydü.

Öte yandan, son bir buçuk yıldır fakir bir akraba gibi yaşadığı amcasının evinden de çıkabilirdi. Bir yetim olarak akrabaları arasında oradan oraya savrulmuş, köksüz kalmış, gerçekten ait olduğu bir yuvası olmamıştı. Buna hiç sahip olmamıştı.

Bu onun kendi evinin hanımı olma şansı olabilirdi ve kimse onu bir daha teslim edemezdi.

Utanç verici sırrına gelince, diye düşündü yere bakarak, eğer bir erkek onun gözden düştüğünü anlayacaksa, bu kesinlikle günahkâr Beauchamp olurdu.

"Eee?" Bekledi.

Aslında ona fazla seçenek bırakmıyordu.

Carissa, kalbi boğazında, ona bakakaldı. Bu maç her ikisi için de hızla bir felakete dönüşebilirdi, çünkü bunu sadece onu susturmak için yapıyordu.

Ağır kurallardan bahsetmesi, sanki o aptal şairle evlenseydi daha kötü durumda olacakmış gibi geliyordu.

Ama başka ne yapacaklardı ki? Londra'nın en ünlü baştan çıkarıcılarından biriyle neredeyse iki saatini baş başa geçirmişti bile.

Hiçbir genç bayanın itibarı buna dayanamaz.

Hayatını kurtarmanın yanı sıra adını kurtarmak için onunla evlenmeye razı olmasına sevinmeliydi. Tanrı biliyordu ki amcasının ailesini bir skandalla daha karşı karşıya bırakmak istemiyordu.

"Carissa, bir cevap istiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde biraz da kızgın bir ifade vardı. "İşbirliği yapacak mısın, yoksa seni sürükleyerek

sunak?"

Kalbi küt küt atıyordu.

"Beni sürüklemek zorunda değilsin," diye zorladı boğuk bir sesle. Sonra boğazını temizledi ve müstakbel kocasıyla yüzleşmek için kendini yukarı çekti. "Kabul ediyorum."

Mavi gözleri memnuniyetle hafifçe kısıldı. "İşte. O kadar zor muydu?"

Bakışlarını kaçırdı, kan kaybından ya da belki de daha çok bir casusla evlenmeyi kabul etmiş olmasından dolayı tekrar sersemlemiş hissediyordu.

Beau kâhyanın getirdiği, yakındaki masanın üzerinde duran temiz gömleğe uzandı.

Kollarını kendine doladı ve biraz üşüdüğünü hissetti. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Duvarın yanındaki uzun kasalı saate doğru başını salladı. "Biraz sonra gece yarısı."

Oyun yaklaşık çeyrek saat önce bitmiş olmalıydı. Yerine dönmemesinin ne anlama geldiğini düşündü. Kuzenleri, mürebbiyeleri çılgına dönecekti.

Bundan sonra olacakları dört gözle beklemiyordu.

Kanlı ceketini çekti. "Gel," diye emretti, temkinli gözlerle onu izliyordu. "Seni eve bırakayım. Gidip aileye mutlu haberlerimizi verelim."

Bölüm 7

Beau, inatçı herife evet dedirtmenin ne kadar zor olduğunu görünce biraz şaşırdı.

Kadının ilk başta onu şiddetle reddetmiş olması egosunun gözünden kaçmamıştı. Nankör kedi! Başka birinden daha iyi bir teklif alacağını mı düşünmüştü?

Belki de kullandığı terimlerle bir bayanı kendinden geçirecek bir teklif olmadığını düşündü. Yine de! O Sebastian Walker'dı, Tanrı adına, Lockwood'un gelecekteki Kontu. Her şeye rağmen harika bir avdı. Herhangi bir günde onun peşinde kaç tane daha yüksek doğumlu ve daha güzel kadın olduğunu bilmiyor muydu?

Bunu bir türlü anlayamıyordu. Ne zaman onun düğümlü kadın beyninin gizli mekanizmalarını çözdüğünü düşünse, kadın yeni bir yöne dönüyor ve Merlin'in kendisi tarafından erkekleri çıldırtmak amacıyla yapılmış ustaca küçük bir otomat gibi tıkırdayıp duruyordu.

Erkeklik gururu kükredi. Yine de bunun tek anlamının, en azından onu gelini olarak elde etmiş olması olduğunu düşündü.

Onu amcasının evine götürürken ikisi de fazla konuşmadı. Kontun evini Denbury'nin kayıp yeğeni yüzünden bir kargaşa içinde bulacaklarını tahmin ediyordu. Bu buluşmayı dört gözle beklemiyordu. Çok geçmeden atlarını bahçe meydanındaki zarif kasaba evinin önünde durdurdu. Ay ışığında bir süre oturdular. Sokak çok karanlıktı.

Beau, Denbury malikânesinin parlayan pencerelerine baktı, sonra ona göz attı; solgun yüzündeki gergin ifadeden onun da oraya gitmekten hoşlanmadığını anlayabiliyordu.

Döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "İşte buradayız."

"Hazır mısın? Ne söyleyeceğini hatırlıyor musun?" diye mırıldandı. Dante House'dan ayrılmadan önce bunu konuşmuşlardı.

Başını salladı.

"Merak etme. Her şey yoluna girecek," diye yumuşak bir şekilde güvence verdi. "Başın nasıl?" Kadın utangaç bir bakışla bandajına dokundu. "Çok kötü değil."

"Bir bakayım." Uzandı ve kan olup olmadığını görmek için yüzünü çevirdi.

bandajın içinden geliyordu ama ne bir leke ne de bir sızıntı vardı. "Bence iyi durumdasın."

Karanlıkta alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bana bir şapka borçlusun."

"Doğru," diye kabul etti hüzünlü bir baş sallamasıyla. "Tamam o zaman. Hadi devam edelim." Ön kapıya doğru yürüdüler, tedirgin bir bakış alışverişinde bulundular, sonra

Önce Carissa içeri girdi, Beau da hemen arkasından.

Evdeki hareketlilik bir tilkinin istila ettiği tavuk kümesindekine benziyordu. Beau'nun daha önce hiç görmediği türden ciyaklamalar, gıdaklamalar ve tüm kadın sakinlerin histerik çırpınışları vardı.

Leydi Denbury kendinden geçmişti; mürebbiye ağlıyordu; Denbury Kızları olarak bilinen iki ünlü büyücü hizmetçilere bağırıp çağırıyordu.

Tüm bu karmaşa, kadınlar Carissa'nın başındaki sargıyı ve paltosundaki kanı görünce daha da şiddetlendi. Yaşlı adam buna nasıl dayanabilirdi? Beau merak ediyordu ama Lord Denbury'nin kendisi gürültünün içinden çıkıp geldiğinde, üçü tek başlarına çalışma odasına kaçtılar ve kont kapıyı kapattı. Bunun üzerine hep birlikte güçlü amcasına mükemmel horoz ve boğa hikâyelerini sundular.

Yan yana, sayısız parlamento komitesinin sert ve asil başkanına, Carissa'nın havasız salonda kendini kötü hissederek biraz hava almak için nasıl dışarı çıktığını anlattılar. Hava karardıktan sonra caddenin karşısındaki meydanda pusuya yatan birkaç serseri tarafından nasıl taciz edildiğini anlattı.

Sonra Beau, bir "arkadaşını" beklerken onun yardım ılığını nasıl duyduğunu ve onu kurtarmak için nasıl koştüğünü anlattı. Ama onun retikülünü ve kolyesini çalmaya çalışan kötü niyetli hırsızları korkutup kaçıırken -daha da kötüsü- içlerinden biri geri çekilirken dönüp ona tabancayla ateş etmişti.

"Gördüğünüz gibi koluma isabet etti." Söylediklerinin en azından yaklaşık olarak doğru olduğunun kanıtı olarak ceketinin yırtık ve kanlı kolunu başıyla işaret etti. "Yeğeninizi koruyordum ama Bayan Portland neler olduğunu görmek istedi-"

Amcası ona kaşlarını kaldırarak, "Doğal olarak," diye mırıldandı.

"Arkamdan baktığında kurşun başının yan tarafını sıyırdı. Ona da söylediğim gibi, çok şanslı. Kolaylıkla ölebilirdi."

"Yani onu bir cerraha mı götürdünüz?"

"Hayır, efendim. Öğrenmek için zaman yoktu. Ona kendim baktım." "Ne?"

"Zaten bilinci yerinde değildi ve söylemeliyim ki çok fazla kan vardı. Savaşta görev yaptığım için bu tür yaraların tedavisinde oldukça tecrübeliyim. Ama onu elimde gerekli malzemelerin olduğu ve dedikoducularla dolu bir tiyatro olmadan çalışabileceğim bir yere götürmek zorundaydım."

"Peki, gardiyanımı tam olarak nereye götürdünüz?" diye haykırdı.

"Dante Evi."

Lord Denbury yüzünü ellerinin arasına saklayarak inledi. "Neyse ki kısa süre sonra kurşunun onu sadece sıyırdığını gördüm," diye devam etti Beau. "Birkaç dikişe ihtiyacı vardı, benim de öyle. Sargısını yapar yapmaz onu buraya getirdim. Sizi temin ederim efendim, onur kırıcı hiçbir şey olmadı. Bu konuda size söz veriyorum. Ne yazık ki ikimiz de tonun bunu böyle görmeyeceğini biliyoruz."

"Oldukça." Denbury başını elinden kaldırdı ve ona dikkatle baktı. "Bir beyefendi olduğunuza göre, bunun ne anlama geldiğini bildiğinize inanıyorum."

"Biliyorum efendim," dedi kararlılıkla. "Bu yüzden buradayım. Sizin için iyi bir hayatı olan bir yeğenim var ve benim için uygun olmaması için hiçbir neden göremiyorum." Carissa ve adam birbirlerine temkinli bir bakış attılar.

"Soyadınız çok yüce ve ayrıca babamın yaşı da ilerliyor," diye devam etti. "Hattımızın geleceğinin güvence altına alındığını görme arzusu hakkında benimle birkaç kez konuştu."

Lord Denbury'nin öfkeli ifadesi Lord Lockwood'dan söz edilince değişti. "Evet. Babanı iyi tanırım. Sağlam bir adamdır. Arkadaşları onu Londra'da öznlüyor. Bunu ona söylemelisin."

"Teşekkür ederim, efendim. Edeceğim," diye mırıldandı Beau, bakışlarını indirerek.

Lord Denbury bir an için Carissa'yı inceledi. "Bu eşleşme sizin için de uygun mu? Şöhretine rağmen mi?" diye ekledi kuru bir sesle.

Beau'nun şaşırtıcı bulduğu uysal bir tavırla başını öne eğdi. "Öyle, lordum," diye cevap verdi.

Başını sallamaya başladı. "Pekala, Beauchamp. Eğer gerçek bir evlatsan Lockwood, rızamı geri çekemem. Özellikle de bu oldukça şüpheli koşullar altında. İkinizin iyi bir çift olduğunuzu söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdi Beau, gülümseyerek ve gerçeği görmezden gelerek
Muhtemelen bir iltifat değildi.

Carissa iki adamın el sıkışarak ve bir kadeh Porto şarabı içerek birbirlerini tebrik etmelerini izledi ve böylece kaderi çizilmiş oldu.

Ve böylece başladı.

Evlilik cüzdanı ile başlayan düğün hazırlıkları.

Canterbury Başpiskoposu'nun evlenebilmeleri için özel ruhsatı vermesi için geçen birkaç gün, her iki tarafın da yaklaşan birliktelik için her şeyi ayarlamaya çabaladığı bir faaliyet kasırgasına neden oldu.

Denbury Amca mekanın sorumluluğunu üstlenirken, karısı da çiçeklerden, müzikten ve pastadan sorumlu oldu. Beau bir yüzük aramaya çıktı ve evdeki çalışanlarına evin yeni hanımının gelişi için her şeyi hazırlamalarını emretti.

Bu arada Carissa, en sevdiği modacının dükkanına kaçtı. ünlü terzinin elinde birkaç gün içinde hazır olabilecek her türlü resmi elbiseyi görmek için yalvardı. Sosyete dedikodularının önüne geçmek için acele etmek gerekiyordu. Tonlar soru sormaya başlamadan önce evliliğin bir oldu bittiye getirilmesini istiyorlardı.

Bilgili kadın onun kurtarıcısı olduğunu kanıtladı ve dükkânın arka tarafındaki dikiş odasından neredeyse bitmiş saten bir balo elbisesiyle çıktı. Çok narin bir soluk pembe, neredeyse allık tonunda, kızıl saçlarıyla çatışmayacak kadar yumuşak, tatlı bir kreasyondur.

Bu vesileyle, modacı tohum incili beyaz dantel süslemeler eklemeyi önerdi. Carissa hevesle kabul etti, sonra da kıyafetinin geri kalanını aramaya koyuldu. Eldivenleri ve çocuk terlikleri beyaz olacaktı; kombinezonu en iyi ketenden olacaktı ve bunun altında - düğün gecesi damadının da keşfedeceğini düşündüğü gibi - gül kurdeleli jartiyerlerle tutturulmuş beyaz ipek çoraplar olacaktı.

Terziye değişiklikleri tamamlaması için sadece iki gün veren Carissa, daha sonra dikkatini amcasının evinden taşınma işine verdi.

Birkaç hizmetçinin yardımıyla da olsa, tüm giysilerini, kitaplarını ve eşyalarını toplayıp düzenlemek iki gününü aldı.

Kuzenleri tüm bunları çok az yorum yaparak izledi. Onun gidişiyile ilgili tuhaf bir şekilde sakın görünüyorlardı. Geldiği günden beri ondan şikâyetçi olduklarına göre, ondan kurtulduklarına sevineceklerine şüphe yok, diye düşündü. Ama kendilerinden biraz büyük kuzenlerinin bir kocayla yeni bir hayata başlamak üzere yola çıktığını görünce, kızların zihnine, işlerin normal seyrinde kendilerinin de yakında aynı şeyi yapacakları yerleşmiş gibi görünüyordu. Annelerine garip bir şekilde yapıştılar ve Denbury Teyze de aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı, çünkü bunu sorgulamadı ve kızları sık sık sarılmak ve ara sıra alınlarından öpmek için göğsüne çekti.

Carissa yorum yapmaktan kaçındı. Kendi annesinin müstakbel kocası hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordu. Elbette, annesini en son canlı gördüğünde henüz küçük bir çocuktı. Acı dolu anılardan sıyrıldı ve elindeki işe odaklandı, kişisel eşyalarından oluşan ikinci bir bavulu düzenlemeye koyuldu.

Nankör görünmek istemiyordu ama gerçekte amcasının evinden kaçmak onu rahatlatacaktı. On beş yıl boyunca farklı akrabaların yanında oyalandıktan sonra, sonunda kendine ait gerçek bir eve sahip olmak için sabırsızlanıyordu.

Sonsuza dek ait olacağı bir yere yerleşme ihtimaliyle kalbinde küçük bir umut tomurcuğu yavaş yavaş yeşeriyor olsa da, iyimserliği düğün gecesiyle ilgili giderek artan bir endişeyle karışıyordu.

Artık onunla aynı yatağı paylaşması an meselesi olduğundan, bakire olmayan biriyle evlendiğinin ortaya çıkmasına verebileceği farklı tepkilere dair sayısız korkunun içini kemirdiğini fark etti.

Ya umduğu kadar anlayışlı biri çıkmazsa?

Gerçekten, ya öfkeli olsaydı? O bir savaşçıydı. Ya şiddete başvurursa? Onu bir sivrisinek kadar kolay öldürebilirdi. Pekala, muhtemelen

onu öldürmeyeceğini kabul etti. Ama ya onu dışarı atarsa? Maçı iptal ederse? Boşarsa? Tüm dünyanın önünde onu utandırır mı?

Bu türden korkutucu hayaletler, düğün gününden önceki üç gece boyunca onu uyutmadı, yatağında dönüp durdu.

Ona önceden söylemeye cesaret edememişti. O zaman maçtan çekilebilirdi ve Kuzen Araminta haberi en yakın arkadaşına sızdırdığı için dedikodular Sosyete'de yayılmaya başlamıştı bile. Dedikodu saati işliyordu. Bu tıpkı bulaşıcı bir humma gibiydi ve hastalık konakçada tam olarak patlamadan önce güç toplamak için belirli bir saat gerekiyordu.

Belki de düğün gecesini sahte bir şekilde atlatmaya çalışmalıydı, diye düşündü tavana bakarak. Bir şekilde yüzüstüce atlatmaya çalışmalıydı.

Ne de olsa her kız ilk seferinde kanamazdı. Jo Teyze, o dayanılmaz gariplikteki konuşmayı ilk kez yaptıklarında ona böyle söylemişti.

Ama bir casusu, haremde bir sultandan daha fazla kadın olan bir adamı kandırarak kadar iyi masumiyet numarası yapabilir miydi?

Ve gerçekten de evliliklerine onu aldatarak mı başlamak istiyordu? O onunla evlenmesinin tek nedeni Tarikat konusunda sessiz kalacağına güvenmemesiydi.

Öte yandan, eğer kadın dürüstlüğü seçer ve ona her şeyi anlatırsa, o zaman adam asla güvenemeyeceği bir kadınla evlendiğine karar verebilir ve onu dışlayabilirdi.

Ama o bana güvenebilir, diye ısrar etti kalbi o gece uyanık yataırken. Düşüşü kız saflığından başka bir şey değildi. Tüm o tatsızlıkları deşmek gerçekten bu kadar önemli miydi?

Ve Tanrım, bir casus olarak, nasıl baştan çıkarıldığına dair acıklı hikâyesini anlatırsa Roger Benton'a ne yapabilirdi? Beau'nun şairin yüzünü yeniden düzenlemesi umurunda değildi ama yeni kocasını hemen başka bir düelloya göndermeye de niyeti yoktu.

Hadi ama, diye düşündü kendi kendine. Neden bu konuyu açmak zorundaydı ki? Geçmişte kalmıştı. Herkesin sırları vardı ve Beauchamp'ın kendi sırlarını ona asla anlatmayacağından emindi.

Ertesi gün, yeni evine gönderilecek son sandığı da paketlemeyi bitirdiğinde endişeleri devam etti. Her şeyi sığdırmak için içindekileri bastırdı, sonra pirinç mandalları sıktı.

Ellerinin tozunu aldıktan sonra uşağa son sandığı da arabaya götürmesini söyledi.

Tam onu çıkarırken, Denbury Teyze telaşla içeri girdi, düğünden dönüyordu.

İlgili ayak işleri. Gunther'den pasta sipariş edilmişti. Törende çalması için bir arp ve flüt ikilisi ayarlamıştı. Birkaç çiçek buketi de yarın için hazır olacaktı ama tek bir sorun vardı. Düğüne neredeyse yirmi dört saat kalmıştı ama hâlâ düğünün *nerede* yapılacağını bilmiyorlardı.

Sonra, o akşam, Denbury Amca nadir görülen, geniş bir gülümsemeyle içeri girdi, günü kurtardığını söyleyen türden. Onları bir araya topladı ve ailesine ve geline bazı torpiller yaptığını duyurdu, sonra da verdiği haberle onları şaşkına çevirdi. Büyük bir bağış sayesinde, düğünü Westminster Abbey'deki Leydi Şapeli'nden daha az görkemli olmayan bir yerde yapmalarına izin verilmişti. Bu onlara düğün hediyesiydi.

Carissa nezaketi için ona sarıldı, ancak ertesi gün geldiğinde hala her şeyin şokundaydı.

Büyük olay.

Tüm o telaşlı hareketliliğin ardından, her şey son dakıkada sihirli bir değnek değmişçesine bir araya gelmişti.

Artık her şeyin inşa edildiği saat gelmişti, Şapelin vitraylı dinginliğinde zaman durmuş gibiydi.

Arpçı ve flütçü çaldı; çiçek buketleri havayı kokulandırdı; elbisesi muhteşem bir şekilde oturdu ve beyaz duvağın arasından ciddiyle bakarken

Başına bir örtü örtüldüğünde, en azından şu anda, geleceğin kontuna layık, soylu bir gelin olarak utanacak hiçbir şeyi olmadığını gördü.

Toplum aceleyle evlenmelerine kaşlarını kaldırabilirdi ama sonuçta her şey yolundaydı.

Şu anda düğünün yarısı bitmiş durumdaydı. Belki de artık evliliğin kendisine odaklanmaya başlayabilirdi. Ne olursa olsun, onun için elinden gelenin en iyisini yapacağına dair kendi kendine söz verdi. Beauchamp mükemmel değildi ama o da değildi. Tıpkı amcasının şaka yaptığı gibi, onlar bir çiftti.

Mihrabın önünde el ele durduklarında kalbini ciddi bir duygu kabarması kapladı. Yanındaki yakışıklı Vikont'a gergin bir bakış fırlattı.

Güvercin grisi paltosunun içinde uzun boylu, gururlu ve asil, bir İngiliz beyefendisi kılığında dünyayı ziyaret eden altın bir melek gibi ne kadar da cennet gibi görünüyordu.

Beyaz kravatı mükemmellikle parılıyordu; kravatının uzun kenarı Gri ceketinin düzgün kesiklerinin altından soluk ipek yeleği görünüyordu; bebek mavisi ve gümüş ince çizgili. Pantolonu beyaz, ayakkabıları siyahtı. Papaz onlara II Korintliler'den bir bölüm okurken beyaz eldivenli eli onunkini destekliyordu.

"Sevgi sabırlıdır. Sevgi naziktir ..."

Pasajı iyi biliyordu; zihni dolaştı.

Bulundukları ortamın güzelliğine rağmen, bir düğün için oldukça ıssız olduğunu inkar edemezdi.

Davetliler arasında sadece Denbury Amca, Denbury Teyze, şahitler ve çocukları vardı. Leydi Joss hâlâ şaşkın görünüyordu. Araminta esnemesini gizledi. Bayan Trent yine sessiz gözyaşlarını silerken, geleceğin Lord Denbury'si, amcasının on yaşındaki oğlu küçük Horace, hafta ortasında sert Pazar kıyafetlerini giymek zorunda kaldığı için kıpırdanıyor ve kaşlarını çatıyordu. *Küçük canavar*. Carissa, Daphne'nin burada olmasını diledi. Bir de özellikle düşkün olduğu Lord Falconridge'in.

En azından Paris'ten çağrılan Jo Teyze'yi bekleyebilmeyi diliyordu. Birkaç gün içinde burada olması gerekiyordu ama Lord Denbury bunun iyi olacağını söyledi. Dünyaya düşkün kız kardeşinin her zaman yaptığı gibi neşeyle sahneye çıkıp damadı korkutacak ya da daha kötüsü onu kendine kaptıracak çirkin şeyler söylemesine fırsat vermeye cesaret edemiyordu.

Ancak böyle bir tehlike yok gibi görünüyordu.

Beau onun yanında durmuş, dikkatle okumayı dinliyordu. Beau'nun şimdiden pişman olup olmadığını merak ediyordu. Ona yan gözle bir kez daha baktığında, gülümsediğini gördü. Dudaklarında hafif bir yumuşaklık vardı.

Endişe ve acı veren karasevda, tüm kaslarının kasılmasına neden oldu. *Yüce Tanrım, lütfen bu gece yanlış bir şey fark etmesine izin verme! Benden nefret etmesine dayanamam.*

Üç günlük endişeden sonra aklı başından gitmiş, ellerini havaya kaldırmış ve aşağı yukarı aldatmayı denemeye karar vermişti. Bunu yapmak istememişti ama casus belası başındayken, istemeden de olsa bir fahişeyle evlendiğinden korkmasına gerek kalmadan endişelenecek yeterince şeyi vardı.

Sonuçta, eğer onun hakkında böyle düşünüyorsa, bu ona tam yetki vermez miydi?

doğru dürüst bir koca gibi davranmak yerine çapkınlıklarına devam etmesini mi istiyordu? Evlilik konuşulmaya başlamadan önce bile onun başka kadınlarla olan ilişkilerini kıskanıyordu. Eğer evlendikten sonra da bu tür uğraşlara devam ederse, buna nasıl katlanacağını gerçekten bilmiyordu.

Bu yüzden bu gece masum rolü oynamaya karar vermişti. zor olmamalıydı, zaten bunu sadece bir kez yapmıştı.

Daha sonra onunla ilgili herhangi bir kuşkusunu dile getirirse, onu kuşku ve suçlamalarla şerefini lekeleyen bir alçak ve düzenbaz olduğu için azarlardı. İş o noktaya gelirse, Araminta'ya yakışır bir histeri nöbeti geçirebilirdi.

İlk düşüncesi olan sırrını ona emanet edebileceği düşüncesi, gerçeğin ortaya çıkacağı saat yaklaştıkça karanlığa gömülüyordu.

"Sevgi yanlışların kaydını tutmaz ..."

Bilge yaşlı papaz, sözlerinin bir kulağından girip diğerinden çıkacağını bir şekilde biliyormuş gibi Carissa'ya baktı.

Ona, bu tehlikeli, çekici adama şüpheyle baktı.

Hayat arkadaşı olmak üzereydi ve tüm kalbiyle basit bir şey istiyordu.

Onu sevmesi için.

Geline karşı şefkatli bir korumacılık duygusuyla **dolan** Beau, ona yan gözle baktı ve güzelliğinden bir kez daha hoşnut oldu. Bugün ıslıl ıslıl görünüyordu ve bu gece onu ellerine almak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda, Tanrı'nın ve insanların tam rızasıyla ondan istediği gibi zevk alma hakkına sahip olacaktı.

Düğününe gelmesini beklediği insanların hiçbirinin orada olmamasına üzülüyordu ama şikâyet etmenin bir faydası yoktu. Virgil ölmüştü. Rotherstone'un ekibi Avrupa'daydı ve Nick ile Trevor da Tanrı bilir neredeydiler.

Gelini ise hararetle düğün hazırlıklarını yapıyordu, aynısını ve daha fazlasını yapmıştı, yani Londra'daki tüm varlıklarını Nick'i aramak için seferber etmişti.

Baronun Beau'nun iletişime geçebileceği bir ailesi yoktu ama yasal ve finansal açıları kapsıyordu. Nick'in alçakça eylemleri için kendisine ödenen parayla herhangi bir hileye kalkışması ihtimaline karşı bankaları ve avukatları bilgilendirdi. Beau ayrıca Nick'in nerede olduğunu, bazen ipuçlarını yakalamalarına yardımcı olan Bow Street'teki belirli bir memura da sormuştu.

Aynı şekilde, Nick'in her zaman tercih ettiği kumarhaneler ve meyhanelerdeki muhbir ağını da harekete geçirmişti. Ayrıca silah ustalarını da uyarmıştı.

Nick içeri girdiğinde hemen haberdar edilmek istediğini daha önce de söylemişti. Hatta alçak herifin eski terzisine bile haber vermişti.

Nick'in bulunmasının imkânsız olduğu bir yere saklandığına şüphe yoktu ama yüz çift gözün onu izlediği düşünülürse, yakında Beau'nun haberi olmadan Londra'da nerede ve ne zaman olursa olsun bir bira bile içemeyecekti.

Yine de, her zaman sağdııcı olmasını beklediği arkadaşının ihanetine uğramış olmanın acısıyla, Nick'i aklından çıkarıp törene odaklandı.

Papaz o büyük soruyu sordu.

Beau gülümseyerek Carissa'ya baktı; belki de yeni bir en iyi arkadaş edinmesinin zamanı gelmişti. Elini, hafifçe koluna dayanan parmaklarının üzerine koydu. Sonra tekrar ileriye baktı ve rahibe gururla başını salladı. "Anlıyorum."

Bölüm 8

Denbury'lerin evine döndüklerinde Carissa elindeki yüzüğe bakmaktan kendini alamadı.

İş bitmiş, çılgın anlaşımları pekişmişti.

Parmağındaki ince altın bant, ikisinin gerçekten de bu işi yaptıklarının şaşırtıcı bir kanıtıydı.

O artık Leydi Beauchamp'tı.

Her şey biraz bunaltıcıydı. Geriye dönüp bakınca, sır saklama konusunda bu kadar uzman olan iki insanın, bunun saklayamayacakları bir sır olduğu sonucuna bu kadar çabuk varmaları ne kadar da ironikti - Dante Evi'nde birlikte geçirdikleri izinsiz zaman. Belki de derinlerde bir yerde ikisi de bunu gerçekten istemiş ama itiraf edemeyecek kadar korkak davranmışlardı. Tek bildiği, günün bir rüyanın kopuk niteliğine, beklenmedik mutlulukların girdaplı bir karışımına ve bu geceyle ilgili kendi özel ıstırabının ara sıra aniden tekrarlanmasına sahip olduğuydu.

Yanındaki güzel adamın kendisine ait olduğuna inanmakta güçlük çekerken, her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar dağılacağını düşünerek şaşkınlık ve dehşet arasında gidip geliyordu. Roger Benton onun masumiyetini elinden aldığından beri kalbinin gizli köşelerinde hâlâ utanç gizleniyordu.

Eğer Beau bunu anlarsa -eğer sorarsa- ona gerçeği söylemeli miydi? Onu izlemekten, onu okumaya çalışmaktan, ne yapması gerektiğine dair herhangi bir işaret aramaktan kendini alamıyordu.

Tabii ki, amcasını olmasa da akrabalarını çabucak büyülemişti. Denbury Teyze ve Bayan Trent ona hayranlık duyuyorlardı. Küçük canavar bile ona ısındı; benimsediği kardeşçe hava kısa sürede Araminta'nın yüzeysel flörtlerini kesti ve hatta ünlü atçının babasının ahırları için seçtiği yarış tayı hakkında konuşarak ablası Leydi Joss'un kibirini bile çözdü.

Sadece aile olmasına rağmen, Carissa'nın neredeyse hiç dokunmadığı özenli bir akşam yemeği yediler ve ardından şampanya eşliğinde görkemli bir düğün pastası yediler. Gunther'in vanilyalı bademli pastası, kabarık beyaz kreması ve muhteşem heykel çiçekleriyle yedi kattan oluşan sanatsal bir şekerlemeydi.

Ardından, gözleri yaşlı teyzesinin çeyizine yaptığı katkılarla başlayan hediye alışverişi geldi. Bu hazineler arasında aileden kalma gümüş bir çay servisi ve masa örtüleri ya da yeni evini daha çok kendine ait kılmak için ihtiyaç duyabileceği her şey için bir parça büyüleyici Brüksel danteli vardı.

Bayan Trent ona kadınlık erdemi üzerine yazılmış son deneme kitabını ve büyük bir evi yönetmek üzerine yazılmış bir başka kitabı verdi.

Araminta ona yeşil Paisley bir şal, Joss da kumaş kaplı boş bir günlük ve bir yazı seti verdi. Horace ona babası tarafından verildiği belli olan bir hediye sundu: Yıllar önce Noel zamanı yapılmış, hep birlikte çizdikleri küçük bir resim.

Hepsine sarıldı, nadiren gösterdikleri sıcaklık karşısında şaşırdı. Ya onu başından beri hiç göstermedikleri kadar önemsiyorlardı ya da suçluluk duygusuyla, ona başından beri biraz daha dahil olduğunu hissettirebileceklerini fark ederek şimdi üzerine titriyorlardı. Şimdi o gidiyordu, belki de gecikmiş bir pişmanlık hissettiler.

Ya da alaycı tarafı, belki de bu sevgi gösterisinin toplumdaki yeni konumunun daha pratik bir farkındalığından kaynaklandığını gözlemledi. Ama bu acımasız düşünceleri bir kenara itti. Artık buraya ait değillerdi. Akrabalarının bu düğün gününde ona karşı bu kadar nazik davranmasına neden olan her neyse, bunu sorgulamayacaktı, sadece minnettar olacak ve oldukça duygulanacaktı.

Sonra yaklaşık üç saatlik kocası çapkın bir gülümsemeye ona döndü. "Evet leydim, benden aldığınız hediyeleri görmek ister misiniz?"

"Tabii ki."

Ayağa kalktı, onu elinden tuttu ve bakışlarını tutarak oturduğu yerden kaldırdı. "Benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

Mavi gözlerinde fesatlık dans ediyordu. "Oh, göreceksin." "Onu nereye götürüyor?" Kuzen Horace yankılandı.

"Bize katılın," diyerek her zamanki rahat tavrıyla akrabasını davet etti.

"Eminim ki

tepkinsini görmek çok ilginç olacak."

"Beauchamp, ne yaptın sen?" diye mırıldandı Beauchamp onu ön kapıya götürürken.

Tek kelime etmeden kapıyı açtı, kapıyı onun için açık tutarken öteki dünyayı işaret etti.

Carissa şaşkınlıkla ona baktı, sonra eteklerinin ucunu kaldırıp dışarı çıktı. Gün batımı batı gökyüzünü ateşe vermişti; bahçe meydanındaki uzun çınar ağaçlarının yaprakları ışığı yakaladı ve sanki her dalda altın paralar yetişiyormuş gibi parladı.

Onu takip eden Beau, parmaklarını dudaklarına götürdü ve şöyle bir ses çıkardı

Billingsgate balıkçıları ya da

iri yarı posta arabası şoförü.

Bu başarıdan çok etkilenen küçük kuzen Horace hemen onu taklit etmeye çalıştı ama Denbury Teyze çocuğun elini ağzından çekti. "Yapma bunu, Horace."

"Gözlerini kapat," dedi Beau Carissa'ya. "Devam et!"

Öyle yaptı ve tüm görüntüleri engellemek, dokunma gibi diğer duyuların daha fazla farkına varmasını sağladı: sırtının küçük kısmındaki nazik, sabitleyici eli.

Ve duymak . . .

Atların nal sesleri ve araba tekerlekleri yaklaşıyordu. Dudaklarında meraklı bir gülümseme belirdi. "Kim geliyor? Beni görmesi için birini mi getirdin?" Sonra aniden nefesi kesildi. "Daphne'yi mi getirdin?"

Kükredi. "Hayır." Ses kesildi.

"Şimdi gözlerini aç."

Kadın itaat etti.

Kaldırım kenarında durduğunda, muhteşem bir araba ve dörtlüyle karşılaştı. Canlı giysili

Arabacı şapkasını ona doğru eğdi. "Leydim."

Çenesi düştü. Gözleri fal taşı gibi açılarak kocasına döndü. "Benim için mi?" Adam sırıttı. "Artık şık bir şekilde seyahat edebilirsin."

"Oh-Beauchamp!" Şaşkınlıkla iki eliyle ağzını kapattı ve tekrar baktı.

Şık kasasının zengin kiraz ağacından yapılmış gövdesi parıl parıl parlıyordu. Pirinç armatürler pırıl pırıl parlıyordu ve atlar! Siyah koşum takımları içindeki bembeyaz çiftin başlarına bu özel gün için kırmızı tüyler takılmıştı.

Beau arabacıyı işaret ederek, "Jamison şoförünüz olacak," dedi. "Uzun zamandır ailemle birlikte. Ona güvenim sonsuz."

Carissa yeni şoförüne başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jamison."

Ona gülümseyerek eğildi. "Tebrikler leydim."

"Bu çok güzel, Beau. Çok güzel," diye yineledi uzun süren bir şaşkınlıkla, yeni kocasına dönerek.

Burnuna hafifçe vurdu ve şakacı bir şekilde yaklaştı. "Haberin olsun," diye ekledi komplocu bir tonda, "Jamison'a ben yokken seni yaramazlıklardan uzak tutması için kesin emir verdim. Başını belaya sokma konusundaki eğilimin göz önüne alındığında, seni beladan uzak tutmak için orada olmadığım zamanlarda Kasaba'da başıboş dolaşmana izin vermek niyetinde değilim. Eğer akıllıca olmadığını düşündüğüm bir yere götürülmek istersen, Jamison'a önce bana danışmadan bunu reddetme yetkisi verdim."

"Oh, gerçekten mi? Demek adamını beni gözetlemesi için ayarladın?" diye mırıldandı sivri bir bakışla.

Sakin bir şekilde gülümsedi, yüzü onunkine yakındı. "Durumlar tersine döndüğünde oldukça can sıkıcı oluyor, değil mi canım?" Onun elini tuttu. "Gel. Dahası da var."

"Daha mı?" diye haykırdı.

Onu da peşinden sürükleyerek eve doğru yürüdü.

"Oh, evet. Daha yeni başladık. Acele et, aşkım. Bütün gece burada kalamayız. Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Onun mırıldandığı ima karşısında gözleri büyüdü.

Salona vardıklarında, şöminenin önündeki alçak masanın üzerinde kurdeleyle bağlanmış üç kutu ve mavi ipek bir karenin altına gizlenmiş ve aynı şekilde kurdeleyle süslenmiş büyük, gizemli, tümsek şeklinde bir nesne belirmişti.

"Bütün bunlar benim için mi?" diye haykırdı.

"Sen gelinsin, değil mi? Bununla başla." İpek örtülü nesneyi işaret etti. "Acele et," diye ekledi, şöminedeki saate bakarak. Saat altıya birkaç dakika vardı.

"Bu kadar sabırsız olmayın, Lord Beauchamp. Gerçekten," diye mırıldandı amcası.

Carissa garip şekilli hediyeıi inceledikten sonra şüpheci bir merakla damadına döndü. "Bunun altında ne var?"

"Asla söylemem. Hadi, aç. Sakın kaldırmaya çalışma. Çok ağırdır. Sadece kıyafetlerini çıkarın."

Kuzenleri onun yaramaz fısıltısı karşısında çığlık attılar. Denbury Teyze'nin gözleri büyüdü; Bayan Trent boğuldu; Kont kaşlarını çatı. Kahkahalarını bastıran Carissa, ona uslu durması için azarlayan bir bakış attı. Sonra, onun flörtünden pembe yanakları kızarmış bir halde, onun önerdiği şeyi yaptı. Kurdeleyi çözerken, hayatında hiç kimsenin kendisi için bu kadar yaygara koparmadığını fark etti. Bu gerçekten tuhaftı.

İpekli karenin bir köşesinden tutarak, yakındaki koltukta oturan adama baktı; adam iskambil oynayan bir adam gibi ona bakıyordu, yüzü hiçbir şey göstermiyordu. Çenesini yumruğuna dayamıştı.

Sonra ipeği kaldırdı ve katmanlar halinde inşa edilmiş süslü, yaldızlı, vazo saati gibi bir şeye hayretle baktı. En altta çiçek çelenkleri ve madalyonlarla süslenmiş sağlam bir ahşap alınlık vardı. Bunun üzerinde Vauxhall'daki ana pavyona benzeyen küçük bir pastel resim vardı ve onun üzerinde de enstrümanlarıyla birlikte dört müzisyenin altın figürleri yer alıyordu.

"Çok güzel," dedi gizeme bakarak. "Ama, um ... o zaman nedir?"

"Otuz saniye bekleyin, göreceksiniz."

Ona döndü, kaşları çatılmıştı. "Nedenmiş o?"

"Bunun ne olduğunu biliyorum!" Horace bir adım daha yaklaşarak açıkladı. "Bu bir otomat saat!"

Ve tam saat vurduğunda, saat tek ve melodik bir sesle canlandı.

A harika Vınlama ve tıklayaraktoplandı gelen içeride onun ahşap mekanik gövde. Çan sesleri müziğe dönüştü, yaldızlı çalanlar

Enstrümanları, minik kolları küçük, tıngırtılı, müzik kutusu melodisini üretmek için çalışıyor.

Aynı anda, "Vauxhall "ın önünde küçük bir pankart açıldı ve üzerinde şöyle yazıyordu: *Dans edin*.

Bu komut üzerine, vals yapan çiftlerin sadece serçe parmağı boyundaki boyalı figürleri vazoun kenarından çıktı ve Vauxhall tablosunun önünden diğer tarafına doğru dönmeye başladı. Her biri modanın ilk bakışıyla giyinmiş on farklı çift küçük boyalı dansçı saydı.

Bir sonraki özellik harekete geçtiğinde kızlar şaşkınlıkla haykırdı - minyatür bir Aşk Tanrısı küçük altın bir kapıdan uçtu ve dansçıların üzerinde dönmeye başladı, sanki bir hedef arıyormuş gibi yayı ve okuyla mekanik bir şekilde aşağı yukarı sallanıyordu.

"Oh, ne kadar hoş, Lord Beauchamp!" "Bu bir mucize!"

Küçük gösteri bittiğinde hepsi alkışladı. Müzisyenler yaylarını susturdular; dansçılar çeyrek saatte bir sonraki sete kadar geri çekildiler; ve Cupid saklandığı yere geri uçtu.

"Beğendin mi?"

"Evet! Çok teşekkür ederim, sevgili adam. Bu büyülü bir şey," dedi ona sıcak bir bakışla.

"Arkadaki yazıyı okumayı unutmuşsun," diye ekledi usulca.

Carissa şaşkınlıkla masanın köşesine doğru bir adım atarak müzikli otomat saatin arkasına baktı. Ahşap kaideye iliştirilmiş küçük pirinç plaketi okumak için yaklaştı. Adamın bunu kazımış olduğunu gördü.

Akan harflerle isimleri ve evlilik tarihleri yazılıydı ve bunun altındaki daha sade blok yazı tipiyle yazıyı okudu: TATLI CARISSA'MA. SONSUZA DEK BENİMLE DANS ET. SEVGİLİ KOCAN, BEAU.

İkinci kez okuduğunda kalbi çırpındı. Nutku tutulmuş bir halde yanına gitti ve ona sarıldı.

Adam alçak sesle ve sevgiyle gülerek onu kollarının arasına aldığı anda, kadın onu yanağından hararetle öptü. *Sanırım seninle evli olmak hoşuma gidecek.*

Kadın geri çekilirken, adam onun yüzünü parmaklarının arasına aldı ve gülümseyerek gözlerinin içine baktı. Gülünç bir yorumda bulunmaması, bu romantik yazının her kelimesini gerçekten kastettiğine ve bunun sadece her zamanki gülünç abartısı olmadığına dair nefis, titreyen bir umutla doldurdu onu.

Belki de onunla sadece sırlarını dökmediğinden emin olmak için evlenmiyordu. Belki de gerçekten önemsiyordu.

Onu çenesinin altından hafifçe itip devam etmesini söylediğinde Hediyeleri açarken sesini bulamıyordu. Adamın cömertliği ve o görkemli saatin üzerine kazınmış sözler onu neredeyse eritip yerde bir bal birikintisine dönüştürmüştü. "Devam et," diye ısrar etti, diğer kutulara doğru başını sallayarak. "Seni şımartmayı henüz bitirmedim."

Minyon boyunu ezmeyecek kadar küçük ve narin yapılmış güzel bir opal kolyeyle onu bir kez daha büyülediğinde rüya gibi duygu geri döndü. Çok popüler olan Rönesans-Revival tarzı mücevherlerin çoğu, sadece bir buçuk metrelik bir bayan için çok fazlaydı. Bayan Trent kolyeyi takmasına yardım etti ve kocası gururla gülümserken herkes ona hayranlıkla baktı.

"Bu taşın senin cildinle mükemmel görüneceğini hissediyordum."

Teşekkür etmek için onu öperken gözlerindeki alev daha da güçleniyordu, bu kez dudaklarına temkinli bir öpücük kondurdu. Neyse ki dördüncü hediyesi havayı yumuşatmıştı. Adam üç karton kutudan en büyüğünü kucağına koyduğunda bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştı. Geniş ve uzundu, dairesel bir şekli vardı ama boyutuna göre görüldüğünden daha hafifti.

Kurdeleyi çekti, sonra kapağı kaldırdı. Ve dünyanın gördüğü en iğrenç boneyi çıkarırken kahkahalara boğuldu.

"Ne? Beğenmedin mi?" diye bağırdı, incinmiş gibi davranarak.

"Fare yuvasının üstünde boğulmuş bir tavus kuşuna benziyor!" Gerçek bir mizahla olduğu kadar gerginlikten kurtulmak için de şamatayla güldü.

Akrabaları sessizdi; kibarca şaşırmışlardı, nasıl tepki vereceklerini bilmiyorlardı. Adamın ona neden böyle bir şey verdiğini -ya da onun neden güldüğünü- anlayamıyorlardı ama bu ikisi arasında özel bir şakaydı.

Söz verilen şapka.

Dante House'daki o geceden, onu Londra'daki en iyi değirmenci dükkânına götüreceğine ve eğer kıpırdamadan durur ve dikişleri yapmasına izin verirse ona istediği şapkayı alacağına söz verdiği o an hafızasına kazınmıştı.

Temizlemek için saçından biraz kesmek zorunda kaldığı için özür dileme şekli

yara. "Aferin! Sözünuze sadıksınız lordum!" diye ilan etti. "Giy şunu.

Ne kadar güzel göründüğünü görmek istiyorum."

Kendini gösterişli bir şekilde takdim etti.

"Muhteşem," diye ilan etti.

"Ama kuzen, bunu herkesin içinde giyemezsin!" Araminta kendini tutamayarak patladı.

"Haklı," diye sertçe onayladı Joss. "Bu korkunç bir şey."

Carissa daha sert güldü. "Hayır, öyle değil! Hepsi tekme."

"Sadece kıskanıyor," dedi Beau bilmiş bir tavırla, kollarını göğsünde kavuşturup başını sallayarak.

"Kıskanma, Min. İstedğin zaman ödünç alabilirsin!"

"Siz ikiniz çıldırmışsınız," diye mırıldandı Denbury Amca.

"Batty Beauchamps," diye önerdi küçük kuzen Horace.

"Hmm, bu oldukça hoşuma gitti," diye yanıtladı Beau. Son hediye, arsız mizahının geri dönüşünü kanıtladı: bilgi sahibi bir hanımefendi için mükemmel bir hediye.

Kutuyu açıp dikkatlice fırçalarken onun tepkisini bekledi.

Ona aldığı bir sonraki mücevherli saçmalığı keşfetmek için peçeteyi bir kenara bıraktı.

Kâğıt mendillerin arasında, şık bir şekilde gözetleyebilmek için elmas kaplı bir opera bardağı buldu.

Gölmek mi yoksa başını sallayarak onu azarlamak mı gerektiğini bilemeden, hayranlık dolu bir eğlenceyle ona baktı.

Sırıttı, görünüşe göre bu hediyenin onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Onun zaaflarının kabulü. Dedikoducu olmasına rağmen yine de ona duyduğu sevgi.

İşte, itiraf edebilirdi.

Sonra gitme vakti geldi, son kez amcasının evinin bir sakini olarak ayrılıyordu. Sadece birkaç blok öteye taşınıyor olmasına rağmen bu garip bir şekilde zordu. Hâlâ Mayfair'de olacaktı.

Vedalaşma döngüsünün ortasında, önündeki düğün gecesi için hâlâ gergindi. Onun böyle hissedeceğini biliyor olmalıydı, bu yüzden gerginliğini dağıtmak için onu güldürecek aksesuarlar aramıştı.

Adamın nezaketinin dokunaklı bir şekilde farkına varması da onu rahatlatmaya yardımcı oldu. İlk seferlerini tüm belirsizlikleriyle atlatabilirse, her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorundaydı. Ayrıca, kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu: Bu adam onu çoktan baştan çıkarmıştı.

Geriye kalan tek şey maçı tamamlamaktı.

Bölüm 9

*Evli **bir** adam. Hayret bir şey. Beau sessizdi, arabada çapkınlık günlerinin sona erdiği gerçeğini düşünüyordu.*

Bir parçasının baştan çıkarıcı olarak kariyerinin sona ermesine üzüleceğini düşünebilirdi ama kendini eski yöntemleri geride bıraktığı için mutlu buldu. Tek yapması gereken doğru kadını bulmaktı. Yanındaki yeni gelinine bir göz attı. El ele, uzun ve olaylı bir günün ardından dostça bir sessizlik içinde yollarına devam ediyorlardı. Onu incelerken, bu gece için biraz endişeli görüldüğünü fark etti.

Onun masumiyetinden etkilenen adam kendi kendine gülümsedi. Yakında onun genç kızlık korkularını yok edecekti. Elini dudaklarına götürdü ve ona sessiz bir güvence vermek için parmak eklemlerini öptü.

Ona minnettar bir gülümseme gönderdi.

"Güzel bir gündü, değil mi?" diye mırıldandı.

Kadın başını salladı. "Sanırım her şey yolunda gitti."

"Hediyelerinizi beğendiğinize sevindim."

"Benim de senin için bir şeyim var." Yüzünü ona döndü. "Sadece bunu sana herkesin önünde vermek istemedim."

"Gerçekten mi?" diye şakacı bir bakışla ona takıldı.

"Uygunsuz bir şey değil, seni haydut," dedi sırtarak. "Gerçi bu gece giymen için özel bir şey aldım." Utangaç bir şekilde dudağını ısırıldı.

"Yaptın mı?" Dik oturdu. "Ne renk?"

Güldü. "Yakında göreceksin." İnledi.

Eğlenen bir şefkatle onu inceledi. "Benimle harikaydın amcamın ailesi. Bunun için teşekkür ederim. Bazen onları idare etmek zor olabiliyor."

"Hepimiz öyle yapabiliriz." Durakladı. "Onları özleyecek misin?"

"Hayır, sadece birkaç blok ötedeler. Bu yeterince uzak," diye ekledi küstahça.

"O zaman az önce neden bu kadar kasvetli görünüyordun?"

İçini çekti ve başını salladı. "Ben sadece dedikoducuların tüm bu olanlardan ne çıkaracağını merak ediyordum. Sence toplum bizim acele evliliğimiz hakkında ne düşünür?"

Boş bir omuz silkmeye minderli koltuklara yaslandı. "Kimin umurunda?"

Şaşkın görünüyordu. "Birincisi, benim var!"

"Neden?"

"İnsanların hakkımda dedikodu yapmasından hoşlanmıyorum. Ne?"

Adam ona şüpheyile baktı. "Yok bir şey. Sadece, şey, bunun için artık biraz geç, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye haykırdı.

"Kur yapma hızımızı bir kenara bırakırsak, sen bir kontes olacaksın canım. Korkarım konuşulan ve gözlemlenen biri olmak tacın beraberinde getirdiği bir şey. Özellikle de evlendiğin kişi ben olunca."

Ona baktı.

"Endişelenme, eminim bu görevin üstesinden gelebilirsin."

"Emin olmana sevindim," diye mırıldandı. "İnsanların ne düşüneceğini bilmiyor musun?"

Gülümsemekten kendini alamadı. "Bu konularda uzman olan sensin. Aydınlat

Ben."

"Aramızda uygunsuzluklar oldu, sen sensin. Bu aceleci evlilik gerekliydi - demek istediğimi anlıyorsan!" Karnını işaret etti.

"Kimse böyle düşünmeyecek ve düşünseler bile, gerekli dokuz aydan önce küçük Junior gelmediğinde yanıldıklarını görecekler."

"Evet, ama bu arada, kaba ve aşağılayıcı konuşmalara maruz kalmaktan hoşlanmıyorum.

uygunsuz spekülasyonlar."

"Pekala, eğer biri senin hakkında dedikodu yaparsa, gel kocana söyle, ben de onları vurayım."

"Bunu hiç ciddiye almıyorsun." "Hayır."

"Ama tabii ki hayır. "İsmi sürüklenecek olan sen değilsin. oluktan. Benimki olacak!"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü herhangi birine sahip olabilirdin!" diye haykırdı. "Neden onu seçsin ki? Söyleyecekleri şey bu olacak. Kimse buna bir anlam veremeyecek!"

"Aptal mısın sen?" diye sordu kızgınlıkla. "Kendine bir bak, Carissa! Çok güzelsin! Zekisin. Büyüleyicisin. Benim için mükemmelsin." Tekrar arkasına yaslandı, kaşlarını hafifçe çatarak ona baktı. "Seni istememin garip olduğunu düşünen tek kişi sensin."

"Ama sen yapmadın," diye karşılık verdi, bakışlarını meydan okurcasına onunkilere dikerek. "Dante Evi'ne burnumu soktuğum için benimle evlenmeye zorlandın, hatırladın mı? Tek amacın beni sessiz tutmaktı."

Gözlerini ona dikti. "Otomat saatin üzerine yazdıklarımın sonra bile hâlâ tek nedenin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını eğdi ve uzun bir süre onun yüzünü inceledi. "Beni şaşırtıyorsun."

"Çok fazla düşünüyorsun. Biraz rahatla, aşkım." Yanağını şefkatle okşadı. "Kimsenin senin hakkında kötü bir şey söylemesine izin vermeyeceğim. Bu arada, aptal dedikoduların seni bu kadar rahatsız etmesine izin vermeme öneririm. Ne söylerlerse söylesinler, inan bana gerçekten çok anlamsız. Sonuçta, gerçek dostlarınızın kim olduğunu biliyorsunuz. Önemli olan onların fikirleridir. Ve onlar bizim için çok mutlu olacaklar."

Sessizdi.

Ona dikkatle baktı. "Arkadaşlarınızdan bile şüphe edecek kadar güvenilmez biri değilsinizdir herhalde?"

Yalvarırcasına onun gözlerinin içine baktı.

"*Benden* şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır, kendimden şüphe ediyorum," diye itiraf etti.

Bakışlarını onun güzel yüzünde gezdiren adam, yeşil gözlerindeki sıkıntıyı gördü ve anlamaya çalıştı. "Sevgiyi hak ettiğinden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır, mesele o değil. Sadece-eğer ona güvenirsem, eğer birine ihtiyaç duymama izin verirsem

... ." Kelimelerle mücadele etti ve bakışlarını kaçırdı. "Ne zaman birine güvenmeme izin versem, o kişi ortadan kayboldu. Bu yüzden her zaman sadece kendime güvenmeye çalışıyorum."

"Carissa," dedi usulca, "ben artık senin kocanım. Bana güvenebilirsin. Bu gerçeğe alışmaya çalışın, tamam mı?"

Başını sallayarak kabul etti ama dudaklarında temkinli bir gülümseme belirdi.

"Şimdi tüm endişelerinizi aklınızdan çıkarın leydim! Bunlar senin efendin ve kocan olarak benim emirlerim. Bugün senin düğün günün! Mutlu ol!" Onu belinden kavrayıp kucağına çekti ve araba durduğu anda yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu.

"Sen delisin," diye yumuşak, nefes nefese bir ses tonuyla azarladı adam daha ciddi bir öpücük için ağzını yakalamadan hemen önce. Dudaklarının hafifçe okşanması, en azından şimdilik korkularını kovmayı başardığını söyleyen hülyalı bir iç çekişe neden oldu. Dilinin ipeksi dokunuşları ona bu gece daha neler olacağına dair kışkırtıcı bir tat verirken, aralarındaki kimyanın heyecanı vücudunun her santimini ısıttı.

Sonra uşağı geldi ve arabanın kapısını açtı.

Adam basamağı indirirken Beau ona gülümsedi. "Yeni evinize hoş geldiniz." Dışarı çıktı, ceketini düzeltti ve neşeyle uşağına seslendi: "Kapıya bak, Vickers!" Sonra gelini için geri döndü.

Kadın arabanın açık kapısında belirlediğinde, adam onu kollarına aldı ve eşikten içeri taşıdı.

"Evine hoş geldin sevgilim," diye fısıldamak için harekete geçti giriş holüne adım atarken. Kızın bunu duymaya ihtiyacı olduğunu hissetti.

Kız öpücüğüne karşılık verirken boynuna sıkıca sarıldı. Sonra onu yere bıraktı ve duygu dolu gözyaşlarını geri kırparken onu sabitledi. Kadın kendini toparladığında, adam onu evin yeni hanımını karşılamak için orada toplanmış olan tüm ev personeliyle tanıştırmaya başladı.

Her zaman yetenekli olan uşak Vickers'ın yönetimi altında, ev personeli Dışarıdaki seyisler ve bahçıvanlar hariç, toplam sayıları yirmi kadardı. Uşaklar efendilerinin düğün günü için tam Lockwood kıyafetlerini giymişlerdi, tavus kuşu mavisini ile altın brokar; hizmetçiler en iyi üniformalarını giymişlerdi, kolalı beyaz önlükleri vardı. Kadının önünde eğilip reverans yaparak ona çiçekler ve birkaç küçük hediye sundular.

Beau ev halkının onu karşılama şeklinden oldukça memnundu. Çalışanlar her zaman son derece becerikliydi ama onun için daha da önemlisi, neşeli bir gruptu. Hiçbir zaman çatısı altında bir huysuza tahammül eden biri olmamıştı. Mutlu bir yuvaya sahip olmak hayattaki en büyük ihtiyaçlarından biriydi; bu nedenle, sorun çıkaran ya da kara bulutlar kısa sürede gönderilirdi. Şunlar

Cömert bir efendi olduğu ve halkına iyi davrandığı için, içtimadan geçip kalanlar durumlarını takdir ediyorlardı.

Sonuç olarak, kendilerini ona adamışlardı ve yaptıkları işten gurur duyuyorlardı, özellikle de geçen hafta boyunca yeni Leydi Beauchamp'ın gelişi için evini hazırlarken yaptıkları çılgınca hazırlıklardan.

Herkesi tanıştırdıktan sonra evi gezmeye başladılar, çünkü gelinini evinde hissettirmeye kararlıydı. Şehirdeki evi, babası öldüğünde kendisine miras kalacak olan Lockwood Malikanesi gibi büyük değildi. Belli ki o günün gelmesi için acelesi yoktu. Ayrıca şimdiki konutu ona çok uygundu. Eşit derecede zarif ve rahattı; her açıdan kullanışlıydı ve minimum bakımla, uzun süreler boyunca seyahat etmesi gerektiğinde başını ağrıtmıyordu. Sadece Carissa için yeterince büyük olmasını umuyordu.

Çok sayıda evlenmeye uygun genç kız olduğu izlenimine kapıldı. daha görkemli bir şey için ısrar ederdi. Beau'nun hareket etme arzusu yoktu.

Kıtada bir göçebe gibi dolaştığı yıllar, onu bu topraklar için minnettar kılmıştı.

Eve dönmek için tek bir adrese sahip olmanın istikrarı.

Ona önce giriş katında girdikleri odaları gösterdikten sonra, giriş holündeki antrenin kapısını açtı. Sıra sıra dizilmiş kitap rafları ve sokağa bakan cumbalı penceresiyle burayı genellikle çalışma odası olarak kullanırdı ve toplantıları olduğunda iş için gelenleri kabul etmek için en uygun yerdi.

Sonra, onu koridordan aşağıya, büyük merdivenin dibinden geçerek resmi yemek odasına götürdü. Bütün mumlar yakılmıştı: Kızın etkilenmesi için odanın ısıll ısıll olmasını istemişti.

Ona baktı ve başardığını gördü. Gözleri mum ışığında parlıyordu. İyi, diye düşündü, gürültülü, tozlu ev tadilatının hanımının zevklerine uyacak şekilde aksamasından kurtulduğu için rahatlamıştı.

İlerleyerek onu evin arka tarafına, iyi döşenmiş mutfığa götürdü. Aşçı yerde tek bir kırıntı bile bırakılmadığından emin olmuştu. Carissa son derece modern ocaklara hayranlıkla baktı ve nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Bayan Tarleton, Hanımefendileri'ne, eğer isterlerse birçok özelliğini açıklayabileceğine dair güvence verdi.

"Başka bir zaman," diye cevap verdi Beau, Vikontesini şakacı bir şekilde orta koridorun en ucundaki arka kapıya doğru çekiştirerek. Bahçeye ve onun ötesinde, yeni arabasının depolandığı mews'e bir göz atmak için onu dışarı çıkardı.

Onu geri döndürerek giriş holüne doğru yönlendirdi, sonra da merdivenlerden ana kata çıkardı. Yol boyunca, merdivenin yön değiştirdiği sahanlığın üzerindeki heykel nişine hayranlıkla baktı.

Merdivenlerin başında, avizeleri, tavan madalyonları ve açık mavi duvarlarıyla resmi misafir odasının karşısına çıktılar. Ona cep kapılarının nasıl geri çekilerek misafir odasıyla müzik odasının birleştirilebileceğini ve eğlence için geniş bir alan yaratılabileceğini gösterdi.

Memnun görünüyordu ve açıklıktan geçerek müzik odasına girdi. Piyanoya bir göz attı ve ona çalıp çalmadığını sordu.

"Biraz," diye yanıtladı. "Sen mi?"

"Biraz," diye yanıtladı mütevazı bir gülümsemeyle.

İlerlediler. Ana kadın arka tarafında evin en sevdiği odası vardı; rahat, neşeli bir salon ya da sabah odası, gayri resmi bir yemek masası ve sandalyeler. Yayvan bir pencere bahçeye bakıyordu. Carissa elini şöminenin önündeki dolgun, içi doldurulmuş kanepede gezdirdi, sonra etrafındaki gelişen bitkilere baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Genelde kahvaltımı burada yaparım," diye bilgilendirdi onu. "İleride bunu birlikte yapacağımızı varsayarsak, sana tahsis edilen sandalye için bir koltuk seç."

Kıkırdayarak onlara baktı. "Bu. Böylece pencereden dışarıyı görebiliyorum."

"Sabah güneşı yüzünüze vuracak. Bu taraftan geliyor."

"Manzaranın tadını çıkaracağım. Ve eğer çok güçlüyse, karşısındakini alacağım."

"Çok iyi," dedi bilgece. "Artık o önemli iş bittiğine göre Sıralandık, devam etsek iyi olur. Gece azalıyor," diye ekledi, yaptığı ima karşısında kızarmasından zevk alarak.

Beau cesaretlenmişti, çünkü Carissa şu ana kadar her şeyden memnun görünüyordu. Salondan çıktıklarında, koridorun karşısındaki hizmetçi merdivenlerine açılan kapalı kapıyı işaret etti.

"Kadın hizmetkârların odaları evin dördüncü katında," diye açıkladı gezinirlerken. "Uşakların yatakhane bodrum katında, şarap mahzeni, bulaşıkhan ve benzeri yerler de var. Eminim incelemek isterseniz bunların hepsini eninde sonunda göreceksiniz."

Başını salladı ama şimdilik bu konuyu geçiştirmekten memnun görünüyordu. Bir kez daha ana merdivene döndüler.

Beau ona yatak odalarının bulunduğu üçüncü katı gösterirken kanının ısındığını hissedebiliyordu. Boş alanların çocuklarla doldurulmayı beklediği koridor boyunca ona eşlik etti.

"Bu iki yatak odası kız ya da erkek çocuklar için olabilir ve evin ön tarafı da onların çocuk odası ya da küçük okul odası olabilir" diye açıkladı.

"Kaç tane?" diye sordu, ona dönerken gülümsüyordu, gelecekteki çocuklarından bahsederken al al yanakları vardı.

"Her birinden en az iki tane," diye kesin bir şekilde cevap verdi.

"Her şeyi çözdün, değil mi?"

Soruyu gözlerindeki parıltıyla geçiştirdi. "Ve böylece leydim, turunuz sona erdi. Sorusu olan var mı?"

Başını salladı, bakışlarını adamın üzerinde tuttu. İkisi de gözlerini kaçıramıyordu. "Burası rahat ve verimli bir yer. Bu yüzden satın aldım.

Tabii ki, biz

sonsuz dek burada olacağız," diye ekledi. "Babam vefat ettiğinde, bize miras kalacak.

Lockwood Evi. Buranın beş katı büyüklüğünde." "Bu benim için fazlasıyla yeterli."

Onun gözlerinin içine baktı, onayıyla ısındı. "Umarım burada mutlu olursun."

"Yapacağımı biliyorum," diye fısıldadı sesinde küçük bir tutuklukla.

"Güzel. O zaman görmen gereken bir oda daha var." Elini tuttu ve onu turlarındaki son odaya götürdü.

Kız eşikten geçip loş, davetkâr alana adımını attığında Beau arkasına baktı ve peşinden gelen hizmetkârları sessizce başıyla kovdu.

Vickers ve emrindeki birkaç kişi yeni hanımlarını hayranlıkla izliyor, ihtiyaç duyduklarında ya da yerinde olmayan bir şey bulduklarında ona yardım etmek için can atıyorlardı. Beau bile onların sevgili, nazik efendilerinin hayata alıştığını görmek için ne kadar endişeli olduklarını bilmiyordu. Sonra kapıyı kapattı ve ona kendi yatak odasında, daha doğrusu onların yatak odasında katıldı.

Carissa odayı geçerek, amcasının evinden getirilmiş ama henüz açılmamış olan seyahat bavullarının yanına gitti.

En küçük deri sandığın önünde diz çöktü, kapağını kaldırdı; adam onun bir şey aradığını görebiliyordu. "İşte burada." Yaklaşık bir kitap büyüklüğünde küçük bir nesne çıkardı; ipek bir kareye sarılmış ve kurdeleyle bağlanmıştı. Ona doğru getirdi. "Bunu senin için kendim yaptım. Al bakalım."

"Çok düşüncelisin." Merakla gülümseyerek ondan aldı. "Bana bir şey vermene gerek yoktu."

"Tabii ki yaptım, bugün bizim düğün günümüz. Dikkatli ol!" diye uyardı. "Henüz tamamen kurumadı."

Merakla kaşlarını çattı, hatta paketi açtıktan sonra bile, tam olarak neye baktığından emin değildi. "Hmm." Onu ışığa yaklaştırdı, sonra şamdanın ışığında küçük karton kutuyu inceledi. Kutunun yüzeyini küçük kâğıt parçalarıyla kaplamıştı.

vernikle kapattı ve orasını burasını renkli cam parçalarıyla süsledi.

Daha yakından incelediğinde, gazetenin aslında yıllar boyunca çeşitli maceraları hakkında yazılmış ve *Times* veya *Post*'ta yayınlanmış gazete kupürlerinden alındığını keşfetti.

"Bu bir sır kutusu," diye mırıldandı masanın yanında ona katılırken. "Görüyorsun, bir süredir senin hakkında senin fark ettiğinden daha fazla şey biliyorum. İyi şeyler. Sanırım seninle ilgili orada burada birkaç araştırma yaptığımı söyleyebilirsin."

"Neden?" diye sordu gülümseyerek.

"Bana itiraf ettirecek misin?" diye haykırdı. "Evet."

"Çok iyi! Seninle tahmin ettiğimden daha çok ilgileniyordum."

"İşte, bu çok mu zordu? Ama benim de bir itirafım var. Ben de seninle ilgileniyordum."

"Öyle miydin?"

"Anlayamadın mı?"

"I . . ." Gözleri fal taşı gibi açılmış ve kızarmış bir halde ona baktı. "Nutkun tutuldu mu?" diye sordu alaycı bir ifadeyle.

"Bunu düşünmeye asla cüret edemezdim-!"

"Arkadaşlarınızın kocaları, size dokunursam beni dövmekle tehdit etti. Yine de kendime engel olamadım."

"Lord Rotherstone benim hatırım için sizi dövmekle mi tehdit etti?"

"Ve Warrington, ve tabii ki Lord Falconridge. Sana karşı çok korumacılar."

"Ne kadar tatlı!" Arkadaşlarının endişesinin ortaya çıkmasıyla yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şey," dedi elini göğsüne koyarak. "Artık beni koruyacak bir kocam var. Ama konumuza dönelim. Size hediyenizin ne anlama geldiğini söyleyeyim."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Bu benim, yaptıkların için sana ne kadar hayran olduğumu söyleme şeklim. Böyle bir adamla evli olduğum için ne kadar gurur duyduğumu. Hayatında pek çok ilginç şey yaptın ve eminim daha da yapacaksın. Bunların çoğunun sır olması gerektiğinin farkındayım, ama bilmeme izin verilenleri kutlamaktan zarar gelmez, değil mi? Hepsinden önemlisi, bu kutu sırlarınızın benimle her zaman güvende olacağına dair sözümle birlikte geliyor."

Onun tatlılığı karşısında şaşkınlıkla başını salladı. "Buna bayılıyorum. Ben de sana bayılıyorum." Kutuyu masanın üzerine koydu ve ona dönerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu alnından öptü, dudakları alnında oyalandı. "Teşekkür ederim sevgilim," diye fısıldadı.

Başını geriye doğru eğerek ona ciddiyetle baktı. "Farkındayım Evlilik alışılmadık bir şekilde başladı ama bilmeni isterim ki ben de samimiyim ve seni mutlu etmek niyetindeyim."

"Bunu zaten haftalardır farkında bile olmadan yapıyorsun," dedi. Fısıldadı, sonra onu daha da yaklaştırdı ve ağzını almak için başını eğdi. Kollarını onun etrafına doladı ve öpücüğü derinleştirirken dudaklarını ayırdı.

Carissa onun kalbinin göğsüne çarptığını hissedebiliyordu. Arzudan başı dönerek ona sarıldı.

Bu geceyle ilgili uzun zamandır duyduğu endişe bile, ona duyduğu tutkunun, uzun zamandır görmezden gelmeye çalıştığı açlığın giderek artan sıcaklığında kaybolmaya başladı. Gerçekten de, onun zeki parmakları elbisesinin düğmelerini koparmaya başladığında korkularını hatırlamak bile zordu.

Gezinen elleri dikkatini dağıtmış, ona her şeyi unutturmuş ama Bu an.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye bilgilendirdi onu, ağır ağır nefes alarak. "Bir şeyler yapılmalı."

Ona oyunbaz bir yarım gülümseme verdi.

Islak dudakları mum ışığında parlıyordu. "Dön," diye fısıldadı. "Elbiseni giymene yardım edeyim."

İtaat etti, sonra adam sırtındaki düğmeleri çözerken titreyerek durdu. Kısa süre sonra havanın serinliğinin tenini yaladığını, adamın parmak uçlarının omurgasından aşağıya doğru indiğini hissetti.

Elbisesinin düğmelerini kalçalarına kadar açtığında, elleri omuzlarına geldi; dudakları ensesinde oynasırken kadın şiddetle titredi. Boynunu defalarca öperken, elleri puf kollarını nazikçe omuzlarından aşağı itti.

Bu, şairle yaşadığı deneyime hiç benzemiyordu, diye düşündü sersemlemiş bir halde, duygulara dalmıştı. O adamın adını şu anda zar zor hatırlayabiliyordu, hatırlamak da istemiyordu. Adam aceleci, beceriksiz ve bencildi.

Beau bunun tam tersiydi ve kendinden tamamen emindi. Bunu onun her dokunuşunda hissedebiliyordu. Kendinden emin komuta havası sarhoş edici bir afrodizyaktı. Tek kelime etmeden kollarını kollardan kurtardı ve hâlâ arkasında durarak elbisesini vücudundan aşağı kaydırды. Elleri, kız yerdeki al renkli saten havuzundan çıkana kadar kumaşı kalçalarının kıvrımından aşağı doğru takip etti. Ama görevi henüz bitmemişti.

Kadın ona döndüğünde, adam çenesini yakaladı ve başını geriye yatırarak bir başka yavaş öpücük için dudaklarını yakaladı. Parmak uçları boğazında ve göğsünde gezindi, sonra avucunu belinden aşağıya, kombinezonunun bantlarına doğru kaydırды. "İşimize dönelim," diye fısıldadı.

Adamın onları özenle çözmesini derinleşen bir heyecanla izledi. Dizlerinin üzerine çöktü ve iç etekliklerini de vücudundan aşağı indirirken acele etmedi.

Carissa'nın göğsü kabarmış, üzerinde sadece gecelikleri, çorapları ve kombinezonu kalmıştı. Adam Carissa'nın göğüsleriyle göz hizasındaydı. "Dön," diye bir kez daha homurdandı. Carissa yavaşça döndü, bu sırada adamın elleri kalçalarındaydı.

Kadın sırtı ona dönük olarak durduğunda, adam neredeyse şefkatli bir hareketle elbisesinin bağını çözdü. Sert giysi bir kenara atıldı. "Ve dön," diye mırıldandı yine, zar zor duyuluyordu.

Carissa itaat ederken sertçe yutkundu ve yavaşça dönerek kocasıyla yüzleşti.

Sessizce onu inceledi, yontulmuş yüzünü karartan bir tutku fırtınası vardı. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran adam, parmaklarını kızın kolunda gezdirerek her santiminin karıncalanmasına neden oldu. Adam onu, kızın müzikli saate baktığı gibi mest olmuş bir şekilde inceliyordu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Memnun olmana sevindim," diye utangaç, boğuk bir mırıltıyla zorladı.

"Ne kadar beyaz bir ten, ne kadar tatlı çiller." Burada bir öpücük, orada yumuşak bir okşama, Köprücük kemikleri boyunca, bir omzundan diğerine kadar.

Özlemle titredi, dudağını ısırdı ve acı içinde bekledi. Ona bundan sonra ne yapacağını öğrenmenin zevkini yaşıyordu. Adamın sıcak eli, ince beyaz tülbentinin altından göğsünü kavradığında, kadın kıpırdamadan durdu. Ama bu onun hakkıydı; itiraz etmedi.

Daha yakına eğildi ve hafif örtüsünün arasından göğüslerinin arasındaki vadiyi öptü. "İnanılmazsın," diye nefes aldı, "zarif, hoş, ... tepeden tırnağa tatlısın."

Sonra yavaşça ayağa kalktı ve yükselirken Carissa'nın göğsünün ortasına doğru öpücükler kondurdu. Carissa başını geriye eğdi, öpücükleri boynunun kıvrımlarını keşfederken ayak parmakları kıvrıldı. Şakacı dudakları kulak memesini ısırarak kıkırdamasına neden oldu. Ona doğru eğildi, arzudan dizlerinin bağı çözüldü. Adamın kolları onu kucakladı, sonra da saçındaki tokaları çıkarmaya başladı.

Çok geçmeden uzun saçları omuzlarına döküldü. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi bilemezsin," diye fısıldadı gözlerinde çapkın bir pırıltıyla.

"Artık ne zaman istersen yapabilirsin," dedi ona soluksuz bir gülümsemeyle.

"Ben şanslı bir adamım." Kravatının düğümünü çözdü.

Titreyen parmaklarıyla uzandı ve çözmesine yardım etti. Karılık görevinin ortasında, kendini onun adem elmasının güzel mimarisine bakarken buldu. Kravatı omuzlarından sarkarken, yumuşak, yontulmuş dudaklarını, çenesinin sert çizgisini ve baştan çıkarıcı boğazının genişliğini yepyeni bir takdirle karşıladı. Sonunda aklı başına geldi ve görevine devam ederek adamın yakışıklı ceketini omuzlarından itmek için uzandı.

Onun bakışlarını tutarak yeğinin düğmelerini çözdü ve bir kenara fırlattı. Gömleğinin derin V kısmı ayrılarak çıplak göğsünü ortaya çıkarırken, jartiyerlerini omuzlarının her birinden bir okşamayla kaydırды.

Bir anda adamın erkeksi güzelliğine hayran kaldı ama bakışları adamın taktığı kolyeye odaklandı: sert bir gümüş zincir üzerinde küçük, erkeksi bir haç. Uzandı ve çelik bir çerçeve içindeki beyaz mineden yapılmış küçük Malta haçına dokundu. Sonra onun soru dolu bakışlarıyla karşılaştı.

Gözleri mavi alevle parlıyordu. "Tarikatın amblemi."

Kadın bunu hayranlıkla dinledikten sonra küçük metal haçı bir kez daha adamın göğsüne bıraktı. Onu öpmek için eğildi.

Kız onun öpücüklerine hevesle karşılık verdi ve adamın kolları onu sararken belini, güzel göğsünü okşadı. Bir süre sonra pantolonunun paçasına uzandı. Hâlâ onu öperken, pantolonun düğmelerini açarken parmak uçlarının karnına değdiğini hissedebiliyordu. Bu his onu vahşi, sabırsız bir açlıkla doldurdu. Adam gömleğini başının üzerinden bir süpürme hareketiyle kaldıracak kadar geri çekildi. Kadın onu görünce nefesini tuttu. Adam mükemmel derecede tatlıydı.

Gömleğini bir kenara attı. "Senden daha fazlasını istiyorum."

Carissa konuşamıyordu ama yine de buna izin vermezdi, ağzı onunkini yutuyordu. Kollarını ona doladı. Carissa ellerinin keşfe çıkmasına izin verdi; avuç içleri adamın göğsünün sert kabarıklıklarında gezindi. Kaslı karnının her sıcak, yontulmuş tırnağına hayranlıkla baktı. Kadın

Kadife gibiydi ve her geçen an teni daha da yanıyordu.

Beau onu tutkuyla öptü, parmakları saçlarında gezindi. "Senin içinde olmak istiyorum." Onu nazikçe yatağın kenarına yönlendirdi ve burada i çamaşırını tutup kalçalarının etrafında topladı.

"Otur," diye fısıldadı.

Kadın yaptı. Adam alaldı; dizlerinin üzerine çöküp onu keşfetmeye başıladığında kadın bacaklarını daha geniş açtı. Kadın onu izlerken oda nefes alış verişleriyle doldu.

Nabız atışları ritmi belirledi. Diğeri eliyle sıkarken, hafif tülbentin üzerinden göğüs ucunu yaladı. Carissa onun altında kıvranarak inledi. Adam santim santim Carissa'nın kombinezonunu omzundan sıyırdı, kolunu kolundan kurtardı ve göğsünü ortaya çıkardı.

Ağzının meme ucunu sahiplenmesinin sıcak, nemli şokuyla nefesi kesildi. Bir göğsünü emerken, parmakları diğeriyle oynadı, meme ucuyla alay etti, fiskeledi ve çekti, yanana kadar yoğurdu.

Taraf değıştirdi, diğeri kolunu aşağı indirdi ve emip oynarken diğeri kolunu serbest bıraktı. Hâlâ yatağın yanında diz kmş olmasına rağmen vücudunun kalçalarının arasında salınması onu büyüledi. Muhteşem vücudunun her santimetresiyle onunla dalga geçiyor ve okşuyordu. Bunu bilerek yaptığını biliyordu, tüm şehvetli cazibesiyle onu tamamen ıldırıyordu.

Kadın yalvarırcasına onun adını inledi ama adam onunla oynamayı henüz bitirmemişti. Meme ucuna son bir çimdik atarak parmak uçlarını göbeğinin ortasından aşağıya, tmseğine gelene kadar takip etti. Başparmağıyla hafifçe ortasına bastırdı, elinin topuğuyla sevgi dolu, geniş bir vuruş yaptı ve parmağıyla onu memnun etmeye başladı.

Orta parmağı içine girdiğinde dudaklarından tiz bir i çekiç ıktı. Adam onun yanında diz çöküp kalçalarını öperken, eliyle onu tatmin ederken diliyle vücudunun tadına bakarken Carissa ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Tutku duyularını tamamen ele geçirmekle tehdit ederken, o

Kendini tutmaya çalıştı, onun bu ahlaksız yönünü görmesini istemiyordu ama adam çıplak vücudunun pürüzsüz yüzeyinden ona baktı ve şeytani, bilmiş bir gülümseme verdi. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Ağzını, çenesini, göğsünü, meme uçlarını öperken, pantolonundan kurtulacak kadar geriye çekildi ve ayakkabılarını da çıkardı.

Carissa savaşçısının çıplaklığının ihtişamına hayretle baktı. Onun şık kalçaları, arkasındaki aynada görünen kaslı kalçaları ve yatakta uzandığı yerde yüzüne doğru ittiği büyük, pembe siki sert ve kabarıktı. Adam pantolonunu çıkarırken, kadın şaşkınlıkla öylece bakakaldı. Güçlü kalçaları, zarif kaslı bacakları vardı; çıplak ayakları bile çok güzeldi. Yatağa tırmandı, ellerini kadının iki yanına koydu, vücudu kadınınkini örttü.

Adamın çıplak bedenini kendi bedeninde hissetmek mutluluk vericiydi. Ellerini onun üzerinde gezdirdi, her yerine dokundu, o da kendi burnuyla burnunu karıştırdı, sonra gözlerinin içine bakarak ona sessizce güvence verdi. Malta haçı onun üzerinde sallanıyordu.

"Seni en ufak bir sıkıntıya sokan bir şey olursa bana söylemeni istiyorum," diye fısıldadı. "Bunun her anının senin için iyi olmasını, bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum."

Onun şefkatli sözleri karşısında sesi titredi ve bu en mahrem anda onu nasıl aldattığını hatırladı. Bunun için kendinden nefret ediyordu ama şimdi birleşmelerini bölmeye cesaret edemiyordu. Aptalca geçmişini düşünmeye dayanamıyordu. Şu anda önemli olan tek şey oydu.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Başını salladı, adamın yontulmuş yüzünü nazıkçe ellerinin arasına aldı ve onu öpmesi için aşağı çekti. Adam bunu içtenlikle kabul etti ve yavaşça onun içini doldurdu.

Carissa ne korku ne de acı hissetti, bu da onun ne kadar mükemmel olduğunu gösteriyordu.

baştan çıkarma sanatında ustaydı. Kendisine ait olduğunu iddia eden adamın sert bedeninin içine girmesinden çekinmedi. Ona ait olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Adamın kalp atışlarının kendininkilerle aynı anda attığını, onu şefkatle sallamaya başladığında üstündeki lezzetli ağırlığını hissedebiliyordu. Şehvetli nefes alışları dünyasını dolduruyordu. Kadın bacaklarını adamın etrafına sararken adam da parmaklarını onunkilere geçirerek onu yatağa sabitledi. Zamansız bir sonsuzluk boyunca birlikte hareket ettiler, sanki birbirleri için yaratılmışlardı ... sanki bu olması gereken bir şeydi.

Öyle olduğunu biliyordu.

"Tanrım, nefis bir şeysin," diye nefes aldı, sırt üstü uzandı ve onu üzerine çekti.

Yeni pozisyonun getirdiği his dalgası karşısında inledi.

"Hoşuna gitti mi?" diye dar bir gülümsemeyle gözlemledi.

"Sen ne istersen onu severim," diye cevap verdi, yüzü kızarmış ve nefesi kesilmiş bir halde. Doğrusu, adamın üzerinde yarattığı tensel hazzın sisi içinde bir düşünce bile oluşturmıyordu.

İkisinin de üzerinde hafif bir ter oluşmuştu. Kadın hassas ve gergindi ama adamın sert boyu kadının geçidine daha derinden girerken hiç acı duymuyordu. Onun yanında kendini tamamen özgür hissediyor ve adamın her hırıltısı ve iniltisi, ondan ne kadar zevk aldığının duyulabilir kanıtları karşısında heyecanlanıyordu. Ellerini onun üzerinde birleştirerek ona sarıldığında adını inledi.

Avucunu onun göğsüne yasladı. "Sen gerçekten benim misin?" diye fısıldadı.

"Aynen öyle," diye haykırdı, dişleri zevkten sıkılmıştı.

"Beni ne zaman istersen."

Verdiği cevap onu yakıcı bir tutku dalgasıyla doldurdu. Neredeyse barbarca bir öpücükle onun ağzını tüketmek için eğildi. Adam onun kalçalarını kavradı ve onu demir şaftının üzerine daha sıkı bir şekilde çekti. İçindeki derinliği, almasının büyüklüğü ve gücü karşısında nefesi kesildi.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı; Carissa da ona uyum sağlamak için pozisyonunu değiştirmek zorunda kaldı, kucacağının karşısında diz çöküp ona baktı. Ellerini arkasına koyarak kalçalarını yukarı ve aşağı kaldırdı, Carissa'nın

Hayat. Gözleri kapandı, başı terk edilmiş bir şekilde geriye eğildi. Adam onu doruk noktasına doğru sürüklerken, kadın adamın geniş omuzlarına yapıştı.

Onun ısıltılı gözlerine bakarken, önlerindeki hayatın zevki ve tatlılığı, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen bir duygu seliyle onu şaşırttı. Elbette onun bir sınav olduğunu düşünecekti, ama elinde değildi; düğün yatağındaki tutkunun sancıları içinde, gözleri yaşlarla doldu, sanki uzun zamandır kalbinin etrafına inşa ettiği zorlu duvarlar aniden ardına kadar patlamıştı.

Ancak o zaman, o anda, kendini hiç çekinmeden ona verdi. Ama Beau, onun kendini bırakırken döktüğü gözyaşlarını güzel bulmayacak kadar bilge bir aşıktı.

Sanki onun aklından geçenleri tam olarak hissedebiliyormuş gibi, nazıkçe ensesine uzandı ve gözyaşları yüzünden aşağı akarken dudaklarını kendi dudaklarına çekti.

Öpücükleri onu doruk noktasının titreyen eşiğine doğru çekerken, nefes alışları fiziksel bir rahatlamadan çok daha fazlasıydı. Zevk onu içten ve dıştan her yönden sarmıştı; düşüyormuş gibi hissediyordu ama adam onu güçlü ve emin kollarıyla yakalamak için oradaydı.

Hıçkıra hıçkıra ağladı ve ateş etme arzusuyla ona sarıldı. Vücudundan kalbine doğru yanan bir yıldız gibi yükseliyor, ruhunu delip geçiyordu.

Dudaklarının ateşi onunkilere değdiğinde, sarsıcı farkındalık onu vurdu. Her şeye rağmen aşk onun için kayıp değildi. Uğradığı ihanet bir zamanlar bir daha asla sevmemeye yemin etmesine neden olmuştu ama bu gece yanıldığını biliyordu. Aşkın enfes bağı bir kez daha denemeye değerdi.

Ona daha sıkı sarıldı, odayı dolduran zevk çığlıklarının kendi çığlıkları olduğunun farkında bile değildi, ta ki çığlıklar azalana ve Beau onu yavaşça, şefkatle sırt üstü yatırana kadar. Sonra dirseklerine dayanarak, birkaç sert, derin ve tutkulu vuruşla o da doruğa ulaştı.

Saçlarını uzun avuçlar halinde topladı, parmaklarına doladı -sanki onu saracakmış gibi- ama acıtacak kadar sert değildi. Yüzünü onun boynuna gömdü ve serbest kalmanın verdiği iniltiyle inledi. İniltileri onu sarmaladı, her kası kaskatı kesilirken kasıldı ve vücudunu tohumuyla doldurdu. Kadın bunu körü körüne kabul etti, çocuklarının annesi olarak geleceğini özlemle bekliyordu.

Aklı yavaş yavaş yerine gelirken ve adamın gevşemiş ağırlığı üzerinde kurşun gibi ağırlaşırken, kendi kendine gülümsedi. O gece tiyatrodaki onu takip etmesi, yani her şeye burnunu sokması kesinlikle hayatının en büyük hatasıydı. "Ah, kocacığım," diye mırıldandı sonunda.

Dudakları duyguyla gerilmiş olan Beau, onun alnına bir öpücük kondurdu ve kollarını onun etrafında. Hâlâ onun titrediğini hissedebiliyordu. Ama o tek kelime etmedi.

Bölüm 10

Bir süre sonra Beau karanlıkta pencerenin yanındaki sandalyede oturmuş, yatakta uyuyan gelinine bakıyordu. Fiziksel olarak tatmin olmuştu ama zihinsel olarak bu deneyimden ne anlam çıkaracağını pek bilmiyordu. Carissa'nın gizemi biraz önce kesinlikle derinleşmişti.

Bir öpücük bir erkeğe bir kadın hakkında pek çok şey anlatır, onunla sevişmek daha da fazlasını anlatır ve şu an itibariyle, evlendiği bu güzel yabancından ne anlam çıkarması gerektiğini pek bilmiyordu.

En çılgın beklentilerinin ötesinde eşlik görevlerini yerine getirmiş olmanın verdiği yorgunlukla uyukluyordu.

Beau'nun kafası karışmıştı. Onu neyin ele verdiğinden tam olarak emin değildi.

Fiziksel birleşmelerinden çok, belki de onun çekingenliği. O sırada onun tutkusundan zevk almış, coşkusundan haz duymuştu ama daha sonra bu durum onu düşündürmeye başlamıştı.

Ve hazzın parıltısı geçtikçe, Carissa uykuya dalarken zihninde fırtına bulutları gibi toplanan sorularla gerçekler ortaya çıkmaya başlamıştı.

Şimdi oturmuş odanın diğer ucundan onu inceliyor, onun bu konuda bilmek isteyebileceği herhangi bir şeyden bahsetmemesinden karanlık bir şekilde rahatsız oluyordu. Ama aynı zamanda, ona bakarken, hiçbir yaratığa karşı bu kadar şefkat, bu kadar koruyuculuk hissetmemişti.

Yatağında ona bakarken, onun ait olduğu yerde olduğunu biliyordu ama bunun ötesinde ne düşünmesi ya da hissetmesi gerektiğini gerçekten bilmiyordu.

Her ne kadar kendisine yalan söylenmesinden nefret etse de, kadının bu gece bu aldatmacadan neden kurtulmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Şu anda ona bağırıp çağıracak ve onu utanç içinde ailesine geri götürecektir pek çok erkek vardı.

Ancak hataları ne olursa olsun Beau hiçbir zaman zalim bir adam olmamıştı, özellikle de kadınlara karşı.

Kahretsin, onun bir casus olması gerekiyordu. Onu araştırmalıydı. kendini bu işe bulaştırmadan önce.

Bunun için ne zaman vaktim olacaktı ki?

Hayatını kurtarmak için onu Dante House'a götürdüğü andan itibaren çılgınca bir mücadele olmuştu.

Yarı yarıya oyuna geldiğinden korkuyordu.

Ama daha muhtemel olan gerçek, şehvetin gözünü kör etmesine izin vermiş olmasıydı. Carissa Portland'a her baktığında onu arzulamıştı. Carissa söz konusu olduğunda sikiyle düşünmeseydi fark edebileceği ipuçları var mıydı?

Sonra midesinin çukurunda soğuk bir korku düğümü oluştu. Bu şok edici düğün gecesi ifşasının gelecek şeylerin sadece bir tadı olup olmadığını merak etti.

Tanrım, ya onun kadar sadakatsiz bir kadınla evlenseydi? gelecekte annesinin babasına olduğu gibi ona da olacak mıydı? Tutkulu kızıl saçlı onu boynuzlayacak mıydı? Onunla birlikte yürümeye mahkûm muydu?

aşağılanmış babasının ayak izleri? Yine de, geçmişte başka adamların eşleriyle yaptığı kaçamaklardan sonra, nasıl olur da dürüstçe şikâyet edebilirdi?

Muhtemelen hak etmiştir.

Evet, belki de bu, Kader'in ona çapkınlık geçmişinin karşılığını ironik bir şekilde ödemesinden başka bir şey değildi. Kaşlarını çattı, çenesi savunmacı bir öfkeyle sıkıştı.

Pekâlâ, yani o bir aziz değildi. Ama bu gerçeği ondan saklamaya hiç çalışmamıştı.

Öte yandan Carissa, onu kandırmaya çalışmıştı.

kendini ona verdi, teslim oldu. Bu onun için çok alçakçaydı. Ona göre bu bir karakter sorunuydu. Dürüstlük eksikliği. Muhakeme eksikliği. Ve kesinlikle saygı eksikliği. Onu aptal yerine mi koymuştu?

Ona gerçekten güvenmediğini görmek onur kırıcıydı. Şu anda, o da ona güvenmiyordu.

Beau gözlerini kapadı, alnını ovuşturdu ve kendisiyle uzun bir süre mücadele ettikten sonra, bir irade eylemiyle bu konuda sinirlenmeyeceğine karar verdi.

Yarın ondan gerçeği öğrenmek için ince sorgulama becerilerini kullanmak istiyordu. Tüm hikâyeyi öğrenene kadar onun üzerinde parça parça çalışabilirdi.

Ama casusluk eğitimini karısı üzerinde kullanma ihtimali karşısında irkildi. O lanet olası bir Promethean değildi.

Hayır. Bırakın hazır olduğunda ona gelsin ve söyleyeceklerini söylesin. Otomat saati ve üzerindeki cömert yazıyı düşündü ve ona en azından biraz zaman tanıyabileceğini fark etti.

O zamana kadar -elinde değildi- kartlarını kendi isteğiyle masaya koyana kadar ona karşı da temkinli olacaktı.

Bunun onun için kolay olmayacağını biliyordu. Kimseye güvenmediğini zaten kendisi söylemişti. Ama onu detayları vermeye zorlamak, küçük düşürmek

Yalan söylediğini bildiği gerçeğini ona söylemesi ya da herhangi bir şekilde onu incitmesi kabul edilemezdi.

Er ya da geç, kendi kendine Carissa'nın güvenini kazanacağına yemin etti.

Ne de olsa, kesinlikle emin olduğu bir şey varsa, o da kadının kötü bir niyeti olmadığıydı.

Hiç yapmadı. Onu ara sokağa kadar takip ettiğinde değil. Ne zaman kendini duvara sıkıştırmıştı.

Örümcek var mı diye kendini kontrol edişini hatırlayınca kalbi sıkışırken başını salladı. *Sen yürüyen bir felaketsin, kızım. Ama sen benim felaketimsin.*

Ayrıca, bunu bir perspektif içinde tutmak önemliydi. Nick ve İçişleri Bakanlığı arasında, şu anda o kadar çok ve daha büyük sorunları vardı ki, yapmak isteyeceği son şey, evleneli henüz on iki saat olmuşken karısıyla savaşa girmektir.

Beau sert ve kararsız bir iç çekişle pencerenin yanındaki koltuğundan kalktı ve ona katılmak üzere yataklarına döndü; yatağı kendisi yapmıştı, o yüzden içinde yatsa iyi olacaktı.

Yerine yerleşerek onu kollarına aldı ve sevimli, çıldırtıcı yarattığı kucakladı; Carissa göğsünde bir çocuk kadar huzurlu uyuyordu.

Kendisine rağmen kızın başını şefkatle öptü, hatta kızın kendisinden önce bir başkasına kendini verdiğini kesin olarak bilmese de bundan şüphelenmenin ne kadar acı verdiğini şaşkınlıkla fark etti.

Demek, diye düşündü huzursuzca, diğer adamların kadınlarıyla gelişigüzel yatarak onlara verdiği acı buydu.

Şimdi meşhur ayakkabı diğer ayağın üzerindeydi ve küçük gelininin bakire olmadığını öğrenmişti, hayatını değiştiren bir farkındalık yaşadı, *kendi* geçmiş davranışının gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı. Hiçbir vaizin vaazı onu o anda hissettiği utançtan daha fazla değiştiremezdi, şimdi başkalarına ne yaptığını gerçekten anlıyordu, çünkü sonunda ektiğini biçiyor gibiydi.

Bunu daha önce nasıl görememişti? diye merak etti. Ama görmek istememişti, zevklerini istediği yerde yaşarken ve neşeli yoluna devam ederken tüm bunların yanlışlığını zihninden dikkatlice uzaklaştırmıştı.

Ama şimdi gözleri açılmıştı ve kendinden iğreniyordu. Büyük çapkın sessizlik içinde pişmanlıktan perişan olurken, Carissa'nın o gece tiyatrodaki söylediği sözler kulaklarında çınliyordu. *Bu kadınlara yaşattığın kalp acısını hiç düşündün mü?*

Elbette hiçbir zaman özel bir zarar vermek istememişti ama artık ne kadar duygusuz olduğunu görmezden gelemezdi.

Bencilliği ne kadar da yıkıcı.

Herkesin bunu yaptığına dair her zamanki pişkin mazeret toz olup gitti. Emin olmak için, gelecekte karısına sadık kalma yeteneğine dair herhangi bir özel şüphe derhal ortadan kalktı.

Arkadaşına yaşattığı ıstırabın bu küçük tadı, onu tonun en sevdiği spordan sonsuza dek uzaklaştırmaya yetmişti.

Ürperdi ve Carissa'ya daha sıkı sarıldı, bu tür bir hayatla işinin bitmiş olmasından hararetle memnundu.

Orada yatarken, öfkeli erkeklik gururunun kendisinden önce karısına kimin sahip olduğu sorusunu takıntı haline getirmesine izin vermemeye çalıştı. Karanlığa bakarken, *sana bir şey söyleyeceğim*, diye düşündü. *Her kim olursa olsun, eğer onu zorladıysa, o ölü bir adamdır.*

Bölüm 11

Evliliklerinin ikinci resmi günü olan ertesi sabah kahvaltıda Carissa gözlerini masaya dikmiş, Beau'yu okumaya çalışıyordu.

Yakışıklı yüzü çok az şey ele veriyordu. Rahat gülümsemesi yerli yerindeydi. Gözlerinin arkasında sadece ufak bir gölge vardı ama kibar ve nazikti ve daha fazla özenli olamazdı. Aralarındaki sıcaklığı hissetti ve korkularını bir kenara bırakmaya çalıştı.

Fark etmedi.

Kız istemeye fırsat bulamadan çayına şeker attığında, kız minnetle gülümsedi ama adamın sakın maskesinin ardında gizli bir duygu sezdi ve endişeleri devam etti. Adam çok az da olsa mesafeli görünüyordu.

Tanrım. Dün gece ona karşı çok mu özgür davranmıştı? Ama onu mutlu etmek istemişti.

Yine de, onu kandırdığı için duyduğu suçluluk onu ürkütüyordu -sanki Bugün ailesiyle tanışacağı için zaten yeterince gergin değildi. Karmakarışık sinirleri yüzünden kahvaltıya pek ilgi duymuyordu ama sabah

Gümüş ve pastel renkli porselenlerin üzerinde parıldayan güneş ışığıyla dolu hoş bir odaydı. Pencerenin ötesinde, bahçede parlak bir bahar günü yaşanıyordu.

Kendi kendine onuncu kez her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve tam sakinleşmeye başlamıştı ki Beau konuştu ve korkudan ödünü patlattı. "Bugün yola çıkmadan önce seni annem hakkında uyarmam gerektiğini hissediyorum."

Zar zor dokunduğu tabağından başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. "Beni uyarmak mı?"

Kahyanın getirdiği sabah gazetesini görmezden gelerek çayına biraz süt karıştırdı. "Onunla tanıştığında, sana iğneleme yaparsa bunu kişisel algılamamaya çalış. Gerçek şu ki, korkarım, dünyadaki hiçbir kadının benim için yeterince iyi olacağına inanmıyor. Kraliyet prensesi olsan da fark etmez. O yüzden, eğer düşmanca davranırsa, bunu bir tuz tanesi olarak kabul edin."

Carissa kaşlarını kaldırdı. "Pekala."

"Sadece birkaç dakika kalacağız. Saygılarımızı sunalım, sana ilk kez baksın, sonra Hampshire'a doğru yola çıkarız."

Başını huzursuzca salladı. "Kızgın olduğu için onu suçlayamazsın. I Ailenizi düğüne davet etmeyi neden reddettiğinizi hala anlamıyorum."

"Neden, kavgalarıyla her şeyi mahvetsinler diye mi?"

"Onları dışarıda bırakmak barbarlıktı. Muhtemelen beni suçlayacaklar."

"Hayır, güvenin bana, neden sorulmadıklarını çok iyi bilecekler. Bunu birçok kez yaşadık. Birbirlerinin yanında yetişkin gibi davranabilselerdi durum farklı olurdu ama bunu bir gösteriye dönüştürürlerdi ve Tanrı bilir ne tür bir tahribat yaratırlardı."

İçini çekti. "Peki, babandan ne beklemeliyim?"

"Size fazla sorun çıkarmayacaktır. Onunla taşrada birkaç gün geçireceğiz. Size aile mülkümüzü göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Çay fincanına bakarak durakladı.

"Anne ve babanızın geçinememesi çok yazık. Anlaşmalı bir evlilik miydi?"

Evlilik mi?"

"Hayır, bana anlatılanlara göre, ilk başlarda birbirlerine deli gibi aşıklanmış ama birkaç yıl içinde birbirlerini görmeye bile tahammül edemez hale gelmişler." Omuz silkti. "Nedenini ya da hangisinin ilişkiye ilk başlayan olduğunu gerçekten bilmiyorum." Ona garip bir şekilde baktı. "Tek bildiğim, Tarikat için seçildiğimde, bu annem için bardağı taşıran son damla oldu. Babam onay verdi ve annem onu bu yüzden asla affetmedi. Benim de istediğimin bu olması onun için önemli değilmiş gibi görünüyordu."

"Hmm."

Konuyu değiştirmeye hevesli görünüyordu. "Bir an önce yola çıkmalıyız."

Bugün neyle karşılaşacağını merak ederek çatalını yere bıraktı. "Ben hazırım."

Çok geçmeden giriş holündeydiler ve Beau onun için pelerinini tuttu. Kadın ceketini silkti, ardından Beau uşaktan şapkasını ve bastonunu aldı.

Kapıya yöneldiklerinde, "Uzun sürmeyecek, Vickers," dedi.

"Çok iyi, efendim." Kâhya kapıyı onlar için açtı ve sadece parlak bahar gününü değil, aynı zamanda yeni gelmiş olan bir ziyaretçiyi de ortaya çıkardı.

Arabadan inen adamın sırık gibi, dar bir gövdesi vardı ve Solgun bir yüz, sıkılmış ve mağrur. Siyahlar giymiş bir kilise görevlisi gibi kasvetli bir görüntüsü vardı. Onları görünce silindir şapkasını çıkardı ve yağlı siyah saçları ortaya çıktı. "Lord Beauchamp! Sizi yakaladığıma çok sevindim," diye seslenerek onlara doğru yürüdü.

Carissa, yumuşak başlı kocasının onu görünce gerildiğini hissetti ve bu her bilgi sahibi kadının ilgisini çekmeye yeterdi. "Bay Green," diye karşıladı ziyaretçilerini, sesinde ince bir tonla. "Bu onuru neye borçluyuz? Yine de kötü bir zamanlama, korkarım ki çıkış yolundayız."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, efendim."

O anda isteseler de gidemezlerdi, çünkü adam arabasını açılı bir şekilde park etmiş, kendi arabalarını kaldırıma yaslamıştı.

"Belgelerinizi iade etmeye geldim," dedi.

Beau hızla öne çıktı. "Onları buraya sen mi getirdin?"

"Neden, evet." Bay Green bunları ona uzatmaya başladı ama durakladı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu bir sorun mu?"

Beau'nun ağzı gergin bir çizgi halinde düzleşti. Arabaya bir göz attı. "Zararı yok, sanırım."

"Ne oldu?" diye karşı çıktı.

"Bunlar sizin de bildiğiniz gibi hassas belgeler Bay Green. Yine de gerekli önlemleri almadığınız anlaşılıyor."

"Onları size bizzat getirdim, elden teslim ettim. Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"Yetkisiz hiç kimsenin onları görmediğine dair söz veriyor musunuz?"

"Tabii ki hayır!" dedi adam, Carissa bu alışverişe hayretle bakarken ve o önemli kâğıtlara göz atmaya çalışırken. Ziyaretçileri çenesini kaldırdı. "Ben aptal değilim lordum. Sadece size bir kolaylık yapmak istedim."

Bundan şüpheliyim, Beau'nun gergin duruşu bunu söylüyor gibiydi.

"Elbette," diye devam etti Bay Green, "gelmekteki amacım başkaydı."

Beau nefesinin altından, "Elbette vardı," dedi.

"Cevaplamanızı istediğim bir sorum var."

"Bekleyemez mi? Gördüğünüz gibi, hanımım ve ben çıkış yolundayız."

"Hanımefendi," dedi ziyaretçileri sonunda Carissa'ya şapkasını isteksizce uzatarak.

"Bayan, aslında," diye düzeltti onu geniş bir gülümsemeyle, kadınsı bir cazibenin iki erkek arasındaki gerilimi azaltabileceğini umuyordu.

Onun yerine Bay Green şaşkınlıkla Beau'ya baktı. "Evlendiniz mi? Ama bana bundan bahsedilmedi!"

"Hükümetin iznine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum," dedi sertçe.

Green'in gözleri kısıldı. "Tebrikler lordum."

Beau ona döndü, sabırsızlığı yakışıklı yüz hatlarını keskinleştiriyordu.

"Benim

Hanımefendi, bu Bay Green, değerli milletvekillerimizden biri."

"Nasılsınız?" dedi ama adamın soluk, sürüngen gülümsemesi onu üşüttü.

"Bay Green, bu ışıltılı yaratık benim karım, Leydi Beauchamp."

Carissa Beau'ya sevgiyle gülümserken, Bay Green garip ve rahatsız edici sesler çıkardı. "Sizinle özel bir şey konuşabilir miyiz lordum?" diye sordu kocasına.

Beau hiçbir şey söylemedi ama dirseğine hafifçe dokunarak kısa bir süreliğine onun yanından ayrıldı, sonra da tatsız arayanla özel olarak konuşmak için kenara çekildi.

Beau, Bay Green'le birlikte bekleyen arabalara doğru ilerlerken Carissa kapının eşiğine geri çekildi. Çantasında bir şey arıyormuş gibi yaparak, onların alçak sesle konuşmalarını dinlemek için kulaklarını sonuna kadar zorladı.

"Evlenmenin sizi komiteye daha saygın göstereceğini sanmayın Lord Beauchamp. Elbette sizin adınıza sevindim ama biz o kadar kolay kandırılmayız."

"Ne istiyorsun?" Beau sertçe cevap verdi. "Neden buradasınız? Heyetin karşısına bir sonraki çıkışım bir hafta sonra."

Green'in kavgacı tavrı Beau'nun geri adım atmaması karşısında biraz yumuşadı.

Biraz geri çekildi ve ceketini gergin bir şekilde çekiştirerek düzeltti. "Warrington'ın görevlerinden biriyle ilgili size bir sorum var."

Kate'in kocası!

"Ne oldu?" Beau karanlık bir şekilde sordu.

"Napoli Kralı'nın en sevdiği saray mensuplarından birinin nasıl öldüğünü hatırlarsınız. Eğer Tarikat Dük'e bu cinayet için izin verdiyse, buna dair bir kaydım yok."

Beau alay etti, gökyüzüne baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sence bunu sadece eğlenmek için mi yaptı?"

Green'in öfkesi parladı. "Gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyor musunuz, Lordum?

Beauchamp?"

"Elbette."

"Bence Cehennem Kulübü'nün siz iyi beyefendileri kendi gücünüz ve şüpheli yeteneklerinizle o kadar sarhoşsunuz ki, yolunuza çıkan herkesi kesmek de dahil olmak üzere Avrupa'da istediğiniz her şeyi yapmaya hakkınız olduğunu düşünüyorsunuz. Neden yapmayasınız ki? Bunun hiçbir sonucu yok. Kraliyet size tam yetki verdi."

"Yaptığımız her şey Kraliyet'e hizmet etmek içindir," diye karşılık verdi.

"Öyle mi? Henüz tam olarak ikna olmuş değilim. Durumun böyle olduğunu iddia ediyorsunuz ve Tarikat'ın uzun, yüce geleneği de buna inanmamızı istiyor. Ama şimdi Virgil Banks'in size ne kadar serbestlik tanıdığını anladığımıza göre, kim bilir orada kendi başınıza neler yapıyordunuz? Ya da bir sonraki planın ne olabilir?"

"Şimdi de komplocu mu olduk? Asıl tehdit Prometheanlar, Green."

"Eğer gerçekten varlarsa."

"Bunu kanıtlayan yara izlerini görmek ister misiniz?"

"Tabii ki hayır." Green ona tatsız bir bakış fırlattı.

"Hayır mı? Bedenimi de heyete sunmayayım mı? Siz asil sorgulayıcılar, ajanlarımızın kanlı hayatlarıyla ilgili diğer her şeyi araştırmak istiyorsunuz-"

"Bana Warrington'a İtalyan'ı öldürmesi için kimin yetki verdiğini gösteren belgeleri getirin. Emir komuta zincirini görmek istiyorum."

"Hizmetinizdeyim efendim. Birkaç gün sürer."

"Pekala. Ama beni kışkırtma, Beauchamp. Eminim Tarikat'ın her konuda oldukça masum olduğunu düşünüyorsundur ama sorunun bir kısmı da bu. Oluşturduğunuz tehdidin farkında bile değilsiniz. Hepinizden hesap sorulmasının zamanı geldi ve eğer Kraliyet bunu yapmazsa, Avam Kamarası ve İçişleri Bakanlığı yapacaktır. Fark etmediyseniz, artık ortaçağ günlerinde yaşamıyoruz, ancak siz ve sizin gibiler hala kendi başınıza bir kanun olduğunuzu düşünüyor gibisiniz."

Beau sadece ona baktı. "Dikkatli olun Bay Green. Eski akıl hocanız gibi konuşmaya başladınız."

Green gözlerini kıstı ve kararlı bir şekilde geri çekildi.

Bakışlarını ona doğru kaydırđı. "Evliliğiniz için bir kez daha tebrikler lordum. Çok güzel bir kız."

Karım hakkında yorum yapmaya nasıl cüret edersin? Beau'nun bakışı, "Karım hakkında yorum yapmaya nasıl cüret edersin?" der gibiydi ama Carissa'nın rahatlamaıyla, aristokrat öfkesini kendine sakladı.

Mağrur milletvekili uzaklaştığında, Beau bir süre daha tek başına kaldı ve öfkesini kontrol altına aldı. Carissa endişeyle kocasını izledi.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve eve doğru döndü. Kadına doğru yürürken, ona güven vermek amacıyla dikkati dağılmış bir gülümseme gönderdi. "Gidip bu kâğıtları kasaya koymam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Başını salladı ama onu beklerken kulak misafiri olduğu her şey onu tedirgin etmişti. Görünüşe göre küçük Bay Green onların, özellikle de Warrington'ın kanını istiyordu. Zavallı Kate!

Daphne ve diğerlerinin bu İçişleri Bakanlığı soruşturmasından haberdar olup olmadıklarını merak ediyordu.

Beau döndüğünde, Carissa onun koluna girdi.

Elini onunkinin üzerine koydu ve ona güvenilir bir gülümseme verdi. "Gel, yeni aracını biraz gezdirelim," dedi hafifçe ama kız onun gözlerindeki endişeyi gördü.

Güneş ışığı cılalı pirinç aksamında parıldıyor, atlar da adımlarını göstermeye hevesliymiş gibi yeri güzelce eşeliyordu ama Carissa kocasını daha da yaklaştırdı. "Sen iyi misin?"

"Tabii ki. Neden?"

Ona şüpheyile baktı, kendini çok korumacı hissediyordu. "Sanırım o tatsız küçük kertenkele adam da soruşturmada yer alıyor."

"İşin başında o var," diye itiraf etti asık suratlı bir bakışla. "Bazı insanlara asla güç verilmemelidir. Bundan çok fazla keyif alıyorlar." "Fark ettim."

"Ah, üzölme canım. Her şey yoluna girecek. Sadece onlar tatmin olana kadar bir süre onların ritmine göre dans etmem gerekiyor."

"Onunla ilgili olarak size yardımcı olabileceğim bir şey varsa-" "Hayır."

"Belki onu etkileyebiliriz? Onu yemeğe davet edebiliriz. Onu iyi bir sosyeteyle tanıştıırabiliriz? Bir sonraki kampanyasına cömert bir katkıda bulunabilir miyiz?"

"Hayatım, buna yolsuzluk diyorlar."

"Gerçekten mi?" diye haykırdı. "Sadece kibarlık ediyordum!"

Bir kıkırdama çıkardı ve onu rahatlatacak şekilde gevşemeye başladı.

"Hayır, sorun yok."

'Kertenkele adam' için endişelenme. Onu kontrol altına aldım."

"Emin misiniz? Warrington'ın kanının peşindeymiş gibi geldi."

"Demek yine gizlice dinliyordun. Bilmem gerekirdi. Peki burada casus hangimiz?"

"Elimde değil! Kate biliyor mu?"

Beau iç geçirdi. "İstedikleri sadece Warrington değil. Gerçek şu ki, hepimizin peşindeler. Her şey yoluna girecek," dedi ama bu ona pek de iyi bir şeymiş gibi gelmedi. "Tarikat ile hükümetin çeşitli kolları arasındaki bölgesel çekişmeler çok uzun zamandır devam ediyor. Bu sadece son raunt."

"Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Bu konuda dilini tut. Ciddiyim, karıcığım," diye sertçe uyardı onu. "Hiçbir koşul altında bunu kimseyle konuşmayacaksın. Diğer eşlerle bile. Hanımların zaten yeterince endişesi var, erkeklerinin yurtdışında tehlikeli bir göreve gittiğini bilmek. Tehdit oldukça ciddiydi, bu yüzden onları bir süreliğine Tarikat'ın güvenli kırsal mülklerinden birinde kalmaları için Londra'dan bu kadar çabuk çıkarmak zorunda kaldık. Burası hem rahat hem de güvende oldukları, en iyi adamlarımız tarafından 24 saat korunan güzel bir villa. Ama tüm bunlarla onları rahatsız etmeye gerek yok. Özellikle de Leydi Falconridge hamile olduğu için onun bir şok yaşamasını istemiyorum."

Carissa ağırbaşlı bir şekilde başını salladı ve bunu içine sindirdi.

"Rotherstone ve diğerklerine hanımlarına göz kulak olacağıma dair söz verdim. Açıkçası, her şey açıklığı kavuşana kadar onların bu işlerle uğraşmasını istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Güzel." Elini kaldırdı ve bir öpücük verdi.

Bir süre sessiz kaldı, yine de yardımcı olabileceğı bir yol bulmak için beynini yokladı. "Belki amcam sana yardım edebilir. İstekli olacağını biliyorum. Senden hoşlanıyor."

"Kendine rağmen mi?" Beau yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Merak etme, sadece sabırlı olmam, sorularını yanıtlamam ve Green'e bir süre daha katlanmam gerekiyor. Eminim Naip yakında bu saçmalığı bir son verecektir. Ve -bittiğinde- seni gerçek bir balayı gezisine götüreceğim."

"Gerçekten öyle misin?"

"Oh, evet. Nereye gitmek istediğini düşünmeye başlasan iyi olur. Yaklaşık bir hafta içinde bir sonraki sorgulama turu için geri dönmem gerekiyor. Ama bu arada birkaç günlüğüne seninle kaçmak güzel olacak."

Ona yaslandı, başını omzuna yasladı ve gözlerini ona dikti. "Beau? Bay Green'in akıl hocası kim?"

"Ah, bunu da mı duydun?"

Başını salladı.

"Green Cambridge'deyken, karizmatik bir adam olan Profesör Blake Culvert'e bağlı bir öğrenci grubunun parçasıymış gibi görünüyor. Peygamber olarak bilinen bir ateş parçası. Culvert radikal söylemleriyle zaten kötü bir şöhrete sahipti, ancak ateist olduğunu açıkça ilan edince üniversite onu gönderdi. Anlaşılır bir şekilde," diye omuz silkerek ekledi, "Cambridge'deki kolejlerin çoğunun genç din adamları yetiştirmesi gerektiğinden."

Başını salladı. "Ateizm Oxford'daki okul politikasına da aykırı, değil mi?"

"Evet, ama Culvert'ın öğrenciler arasındaki takipçileri, kahramanları görevden alındığında ayaklandılar. Gözden düşmüş profesörleri o zamandan beri öğretim görevlisi olmadan çok da kötü durumda değil. Culvert bir dizi kitap yazmaya devam etti - bu arada Fransa'da yasaklandı, orada yaşadıklarından sonra. Ama anladığım kadarıyla yazıları ve halka açık konuşmaları ona İngiltere'de iyi bir yaşam sağlıyor. Arada sırada isyan ya da her türlü yaramazlık suçlamasıyla tutuklanması satışlarına yardımcı oluyor gibi görünüyor."

Homurdandı.

"Tutuklandığı onca zaman içinde Profesör Culvert'a yöneltilen suçlamaların hiçbirisi tutmadı. Her zaman serbest kaldı, ama belki de bunun eski müritlerinden pek çoğunun şu anda hükümetin dört bir yanına dağılmış olmasıyla bir ilgisi vardır."

Bunu kayıtsızca söylemişti ama Carissa, Beau'nun karşı karşıya olduğu şeyin kapsamını görmeye başladığında şaşırıldı.

"Culvert'in aynı zamanda görüşlerine sempati duyan isimsiz zengin patronlardan bağış ve emekli maaşı aldığını duydum. Bu da oldukça endişe verici," diyerek alaycı bir tonda kabul etti. "Kim olabilirler ..."

"Bay Green onun patronlarından biri mi?" diye mırıldandı.

"Hayır. Bu onun siyasi kariyeri için çok tehlikeli olur. Green siyasete girdiğinde eski idolüyle tüm bağlarını kopardı. En azından alenen."

"Ah," dedi.

Beau ona alaycı bir bakış gönderdi. "Green'e koltuğunu kazandıran seçimde rakibinin onu hala Culvert'ın aşırı görüşlerini paylaşmakla suçladığını duydum. Green yaşlı adamı defalarca reddetti ve seçmenlere kendisini ılımlı bir Whig olarak tanıttı."

"İnsanlar ona inanmış olmalı."

"Belki de. Ayrıca iftira atma ve karakter suikastı yapma sanatında da çok iyi, duyduğum kadarıyla rakibini de bu şekilde yenmiş. Kirli oyun, politika."

Tüm bunları omurgasında bir ürpertiyle sindirdi. "Yani hesap vermek zorunda olduğun bu güç delisi bürokrat hâlâ Radikallere sempati duyuyor ve bunun acısını Tarikat'tan çıkarıyor olabilir mi?"

Beau içini çekti. "Bunun böyle olduğundan hiç şüphem yok."

"Tanrım, bu seni endişelendirmiyor mu? Gerçek niyetleri konusunda bile dürüst davranmıyor!"

Omuz silkti. "Ne yapabilirim ki?"

"Ama bu bir çıkar çatışması!"

"Fark etmez," dedi oldukça sert bir şekilde. "O gitmeyecek Tarikat'ı yok etmek. Ben oradayken olmaz. Deneyebilir ama biz bu 'modern ilerleme adamlarından' ve onların parlak yeni fikirlerinden çok daha uzun süredir buradayız."

"Ne tür fikirler?"

"Monarşiyi lağvedin. Aristokrasiyi dağıtın. Evlilik de onların çevrelerinde modası geçmiş bir şey. Özgür aşk moda oldu."

Ona alaycı bir bakış attı. "Ne?"

"Ton'un savunduğu şeye benziyor."

"Hayır, hayır, aristokrasinin geleneksel zina geleneği ile Radikallerin özgür aşk kavramı arasında büyük bir fark var, canım. Biri evliliğin kutsallığını boş bir centilmenlikle suiistimal eder; diğeri ise bunu her türlü şövalyelik kavramıyla birlikte baştan reddeder."

"Şövalyeliğe inanmıyorlar mı?" diye haykırdı.

"Sanmıyorum. Bunu bir hakaret olarak görüyorlar."

"Nasıl?"

"Onların dünyasında kadınlar erkeklerle aynıdır ve herhangi bir erkek koruması ya da hürmeti ne isterler ne de buna ihtiyaç duyarlar."

Carissa böyle bir dünyayı anlamakta zorlanıyordu. "Ama evlilik yoksa ... ve hanımlar da beylerle aynıysa ... o zaman

çocuklar? Peki yaşlılara kim bakıyor? Ailelere ne olacak?"

"Ah canım, ne kadar da taşralısın. Hiç duymadın mı? Aile yapay bir baskı sistemidir," diye cevap verdi. "Kiliseden daha fazla işe yaramıyor. Taklit edilemez Godwin'leri okumadın mı ya da Shelley veya Blake gibi şairlerin her zaman kendi dinlerini nasıl uydurduklarını fark etmedin mi?"

"Hiç kimse basitçe doğru ve yanlış icat edemez."

"Deneyebilirsin, eğer yeterince kibirliysen. Yukarı aşağıdır, doğru yanlıştır, kadınlar erkektir ve bir de bakmışsınız ki artık kimsenin kimseye ihtiyacı kalmamış. Nezaketi unutun; o zaman insan ırkı, Hobbes'un iki yüz yıl önce tarif ettiği 'her insanın komşusuna karşı sürekli savaşına' sürüklenmekte özgür olacaktır."

"Kulağa cehennem gibi geliyor."

"Biliyorum. Yine de ütopya inşa ettiklerini sanıyorlar. Lanet olası iyilikseverler."

"Lud." Carissa onun laf kalabalığı karşısında başını salladı ama araba zarif bir terasın önünde durduğunda şaşkınlıkla Beau'ya döndü. "Annenin Lockwood Evi'nde yaşadığını sanıyordum!"

"Bu, sevgilileri ziyarete geldiğinde durumu oldukça garip bir hale sokar, öyle değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

İçini çekti ve arabadan indi, sonra ona yardım etmek için geri döndü. "Annemle babam, resmi işlemlerin tüm skandal ve zahmetlerine katlanmadan boşanmaya olabildiğince yaklaştılar."

"Yani şimdi birbirlerinden nefret mi ediyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi bıkkınlıkla. "Her ikisi de bu kadar gururlu olmasalardı yıllar önce sorunlarını uzlaştırabilirler miydi diye hep merak etmişimdir." Arabanın kapısını arkasından kapatırken onun bakışlarından kaçındı. "Eğer babama gidip onunla konuşmayı, neden bu kadar mutsuz olduğunu anlatmayı deneseydi, eminim babam onu dinlerdi. O mantıklı bir adamdır."

Adam ona anlamlı anlamlı baktı; Carissa onun kendisine ne tür bir ipucu verdiğinden ya da bunun sadece onun suçlu hayal gücü olup olmadığından emin değildi.

"Eğer babamın hikâyeyi onun ağzından dinleme şansı olsaydı, eğer babama açıklayacak kadar güvenebilseydi, kim bilir işler nasıl sonuçlanırdı? Keşke dürüst olmayı deneseydi."

Ona düşünceli bir bakış attıktan sonra önünden kapıya doğru yürüdü. Carissa'nın kalbi küt küt atıyordu. Sonra kontesi görmek için içeri girdiler.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Leydi Lockwood'un uşağı onlar gelmeden kapıyı açtı ve kibar bir hoş geldin jestiyle onları giriş salonuna aldı. "Tebrikler efendim," dedi uşak Beau'ya kısık bir sesle.

"Teşekkür ederim, Franklin."

"Leydi Beauchamp, izninizle size mutluluklar dilerim." "Çok teşekkür ederim," dedi sıcak bir şekilde, biraz da kızarak.

Beau ona, "Franklin çocukluğumdan beri burada çalışıyor," diye bilgi verdi. "Yaşlı jöleye bakmaya yardımcı olur."

Franklin onaylamayan bir gülümsemeyle, "Efendim," diye çıkıştı. "Paltonuzu alabilir miyim leydim?"

Beau alçak bir sesle, "Belki de yapmasanız daha iyi olur," diye araya girdi. "Nasıl karşılanacağımızı görene kadar yerleşmeyelim."

Franklin Vikont'a hafifçe başını salladı. "Eğer burada beklerseniz, efendim, ben gideceğim."

Bakalım seni kabul edecek mi?"

"Umarım," diye mırıldandı.

Franklin başıyla selam verdikten sonra Leydi Hazretlerine geldiklerini bildirmek için merdivenlerden çıktı. Beau ellerini ceplerine soktu ve onlar beklerken giriş holünde volta attı. Carissa iskele camındaki yansımasını kontrol etti. Sonra ona döndü. "İyi görünüyor muyum?"

"Sen her zaman güzelsin," dedi. "Ama sana verdiğim şapkayı takmalıydın."

Sırıttı.

Franklin rahatlamış bir ifadeyle geri döndü. "Leydi Hazretleri şimdi sizinle görüşecek."

"Huzzah," dedi Beau nefesinin altından.

Leydi Lockwood'un görkemli uşağını takip ederek kıvrımlı merdivenleri tırmanırken Carissa ona bir bakış fırlattı.

Salona vardıklarında Carissa biraz geride durarak Beau'nun önden gitmesine izin verdi. Beau annesinin salonuna girerken şapkasını kibar bir tavırla çıkardı. "Günaydın, Barbara!"

Şöminenin yanında oturan güzel sarışın kadın gülümsemedi. "Bu benim hain oğlum değil mi?"

"Ben de sizi gördüğüme sevindim," dedi neşeyle. "Sizinle tanışması için birini getirdim."

"Elbette." Kontes ona dik dik bakarken, Carissa beyrinde Jo Teyze'nin ona sosyetenin kibirli sakinleri karşısında kendini savunmakla ilgili öğrettiği her dersi aradı.

Dizlerini lastik gibi hissetmesine rağmen, bir şekilde yüzünü sakın tuttu ve Beauchamp'la evlenmeye her türlü hakkı olduğunu kendine hatırlattı. Ne de olsa bu evliliği isteyen *kendisi* değildi. Israr eden oydu.

"Anne," dedi Beau onu yumuşak bir sesle, "bu benim karım, Carissa."

Carissa yeni kayınvalidesine son derece saygılı bir reverans yaptı. "Leydim." Bu hürmet gösterisini yaptıktan sonra dikkatle bakışlarını kaldırdı.

Kontes yavaşça sandalyesinden kalktı. Kalbi hızla çarpan Carissa Sanki buzulda yaşayan bir ejderhanın onu yutmak için yükselişini izliyormuş gibi

onu. O anda, bu büyük, korkunç kadının düğün günlerine getireceği kargaşayı hayal etmek kolaydı. Öte yandan, Beauchamp'ın bakışlarını nereden aldığını da kesinlikle görüyordu. "Barbara" da en az onun kadar sarışın ve güzeldi.

Leydi Lockwood kaşlarını mağrur bir şekilde kaldırarak onlara baktı. "Demek ikiniz özür dilemeye geldiniz? Beni toplumun önünde küçük düşürdünüz," diyerek oğlunu suçladı. "Ve bunu yapmasına izin verdin, her kimsen," diye ekledi yeni gelinine soğuk bir bakış atarak.

Şaşırان Carissa, Beau'ya baktı.

"Anne," diye azarladı, sesinde yumuşak bir uyarı vardı. "Neden böyle olması gerektiğini çok iyi biliyorsun. Şimdi bunu kanıtlıyor, beklentilerimi doğruluyorsun."

Öfkelendi. "Her geçen gün babana daha çok benziyorsun. Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun! Umarım neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsundur, canım," dedi Carissa'ya. "Walker erkekleri son derece bencildir."

"Lütfen benim yanımda babamın adını kötüye kullanma anne. Gerçek şu ki, ikinizin düğün günümüzü mahvetmenize izin vermeyecektim."

"Çok küçük bir olaydı, Leydi Lockwood," diye onu ikna etmeye çalıştı Carissa. "Gücendirmek istemedik. Lord Beauchamp sadece yetim olduğum için bana karşı nazik olmaya çalışıyordu. Onun ailesi yanımdayken benim olmamamın beni üzeceğini düşündü."

Leydi Lockwood onu tepeden tırnağa tarayarak ölçüsünü aldı. "Siz Denbury Kontu'nun yeğeni misiniz?"

"Evet leydim. Babam Kont'un küçük kardeşıydi, Saygıdeğer Benjamin Portland."

Kaşlarını oynattı ve umursamaz bir tavırla başka tarafa baktı. "Demek şapkanı oğluma doğrulttun, öyle mi?"

"Gel Carissa, yeterince uzun kaldık."

"Her şey yolunda," diye ona güvence verdi. Onu bir yüzleşmeye hazır olması konusunda önceden uyardı. "Eminim Leydi Hazretleri sadece

Ben onun oğlu için yeterince iyiyim."

Leydi Lockwood onun bu cesaret gösterisi karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Eşleşmemiz beklenmedik bir şeydi leydim. Çabucak gerçekleşti ama görüldüğü kadar ani değildi, çünkü Beau ve ben ilişkiye girmeden önce de arkadaştık. Her halükarda, teyzem Josephine, Kontes d'Arras, Kıta'dan geldiğinde bizim için bir resepsiyon düzenleyecek. Katılmanızdan büyük onur duyarız."

Leydi Lockwood uzun bir süre ona baktı. "Kontes d'Arras mı? Denbury'nin kız kardeşi, değil mi? Eskiden Leydi Josephine Portland?"

"Evet, uzun zaman önce evlenmeden önce. Onu tanıyor musunuz, hanımefendi?" "Okulu bitirirken arkadaştık."

"Gerçekten mi? Beni o büyüttü!" "Öyle mi?"

Carissa heyecanla başını salladı. "Jo Teyze'nin kendi çocuğu yoktu. Fransız göçmeni olan kocası evlendiklerinde yaşça oldukça ilerlemişti. Annem ve babam öldükten sonra beni yanına aldı ve kendi çocuğu gibi büyüttü - büyükannem ve büyükbabam bana bakamayacak kadar yaşlandıktan sonra," diye düzeltti.

"Annenle baban nasıl öldü?" Beau usulca sordu. "Hiç duyduğumu sanmıyorum."

"1800 yılında İrlanda aristokrasisinden bazı arkadaşlarıyla Birleşmeyi kutlamak için İrlanda'ya gittiler, ancak eve dönüş yolculuğunda gemileri battı."

Beau kolunu ona doladı. "Çok üzgünüm."

"Önemli değil." Kız ona zayıf bir gülümseme verdi. "Yani önce büyükannen ve büyükbabanla mı kaldın?"

Başını salladı. "Birkaç yıl boyunca bana sahip oldular. Zaten altmışlı yaşlarındaydılar. Birkaç yıl içinde onlara çok fazla yük olmaya başladım. Sanırım oldukça gürültücü ve şamatacıydım."

Beau ona gülümsedi.

"Gidip Jo halamla yaşamama karar verildi," diye devam etti. "Bir buçuk yıl öncesine kadar Kontes'in yanında kaldım, sonra Londra'ya amcam Lord Denbury ve ailesinin yanına geldim. Benim yaşlarımda kızları var ve Jo Teyze savaş bittikten sonra biraz seyahat etmek istedi," dedi belli belirsiz. "O da düğünde yoktu leydim, ama her an burada olabilir ve geldiğinde büyük bir resepsiyon vereceğiz ve herkes gelmeli. Umarım katılmayı düşünürsünüz-"

"Tabii ki gelecek," dedi Beau annesine sert bir bakış atarak.

Hanımfendi bir an için hiçbir şey söylemedi. "Bana tarihi bildirin, ben de müsait olup olmadığıma bakayım. Baban orada olmayacak mı?" diye sordu oğluna.

Beau omuz silkerek, "Sana bunun sözünü veremem ama Kasabaya gelmekten nefret ettiğini biliyorsun," dedi.

Kısa bir süre sonra da ayrıldılar.

Carissa arabalarının mahremiyetinde adeta yere yığıldı. "Tanrım, bunun bittiğine sevindim!"

"Fena bir ilk deneme değil. Kendine gelecektir, sanırım. Şimdi sadece son bir engel." Ona acıyla gülümsedi. "Babamla tanışmak. O, bunun kadar zor olmayacak. Bir hayvan olsaydın seni daha çok severdi elbette, ama her şeyden önce sonunda bir eş aldığım için memnun olacak."

"Yani beni bir damızlık olarak göreceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, ama bunu kişisel algılama. Onun için tüm kadınlar damızlıktır."

"Annenin itiraz etmesine şaşmamalı."

"Doğru. Bir savaş için iki taraf gerekir." Bir an için onu inceledi.

"Hayatını dinlemek çok aydınlatıcı bir hikâyeydi." Başını iki yana salladı. "Bu kadar çok şey yaşadığını hiç bilmiyordum. Evden eve böyle dolaştırılmışsın. Zor olmuş olmalı."

"Senin de işin kolay değildi. En azından benim ailem birbirini seviyordu. Evinizin bir savaş alanı olarak kullanılması sizin için zor olmuş olmalı."

"Sadece aptalların aşka inandığı sonucuna varmama neden oldu," diye itiraf etti.

"Artık buna inanmıyorsun, değil mi?"

Sanki bir şey bekliyormuş gibi dikkatle ona baktı. Gönüllü olması gereken bir açıklama gibi.

"Beau?" diye sordu, gerginleşerek.

"Bu konularda uzman değilim," diye rahatladı, "ama bana öyle geliyor ki sevgi güvenle el ele gider. Sizce de öyle değil mi?"

"Evet . . ."

"Bana güvenebileceğini düşünüyor musun, Carissa?" Başını salladı ama ağzı kurumuştı.

"Güzel," diye fısıldadı. Sonra elini kaldırdı ve eldiveninin içinden parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu, gözlerinde hüzünlü bir parıltı vardı.

Uzaklara baktı, kalbi küt küt atıyordu. Araba ilerlerken, o özel bir korkuya kapıldı.

Şüpheleri fısıldadı: *O biliyor.*

Bölüm 13

O günün ilerleyen saatlerinde, Beau'nun büyüdüğü ve bir gün kendilerine ait olacak olan güzel Hampshire malikânesine vardılar. Yol boyunca sık ve yaşlı ağaçlar sıralanıyor, onların ötesinde de kontun atlarının koşturduğu yemyeşil çayırlar uzanıyordu. Kırmızı tuğladan yapılmış, duvarlarında sarmaşıklar büyüyen eski bir malikânenin önüne geldiklerinde ortalığı sükûnet kaplamıştı.

Carissa, Beau'ya baktı ve onun bu yere bakarken yüzünün nasıl yumuşadığını, kaslı vücudunun nasıl gevşediğini gördü, sanki burada nihayet Londra'nın gerginliğini ve tüm gizemli sorumluluklarını geride bırakabilmişti.

Lockwood Kontu onları karşılamaya çıktığında babasını selamlayışını izlerken, iki adam arasındaki bağ hemen fark ediliyordu. Eğer oğul çocukken ebeveynleri arasında taraf seçmeye zorlandıysa, efendisinin tarafını tuttuğunu tahmin etmek zor değildi.

Beau kısa süre içinde yeni gelinini huysuz ve sert taşra lorduna takdim etti.

Lockwood Kontu onu, Tattersall'da açık artırmaya çıkarılan bir kısrak gibi inceledi, hayır, değerlendirdi; kurnaz, şüpheli gözleri tüvit şapkasının siperliği altında gölgeleniyordu. Altmış yaşlarında iri yarı bir adamdı. Beau altın gibi yakışıklılığını annesinden aldıysa, keskin zekâsını ve çelik gibi omurgasını babasından aldığı açıktı.

"İkiniz adına da mutluyum," diye bitirdi sözlerini huysuzca. Az konuşan bir adam olarak sevincini kısa bir baş sallamasıyla dizginledi. "Tebrikler."

Lord Lockwood arkasını döndüğünde, Beau ona yaşlı adamın onayını aldığını gösteren gizli bir göz kırptı.

Sonra Lord Lockwood ona malikâneyi gezdirmek üzere yola çıkarken yetişmek için acele etmek zorunda kaldılar; Beau da babasının bir kadına gösterdiği hoşgörü karşısında hayretler içinde kalarak onu takip etti.

Bu arada Carissa, yeni kayınpederinin kendisini düğüne davet etmedikleri için onları suçlayacak bir neden görmemesinden dolayı rahatlamıştı. Temel gerçeklerin ötesinde günle ilgili neredeyse hiç soru sormadı. Görünüşe göre, oğlunun gerekçeleri fazla tartışmaya gerek kalmadan anlaşılmıştı.

Beau ziyaretlerini Leydi Lockwood'a rapor ettiğinde söyleyecek bir şeyi yoktu. Ama karısının Carissa'yı soğuk karşılamasının hikâyesi, adamı yeni gelinini kanatları altına almaya daha da kararlı hale getirmiş gibiydi. Karısının kabalığını telafi etmek istercesine, onlara malikânesini gezdirirken oldukça ısınmış, Carissa'ya çiftlikteki binaların her birinin ne olduğunu açıklamış, sürüler arasındaki en değerli atlarını göstermişti.

Dev bir meşe ağacının yanından geçerken durup oğluyla ilgili komik bir çocukluk hikâyesi anlattı; Beau'nun ağacın dallarına otuz metre kadar tırmandıktan sonra nasıl ineceğini bilemediğini gürleyen ses tonuyla anlattı. "Delikanlıyı kimse bulamadı. Yardım çağırmadı tabii ki. Sadece sekiz yaşında olmasına rağmen inatçı bir gururu vardı. Sonunda hizmetçilerden biri onu fark etti. Tüm personel panik içindeydi. Annesi

Onu aşağı indirmem için çığlık atarak etrafta koşturdu ama yavru köpek kimsenin ona yardım etmesine izin vermedi. Aşağıya kendi başına tırmanmak istedi."

Gülerek kocasına baktı. "Bu onun sesine benziyor."

Beau gülümsedi ve başını eğdi, hikayeden sonra biraz utangaç görünüyordu. "Kendimi bir belaya bulaştırdıysam, bundan kurtulmam gerektiğini düşündüm."

"Ve sen yaptın!" Efendisi sırtına bir tokat attı ve yollarına devam ettiler. "Ve önemli bir ders ğrendin. Asla kendinden başka kimseye güvenme."

Kontun sözleri Carissa'yı etkilemişti, çünkü şimdi adamların peşinden sürükleniyordu.

safkan koyun sürüsünü hayranlıkla seyretmeye giderdi. Aynı duyguları ne kadar sık paylaşmıştı. Ama şimdi, Beau hayatına girdiğinden beri, bu sözlerin ardındaki yalnızlığı biliyordu.

Anne ve babasının birlikte olmanın bir yolunu bulamaması gerçekten utanç vericiydi.

Hayır, burnumu sokmayacağım, diye yemin etti, yine de içindeki dedikoducu, aralarında ne olduğuna dair ayrıntıları ve aradaki uçurumun onarılıp onarılamayacağını bilmek istiyordu. Ama hayır, diye kendini uyardı. Kesinlikle karışmayacağım.

Beau onu boğacaktı. Ve klanın en yeni yesi olarak, burnunu sokacak ya da müdahale edecek konumda değildi. Yeni ailesine yardım etme isteğini aklından uzaklaştırdı ve sadece gülümseyerek kuzuların otların arasında zıplayarak ilerleyişini izledi.

Maliknede kısa sürede onu tembel bir ruh haline sokan huzurlu bir durgunluk vardı, özellikle de kontun balık tuttuğu, şırıl şırıl akan bir derenin beslediği göletin kenarına doğru yürüdüklerinde.

İ geçirdi ve bir ağaca yaslanarak derenin akışını izledi, tıpkı Jo Teyze ile Brighton'da yaşadığı zamanlarda sahilde okyanus dalgalarının yuvarlanışını izlediği gibi.

Ezra Green ve onun kocasına ve Tarikat'ın diğer ajanlarına yönelik tehditleri... tüm sıkıntıları binlerce mil uzakta görünüyordu. Daha ne olduğunu anlamadan akşam yemeği vakti gelmişti. Görkemli eve döndüler.

"Tur için teŖekkür ederim," dedi Kont'a gülümseyerek.

Başını salladı ve kendisi akşam yemeği için giyinmeye giderken baba-oğul olarak biraz zaman geçirmeleri için yanlarından ayrılmadan önce beyefendilere reverans yaptı.

Kadın gittiğinde, Beau babasının gelin seçimiyle ilgili kararını duymayı bekleyerek efendisine baktı. Doğrusu, babasının kadın ırkına karşı genel güvensizliğini yansıtan iğneleyici bir söz duymak için kendini hazırlamıştı. Ama sürpriz bir şekilde, hiçbir eleştiri gelmedi.

Babası ona başıyla onay verdi. "İyi bir kıza benziyor. İyi bir seçim. İyi bir seçim. Denbury'lerin soyu her zaman kusursuz olmuştur. Lockwood soyu için iyi oğullar doğuracaktır."

"Oğullarım! Tanrı aşkına baba, daha evleneli kırk sekiz saat olmadı. Nasıl baba olacağımı öğrenmeden önce nasıl koca olacağımı öğreneyim."

Kont güldü. "Zamanlamanıza biraz şaşırdığımı söylemeliyim. Tüm bunlar olurken bir eş almak için oldukça garip bir zaman."

"Evet, elden bir şey gelmezdi," diye itiraf etti Beau.

Babası bir kaşını kaldırdı. "Şimdiden üremeye mi başladın?"

"Hayır! Hayır, Tarikat'ı öğrendi. Yine de sorun değil. Benim İşlerime burnunu sokmadan önce aylarca onu izledim." "Burnunu sokmak mı?" diye sordu hızla. "Ona güvenebileceğinden emin misin?"

Babasının sadece operasyonel anlamda sorduğunu bilse de bu soru ona acı vermişti.

Başını salladı. "Eminim."

"Hmm," diye mırıldandı Lockwood, onu her şeyi bilen bir gözle inceleyerek. "Peki, başka ne var?"

"Nick ve Trevor'dan haber aldım. Hayattalar." Kont ona baktı. "Tanrı'ya şükür."

"Kıtada geciktiler. Trevor vuruldu. Ben görmedim ama Nick iyi olacağını söylüyor. Şimdilik tüm bildiğim bu." Ve şimdilik paylaşmaya cesaret edebildiği kadarını.

"Bunu duyduğuma sevindim. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa, bana haber verin."

"Teşekkürler." Babasının endişelendiğini biliyordu, çünkü arkadaşları çocukluklarından beri tatil ve benzeri nedenlerle buraya geliyorlardı. Özellikle de hiçbir zaman dönecek bir evi olmamış olan Nick.

Babası sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir süre onu inceledi. "Onunla mutlu görünüyorsun."

Acı acı gülümsedi. "Saçmalama, bunu sadece senin için yaptım. Yıllardır bana bir eş almam için havlayıp duruyorsun."

Kont, "Bah," diye homurdandı ve Beau güldü.

Keyifli bir akşam yemeği yedikten sonra baba ve oğul bir kadeh Porto şarabı içmek için masada kaldılar.

Carissa misafir odasına tek başına çekildi. Şöminenin önünde bekleyerek alevlere baktı ve beyefendiler gelene kadar yemek sonrası çayını yudumladı.

Kocasının isteği üzerine piyanonun başına oturdu ve enstrümanın akordu bozuk olmasına rağmen birkaç şarkıyla atmosferi canlandırmak için elinden geleni yaptı.

Lord Lockwood sanki bir kızı olsaydı hayatının ne kadar farklı olabileceğini hayal etmeye çalışıyormuş gibi neredeyse şaşkınlıkla ona baktı.

Sonunda akşam için çekilme vakti gelmişti. Ev sahibine güzel yemek ve arazide yaptığı tur için teşekkür ettikten sonra onu yanağından öptü. "İyi geceler Lord Lockwood."

"Tut, tut, kızım, bana baba demek senin hakkın," diye mırıldandı, bu beklenmedik iyilik işaretiyle onu şaşırttı.

Beau da bunu duyunca şaşırılmış görünüyordu. Ama Carissa onun nazik teklifini kabul etti ve elini şefkatle sıktı. "Öyle yapacağım o zaman. İyi geceler, baba."

Bu kelimeyi telaffuz etmek tuhaftı. On altı yıldır kimseye böyle hitap etme fırsatı olmamıştı. Gerçekten duygulanmıştı ve huysuz ihtiyar lord da onun önünde eğildiğinde, aralarında çoktan bir bağ oluştuğunu düşünmek içini ısıtmıştı.

Sonra Beau ona kolunu uzattı ve merdivenlere kadar eşlik etti. Kont ellerini kalçalarına dayayarak onların gidişini izledi. "Git bana bir torun getir," diye emretti.

Carissa kıpkırmızı oldu ama Beau güldü. "İnanın bana, elimden geleni yapacağım!" diye karşılık verdi.

Kısa süre sonra Beau'nun özel yatak odasındaydılar. Beau onun yatmak için soyunmasına yardım ederken hâlâ gülümsüyordu, sırtındaki her bir inci düğmeyi açarken dünyevi bir centilmen gibi ensesini öpüyordu.

"Çekiciliğini nereden aldığını şimdi anlıyorum," dedi. "Babamı çekici mi buluyorsun?" diye haykırdı.

"Tamamen."

"İlk defa biri onu bununla suçluyor. Bunu söylediğinizi duymasına izin vermeseniz iyi olur."

"Bu doğru."

"Annemin seninle aynı fikirde olmaması çok kötü."

"Ne olursa olsun, bence harika biri."

"O da senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Ve kendi adıma, seninle daha fazla aynı fikirde olamazdım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu adam hayatımın kayası oldu."

"Sizi birlikte izlerken insan bunu görebiliyor." Saten akşam yemeği elbisesini çıkardı ve ona döndü. Bir süre düşünceli bir şekilde onun bakışlarını üzerinde tuttu, sonra parmak uçlarına kalkarak ona bir öpücük verdi.

O da geri verdi. "Bu ne içindi?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?" diye sordu çapkın bir gülümsemeyle. "Hayır, gerçekten."

Elbisesini asmaya gittiğinde, onun için için yanan bakışlarını hissedebiliyordu.

onu takip ediyordu. Kısa süre sonra onun yanına döndü ve ceketini

ıkarmasına yardım etti.

"Yemekten sonra seni öyle yalnız bıraktığımız için özür dilerim," diye mırıldandı. "Babam kendi yöntemlerine oldukça bağlıdır. Akşamları bir kadeh Porto şarabı içmek onun için bir zorunluluktur." "Tadını hâlâ alabiliyorum," diye fısıldadı, babasından bir öpücük daha çalarak. çok cazip dudaklar. Artan arzuyla adamın yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Babam ve ben yarın sabah erkenden ata binmeye gideceğiz. nerede olacağımı biliyorsun."

"Umarım çok erken değildir. İtiraf etmeliyim ki bu gece seni geç saatlere kadar ayakta tutacak planlarım var." Yatağına doğru geri geri giderken şakacı ve baştan çıkarıcı bir bakışla onun bakışlarını üzerinde tuttu.

Onu hayranlıkla izledi.

Yatağa tırmanarak yorganı davetkâr bir şekilde geri çekti. Yatağı okşadığında, Beau yanına geldi ve yatağın kenarına, onun yanına oturdu. Her zamanki zayıf gülümsemesini takınmıştı ama solgun gözleri hüzünlü görünüyordu.

Endişeyle onun yanağını okşadı. "Ne oldu, sevgilim?"

Elini kendi eliyle yanağına yasladı ve gözlerinin içine baktı. "Bir şey var-" diye başladı, sonra kendini durdurdu.

Carissa donup kalmıştı. Gözlerini kocaman açmış, ona bakıyordu. Bütün vücudu

gerildi; yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. *Tanrım, işte geliyor.* "Evet?" diye zorladı, yanılmış olması, bunun sadece vicdan azabı olması için dua ederek.

Uzun bir an boyunca ona özlemle baktı. Belki de kızın yüzündeki korkuyu gördü, çünkü örtülü ifadesi yumuşadı. Kadının yanağını okşayarak gözlerinin içine baktı. "Boş ver," diye fısıldadı şefkatli bir gülümsemeyle. "Önemli bir şey değil."

"Emin misin?"

"Evet. Güzelliğiniz aklımı başımdan aldı. Ne söyleyeceğimi tamamen unuttum. Öp beni," diye nefes aldı.

Öyle de yaptı, ona duyduğu arzu kadar kıl payı kaçırdığı için de titriyordu. Kollarını ona doladı, aldattığı için kendinden nefret ediyordu

ama ona dürüstlüğü veremese bile en azından bunu verebileceğine yemin etti.

Dürüstlük konusunda ne kadar eksik olursa olsun, ona olan bağılılığının samimi olduğunu göstermek için yanıp tutuşuyordu.

Elini saçlarının altından geçirdi, parmakları sıcak ve emindi. İpeksi dudakları onunkileri ayırıp öpücüğü derinleştirirken adamın nefesinin kesildiğini duydu.

Ona yaklaştıkça kalbi risk duygusuyla çarpıyordu. Ama tehlike onu uzak tutmaya yetmiyordu. Adamın düğmeleri açık yeleğinin yakalarını yumruklarıyla yakaladı ve çaresizce onu kendine çekti. Adamın zeki dili kadınınsıyla kayıyor, adamın ensesindeki tutuşu tutkuyla sıkılaşıyordu.

Anlar içinde, kör edici yoğunluktaki arzu her ikisini de parlak, renkli alevler gibi sardı. İkisinin de arzuladığı şeyi kabul etmek için hiçbir kelimeye ihtiyaç yoktu. Onu soymayı bitirmek için acele ederken elleri titriyordu.

Adam onun kalçasını okşarken, o da adamın bol beyaz gömleğini koyu renk pantolonunun üstünden çekip çıkardı ve elini kumaşın altından yukarı doğru kaydırды. Adamın yontulmuş karnının güzelliği karşısında inledi, elini hevesle adamın kabarık göğsünde gezdirdi ve demir gibi sert kasların üzerindeki sıcak, kadifemsi tenin verdiği hissin tadını çıkardı.

En çılgın rüyalarında bile onun gibi bir adamın kendisine ait olabileceğine inanmazdı. Ama öyle oldu.

Tondaki kadınların yarısının hayran olduğu bu Adonis, onun aşkıydı. Gerçek, için için yanan mavi gözlerinde parlıyordu. Ona bakarken unutulmaz yüzünün her düzlemine ve açısına kazınmıştı, saçları karmakarışık, mavi gözleri onu yavaşça sırtına bastırırken arzuyla fırtınalıydı.

Adam onun üzerinde hareket ederken gözlerini kapattı, adamın yumuşak okşamaları her santimini sahipleniyordu. Ona yapıştı, kurt gibi soluması duyularını doldururken, ağzının nemli sıcaklığı kulak memesinin altındaki hassas ete tapıyordu.

"Tanrım, seni istiyorum Beauchamp," diye haykırdı.

Boynundaki spordan hava almak için kalkmadan önce parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Güzel ağzının bir köşesi hınzır bir yarım gülümsemeyle kıvrılırken, kız onun şişmiş aletini kavradı ve avucunun içinde zonkladığını hissetti.

Dumanlı gözlerle onu izledi, aceleyle ceketinin düğmelerini açarken gözle görülür bir memnuniyet duyuyordu. Ellerin titremesi işini yavaşlattı ama adam sabırla bekledi. Kalbi beklentiyle çarpıyordu.

Onu pantolonundan tamamen kurtardığında, sertleşmiş penisini avuçlarının içinde okşamaya başladı. Beau boğazından zevk dolu bir hırıltı çıkardı ve gözlerini kapattı. "Bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyorsun." Bir süre daha onun ilgisinin tadını çıkaran Beau, becerikli bir elini onun kalçasında gezdirdi ve okşayışını kombinezonunun eteklerini kaldırmak için kullandı.

Sonra bu iyiliğe karşılık vererek onu memnun etti. Hızla nefessiz kaldı; ateşlendi; arzudan sızladı; elmacık kemiğini okşarken, kaşının kenarını öperken ve dilinin ucuyla dudaklarının köşesine dokunurken her ustaca vuruşuyla dalgalandı.

Onun için ölmek üzereyken, yüzünü çevirerek adamın ağzını tam olarak yakaladı ve kollarını ona doladı. Ağzını diliyle doldurdu, onu aynı çaresizlikle öptü; yumuşak bir hareketle üzerine çıktı. Gözleri ihtiyaçla parıldarken, kendini onun geçidinin nemli eşiğine doğru yönlendirdi.

Onun altın rengi saçlarını okşadı ve muhtaç bir sabırsızlıkla dudağını ısırdı, gözlerini kapadı, almasını arzuladı. Adam içine girdiğinde rahatlayarak ağlayabilirdi. Yumuşak bir iniltiyle onu kollarına aldı ve bacaklarını onun etrafına sardı. "Evet, lütfen."

"İhtiyacın olan bu mu?" diye fısıldayarak alay etti ve ona daha derinden bastırdı.

"Öyle olduğunu biliyorsun." Parmaklarını onun pürüzsüz, güçlü sırtında gezdirdi. Adam onu sallamaya başladığında yakıcı bir zevkle inledi. Tanrım, onun ellerinde macun gibiydi.

"İşte böyle," diye fısıldadı, "hepsini bana ver. Altımda eridiğini hissetmeyi seviyorum, tıpkı böyle." Saçlarını kavradı ve başını geriye çekti, boğazını öptü, daha sert, daha hızlı, daha ısrarlı pompaladı.

Öldüğünden ve iffetsiz bir cennete gittiğinden emindi. Kollarını başının üstündeki yastığa bıraktı ve onun kendisine tecavüz etmesine izin verdi.

Evet, hülyalı bir gülümsemeye bunu memnuniyetle karşıladı.

Beau parmaklarını onunkilere geçirerek onu doruğa ulaştırdı ve mutluluk dolu bir terk edişin sarsıcı patlamasında ona katıldı. Dünya evlilik yataklarının ötesinde kaybolmuştu, ama sonrasında nefes nefese sessizlikte ona sarıldığında, aralarındaki sırlara rağmen ona her zamankinden daha yakın hissetti.

Gerçekten de artık geri dönüş yoktu. Harika kocasının gözlerinin içine baktı ve zayıf, bitkin bir kahkaha attı, yarı bir zevk mırıltısı.

Hafif terli bir şekilde yanağına bir öpücük kondurdu.

Ona sarılırken kalbi hâlâ çarpıyordu ama kalbinin derinliklerinde, bu aldatma yoluna girdikten sonra, gelecekte istemeden de olsa bu yoldan sapmamak için dikkatli olması gerektiğini fark etti.

Hikâyesini doğru anlattığından emin olmalıydı çünkü onu şimdi kaybetmeye asla dayanamayacağına yemin etti. Adamın kare şeklindeki çenesini öptü ve saçlarını okşayıp gözlerinin içine bakarken parladı.

"Sanırım sana aşık oluyorum, karıcığım," diye fısıldadı.

"Ve ben de seni, kocacığım," diye nefes aldı. Küçük bir yalan daha, çünkü gerçek şu ki, o alçak için ayın üzerindeydi. *Tanrım, daha önce hiç böyle bir şansım olmamıştı, biri beni gerçekten sevebilirdi. Lütfen onu benden uzaklaştıracak gerçeği öğrenmesine asla izin verme.*

Bir peni için, bir pound için.

Bölüm 14

Londra'ya döndüklerinde aceleyle yaptıkları evliliğin tüm şehirde konuşulduğunu gördüler.

Neyse ki, dünyevi Jo Teyze geri dönmüştü ve dedikodular için hazırды. Göz alıcı Kontes, onlar şehir dışındayken gelmişti. Kendine özgü sihriyle, bir yıldır İngiltere'den uzakta olmalarına rağmen göz açıp kapayıncaya kadar davetlerini ayarlamıştı.

Bir mucize eseri, Carissa kayınpederini parti için Kasaba'ya gelmeye ikna etmeyi bile başarmıştı ve artık o büyük gece gelmişti.

Jo Teyze'nin Hyde Park yakınlarındaki zarif evinin her yerinde mumlar parıldıyordu. Avizeler, dalga dalga gelmeye devam eden mücevherli konukların üzerinde dans eden bir ışık saçıyordu.

Carissa, onların yeni Lord ve Leydi Beauchamp'ın birlikteliğini kutlamaktan çok, uzun süredir ortalarda görünmeyen Kontes d'Arras'ı görmeye geldiklerinden emindi. Ama yeni kocasının gözüne girmeye kararlıydı.

Kendisini geleceğin Lockwood Kontesi olarak, teyzesinin anlayışlı Fransız hizmetçisinin görünüşünde yaratabileceği her türlü güzellik ve zarafetle donattı.

Beau elbette zahmetsizce muhteşemdi ama Carissa'nın karmaşık kuaförünün hazırlanması bir saatten fazla sürmüştü. Ten rengini ortaya çıkaran zengin, kayısı rengi bir elbise giymişti. Boynunda altın bir topaz kolye parılıyordu.

Daha önce onu hiç fark etmemiş olan tonun moda hakemleri, mağrur bakışlarıyla onu inceledi ve onaylayarak başlarını salladı.

Bu sırada ev, oda çalgıcılarının müziği, kadehlerin ve kaliteli porselenlerin çınlaması ve bir dizi lezzetin servis edilmesiyle çınladı.

Hepsinden önemlisi, odalar konuşmalarla çınılıyordu. Carissa ilk kez dedikoduculara kulak misafiri olmaya cesaret edememişti. Jo Teyze en kötü skandalcıların davet edilmesi ve özel bir onurla ağırılanmaları konusunda ısrar etmişti. Aksi takdirde, evliliğinin hikâyesini tonla paylaştıklarında ne kadar tatsız bir hal alacağını kimse bilemezdi.

Yüzünde sakın bir gülümsemeyi korurken ve birkaç Almack'ın Patroniçesi'nin denetimi altında kıpırdamamak için mücadele ederken, göz alıcı teyzesi hesaba katılması gereken bir güçtü.

Carissa'nın ilgi odağı olmaktansa gözlemci rolünü tercih ettiğini bilen Jo Teyze, Paris'teki yaşamına dair eğlenceli anekdotlarla konuklarının dikkatini dağıttı.

Canlı kızıl saçları, pırıl pırıl mavi gözleri ve özenle bakılmış teniyle Kontes, güzelliği ve Kıta'daki seyahatleriyle ilgili neşeli monoloğuyla onları büyüledi.

Partinin başka bir yerinde, Beau da aceleyle evlenmelerinin nedeni hakkındaki boş konuşmalara bir son verme ihtiyacı duydu. Cazibesinin tüm gücünü konuk kalabalığının üzerine salarak kendine özgü altın ışıltısını yaydı,

Gerçek bir güneş tanrısı gibi, herkesle aynı anda konuşabildiği misafir odasının kapısında kayıtsızca eğiliyordu.

Tabii ki bazı hanımlar Carissa'ya hançer gibi bakıyordu ama Jo Teyze onların da davet edilmesi gerektiğini söylemişti. Böylece eski çapkın oyun arkadaşlarının aşık olduğunu ve yasal olarak bağlandığını kendi gözleriyle görebileceklerdi.

Romantik damadın küçük, özel düğünlerinde seçtiği kadına yağdırdığı cömert hediyeleri duyduklarında suratları daha da asıldı.

Carissa, kocasıyla gelecekteki herhangi bir cilveleşmenin boş bir hayalden başka bir şey olmadığını kafalarına soksalar iyi olur, diye düşündü. Doğrusu, kocasının bu gece burada aynı yatağı paylaştığı kadınları görmekten hoşlanmıyordu ama gelecekte onlarla toplum içinde karşılaşmaktan kaçınamayacağı için, Jo Teyze'nin akıllıca öğütlediği gibi, önce zeytin dalı uzatması gerektiğini düşündü.

Kabul sırasında onları asaletle karşıladı, elini uzattı ve Beau yanında dururken onların tebriklerini kabul etti.

Bu sırada odanın diğer ucunda Lord ve Leydi Lockwood soğukkanlılıkla birbirlerini tanıdılar ve sohbet etmeye çalıştılar.

"Bana daha ziyade Viyana Kongresi'ni hatırlatıyor," diye fısıldadı Beau kulağına, son zamanlardaki havanın kalitesi üzerine yaptıkları gergin müzakereleri izlerken.

Her iki taraf da geçtiğimiz hafta boyunca güzel ve açık bir gökyüzü gördükleri konusunda hemfikir olduklarında gerçek bir ilerleme kaydedildi.

Beau ve Carissa bakiştılar; aynı şekilde anne ve babası da sırayla yeni evlileri izlediler ve birbirlerine özlemle baktılar.

Jo Teyze ve Denbury Amca da, mahvolmuş yeğenleri bir mucize eseri sağ salim evlendiğine, hatta parlak bir av yakaladığına göre, aralarındaki tartışmayı çözmüşlerdi. Nihayet parti başlamış ve her şey yolunda giderken, Carissa gecenin ev sahibesiyle birkaç dakika yalnız kaldı.

"Çok düşüncelisin sevgili teyzem. Hepsi de eğleniyor gibi görünüyor," diye söze girerek salona göz gezdirdi.

"Elbette, sevgilim! Sana söyledim, her şeyi bana bırak." Yumuşak, neşeli bir kahkaha atarak kolunu ona doladı.

"İkimiz de minnettarız."

"Hiç de değil. Keşke düğün için burada olsaydım."

Carissa ona pişmanlık dolu bir gülümseme sundu.

"Yeni kocanıza gelince, o gördüğüm en sevimli şey! Bu hanımlardan bazılarının neden bu kadar üzgün görüldüğünü anlayabiliyorum. Eğlenceleri sona erdi. Onu izlemek zorunda kalacaksın," diye ekledi neşeli bir alaycılıkla. "Benimle yürü hayatım," diye mırıldandı teyzesi. "Korkarım sana söylemem gereken bir şey var."

Kaşlarını çattı ve terasta teyzesine katıldı.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" Carissa endişeyle sordu.

Tüm konuklar gittikten sonra, Jo Teyze korkulukta duran kadına döndü. Etrafına bir göz attıktan sonra alçak sesle cevap verdi. "Roger Benton'ı Paris'te gördüm. Onunla konuşmadım ama eskisinden daha da dağılmış görünüyordu. Anlaşılan şair bugünlerde ilhamını afyon batakhanelerinde buluyor."

"Ah," diye mırıldandı Carissa, beklenmedik konu karşısında şok olmuştu. "Konuyu bu şekilde açtığım için üzgünüm ama endişeliyim."

"Neden?" diye fısıldadı.

"Duyduğuma göre parası bitmiş." Jo Teyze acımasızca gözlerini süzdü. "Eğer müstakbel zengin bir kontla evlendiğin haberi ona ulaşırsa, bir ödeme daha almak için yalağa geri dönmeye çalışacağını hiç sanmıyorum."

Carissa nefesini içine çekti, kalbi küt küt atıyordu. Elini dudaklarına götürdü, midesi aniden çalkalanmaya başladı.

"Beauchamp'a söylemedin, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Güzel. Onunla bulduğunuz mutluluğu tehlikeye atmaya değmez. Belli ki sana tapıyor."

"Gerçekten Bay Benton'ın yeni bir gasp için geri geleceğini düşünüyor musunuz?"

"Bunu bir kez yaptı ve afyon aklını başından alıp onu da ha da çaresiz hale getirmişken kaybedecek neyi var?"

"Ama amcam ona asla İngiltere'ye dönmemesini söyledi!" diye fısıldadı.

"Biliyorum. Ama bu sırrı saklamanın tehlikesi hep buydu, hayatım." Jo Teyze endişeyle başını salladı. "Bu bizi sürekli şantaj tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor. Ama bu işte yalnız değilsin. Sonunda bu dünyada gerçek bir mutluluk şansın var ve tüm yaşadıklarından sonra, benim tatlı kızım-" Eldivenli eliyle Carissa'nın yanağını okşadı, "Onun ya da başka birinin bunu senin için mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Birden teyzesine sarıldı. "Ne yapacağım ben?" diye dehşet içinde nefes aldı.

"Şimdi, hayatım, işte, işte." Jo Teyze onu bir an için anne şefkatiyle kucakladı, sonra omuzlarından tutup sert bir bakış attı. "Çok basit. Eğer Bay Benton seninle tekrar temasa geçmeye kalkışırsa, derhal benimle temasa geçmeni istiyorum. Size yardım edeceğim."

"Nasıl?" diye sordu endişeyle.

Jo Teyze omuz silkti. "Ona tekrar ödeme yaparız."

"Belki de kocama söylemeliyim."

"Ve senden nefret etmesi riskini mi alayım? Erkek egosuna güvenemezsin, sevgilim. Geçmişte başka sevgilileri oldu diye senin için de böyle düşüneceğini mi sanıyorsun? Tabii ki düşünmez. Erkekler tam bir ikiye bölünmüşdür, sevgilim. Kendilerini bir standartta tutarlar, ama kadınlar için bu tamamen başka bir kurallar dizisidir. Oyunu oynamak ve kendinizi kalp ağrısından kurtarmak daha kolay. Seni asla affetmeme ihtimali çok yüksek. Tavsiyemi istersen, akıllı bir kadın ne zaman çenesini kapalı tutacağını bilir."

"Ama o farklı. O öyle biri değil."

"Bunu bir keresinde Roger Benton için de söylemiştin."

Carissa bu haber karşısında sarsılarak bakışlarını kaçırdı ama bir an düşündükten sonra teyzesinin haklı olduğunu anladı. Zaten aldatmacası yanına kâr kaldıktan sonra ilişkiyi riske atmanın bir anlamı yoktu.

Roger Benton daha fazla para için geri gelirse, kocasının tabancalarından birini alıp onu vuracak ve bir yabancının eve girmeye çalıştığını iddia edecekti.

Emin olmak için, hayatının geri kalanında onu takip etmekle tehdit eden kara bulutlardan kurtulmanın bir yolu da bu olabilirdi.

Bir an sonra bunun bir intikam fantezisinden başka bir şey olmadığını kabul etti ama yine de Jo Teyze'nin yardımıyla sorunu kendi başına halletmeye karar verdi.

Beau'nun zaten endişelenmesi gereken bir sürü önemli şey varken bir de bununla uğraşmasına gerek yoktu.

"İyi olacak mısın?" Jo Teyze mırıldandı.

Carissa derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirerek başını salladı.

"Öyleyse

o."

Jo Teyze ona destekleyici bir bakış attı, elini koluna geçirdi ve birlikte partiye geri döndüler.

"Ah, işte orada! Ben de tam gelinimi arıyordum." Beau adımlarla onlara doğru geldi.

Carissa nispeten kurnazca bir gülümsemeyi başardı. "Sadece özel bir görüşme yapıyordum.

en sevdiğim teyzemle sohbet

edeceğim." Karşılıklı

bakıştılar.

"Ne kadar tatlı!" dedi içtenlikle. Sonra kendini durdurdu. "İşin bitti mi - gitmeli miyim?"

"Hayır, s o r u n yok. Konuşmamız bitti," diye güvence verirken Jo Teyze kıkırdadı.

"Neye ihtiyacınız vardı, Lord Beauchamp?"

"Sanırım konuklarınız dansa şimdi başlamamızı istiyor. Eğer gelin de isterse?" Başını ona doğru eğerek gösterişli bir bakış attı ve beyaz eldivenli elini uzattı.

Carissa onu aldı ve dans için boşaltılmış olan salona götürmesine izin verdi.

İzleyen kalabalığın arasında onun yanında yürürken, kendini yüzüyordu. Onun gibi sıradan bir kız nasıl olmuştu da onun gibileri tavlamaı başarabilmişti? Ona bakmaktan kendini alamıyor, sefil bir şekilde aşık oluyordu. Belki de suçluluk duygusu duygularını keskinleştiriyordu, ama bir topaç gibi sımsıkı sarılmıştı, onun her gülümseyişinden, mavi gözlerinin parıltısından, mum ışığının altın rengi saçlarındaki ışıltısından her zamankinden daha da büyülenmiş hissediyordu.

Prensi.

Lütfen onu kaybetmeme izin verme.

Belki de Jo Teyze haklıydı. Hiçbir şey buldukları şeyi riske atmaya değmezdi. Ona tapıyordu. *Evet.*

Ne yapması gerekiyorsa.

Balayı sona ermişti.

Beau bu gerçekten kaçamadı, çünkü ertesi gün geldiğinde kendisini bir kez daha Seçilmiş Komite'nin önünde buldu. Ancak küçük gelininin evde onu beklediğini bilmek, oturup soruları yanıtlarken ona yeni bir sabır verdi.

Carissa'ya olan duygularının yoğunluğu son birkaç gündür katlanarak artmıştı. Sonuç olarak, bürokratlar sivri sorularıyla onu sıkıştırırken, aklının bir köşesinde onu bu hayata sürükleyerek yanlış yapıp yapmadığını düşünmeye başlamıştı.

Evliliklerinin zamanlaması konusunda fazla seçeneği yoktu ama belki de tüm bu tatsız olayların bitmesini beklemeliydi. Onun geleceği konusunda biraz kibirli davrandığından korkuyordu.

Ya Ezra Green cadı avında başarılı olduysa? Bir şekilde Tarikat'ı bir kötüler topluluğu olarak göstermeyi başırırsa? Carissa'nın deyiimiyle o küçük kertenkele adamın kendisini alt etmesini beklemiyordu ama şimdi, oldukça geç de olsa, tüm bunlar bir şekilde cehenneme giderse onu da kendisiyle birlikte götüreceğini düşündü. Bu düşünce kanını buza çevirdi.

Görevinde başarılı olması ve çekilmez Bay Green'i alt etmenin bir yolunu bulması için bir neden daha.

İlk saatte Beau, politikacıların geçmişteki çeşitli görevlerle ilgili sıkıcı endişelerini ele aldı. İkinci saatte ise Tarikatın mali durumunu nasıl yapılandırdığından bahsetti.

Bir aradan sonra üçüncü saat sorgulama için oturdular ve o zaman işler daha rahatsız edici bir hal aldı.

Haftalardır bu konuyu geçiştirdiği için üzerindeki baskı artarken, Green'in Max ve ekibinin nereye gittiğine dair sorularından daha fazla kaçamayacağını anladı.

Panel neredeyse ona bağıırken Beau orada soğukkanlılıkla oturuyordu. Daha fazla dayanırsa, onu dışarı sürükleyip bir elektrik direğinde linç edebilirlerdi.

"Bu odaya nereye gittiklerini söylemekle yükümlüsünüz!"

"Bu hassas bir görev. Neden bilmeniz gerektiğini anlamıyorum" dedi.

"Size sormuyoruz, Lord Beauchamp! Eğer bu şekilde devam ederseniz, bunun sonuçları olacaktır!"

"Ne gibi?"

Green ayağa fırladı. "Bize soru sormak size düşmez, Lord Beauchamp. Sizin göreviniz size yönelttiğimiz sorulara cevap vermektir. Şimdi bize nereye gittiklerini ve neden gittiklerini söyleyin!"

"Bilmiyorum!" diye karşılık verdi.

"Yalan söylüyorsunuz, efendim!" Green gürledi, sesi taş odanın içinde yankılanıyordu. "İkimiz de elinizde bilgi olduğunu biliyoruz!"

Beau da ayağa kalktı, meydan okumaya tamamen hazırды. "Bana yalancı mı diyorsun?"

"Bu sizin işiniz, değil mi? Uzmanlığınız. Lord Rotherstone'un ekibinin nereye gittiğini bilmediğinizi iddia ediyorsunuz. Tanrı aşkına, kendi adamlarınızın nereye kaybolduğunu bile söyleyemiyorsunuz. Sen ne işe yararsın? Neden ilk etapta sizinle konuşuyoruz? Elders bilerek bizim irtibat olarak bir beceriksiz atamak mı? Çünkü siz, efendim, zamanımızı boşa harcamaktan başka bir şey yapmadınız! Belki de tam olarak kime hizmet ettiğinizi hatırlayana kadar Kule'de bir süre kalmak istersiniz!"

Beau öne doğru eğildi, parmak uçlarını masaya dayadı. "Yapma. Tehdit et. Beni."

"O zaman işbirliği yap. Bana söylendiği gibi."

Gözlerini kısarak, onu gerçekten Kule'ye atma ihtimallerini tarttı.

Bugünlerde nadiren oluyordu ama çok iyi bir açıklama olurdu.

Tehdit onu pek de şaşırtmamıştı.

Ne de olsa İngiltere'nin geleneksel olarak hainleri koyduğu yer orasıydı. panelin anlatmak istediği buydu. Tarikat yüzyıllar içinde çok güçlenmişti ve bu güç yozlaştırıyordu.

Kendini beğenmiş başmüfettişin vardığı sonuç zaten buydu. Green şimdi sadece teorisini uzaktan da olsa kanıtlayabilecek herhangi bir olguya tutunmaya çalışıyordu.

Beau biraz da olsa harekete geçme zamanının geldiğini gördü. Nick'in kendisini paralı asker olarak kiralamış olması gibi üzücü bir gerçek bir yana, Drake'in hain olma olasılığı hakkında Engizisyon'a bilgi vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Zaman kazanmak için, Tarikat tarafından sağlanan hukuk danışmanına doğru eğildi. Fısıltıyla konuştular. Beau isteksizce başını salladı, sonra tekrar dik oturdu.

Green'in kindar bakışları beklenti içinde onu süzüyordu.

Beau çenesini kaldırdı. "Şu anda size söyleyebileceğim tek şey, Bay Green, Lord Rotherstone'un ekibinin Almanya'ya gönderildiği."

"Lord Beauchamp, bu odanın sabrını gerçekten zorluyorsunuz." Green bir iç çekti. "Alman prensliklerinden hangisine gittiler? Daha açık olmalısınız."

"Efendim, meslektaşlarım çok hassas bir görevdeler. Konu tamamlandığında her şey yetkili mercilere açıklanacaktır. Tarikat her zaman böyle çalışmıştır."

"Eğer fark etmediyseniz, işler değişti lordum. Şimdi, niyetinizin en yüksek olduğuna eminim," dedi alaycı bir ifadeyle. "Yine de nerede olduklarını bilmeliyiz."

Üzgünüm, Max. Beau iç çekişini bastırdı.

"Bavyera." "Neden?"

Beau sadece ona baktı.

"Virgil Banks'i öldüren adamın peşinde değil miydi?" diye ısrar etti.

"Hayır, Bay Green, ajanlar Virgil'in katilinin peşine sadece Promethean gücünün atanmış varisi olarak. Tarikatın özel, kişisel kan davalarını takip etme yetkisi yoktur."

"Ama Virgil sizin eğitmeninizdi," diye belirtti. "Çocukluğunuzdan beri hepinizi o eğitti. Adamlar kan istiyor olmalı."

"Gerçekten de hepimiz öyle yaptık. Virgil'in kaybı hepimiz için hala hissedilen bir darbe oldu.

çekirdek. Ancak onun intikamını almak için suça bulaşmak bize öğrettiği her şeye ters düşer."

"Pekâlâ," dedi Green sonunda, Beau'nun inatçılığına dayanmaya çalışırken elini seyrelemiş saçlarında gezdirerek. "Neden Bavyera?"

Beau bir an için parmak uçlarıyla masaya vurarak düşündü ne kadarını güvenle söyleyebileceğini düşündü. Sonunda yavaşça ve temkinli bir şekilde cevap verdi: "Geçen ay, kalan son Promethean liderlerinin Alpler'de bir yerde toplanacağına dair bir istihbarat aldık."

Bir başka komite üyesi, "Ama onların çoktan imha edilmiş olması gerekiyordu," diye haykırdı.

"Bu da başka bir yalan mıydı?" Yeşil dürttü.

Beau soğuk bir ifadeyle, "Bir kalıntı; sadece en cüretkârları hayatta kaldı," dedi. Bir süre onlara baktı. "Waterloo savaşından hemen önce gerçekleştirdiğimiz tasfiyeden önce bu komplonun ne kadar tehlikeli bir hal aldığını anlamıyor gibisiniz. Prometheanlar Avrupa'daki neredeyse her sarayda iktidarın en üst kademelerine yerleşmişlerdi. Bu ölüm tarikatı, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, dikkatsiz davranarak ya da üyelerinin kim olduğunu açıklayarak yüzyıllar sürmedi ya da bu kadar güçlenmedi."

"Demek gerçekten de Diyar'ın üç ünvanlı akranını onların işini bitirmeleri için gönderdiniz," diye söylendi.

"Efendim?" diye sordu, ses tonundan hoşlanmamıştı.

"Oldukça pervasızca görünüyor. Sizin rütbenizdeki adamlar boşa harcanmayacak kadar değerli değil mi? Sıradan bir piyade askeri de bu işi yapabilirdi."

"Bu durumda rütbelerinin bununla hiçbir ilgisi yok." Omuz silkti. "En iyisi oldukları için gittiler."

"Ve kişisel olduğu için," diye onu kışkırttı Green.

Beau ağzını kapattı ve bir an için yemi yutmamak için mücadele etti. Sonunda şöyle dedi: "Eğer bir tehdit devam ederse, onu ortadan kaldıracaklardır. Tıpkı Tarikat'ın her zaman yaptığı gibi - siz yataklarınızda mışıl mışıl uyurken."

Panel üyeleri birbirlerine sinirli bakışlar fırlattı.

Sonra Green ona ters ters baktı. "Onlardan haber aldığında bizi bilgilendireceksin. Anlaşıldı mı? Bulgularını bilmek ve kaydettikleri ilerlemeden haberdar olmak istiyorum."

Ben de sihirli bir tek boynuzlu at istiyorum, diye düşündü ama sadece gülümsedi. "İlk öğrenen sen olacaksın."

Bölüm 15

Bu arada Carissa, Radikallerin uğrak yeri olarak bilinen Russell Meydanı'ndaki belirli bir kitapçıya doğru gümbür gümbür ilerleyen görkemli arabasında oturuyordu. Eğer Seçilmiş Komite kocasını soruşturacaksa, onun adına biraz araştırma yapmak için iyi *bir* zaman olduğunu düşündü.

Beau'nun ona Ezra Green ve eski akıl hocası, gözden düşmüş profesör hakkında anlattıkları kulağa tamamen şüpheli geliyordu. Neyse ki başarılı bir hafiyeyle evlenmişti.

Emin olmak için, araştırması onu modaya uygun ton çevrelerinin sığ sularından hiç olmadığı kadar uzağa, Londra'nın entelektüellerinin ve sanatçılarının garip ve biraz da altüst olmuş dünyasına götürüyordu.

Sanki zaten yeterince şair görmemiş gibi, diye düşündü kuru bir sesle. Gerçekten de British Museum'a bir taş atımı uzaklıktaki bu ilginç küçük kitapçı, güneşli bir bahar gününde bir vikontes ve hizmetçisini bulmak için tuhaf bir yer gibi görünüyor olmalıydı.

Yine de orada olmayı başarmıştı, çünkü gazetede Profesör Culvert'in son kitabını tanıtmak için o öğleden sonra orada bir konferans vereceğini okumuştı.

Kitapçıya yaklaştıklarında, şoförü Jamison'a henüz durmamasını, caddede biraz daha ilerlemesini söyledi.

Kitapçının hemen önünde durduklarında, oldukça gösterişli Beau'nun düğün hediyesi olan arabası ön pencereden görülebilecekti ve içerideki kendini beğenmiş, modern zaman Püritenlerinin dikkatini çekmek istemiyordu.

Bu tipleri tanıyordu. Elbette günah ve ahlaksızlıktan zevk alıyorlardı ama mali konularda garip bir şekilde kendilerinden daha kutsal oluyorlardı. Maddi mülkiyeti kınayan ama garip bir şekilde bohem hayatlarının bedelini hep başkalarının ödemesini bekleyen diletantlar, kapılarından zindanları uzak tutan aynı aristokrat patronlara karşı çıkıyorlardı.

Carissa kendi kendine başını salladı. Roger Benton yine aynı kişiydi. "Gerçeğin ve güzelliğin" peşinden gitmek uğruna her türlü yalanı ve çirkinliği -aldatma, şantaj- meşrulaştırabilirdi ama yine de körü körüne mide bulandırıcı aşk şiirlerini yazmaya devam ediyordu. Ve neden kimsenin onları yayınlamak istemediğini merak ediyordu.

Bastırılmış öfkeyle ürperdi. Gerçekte o serseri aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Beau'nun kahkahalarında Roger Benton'ın tüm kirli kitaplarında olduğundan daha fazla şiir vardı.

Onu mahvedeceği düşüncesiyle dişlerini gıcırdatarak şoförünün elini tuttu ve arabasının mücevher kutusundan indi. Arkasında hizmetçisi Margaret olduğu halde kitapçıya kadar olan kısa mesafeyi yürüdü.

Kalbi küt küt atarken durup tabelaya baktı ve kısa bir süre bunun kötü bir fikir olmadığını umdu. Ama o sadece kendisi gibi davranıyordu -bilgi sahibi bir kadın

-Ve sadık bir eş.

Omuzlarını dikleştirdi ve Beau ile şakalaştıkları tüm garip insanları görmek için içeri girdi: komün halkı, özgür aşıklar, dolap

devrimciler. Böyle tuhaflıkların arasına girdiği için biraz gergin olabilirdi ama sonuçta burası sadece bir kitapçıydı.

Ders çoktan başlamıştı, daha doğrusu atıp tutmalar. Ayyaş kırmızısı burnu ve buruşuk tüvit paltosuyla yaşlı, beyaz saçlı bir adam Mısır Yasalarını çiğneyenleri yerden yere vururken sessizce içeri girdi. Dükkâna doğru ilerlerken temkinli bir bakışla etrafı süzdü. Küçük bir kalabalık arka tarafa yerleştirilmiş sıra sıra sandalyelerde toplanmıştı, ancak diğer birkaç müşteri devam etmekte olan konuşmaya pek aldırmış etmeden satın almak için kitap arıyordu.

Margaret soru sorarcasına ona baktı. Zavallı hizmetçinin, tıpkı şoförü Jamison gibi, orada gerçekten ne yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Carissa hizmetçisinin okuma yazma bilip bilmediğinden bile emin değildi ama kendisi için herhangi bir kitap ya da dergi almak istemesi ihtimaline karşı etrafa göz atmasına izin vermesini fısıldadı.

Bir tezgâhtar yaklaştı ve ona şüpheyle baktı. "Yardımcı olabilir miyim, madam?" diye sordu alçak bir ses tonuyla.

"Oh, evet!" Yüzünde yavan bir sosyete gülümsemesi belirdi. "Hiç Gotik romanınız var mı?"

Burnunun ucuyla ona baktı, sanki *bilmeliydim* dercesine şık elbisesine alaycı bir bakış fırlattı. "Şu duvarda, hanımefendi. Bayan Radcliffe'ten son haber geldi."

Carissa başıyla teşekkür etti, adamın yanağını silkti ve dünyanın dört bir yanındaki kitap tezgâhtarlarının küçümsemesine neden olan Gotik "korkunç" kitapların bulunduğu raflara doğru yürüdü. Elbette, Gotik romanların canlı satışları bile günün önde gelen vaizlerinin dini deneme koleksiyonlarının popülaritesiyle kıyaslanamazdı. Ama Profesör Culvert ve takipçilerinin bunlarla da alay edeceğini tahmin ediyordu.

Tezgâhtarın işaret ettiği raflara doğru sürüklenirken, bulundukları yer ona devam etmekte olan dersi daha iyi görme imkânı verdi.

Profesör Culvert, 1812'de New Orleans adında bir sınır bölgesinde üç bin İngiliz askerini öldürdükleri için Amerikalıları neredeyse över gibi görünürken, İngiliz kalplere vatanseverlik aşılama için hiçbir şey yapmıyordu.

Bayan Radcliffe'in tüyler ürperten son hikâyesini inceliyormuş gibi yaparken, Culvert'ın İngiltere'nin o kısa savaşı nasıl kaybettiğini neredeyse keyifle anlatmasını dinledi. Kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Kendi ülkesinden nefret mi ediyordu? Ve nasıl oluyordu da, diye hayret etti, dinleyicilerinden hiç kimse onun dikkatsiz konuşmasının ölen askerlerin fedakârlıklarını küçümsemesine aldırılmıyordu?

Dinledikçe, sözde Peygamber'in eski müritlerinden birinin savaşçısının kaderini ellerinde tuttuğunu düşünmek *onu* daha da üzüyordu. Ama bu hayalperest gri sakalı kimsenin ciddiye almadığından emindi. Her tutuklandığında İçişleri Bakanlığı'nın onu serbest bırakmasının nedeni bu olmalıydı. Sözde Peygamber beklediği gibi uğursuz bir canı değil, dünyaya karşı tek başına direnen, vahşi gözlü ve akli dengesi yerinde olmayan bir acıma nesnesiydi. Zavallı yaşlı aptal, Kral kadar deliydi. Şüphesiz o da nefret ediyordu.

Öte yandan, ona inanan insanlar, diye düşündü, belki de tehlikeli olanlar onlardı.

Bakışlarının katılımcıların üzerinde ihtiyatlı bir şekilde dolaşmasına izin verdi. Kirli gözlüklü ve mürekkep lekeli parmaklarını yumruk yapmış kızgın gazetecilerden hoşnutsuz "Evet!" sesleri geliyordu.

Yarım düzine kayıp ruh tipi, bir barın zemininde uyanmış gibi görünen trajik *sanatçılar* vardı. Katılan tek bayanın ikinci bakışta bir erkek olduğu ortaya çıktı. Carissa'nın gözleri büyüdü. Neden, böyle insanları duymuştu ama daha önce hiç görmemişti.

Bildiği kadarıyla! diye düzeltti gözlerini hızla kaçırırken. Bu oldukça sıra dışı katılımcıların dışında, Culvert'ın dinleyicileri zanaatkâr sınıfından gibi görünüyordu, aralarında zengin bir tüccar da vardı.

kasvetli bir kıyafetle. Yakasından tanıyabileceği bir Katolik rahip vardı ve hiç şüphesiz Culvert'ın Katoliklerin oylarıyla ilgili önemli meseledeki tutumunu öğrenmek için bekliyordu. Denbury Amca'nın bazen meslektaşlarıyla bu konuda tartıştığını duymuştu.

Sade giysileriyle birkaç Muhalif -Quaker olduğunu tahmin ediyordu- geç geldi, ama oturmadılar, arka sıradan şüpheyile dinlediler. Profesör Culvert, hiç kimsenin hemcinslerinden daha iyi doğmadığı ilkesini açıkladığında hemfikir görünüyordlardı. Yeterince makul. Ama Tanrı'yla alay eden bir yorumda bulunduğunda, alıngan bir şaşkınlıkla başlarını salladılar ve geri çekildiler.

Rahip kaşlarını çattı ama belki de yetmiş kere yediyi affetmeye karar verdi.

Yeterince gördüğüne karar veren Carissa, Radcliffe'in kitabını almaya gitti ama tezgâhtar, konferansın sonrasını idare etmek için aceleyle yazarın masasına geçmişti.

Kötü şöhretli Blake Culvert, kitabının kopyalarını satın almak isteyenler için imzalamak üzere bekleme masasına oturdu.

Tezgâhtarın dönmesini bekleyen Carissa yaklaştı. Gidip yaşlı adamla konuşmak ve Ezra Green gibi zararlı bir çiçeğin yetiştiği toprağı daha iyi anlayabilmek için kitabını satın almak istiyordu.

Ancak Radikaller kahramanlarının etrafını sardılar ve kısa süre içinde sordukları sorularla ona yüzlerce yeni konuyu açıklattılar.

Adam konuşmayı severdi.

Biraz kenarda durarak sessizce gözlemledi, "aptal Gotik romanını" almak için sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Sırf kibirli küçük tezgâhtarı kızdırmak için bir iki moda dergisi de atabilirdi, diye düşündü, ama tezgâhtar yine de onu hiç umursamadı.

Gerçekten de, onun, genç ve kaliteli bir bayanın, bir Kanlı Vikontes, Kasabanın bu kısmında görünmez gibiydi. İnsanlar

Kitapçıdaki kadın, giydiği kıyafet yüzünden onu boş kafalı bir bayan olarak görüp reddetmiş gibiydi. Ne aydın ruhlar!

Sabırsızlık onu ele geçirdi. Tam Bayan Radcliffe'in romanını bir kenara bırakıp gitmek üzereydi ki sonunda ilginç bir şey oldu. Büyük burunlu, uzun boylu, sırık gibi bir adam, tekmelenmiş bir köpeğin duygulu gözleriyle, hevesle Culvert'ın masasının önüne doğru ilerledi. "Efendim!" diyerek onu tanıdık bir havayla selamladı.

Profesör Culvert bir an için konuşmayı kesti. O anda Carissa bunun mümkün olduğunu düşünemezdi.

Şok içinde adama göz kırptı, sonra hızla sesini alçalttı ve etrafına bakındı. "Charles, burada ne işin var?"

"Konuşmanızı kaçırdığım için üzgünüm efendim. Gitmek istemeyen müşterilerimiz vardı ama annem sonunda gidebileceğimi söyledi."

"Bir dakika." Culvert sıradaki adama bir el hareketiyle el salladı bir anlık mahremiyet istedi.

Carissa'nın bir hafife olarak iyi geliştirilmiş tüm becerileri tam alarm durumuna geçti. Kahin yeni gelene döndü.

Uzun boylu, sade adam, yaşlı profesörün kendisini görünce duyduğu gizemli öfkeden habersiz gibi görünerek gülümsedi.

"Yeni kitabınız için tebrikler, efendim!"

Culvert kısık bir sesle, "Çıkın buradan," diye emretti.

"Oh, her şey yolunda! Sadece son sahnemin bitmek üzere olduğunu söylemek için geldim. Umarım Southwark'a gelir ve onu görürsünüz!"

"Charles, gelmen yanılttı. Hemen gitmelisin. Kullan Arka kapıdan. Her zaman beni gözetlemek için gönderdikleri o lanet askerler her an burada olabilirler."

"Yani?" Charles ona bilmiş bir gülümseme verdi ve sesini alçalttı.

"Benim

saklayacak bir şeyim yok. Öyle mi?"

Yine de idolünün emrini yerine getirdi ve saygılı bir selamla geri çekildi.

Hmm. Carissa şaşkınlıkla onun ardından baktı ama yine de kendi işine bakıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

Acaba onu takip etsem mi? Ama sonra omuz silkti. Culvert izlenmesi gereken biriydi.

Kısa bir süre sonra ayrıldıklarında Margaret ona baktı.

"Sen iyi misin?" Carissa sordu.

"Çıldırılmışlar!" diye haykırdı hizmetçi kız. "Bütün bunlar da neydi, leydim?"

"En ufak bir fikrim yok. Hatchard'a gitmeliydik. Çok Orada daha iyi hizmet var. Daha iyi seçenekler de var."

Carissa döndüğünde Beau evde değildi ve bu iyi de oldu, çünkü gizlice yaptığı keşif gezisi hakkında ne söyleyeceğinden pek emin değildi.

Belki de ona bu yükü yüklememek daha iyi olur. Özellikle de şimdi, zavallı sevgilim; bütün günü Komite'nin önünde geçirmiş olacaktı ve eve döndüğünde muhtemelen biraz neşelenmeye ihtiyacı olacaktı.

Ona nereye gittiğini söylemek muhtemelen bunu başaramayacaktı. Hatta muhtemelen tam tersi bir etki yaratacaktı. Ne de olsa evli bir kadın savaşlarını akıllıca seçmeyi bilirdi ve bu seferki buna değmezdi. İşe yarar bir bilgi vermeyen ve onu gereksiz yere üzecek bir şeyi itiraf ederek neden bir tartışmayı riske atıncı ki?

Unut gitsin.

Seçimini yaptı, bu ek sırrın yarattığı küçük, rahatsız edici suçluluk duygusuyla birlikte bunu da aklından çıkardı - ki kendi kendine bunun aptalca olduğunu söyledi. Tek yapmaya çalıştığı yardım etmekken neden kendini suçlu hissetsin ki?

Hiçbir şey çıkmadı. Ne olmuş yani? Omuz silkti.

Bırak gitsin.

Her halükarda, bahar güneşi o kadar davetkârdı ki, eve döndüğünde geniş kenarlı hasır şapkasını taktı ve dinlenmek için bahçeye çıktı.

Gölgeye bir sandalye çekti ve mutlu bir şekilde bir şeyler karıştırarak kendini eğlendirdi.

yeni aldığı sıg bir dergiyi karıştırıyordu. ile

Eteklerine vuran güneş ışığı ve yanağına vuran yumuşak esintiyle gözlerini kapatıp uyuyakalması uzun sürmedi; uykuya dalarken son zamanlarda hayattan ne kadar memnun olduğuna hayret etti.

Birinin onu izlediğini hissettiğinde ne kadar süredir dinlendiğinden emin değildi.

Bilinci net bir şekilde ortaya çıkabilecek kadar yerine gelir gelmez kocası olduğunu düşündü.

Hizmetçilere kendisini rahatsız etmemelerini ama eve gelir gelmez Beau'ya nerede olduğunu söylemelerini tembihlemişti. Beau'nun kendisine katılmasını beklerken, bir parmağı yüzünde gezinirken dudaklarında hülyalı bir gülümseme kıvrıldı.

Göz kapaklarını yavaşça araladı. Ve sandalyesinden doğruldu.

"Sen!"

"Sakin olun, Leydi Beauchamp. Size zarar vermeyeceğim."

Kalbi çarparak ondan uzaklaştı. Yanı başında, olabildiğince sakın bir şekilde oturan, o gece Covent Garden Tiyatrosu'nda gördüğü siyah saçlı yabancıydı.

"Şüphelerim varsa kusura bakmayın," diye zorladı, sandalyesinde daha dik oturarak. "Son karşılaşmamızda beni vurdun!"

"Amacım siz değildiniz, eminim siz de farkındasınızdır leydim. Yine de acılarınız için yürekten özür dilerim." Beau'nun "en iyi arkadaşı" Nick, ona küçük, ironik bir pişmanlık selamı verdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, oturduğu yerde ondan uzaklaşarak. "Ne istiyorsun? Kocam evde değil."

"Sevgili Vikontes, mülkünüze giren bir adama böyle bir şey söylememelisiniz. Gelecekte bunu aklınızda tutun. Ama tabii benim durumumda ben zaten biliyorum. Sizinle konuşmaya geldim."

Ona ihtiyatla baktı. "Ne için?"

"Şey, esasen evliliğiniz için tebriklerimi sunmak istiyorum. Sizin başardığınızı birçok genç kız denedi ve başarısız oldu. Onu seviyor musun?"

"Özür dilerim!" diye bağırdı, kıpkırmızı kesilerek.

Beau'nun ışığıyla kararan Nick, yaz ortasındaki ay gibi parlayan bir gülümseme yaydı. "Ama elbette yapmalısın. Hepsi seviyor. Asıl soru, karşılığında o da seni seviyor mu?"

"Ne cüretle böyle küstah sorular sorarsınız?"

"Sadece kardeşlik kaygısından. Delikanlımıza düğüne davet edilmediğim için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı söylemelisin. Her zaman onun sağdıcı olacağımı düşünmüştüm."

"O da öyle, ama görünüşe göre sen kanundan saklanıyormuşsun," diye sitem etti. Bakışları adamın bacağına kaydı, Nick'in de o gece tiyatrunun arkasında yaralandığını hatırladı.

Onun bakışını fark etti ve kalçasını okşadı. "Endişelenme. Daha kötülerini de yaşadım. İtiraf etmeliyim ki, o kesik şey acıttı.

"O alçaktan nişan aldı; ben genişten nişan aldım."

"Ve neredeyse kafamı uçuruyordum!"

"Oh, hadi ama, bir kazaydı! İyisin," diye bilgilendirdi onu, ama kömür karası gözlerinin arkasından dikenli bir suçluluk ifadesi geçti. "Pekâlâ, özür dilerim! Tekrar söyleyeceğim. Daha kaç kere duymak istiyorsun? Tanrım! Kadınlar."

Carissa adama şaşkınlıkla baktı.

Burada eğitimli bir suikastçı ve paralı asker olduğunu bildiği bir adamla otururken kesinlikle gergin olsa da, aklını başına topladı ve Beau'ya en iyi neyin yardım edebileceğini düşünmeye çalıştı.

Nick'i bulmak istediğini biliyordu. Belki onu oyalayabilirdi. Onu konuşmaya çekebilir ve kocası eve gelene kadar biraz zaman kazanabilirdi. Sorgudan kısa bir süre sonra dönmesi gerekiyordu. Cesaretini toplayarak sertçe yutkundu. "Biliyorsun, Beau senin ona ihanet ettiğini düşünüyor."

Nick iç çekti. "Tekrar özür dilerim ama Beauchamp'ın ne düşündüğünü umursayacak durumda değilim. Bu onun hayatı değil, benim hayatım."

"Ama o senin en iyi arkadaşın, değil mi?"

Nick başka tarafa baktı.

"Ona sırtını dönecek kadar seni nasıl kırdı?" Gözlerini devirdi. "Başka seçeneğim yoktu."

"Senden vazgeçmiş değil, biliyorsun."

"Tabii ki hayır. O Beau. Hiçbir şeyden vazgeçmez. Asla."

"Sorun her neyse bunu hâlâ çözebilirsiniz. Senin tamamen kötü biri olduğunu düşünmediğini biliyorum - Lord Forrester, değil mi?" diyerek ona unvanıyla hitap etti.

Adını doğrulayarak başını salladı. "Bakın, Beau ona söylediğim gibi yanlış bir şey yapmadı. Buradaki kötü adam benim, bu konuda hepimiz çok netiz."

"Neden ona ihanet ettin?"

"Soru sormayı bırak! Ben kimseye ihanet etmedim!" diye karşılık verdi, kara gözleri alev alev yanıyordu. "Öyle görüyorlarsa özür dilerim ama Tarikat bana sahip değil!"

Bakışlarını indirdi. "Neden akşam yemeğine kalmıyorsun; sonra bize hem neler olduğunu hem de nasıl yardımcı olabileceğimizi anlatırsın. Ben kendi adıma bir baronun nasıl paralı asker olduğunu çok merak ediyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu sana o mu söyledi?" Kadın omuz silkti. "Ben onun karısıyım."

"İşte bu yüzden buradayım." Ona tuhaf tuhaf baktı. "Şu anda bunun ne olduğunu gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

"Pardon?"

Gözlerini devirdi. "Tanrım, çok safsın. Onun gibi bir çapkının böyle narin bir hanımefendiyle ilgileneceğini hiç düşünmemiştim ama neyse. Buraya geldim çünkü ortak arkadaşımıza benim için bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Ona kendin söyle, yakında evde olacak-"

"Sessiz olur musun ve cümlemi bitirmeme izin verir misin?" "Efendim, beni bir av köpeği gibi susturamazsınız!"

"O zaman öyle ulumayı kes."

"Kimse ulumuyor. Eğer uluma sesi duymak istiyorsanız, inanın bana bunu yapabilirim ve bütün uşaklar koşarak gelir. Tercihiniz bu mu?"

"Leydi Beauchamp," diye düzeltti kendini derin bir nezaketle. "Lütfen kocanıza sizi görmeye geldiğimi söyler misiniz? Ona dostça sohbet ettiğimizi söyleyin. Ona uğradığımı söyleyin."

Kaşlarını çattı. "Mesaj bu mu?" Gözlerinde sert bir bakışla başını salladı.

"Bu pek de ilginç bir mesaj değil, değil mi?"

"Merak etme," diye mırıldandı soğuk bir sesle. "O anlayacaktır." Lord Forrester sandalyesinden kalktı ve bahçe kapısına yöneldi.

Carissa ayağa kalktı ve onu oyalamak için başka bir yol aramaya başladı.

"Yani-

Gidiyorsun o zaman?"

"Bariz olana karşı oldukça yeteneklisin, değil mi?" dedi arkasına bakmadan.

"İstersen kalabilirsin! Gitmek zorunda değilsiniz! Bekle, kapı kilitli! Anahtarı alabilirim-"

"İhtiyacım yok. Ama beni oyalamak için iyi denemeydi, Leydi Beauchamp," dedi omzunun üzerinden sinsice göz kırparak. "Ona mesajı iletin yeter." Adam uzun, tümsekli bir çalılığın arkasından gözden kaybolduğunda, Leydi eteklerini topladı ve aceleyle peşinden gitti.

Kahretsin, buraya gel, seni sinir bozucu adam!

Neden arkadaş olduklarını anlayabiliyordu. Pek çok ortak noktaları vardı. Çalım, zekâ. Evet, diye düşündü, ikisi de aynı derecede çıldırtıcıydı. "Lord Forrester! Nick!" diye bağırdı, tam da o birkaç adım koşup tuğla duvarın kenarına sıçrayarak ellerini duvarın tepesine bağladığı sırada.

Adam tepeden atlayıp diğer tarafa hafifçe inerken nefesinin altından küfretti. Sonra gözden kayboldu ama duvarın diğer tarafında koşan ayak seslerini duydu.

Onun bu tuhaf ziyareti karşısında şaşkına dönen kadın, ellerini beline koydu. *Pekâlâ! İşte bu kadar.*

Nick'in basit mesajı öyle olmasa bile Beau'nun tepkisinin ilginç olacağı kesindi.

Yine de bu kısa ziyaret onu huzursuz etmişti. Buraya gelmesinin çok cesurca olduğunu düşündü. Öte yandan, Düzen ajanlarının, hatta eski Düzen ajanlarının bile korkunun anlamını bilmediğini hızla öğreniyordu.

Beau eve geldiğinde ona olanları hemen anlattı, ama onun tepkisine hazırlıksızdı. Tek kelimeyle, öfkeydi.

"*Buraya mı geldi?*" diye gürledi. "Sana zarar verdi mi? Yemin ederim, eğer sana elini sürdüyse-"

"Hayır, ben iyiyim!" Kadın ondan hafifçe çekindi, çünkü yumuşak başlı kocasının daha önce hiç böyle davrandığını görmemişti.

"Sana herhangi bir şekilde zarar verdi mi, Carissa?"

"Hayır! Sadece ilk başta beni biraz ürküttü. Yeterince cana yakındı." Başını iki yana salladı. "Bu çok garip bir şeydi! Vurulma olayı için özür diledi, sonra da düğünümüz için bizi tebrik etti. Asıl istediği şey size bir mesaj iletmemdi."

"Ne mesajı?" Beau homurdandı.

"Fazla bir şey değildi," dedi omuz silkerek. "Sadece burada olduğunu sana söylememi istedi."

"Gerçekten de öyle," dedi buz gibi bir ses tonuyla. Nefesinin altından bir küfür savurdu ve öfkeyle uzaklaştı. "Orospu çocuğu."

Kaşlarını çattı, şaşkındı. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Adam ona şüpheyile

baktı. "Anlat bana!" diye

ısrar etti.

Kaşlarını çattı. "Seni tehdit ediyordu, Carissa." "Ne?"

Hayır, hayır! Eminim yanılıyorsun-"

"Hata yok. Ne demek istediğini açıkça belirtmedi, çünkü seni korkutmak için. En azından bir kadını korkutmayacak kadar terbiyeli olduğunu gördüğüme sevindim. Hayır," dedi, "mesaj benim içindi."

"Anlamıyorum, bu ne anlama geliyor?"

Ona acımasızca baktı. Ona söylemek istemediğini görebiliyordu.

"Lütfen! Eğer bu beni bir şekilde ilgilendiriyorsa-"

"Bu bir uyarıydı," diye atıldı. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, sana her an ulaşabileceğini anlatmaya çalışıyordu."

Beau öfkeden neredeyse titreyerek volta atmaya devam ederken gözleri büyüdü. Aman Tanrım. Birden kendini baygın hissetti. Şey, o böyle söyleyince ... *Yutkundu*.

Ne de olsa bu adam onu daha önce vurmuştu. "Gerçekten beni öldürmeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Söylemesi zor. Benim tanıdığım Nick asla bir kadına zarar vermez. Umarım

Tanrım, blöf yapıyor. Ama bugünlerde kim bilebilir ki?" Düşünceli bir öfkeyle başını salladı. "Başı büyük bir belada olmalı çünkü kesinlikle kendisi gibi davranmıyor."

"Ama neden bana zarar vermek istesin ki?" diye haykırdı, titriyordu ve bu haberle hâlâ sarsılmıştı. "Ben ne yaptım ki-?"

"Sevgilim, tek yaptığın benimle evlenmekti. Tek hatan buydu," diye mırıldandı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bu bana bir saldırı. Çünkü onun istediğini yapmadım ve halkımı geri çağırmadım. Aslında, son küçük sohbetimizden bu yana gözetmenler ve muhbirler aracılığıyla ona daha da fazla baskı yaptım. Kafesini biraz sarsmış olmalı. Yine de! Karıma yaklaşmak mı? Bunun için onun kellesini alacağım!"

Beau o anda kendisine fazla yaklaşan herkesin kafasını kırmaya hazır görünüyordu. Adam kelimenin tam anlamıyla kendi kendine hırlıyordu.

"Beni korkutuyorsun," diye mırıldandı, onun öfkesinden korkmuştu.

Ona kötücül bir bakış fırlattı, sonra gözlerini kapadı ve alnını ovuşturdu, gözle görülür bir şekilde sakinleşmeye çabaladı. Ellerini kalçalarına koyarak derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Özür dilerim." Gözlerini tekrar açtığında ifadesini yumuşatmayı başarmıştı. Başını sallarken pişmanlık dolu gözlerle ona baktı. "Seni korumak için burada olamadığım için çok üzgünüm. Lanet olası politikacılar beni düşündüğümünden bir saat daha fazla tuttular! Ama bilmelisin ki, ne olursa olsun, seni güvende tutacağım. Bu konuda sana söz veriyorum."

"Biliyorum, kocacığım." Başını salladı, ona dikkatle yaklaştı. "Ve gerçekten, şu ana kadar bir zarar gelmedi. Ben iyiyim."

Onu kollarının arasına aldı ve bir anlığına ona sarıldı. Onu kucağına alırken, adamın iri bedeninin hâlâ şiddetli ve koruyucu bir öfkeyle kabardığını hissedebiliyordu.

"Normalde bu noktada sizi diğer hanımların 24 saat korunduğu o malikaneye gönderirdim. Ama Nick bir Tarikat ajanı. Tüm güvenli evlerimizin yerini biliyor." Konuyu düşünürken onun alınına bir öpücük kondurdu. "Hayır," diye mırıldandı sonunda. "Bence şu anda senin için en güvenli yer benim yanımda. Ve eğer bir daha sana yaklaşırsa, kafasını uçuracağım."

"Önce bazı cevaplar aramamız gerekmez mi? Ona neler olduğunu anlamamız gerekiyor."

"Haklısın. Bilgi. Vickers!" diye bağırdı aniden.

Uşak aceleyle içeri girdi. "Buyurun, efendim?"

"Eşyalarımızı hazırlayın. Fransa'ya gidiyoruz," diye kestirip attı.

"Fransa mı?" Carissa onun kucağından geri çekilerek ağladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu işin aslını öğreneceğiz. Birkaç günüm var.

Komitenin önüne çıkmam gerekiyor. Paris'e gidip dönmek için yeterli zamanım olmalı ama hızlı hareket etmemiz gerekecek. Haklısınız. Bilgiye ihtiyacımız var. Nick'e neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bilecek birini tanıyorum. Madam Angelique ile konuşmam gerek."

"Kim o?" diye nefes aldı.

"Bahse girerim, onu yoldan çıkaran işbirlikçi cadı. Hizmetçine söyle senin için de bir çanta hazırlasın. Şimdi gidin. Kaybedecek zamanımız yok." Merdivene doğru başını salladı, gözleri çakmak çakmaktı. "Gelgitte birlikte yelken açacağız."

Bölüm 16

Saatler sonra, Tarikat'a ait şık bir yelkenliyle Kanal geçişleri başlamıştı. Güzel ve kuvvetli bir rüzgâr onları kıtaya doğru itiyordu.

Tepede, siyah gökyüzü yıldızlarla doluydu, ay ise dalgaları gümüşleştiriyordu.

Carissa güverteye çıktığında Beau'nun küpeştede durduğunu gördü, burnu rüzgâra dönüktü, sallanan denizlere bakarken profilden ona bakıyordu, yontulmuş yüz hatlarını sertleştiren soğuk, odaklanmış bir yoğunluk vardı.

Yüksekten esen rüzgâr saçlarını yüzünden geriye savuruyor ve uzun, koyu renkli paltosunu dalgalandırıyor. Ay ışığı siyah çizmelerinde ve uzun, yontulmuş vücuduna bağlı çeşitli silahlarda parıldıyordu.

Korkunç ve ölümcül görünüyordu ama yine de her santimiyle bir beyefendiydi. Ona bakarken, düşmanlarının ona fırlattığı her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyordu.

Ve onun kendisine ait olduğuna inanamıyordu.

Onun varlığını, belki de ona duyduğu arzunun kendisini içine çekecek şekilde yayıldığını hissederek denizden döndü ve onu gördüğünde yanına gelmesi için elini uzattı.

Carissa kendini dengeledi. Sınıra bu kadar yaklaşmak onu biraz germiştir ama dayanamadı.

Kaygan, tahterevalli gibi sallanan güverteden dışarı çıkarak, ona güvertede katıldı.

Raylar. Onu kendine yaklaştırdı ve çarpan dalgaları ve köpüklerini daha iyi görebilmesi için önüne koydu.

Kolunu kızın beline dolayarak, büyük ve sıcak vücudunun kızın önünü kapatmasına izin verdi.

Rüzgârdan biraz. Ona sarıldığında, tüm bu olup bitenlerden dolayı içinde huzursuz bir enerjinin dolaştığını hissedebiliyordu. Kendi düşünceleri biraz daha ilkel. Başını ona yasladı ve her dokunduklarında onu bu kadar çok istemenin yanlış olup olmadığını merak etti.

"Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı kulağına.

Alçak bir sesle onayladı; dalgaların sürekli girdabı onu büyülemişti.

"Bugünkü tatsızlıktan sonra iyi misin?" diye fısıldadı ona.

kulak. "Senin için endişeleniyordum."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti ve bir Tarikat eşinin bu kadar kolay korkutulamayacağını bildirmek için kolunu okşadı. "Peki ya sen?" Başını iki yana salladı. "Bu senin için gerçekten zor olmalı. Bir arkadaşının sana böyle sırt çevirmesi."

Sessizliğe gömüldü, düşüncelere daldı. Sonunda omuz silkti. "En azından öldüklerini düşünmekten iyidir. Nick o gece tiyatronun dışında ortaya çıkmadan önce en büyük korkum buydu. Ama sana bir şey söyleyebilirim. Kesinlikle böyle bir şey beklemiyordum."

"Zavallı adam," dedi ona sokularak. "Omuzlarında çok fazla yük taşıyorsun. Üstelik çok da incitici bir şey. Yardımına güvenebileceğini düşündüğün bir arkadaşın, sorunlarını daha da kötüleştirdi."

"Evet, şey," diye fısıldadı hayıflanarak, "artık yeni bir arkadaşım var." Onu yanağından öptü.

Gülümsedi, hâlâ suyun tutkulu, şiirsel çarpışmalarını izliyordu ama adamın vücudunun kendi vücuduna değdiğinin farkındaydı.

"Güzel kokuyorsun," dedi yüzünü kızın uçuşan saçlarına yaslarken.

Durumunu biraz daha düşünürken sessizlik içinde durdular. "Sanırım asıl endişelendiğim kişi Trevor. Lord Trevor Montgomery," diye açıkladı, "ekibimizdeki üçüncü adam. Tarikat bizi bu şekilde bölüyor. Genellikle bağımsız hareket eden ama bazen daha büyük görevler için bir araya gelerek daha büyük bir ekip oluşturan üç kişilik ekipler."

"Oh."

"Nick, Trevor'ı rehine olarak tutuyor ve ilticasının olağan cezasını engellemeye çalışıyor."

"O da ne?"

Durakladı. "Bir mermi."

Ona döndü ve soldu. "Onu öldürecekler mi?" Sonra nefesini içine çekti.

"Sana bunu yaptırmayacaklar, değil mi? O senin arkadaşın!"

Başını iki yana salladı. "Bugünden sonra, senin peşinden o şekilde gelmesi

bir dostluk kaldığını sanmıyorum."

"Pes etme, Beau." Kalbi onun için acıyordu. Yaklaştı ve ona sarıldı. "Onu hemen gözden çıkarma, özellikle de benim yüzümden. O kadar korkmamıştım bile! Yeterince iyi birine benziyordu. Tüm bunların çok iyi bir açıklaması olduğu ortaya çıkabilir."

"O zaman bunu bana neden daha önce söylemedi?" "Belki de seni bu işin dışında tutmaya çalışıyordur."

Bunu düşündü. "Ona yardım etmeyi teklif ettiğimde, şu cevabı verdi kendi savaşını verir."

"Görüyor musun? Keşke bunu yaşamak zorunda olmasaydınız. Ama gerçekleri öğrenene kadar onun hakkında kesin bir karar vermemeye çalış. Bazen, ne zaman

İnsanlar yanlış bir şey yaptıklarında iyi bir sebepleri vardır. Belki de Nick'le ilgili her ne ise, görüldüğü kadar kötü değildir."

Çenesini kızın başına yasladı. "Sen çok tatlı bir insansın, bunu biliyor musun? Seninle evlendiğime memnunum."

"Ben de öyle!" Kadın ona gülümsedi. Adam onu başından öptü. "Seninle gelmeme izin verdiğin için de çok mutluyum" dedi. "Daha önce hiç Fransa'ya gitmedim, biliyorsun."

"Orada fazla kalmayacağız. Tüm bunlar sona erdiğinde seni başka bir zaman gerçek bir tatil için geri götüreceğim."

"Bu hoşuma giderdi." Tayfalardan biri saatin on bir olduğunu söylerken ve birkaçı yelkenlerde bazı ayarlamalar yaparken ona baktı.

Gece yolculuğu riskliydi ama kaptan rotayı iyi biliyordu; Beau varışları için karanlığın çökmesini istemişti. Savaş sona ermişti ama yirmi yıl süren kanlı savaştan sonra Fransız kırsalındaki köylüler yalnız seyahat eden İngilizlere pek de sıcak davranmıyorlardı. Gün doğmadan önce varmak, hareketlerini izleyecek ve rapor edecek daha az göz anlamına gelecekti.

"Peki, nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Arabada kalacaksın." "Oh, mecbur muyum?"

"Evet, öyle, benim meraklı leydim." "Neden?" diye itiraz etti.

"Üç sebep." Kollarını onun beline doladı ve çenesini saçlarına yasladı. Rüzgâr ikisini de savuruyordu. "Tehlikeli bir yer. Kötü karakterlerle dolu ve bir adamın gelecekteki çocuklarının annesinin maruz kalmasını isteyeceği türden bir yer değil."

Verdiği cevap onu daha da meraklandırdı ama bu konudaki kesin emrini kabul edecek kadar da mantıklıydı. "Peki, bahsettiğiniz bu kadın kim o zaman? Bana bunu söyleyebilirsin, değil mi?"

"Hmm. Madam Angelique. Kendisi uzun zamandır Tarikat'la irtibat halinde."

Carissa şaşkınlıkla ona baktı. "O da mı casus?"

"Angelique pek çok şeydir. Çoğunlukla hayatta kalan biri. Fransız Devrimi patlak verdiğinde, demimonde'un gözdesiydi. Giyotine giden bir dükün on altı yaşındaki metresiydi. Ama bir şekilde Kızıl Terör'den kurtulmuş. Rüzgarlar değişirken doğru adamları etkilemiş olmalı. Şimdi Paris'in eteklerinde büyük bir kumarhanenin sahibi, yarı genelev, yarı oyun cehennemi. Zenginleşti ve yeraltı dünyasında oldukça güçlü bir konuma geldi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Satın almak isteyeceğiniz her şeyi size getirebilir." "Gerçekten mi?"

"Sırlardan silahlara ve satılık çeşitli zevk türlerine kadar her şeyle ilgileniyor. Kayıt dışı tutulması gereken krediler için de bir tür banker. İşbirlikçi harpy," diye homurdandı. "Nick'in yeteneklerini paralı asker olarak kiralama fikrini ortaya atmasına yardım edenin o olduğuna bahse girerim. Zaten geçmişte onunla özel bir ilişkisi olmuştu."

"Ne tür anlaşmalar?"

"Bilmek istediğinden emin değilim. Bu bir erkeğin karısıyla tartışacağı türden bir şey değil!"

"Peki, şimdi!" Yaramaz bir sırıtişla ona döndü. "Eğer kadın bilgi sahibi bir hanımefendiyse, kocası bunu ondan saklamakla zalimlik etmiş olur."

"Sen çok fazlasın," diye mırıldandı.

"Anlat bana," diye emretti kemerli bir bakışla.

"Pekâlâ." İsteksizlikle boğazını biraz temizledi. "Bildiğim kadarıyla Angelique Nick'ten biraz hoşlanıyor. Tarikat ajanlarından hoşlanıyor."

"Oh, gerçekten mi?"

"Böylece, işletmesinde biriktirdiği oyun borçlarını oldukça basit bir şekilde kapatmasına izin verdi."

Carissa'nın kaşları kalktı. "Yani-?"

"Evet, biliyorum," diye cevap verdi kuru bir sesle.

"Yani, eski fahiŖe Ŗimdi zengin mŖŖteriyi oynamayı gŖze alabiliyor mu?" "Aynen Ŗyle."

"Aman Tanrım." Bir an için bunu dŖŖŖndŖ. "Zavallı Nick."

Beau, "ok fazla umursadığını sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Anlıyorum. Yani bu Angelique'in oldukça gŖzel olduğunu mu sŖylŖyorsun?"

"Senin kadar gŖzel değil," diye nefes aldı sıcak dudakları boynunun kenarında gezinirken. "Lafı aılmıŖken, kaybedecek biraz zamanımız var. Benimle kulŖbeye gel."

Onun fısıltısıyla bŖyŖlenen kız, gŖzlerinin ucuyla ona utangaç bir bakıŖ gŖnderdi.

Elini tuttu ve onu raylardan uzaklaŖtırdı, gŖzlerinde duygusal bir davet vardı.

BŖyŖk bir hevesle onu takip etti.

Tekneden ayrıldıklarında, Carissa kocasının coŖkusu karŖısında mutluluktan bitkin dŖŖmŖŖtŖ. Bu adam, sade ve basit, bir aygırdı, diye dŖŖŖndŖ, hem de doyumsuz bir aygır.

BŖyle bir durumda karŖılaŖacakları herhangi bir Ŗey için en ufak bir endiŖe duyması imkânsızdı. Denizciler onları Calais liman kentindeki Tarikat'ın gŖvenli evinden birkaç silahlı adamın bir arabayla beklediği kıyıya çıkarırken, evlendiği dinamoyu seyretmekten son derece memnundu.

Hemen ardından tekrar yola koyuldular ve gizemli Madam Angelique'in mekânına doğru ilerlemeye baŖladılar.

Fransa'da yollar, savaŖın verdiği hasar nedeniyle İngiltere'deki kadar dŖzgŖn değildi. Ancak engebeli yolculuğa rağmen, gemide kendisini çok memnun eden adama yaslanarak arabadaki bir bebek gibi uyudu.

Atlar gece boyunca tırıs giderken Beau ona sarılmış, kendi düşüncelerine dalmıştı. Beau onu uyandırmak için başını okşadığında ve geldiklerini söylediğinde ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Doğrulup pencereden dışarı bakarken hâlâ sersem gibiydi. Ferforje çitler ve sık ağaçlı bir parkla çevrili eski, yüksek bir şatoya giden uzun yolda yanan flambular sıralanıyordu. Büyük kumar cehennemi ve genelevde hissedilir bir çöküş ve çürüme havası vardı.

"Tanrım, görevlerinizin sizi sık sık götürdüğü yer burası mı?" diye sordu kuşkulu bir mırıltıyla, binaya bakarak.

"Bazen." Beau silahlarını son bir kez kontrol ediyordu. Paltosunun altında tabancalar. Çizmesinde bir hançer. "Toplayabileceğin bilgilere şaşıracaksın."

"Ve hastalıklar, diyebilirim ki."

"Gözden uzak dur. Uzun sürmez. Eğer bir sorun çıkarsa, adamlarım ne derse onu yap."

Başını salladı. "Yapacağım. Dikkatli ol, sevgilim."

"Endişelenme." Paylaştıklarından sonra gözlerinde muzip bir pırıltıyla ona küçük bir selam gönderdi ve sonra şatoya yöneldi.

Bölüm 17

Beau kumarhaneye girdiğinde, burası hatırladığı kadar gürültülü, dumanlı ve küfürlü bir yerdi. Özel olarak nasıl geri teptiğini şaşkınlıkla fark etti. Çok uzun zaman önce her tarafta gördüğü dağınıklığa tepki vermek bir yana, farkına bile varmamıştı.

Masalar iyi giyimli insanlarla dolup taşıyor, hayatlarını bir zar daha atarak heba ediyorlardı. Vingt-et-un dağıtıcısı kartları karıştırırken rulet çarkı dönüyordu. Gecenin kadınları mallarıyla hem kazananları hem de kaybedenleri baştan çıkarıyordu. Bir fiskiye'nin şampanya fişkırttığı yemek salonunda görkemli bir ziyafet sunuluyordu.

Müessesenin sahibesini aramak için ilerledi, loş bir salonun önünden geçti, burada bayağı tiyatrolar için bir sahne kurulmuştu. Erkek ve kadın fahişeler, deri bağlar ve sıcak balmumu damlatmayı içeren egzotik uğraşlar sergiliyorlardı.

Madam Angelique'in Kızıl Terör'den midesi bulandığı için kurtulmadığını düşündü, ama o öyle bir bilgi kadınıydı ki

Carissa bunu asla hayal edemezdi. Tarikat istihbarat için sık sık kurnaz Fransız iş kadınına başvururdu. Onun tesislerine Avrupa'nın her köşesinden haberler geliyordu. Tabii ki sadece bir aptal ona fazla güvenebilirdi, çünkü verdiği bilgiler genellikle güvenilir olsa da, hayattaki tek prensibinin soğuk çıkarlar olduğu konusunda son derece açıktı.

Onu arkadaki dumanlı kâğıt odasının karşısından fark etti: koyu renk, yukarı kalkık saçlarında mücevherler, kırmızıya boyanmış dudakları. Hem önden hem de arkadan dalgalanan dar siyah bir elbise giymişti ve kırk yaşını biraz geçtiğine inanmayı zorlaştıran bir vücut sergiliyordu. Ama Angelique, bildiği dünyanın sonundan baştan çıkarma gücüyle kurtulmuştu ve bu yüzden, anlaşılır bir şekilde, onları korumak için çok çalışmıştı.

Elindeki şampanya kadehini dudaklarına götürürken göz ucuyla onun geldiğini gördü.

Beau onun kendisini görünce durakladığını ve hafifçe yüzünün kızardığını gördü ve hemen Nick'in durumunun sandığından daha kötü olmasından korktu. Çünkü giyotin dışında Angelique'i hiçbir şey sarsmıyordu.

Adam uzattığı elin üzerine eğildiğinde bir anlık soğukkanlılığını gizlemişti. Mücevherli yüzükler, siyah saten dirsek eldivenlerinin içindeki parmaklarında göz kırpmıyordu. "Sevgili Sebastian," diye selamladı onu.

"*Ma belle enchanteresse*, her zaman bir zevktir," diye cevap verdi ve onu her iki yanağından usulca öptü.

"Seni benim mütevazı müesseseme getiren nedir?" "Bir arkadaşım için endişeleniyorum," diye yumuşakça karşılık verdi. "Konuşmamız gerek."

Temkinli gözleri kısıldı. Yanındakilere sert bir emir verdikten sonra tekrar ona döndü. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Beni takip edin."

Sandalyesinden kalktı. Beau onu mahrem bir bölmeye kadar takip etti. Kırmızı kadife perdeli, puro dumanı kokan bir odaydı. Madam bir hareketle neredeyse çıplak bir kızın ona bir konyak getirmesini sağladı.

"*Merci, petite.*" Beau fincanı aldı ve ev sahibesine doğru kaldırdı. "*À votre santé.*" Güvenini göstermek için bir yudum aldı. "Mükemmel."

Ona soğuk bir gülümseme verdi. "Benim özel dostlarım için yalnızca en iyisi yeterlidir."

"Sanırım neden burada olduğumu biliyorsunuz." "Bunu varsaymaya cüret edemem."

Ona gülümsedi. "Nick'e ne yaptın?"

Bakışlarını indirdi ve mücevherli parmaklarını bir süre aralarındaki masaya vurdu. "Bir arkadaşın işlerine karışmak akıllıca değil, *mon cher*. Birileri zarar görebilir."

"Demek onu bu işe sen bulaştırdın."

Koyu renk gözleri titredi ama onu kandırmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını anlamış olmalıydı. Omuz silkti.

"Düşman sıkıntısı çekmiyorum ve Nicholas'ımız o kadar yetenekli ki birçok yönden." Hain güzel, bilmiş bir gülümsemeyle parladı.

Beau ona baktı. "Sana tekrar borçlandıysa, daha önce olduğu gibi yatağında çalışmasına izin vermen yeterli değil miydi?"

Neşeyle güldü, ama içinde sert bir nota vardı. "Siz çocuklara karşı bir zaafım olduğumu biliyorsunuz. Bunu kabul ediyorum. Ve emin olun o da çok ateşli bir aşık. Kalbi içinde olmasa bile," diye alaycı bir şekilde ekledi. "Kısıtlanmaya bile aldırıyor, ki hatırladığım kadarıyla bunu yapmama izin vermezdin..."

Beau ona rahatsız edici bir gülümseme verdi. Carissa'ya arabada beklemesini söylemesinin bir başka nedeni daha vardı.

Yine de ona bir şey vermeliydi. Fahişe işini biliyordu.

"Yine de," diye devam etti, "işimi her zaman zevkimin önüne koydum. Korkarım *Cher* Nicholas'ın bana büyük bir borcu var. Bu yüzden yeni bir şey deneyelim diye düşündüm."

"Demek paralı askerlik yapmaya karar verdin?"

"Öyle bir niyetim yoktu. Ama yaklaşık altı ay önce çok can sıkıcı ölüm tehditleri aldım." Omuz silkti. "Düşmanlarımla Nicholas'ın ilgilenmesine izin verdim."

ve bu konuda o kadar becerikliydi ki, bunun ikimiz için de kazançlı yeni bir girişim olabileceğini fark ettim. Yıllardır silah ve top işi yaptığımı biliyorsun," dedi içkisini dudaklarına götürürken. Bir yudum aldı ve şöyle dedi: "Geçmişte hep ürünü sundum. Asla hizmet sunmadım. Nick'le başlayarak, altın için çalışmaya istekli kötü çocuklardan oluşan bir ahır kurabileceğim aklıma geldi. Bağlantılarım var. Ona iş veririm ve menajer olarak payımı alırım, tıpkı kızlarıma yaptığım gibi. Gerisini o halleder ve herkes mutlu olur."

Beau bir kadeh brendiyi geri atarken ona baktı. "Sen bir cehennemsin bir kadın, Angelique."

Teşekkür etmek için ona nazıkçe başını salladı.

"Peki, umduğun kadar kârlı oldu mu?"

"Eh, yeni girişimlerin başlaması her zaman yavaştır. Sabırlı olmak gerekir. Neyse ki dışarıda tehlikeli bir dünya var. Pek çok insanın yardımımıza ihtiyacı var. Ama adamlarım konusunda seçici olmak zorundayım. Nick kaya gibi sağlamdır, elbette. Henüz onun dengini bulamadım."

"Yapacağını sanmıyorum."

Omuz silkti. "Eğer doğuştan gelen bir yetenekleri, katil içgüdüleri varsa, onları eğitebilir. Gerçi bunun için fazla zamanı yok. Sadece tek bir adam ama birkaç ay önce başladığımızdan beri istikrarlı bir şekilde ilerliyor."

Beau başını salladı. "Bunun Tarikat için kabul edilemez olduğunu biliyorsun." "Nick Tarikat'tan ayrıldı, Beauchamp."

"O kadar basit değil," diye fısıldadı. "Boyundan büyük işlere kalkışıyor. Beni ve onu nasıl bir duruma soktuğunun farkında mısın? Birini öldürmek için İngiltere'de. Bunun olmasına izin veremem. Şu anki kontratını bilmem gerekiyor."

"Kendi işine bakmalısın, sevgilim. Bu seni ilgilendirmez. Sana zaten söylemem gerekenden fazlasını söyledim. Ama siz erkeklere emir veriyorsunuz. Sizi şımartmaktan başka bir şey yapamıyorum."

"Beni dinle." Beau daha yakına eğildi. "Virgil öldürüldü-"

"Evet, duydum. Ve bunun için üzgünüm. Onun hepiniz için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Bir grup insanın geçmesini bekleyerek durakladı. "Bilmediğin şey, onun ölümünün İngiliz hükümeti içinde Tarikat'a karşı istenmeyen bir ilgiye yol açtığı," diye alçak bir ses tonuyla bilgi verdi. "Şu anda kendimizi İçişleri Bakanlığı tarafından soruşturma altında buluyoruz." Durakladı, konuşurken bunun gerçekliğine kendisi de inanmakta güçlük çekiyordu. "Bizi tehlikeli, kanunsuz, kışkırtıcı olarak göstermeye çalışıyorlar. Tam da Nick'in davrandığı gibi."

Şok içinde ona baktı.

Beau onun şaşırdığını ilk kez görüyordu. "Saçma!"

"Biliyorum. Ama gerçek bu. Nick'e neler olduğunu anlattım - Londra'da benimle yüzleşti ve yolundan çekilmemi söyledi," diye açıkladı. "Ona soruşturmadan bahsettiğimde, sadece omuz silkti. Bana olan kişisel sadakatsizliği bir yana, size söylüyorum, bu soruşturma devam ederken ülkemize gelip bu görevi yerine getiremez ve yetkililerin dikkatinden kaçmayı umamaz. Yakalanacak ve suikastın arkasında bir Order ajanı bulduklarında, bu hepimizi asmak için ihtiyaç duyacakları tek bahane olacak. Onu durdurmak zorundasınız. İptal et."

Bir an için onu inceledi. "Bu soruşturma," diye mırıldandı.

"Arkasında *onlar* mı
var?"

Prometheans.

Güçlü Madam Angelique bile kendi müessesesinde bu uğursuz ismi telaffuz etmeye cesaret edemiyordu.

"Öğrenebildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi daha alçak bir tonda, Etrafına bakınıyor. "Şu anda Almanya'da büyük bir toplantı var. Haftalardır onlardan çıt çıkmıyor."

"Ben de öyle." Yeni gelen bazı konuklara başıyla selam verdi ama onları çağırmadı.

"Saldırıyı neden iptal etmeniz gerektiğini şimdi anladığınıza inanıyorum."

Kadın huzursuzca ona baktı. "Elimden gelse yapardım, Beauchamp. Ama yapamam."

"Benimle oyun oynama, tabii ki oynayabilirsin! Oynamak zorundasın. Eğer mesele paraysa-"

"Öyle değil. Onu durdurmanın hiçbir yolu yok," diye mırıldandı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Bu şekilde olmasını o istedi. İşini benden daha iyi biliyor, ben de kabul ettim." Kollarını göğsünde kavuşturarak savunmacı bir omuz silkti. "Güvenlik açısından, iş bitene kadar tüm iletişimi keseceğimizi söyledi. İş bittiğinde maaşının diğer yarısı için geri dönecek. O zamana kadar" -başını uğursuzca salladı- "ona ulaşmamın tanrısal bir yolu yok."

Beau ona inanması gerekip gerekmediğinden emin olamayarak nefesinin altından küfretti. "O zaman bana hedefin kim olduğunu söyle." Suikastçıyı durduramazsa, belki diğer taraftan yaklaşıp hedeflenen kurbanı koruyabilirdi.

"Bu henüz ortaya çıkmadı," diye cevap verdi. "Müşteri bana adamımı Londra'ya göndermemi ve orada daha fazla talimat alacağını söyledi. Ben de öyle yaptım."

"Bunu görmeden yapmayı kabul ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Neden umursasın ki? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bilginin sadece ihtiyaç duyulduğunda verilmesi alışılmadık bir şey değildir," diye cevap verdi kız sinirlenerek. "Ayrıca, bu para ne Nick'in ne de benim geri çevirmeyi umursadığımızdan daha fazlaydı."

Kaşlarını kaldırdı.

"Sekiz bin. Yarısı peşin, yarısı bitince." Bunu içine sindirdi. "Bu çok para."

Lanet olsun. Bütün bunlar beklediğinden daha kötü geliyordu. Beau konyağından bir yudum daha aldı. Ağzı gerçek bir kıyamet tadıyla kurumuştu. "Peki, hedefin kim olduğunu bilmiyorsanız, müşteri hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Ona hınzırca yarım bir gülümseme verdi ve "Benim için ne yapabilirsin?" diye karşılık verdi.

Bir iç geçirdi. "Ne istiyorsun?"

"Bu gece biraz zamanım var. Uzun zaman oldu." "Hayır, tatlım," dedi şaşkınlıkla.

"Beni geri mi çeviriyorsun?" diye haykırdı.

"Ben evliyim."

"Hayır-!"

"Evet."

"Hayır, değilsin!" diye hayretle bağırdı.

"Evet, öyleyim," diye yanıtladı başını sallayarak. "Gördüğünüz gibi bu Nick'in hatasıydı. Peşinden gelmemi engellemek için karımı tehdit etti. Bununla çok ileri gitti. Ben de bu yüzden buradayım."

"Karını tehdit etti!" diye yankılandı. "Evet! Kiraladığım ilk paralı askerin görevine güçlü bir bağlılığı olduğu kesin. Çok memnun oldum."

"Bu konuda şaka yapabilmeniz çok hoş," dedi soğuk bir ifadeyle.

Başını ona doğru salladı. "Evli olduğuna inanamıyorum." Sonra da güldü. "Peki, o kim?" diye sordu ve tam o sırada kiralık kabadayılarından biri gelip kulağına bir şeyler mırıldandı.

Angelique şaşkın bir ifadeyle Beau'ya döndü. "Onu buraya mı getirdin? Arabanda bir kadın olduğunu söylüyor. Hödüklük etme, getir onu içeri!"

"Angelique, onu bunun dışında bırak-"

"Onu içeri getirin dedim," diye hırladı. "Onu görmek istiyorum. Bir Tarikat ajanını koca olarak almak için nasıl bir kadın olmak gerektiğini görmeliyim."

"Buraya gelmeyecek. O bir hanımefendi!"

"Oh, peki ben neyim?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. O bir masum."

"Gerçekten mi?" Bu söz üzerine gözleri acıyla parladı ama gülümsedi. "O zaman onunla gerçekten tanışmalıyım. Onlardan birini hiç görmemiştim!" Yardımcısına döndü. "Leydi Beauchamp'ı içeri getir. Yan kapıdan," diye ekledi. "Tiyatronun önünden geçmeyin. Ne de olsa o bir masum," diye alay etti onunla.

"Peki," diye mırıldandı Beau, sert kadını gücendirerek bir yere varamayacağını fark etmişti. Hâlâ cevaplara ihtiyacı vardı ve ayrıca

Carissa'nın bunu halledebileceğini düşündü. "Onu koruyan adamlarım var. Onlara bunu onayladığımı söyle," diye hizmetçisine talimat verdi.

İri yarı adam Carissa'yı çağırmak için hantalca uzaklaştığında Beau yalvarırcasına Angelique'e baktı. "Onun için uygunsuz olabilecek şeylerden bahsetme. Lütfen. Hayatın adil olmadığını biliyorum ama bırak da senin hiç olmadığını kadar korunaklı biri olsun."

"Yani o gece yatağımı terimizle nasıl ıslattığımızı ona anlatmamı istemiyor musun?"

Başka tarafa baktı.

"Ah, peki," dedi Angelique sonunda felsefi bir tonda. "Sanırım artık seninle eğlenmeyeceğim. En azından birkaç yıl, sen sıkılana kadar. Sonra geri döneceksin."

Nefesini tutma.

"En azından hâlâ Nick var. Warrington nasıl? Ona beni görmeye gelmesini söyle. Bana gerçekten haddimi bildirebilecek bir erkek bulmak nadirdir," diye ekledi hınzır bir gülümsemeyle.

"Korkarım o da evli."

Bu şok edici haber karşısında dudaklarından bir dizi kızgın Fransızca küfür döküldü. Carissa içeri girdiğinde, etrafına fincan tabağı gibi yuvarlak gözlerle bakan Angelique tam bir Fransız öfkesi içindeydi.

Beau ayağa kalktı ve karısını oyuğa doğru çağırdı.

Şaşkınlıkla ona baktı, bir an duraklayıp Madam Angelique'e baktı, sonra temkinli bir şekilde yaklaştı.

"Leydi Beauchamp, bize katılın. Evliliğiniz için tebrikler. Çok sevindim. İkiniz adına da mutluyum," dedi Angelique yemek sonrası *şerbeti* kadar soğuk ve ekşi bir ses tonuyla.

Carissa onun yanına oturduğunda, Angelique'i akıcı bir Fransızca ile selamladı,

Kocasının saygın bir meslektaşıyla tanıştığı için ne kadar memnun olduğunu söyledi.

Verdiği yumuşak yanıt Beau'yu şaşırtmış ve sinirlenen ev sahibesini yatıştırmış görünüyordu. Tanrım, küçük sosyete hanımefendisi kibirli madamın ölçüsünü bir bakışta almış olmalıydı.

Onun soğukkanlı tepkisi karşısında meraklanan Angelique onunla röportaj yapmayı uygun gördü. "Eee!

Beauchamp'la evlenmişsin. Bunu nasıl yaptın?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bir anda yanıma düştü," dedi boş bir omuz silkmeye. "Sana yardım edecek bir erkek olmadan burada inşa ettiğin şey çok daha etkileyici! İnanılmaz."

Angelique, Leydi Beauchamp'ın her şeye rağmen yavan bir aristokrat bayan olmadığını ve gözünü korkutmak yerine onunla hamle hamle kibar bir oyun oynadığını gördüğünde, sporuna olan ilgisini kaybetti.

Beau'ya gönülsüzce başını sallayarak onay verdi ve sonunda karısının bu ahlaksızlık yuvasına sürüklenmesine izin vermesine neden olan bilgiyi açıkladı.

"Hoşbeşi bitirdiysek hanımlar, lütfen konuya geçelim. Müşteri kimdi?"

"Leydi Beauchamp'ın önünde özgürce konuşabilir miyim?" Angelique sordu

şaşkın bir eğlence içinde.

Beau öyle yapması için eliyle işaret etti.

Carissa kıpırdamadan oturup bekledi. Hiç şüphesiz tüm meraklı hisleri tetikteydi.

"Buraya kimi temsilen geldiğini bilmiyorum, ama o sizin vatandaşları. Adının Alan Mason olduğunu söyledi ama sadece bir aptal suikastçı tutarken takma isim kullanmaz."

"Nasıl biriydi? Hatırlayabildiğiniz tüm detaylar."

"Hmm." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Oldukça tuhaf biriydi. Uzun boylu, zayıf, otuzlu yaşlarında. Koyu renk saçlı, bıyıklı. Bir İngiliz için bile kötü giyinmişti."

Beau kaşlarını çatı.

"Onu bir tüccar ya da avukat gibi bir şey sandım. Konuşmasına bakılırsa doğuştan değil - gerçi aksanını gizliyor da olabilir. Kesin olan bir şey var. Daha önce böyle bir şey yapmayacak kadar sinirliydi."

Beau bunu düşündü.

"Boyundan büyük işlere kalkıştığı belliydi. O kadar gergindi ki elleri titriyordu ... ta ki ben ona konyak içirip kızlardan birini teklif edene kadar." Carissa'ya meydan okuyan bir bakış fırlattı.

Hiç irkilmedi. "Kabul etti mi?"

Beau küçük bilgi kadınıyla gurur duyuyordu.

"Konyağı kabul etti ama kız için çok acelesi vardı." "Kimin için çalıştığına dair bir şey söyledi mi?" diye sordu. "Sordum. Bana hiçbir şey söylemedi."

"Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?" Carissa konuştu.

Angelique Galyalılara özgü bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bilmiyorum. Ondan hoşlanmadım." "Neden?" Beau sözünü kesti.

Düşünceli bir şekilde durakladı. "İşimizi bitirdikten sonra, onun rahatlaması

ve belki de ona verdiğim konyak onu cesaretlendirdi." "Nasıl yani?"

"Bana küstahça sorular sormaya başladı. Kişisel sorular. Geçmiş hakkında. Savaş hakkında." Angelique, Beau'nun bakışlarını ihtiyatla karşıladı. "Terör hakkında bir şeyler duymak istedi. O dönemde yaşamının nasıl bir şey olduğunu. Kendine engel olamıyor gibiydi. Normalde böyle görgüsüz, meraklı sorulara tahammül edemezdim ama sekiz bin pound için," diye ekledi alaycı bir tavırla.

"Ne tür şeyler bilmek istiyordu?" Beau ısrar etti. "İsimler mi? Tarihler?"

"Hayır! En garip kısmı da buydu. Orada olmanın nasıl bir şey olduğunun ayrıntılarını sordu. Giyotin düştüğünde çıkan sesi bilmek istedi. Kalabalığın nasıl sessizliğe büründüğünü, bıçağın sesi duyulana kadar nasıl beklediğini ve kafanın sepete düşerken çıkardığı gumbürtüyü. Ve sonra kalabalığın kükremesi." Gözlerini

bir an için boşluk. Sonra ürpererek anıları bir kenara itti. "Duymak istediği şey buydu. Ben de ona dayanabildiğim kadarını anlattım."

Beau onu inceledi.

"Bay Mason beni üzdüğünü görünce sorularını kesti ve gerçekten özür diledi. Tuhaftı. Kötü bir niyeti olmadığını, bir sanatçı olduğunu söyledi - sanırım boş zamanlarında. Devrimle ilgili bir eser üzerinde çalıştığını söyledi. Bir İngiliz ressam için garip bir konu, değil mi? Yoksa heykeltıraş mıydı?" Kaşlarını çattı. "Düşündüm de, ne tür bir sanatçı olduğunu sormadım. Çok sinirlenmiştim." Şaşkınlıkla tekrar başını salladı. "Çok tuhaf bir adam."

"Ve onu kimin göndermiş olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Pah! Eğer altın olarak ödüyorsa, bana ne?" Kadın sustu. Bir süre sonra, "Ama size bir şey söyleyeceğim," diye ekledi. Onlara kurnazca baktı. "Sanırım biri onu aslanın inine gönderdi ve yenip yenmemesini pek umursamadı."

"Nasıl yani?"

"Tek kullanımlık bir adam olduğuna karar vermediyseniz, bir katil tutmak için böyle bir acemiye irtibat görevlisi olarak seçmezsınız. Onu kim gönderdiyse muhtemelen iş bittikten sonra öldürecektir. Ben olsam öldürürdüm," dedi. "Şimdi izin verirsiniz, konuklarımla ilgilenmem gerekiyor."

Beau ve Carissa geceye geri dönerken birbirlerine temkinli bir bakış attılar.

"Özür dilerim," diye mırıldandı hayıflanarak, onu arabaya kadar geçirirken, eli küçük kızın sırtındaydı. Kimsenin onları takip etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden etrafına baktı. "Seninle tanışmak istedi."

"Sorun yok," diye cevap verdi Carissa. Bakışlarını indirerek arabanın yolundaki eşitsiz çakılların üzerinde nasıl yürüdüğünü izledi. Bir yandan da ağzını kapalı tutmak için mücadele ediyordu.

Kocasına o müthiş kadınla kaç kez yattığını açıkça sormaktan kaçınmak neredeyse sahip olduğundan daha fazla disiplin gerektiriyordu. Bundan gurur duyuyor gibi görünmüyordu ama yattığı belliydi. Bilgi sahibi bir hanımefendi küçük, suçlu işaretleri fark etti.

Carissa bu soruyu sormayı reddetti, çünkü söz konusu erdem meseleleri olduğunda konuşacak yeri yoktu. Vicdanı her zamankinden daha fazla ona her şeyi anlatması için içini kemiriyordu.

Az önce şatoda gözlemlediği vahşi olaylardan sonra, Beau'nun ona söyleyeceği herhangi bir şey karşısında şok olacağına inanamıyordu.

Ama şimdi kesinlikle doğru zaman değildi. Zaten endişelenmesi gereken bir sürü başka şey vardı, diye düşündü. Ayrıca, düğün gecelerinden beri aldatmacasını sürdürdüğü için, örtbas etmeyi suçtan daha kötü olarak göreceğini düşünmeye başlamıştı. Böyle bir konuyu nasıl açabilirdi ki? *Bu arada hayatım, küçük, hoş bir bakireyle evlendiğini düşündüğünü biliyorum ama aslında seninle evlenmeden önce bir sevgilim vardı.*

Bunu düşünmek bile içini ürpertiyordu. Jo Teyze'nin uyardığı gibi Roger Benton'ın maçını duyması ihtimaline karşı bunu bir an önce çözse iyi olacaktı.

Kesin olan bir şey vardı ki, Madam Angelique'in Bu durumu yüz­süzce atlatmaya çalışıyordu. Öte yandan Carissa'nın nazıkçe yetiştirilmiş genç bir hanım olması gerekiyordu.

Arabaya doğru yürürlerken fark etti ki, evet, o oldukça O kadını kıskanıyordu, garip bir şekilde, o kadın da kendisini fark edilir bir şekilde kıskanıyordu.

Onu asıl rahatsız eden Beau ile yatmış olması değildi. Birçok kadın yatmıştı, bunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Ama bu onun geçmişinde kalmıştı: Evlendiği kişi oydu. Kıskandığı şey Beau'nun Angelique ile nasıl konuştuğuydu. Ona sanki bir erkekmiş gibi, eşitmiş gibi saygı göstermişti.

Küçük gelinine arabaya kadar yardım ederken ve onun her hareketini büyük bir korumacılıkla izlerken bu tezat daha belirgin olamazdı. Tanrım, onu çaresiz mi görüyordu?

Öyle miydi?

Keşke o Fransız kadının cüretinin küçük bir dozuna sahip olsaydı.

Gözden düştüğünden beri ne kadar çekingen ve ketum olduğunu, onaylanmamaktan ne kadar korktuğunu düşününce kendine kızdı. Utanç onu sinsi yapmıştı. Yüzsüz Angelique için söyleyeceği tek bir şey vardı -Olduğu şeyden en ufak bir utanç duyuyor gibi görünmüyordu.

Garip bir şekilde, o yüzsüz fahişe ona ilham verdi.

Dünyayı umursamadan dolaşmak nasıl bir şey olurdu? Sırlara bağlı olmamak nasıl olurdu? Ama bir erkeğin saygısını kendi şartlarıyla talep etmek.

Gerçekten de, Beau onu her zaman bir çocuk ya da narin bir porselen bebek gibi korumak yerine, *ona* da böyle davransa nasıl olurdu? Elbette, onun en iyisinden başka bir şey istemediğini biliyordu. O bir beyefendiydi; böyle yetiştirilmişti ve bu yüzden onu seviyordu ama yine de. Açıklanamaz bir şekilde sinirlenmiş, kıskançlığın tatsız sancılarını yok etmeye çalışmıştı.

"Bir an önce eve gitsek iyi olacak," dedi ve adam her zamanki gibi centilmence arabanın kapısını açarken bunu aklından çıkardı. "Görünüşe göre

avlamamız gereken bir sanatçı var."

"Hayır-ho, kızım," dedi boş bir gülümsemeyle. "Sen kimseyi avlamıyorsun. Bu işin dışında kalacaksın."

"Şeytanım ben." Bir ayağı arabanın basamağında, durakladı. "Sana ihtiyacım var

Benim yardımımıla. Bu tür bilgilerin izini sürmek tam da benim iyi olduğum bir konu."

"Hayır," diye yanıtladı. "Ciddiyim, Carissa. Bu güvenli değil. Sen bu işe karışma."

Bir saniye boyunca ona baktı, onun tepeden bakan cevabı karşısında pek de şaşırmamıştı. Yine de öfkesine karşı kısa ve sessiz bir savaş verdi. Sonra başını salladı, arabaya fırladı ve yerine oturdu.

Adamlarına talimatlarını verdikten sonra içeride ona katıldı. Kapıyı çekip kapattı ve ona baktı. "Surat asmiyorsun, değil mi?"

Kollarını kavuşturarak ona isyankâr bir bakış gönderdi. "Bunu yapabilirim."

"Belki yapabilirsin, ama yapmayacaksın." Şoföre işaret etmek için arabaya vurdu.

Araba hareket etti.

"Neden bana çocukmuşum gibi davranıyorsun?" diye sordu birkaç dakika sonra, araba bozuk yolda gıcırdayarak ve sallanarak ilerlerken. "Yardım için minnettar olman gerekirdi."

"Kendim yapabilirim."

"Babanın bana anlattığı, ağaçta mahsur kalmış, kimsenin ona yardım etmesine izin vermeyen sekiz yaşındaki çocuk gibi konuşuyorsun! Üzgünüm ama inatçı gururunu okşamam için riskler çok yüksek."

"Ne gururu? Seni korumaya çalışıyorum!"

"Aynen öyle! Belki de iyiliğinin karşılığını vermek için bir şans istiyorumdur." Alay etti. "Beni koruyor musun?"

"Ne?" diye bağırdı öfkeyle.

"Bu çok saçma."

"Nasıl? Neden benim bu işte bir rolüm yok? Nick *beni* tehdit etti. Belli ki benim de bir çıkarım var!"

"Araya girmene izin veremem."

"Neden bana güvenemiyorsun?"

Sadece ona baktı.

Yüzü kızardı. "Ben zeki bir kadını! Bir şeyler yapabilirim!

Yeteneklerim var!" "Ve eğitimin yok. Carissa, sen bir ajan değilsin. Bak, seni takdir ediyorum.

duygular, gerçekten. Ama bunu kendim yapabilirim. Kadınların bu işte bir rolü yok." "Az önce ne konuşuyorduk?"

"O sayılmaz!" "Ama

ben sayılırım?"

"Sen bir hanımefendisin. Ayrıca, en son burnunu soktuğunda ne olduğuna bak!" diye hatırlattı ona. "İkimiz de vurulduk. Şimdi, lütfen. Yeter artık!"

"Yeterli mi?" Öfkeli bir eğlenceyle başını savurdu. "Madam Angelique bunu yapmanıza asla izin vermezdi."

"Madam Angelique benim karım değil. Sizsiniz ve benim dediğimi yapacaksınız."

Lord Hazretleri, karşı pencereden dışarıyı seyretmek üzere yana dönerek onu yolcu etti.

Carissa oflayıp pufladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkasına yaslandı.

kuşları. Ancak aklından geçenleri yüksek sesle söylemese de bir plan yapmakla meşguldü.

Tanrı aşkına, ona sözlerini yedirecek, ona denk olduğunu kanıtlayacaktı. Ona neler yapabileceğini gösterecek ve o da Madam Angelique'e gösterdiği saygıyı ona gösterecekti.

Orada otururken, Nick'i işe alması için kimliği belirsiz bir kişi tarafından gönderilen "tek kullanımlık adam" olan bu sanatçı adamın kim olduğunu öğrenerek darbesini yapmaya karar verdi.

Af dilemek, izin istemekten daha iyidir.

İnatçı yaratık, bir Tarikat ajanı bile aynı anda her yerde olamazdı. Kabul etse de etmese de yardıma ihtiyacı vardı. Adamın zaten yeterince endişelenecek şeyi vardı. Kadın sadece onun yükünü hafifletecek ve ona cevaplar getirecekti. Belki o *zaman* kibirli casusu, bir bilgi hanımının yeteneklerini aynı derecede iyi kullanabileceğini görürdü.

Manş Denizi'ni geçip tekneyle geri dönerken araları oldukça gergin di.

Ama eve dönmüş olmaları da iyi oldu.

Ertesi sabah geldiklerinde uşak endişeyle Beau'ya resmi görünümlü bir mektup uzattı. Mektubun getirdiği haber Carissa'nın midesini yere indirdi.

Komite onu görmek istedi.

Şimdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

"Lord Beauchamp, bize katılmanız ne büyük incelik."

Beau, Ezra Green'in alaycılığından ciddi sıklılmaya başlamıştı ama dilini ısırdı.

En azından son kırk sekiz saattir ülkeyi terk ettiğini öğrenmemişlerdi. "Beyler, sorun nedir?" diye sordu, soğuk, taştan parlamento salonundaki yerine otururken son derece dostane bir ses tonuyla.

Green, Beau'nun karşısındaki uzun masanın ortasındaki yüksek koltuğundan onu inceledi. "Birkaç hafta önce Almanya'da meydana gelen çok sarsıcı bir şiddet olayının haberini aldık. Tam olarak Bavyera'da, Münih'in birkaç mil kuzeyinde, yani iş arkadaşlarınızın gittiğini söylediğiniz yerin hemen yakınında."

Beau kıpırdamadan durdu. "Ne oldu?"

"Görünüşe göre toplu katliam. Alpler'deki büyük bir mağaranın içinde yetmişten fazla ceset yanmış halde bulundu." Green kına yakmaktan kendini alamadı. Omuz silkti. "Bir çeşit ateşli patlama olmuş.

insanlar kilometrelerce öteden duyduklarını bildirdiler. Hatta bazı köyler ateş topunu görmüş. Belki de dağlardaki eski madenlerden birinin içinde bir ateş sızıntısı olduğunu düşündüler" dedi. "Yerel halk araştırmak için yukarı çıktığında, mağaranın içinde düzinelerce kömürleşmiş ceset buldu."

Beau temkinli bir ifadeyle, "Ne talihsizlik," dedi.

"Hmm, evet. Münih'ten yetkililer soruşturma için çağrıldı. İçeride kaç kişinin öldüğünden hala emin değiller. Bazılarından geriye bulabilecekleri pek bir şey kalmamış."

Beau bir süre öylece oturdu ve parmaklarını masaya vurdu. "Peki bu beni nasıl ilgilendiriyor?"

"Ç e k i n m e !" Green küçümseyerek konuştu. "İkimiz de biliyoruz ki bunun arkasında ajanlar vardı!"

"Öyle mi? Belki de köylüler haklıydı. Bu bir kazaydı. Eski bir madende yangın söndürme sızıntısı. Tabii ajanlarımın bağlantılı olduğuna dair bir kanıtınız yoksa? Yaşayanlar tarafından görüldüler mi, ölümler arasında bulundular mı?"

"Pekala, bu oyunu oynamak istiyorsun. Ölenler kimdi diye mi soruyorsunuz? Sadece Avrupa'nın en güçlü oyuncularından bazıları. Roma'dan Rusya'ya çeşitli taçlı başkanların kişisel dostları!"

"Prometheans," diye mırıldandı Beau.

"Öyle diyorsun! Cesetler çoğunlukla tanınmayacak şekilde yanmış olsa da, yetkililer yakınlardaki bir soylunun evi olan Waldfort Kalesi'nde bıraktıkları kişisel eşyalarından kimliklerini tahmin edebildi. Tanıdık geldi mi?"

Beau çenesini sıktı. Gerçekten de öyle. Drake'in James Falkirk'le birlikte gittiği yerin adıydı.

"Münihli yetkililer bu şatodaki hizmetçileri sorguladı. Bir tanesi sonunda orada garip şeyler olduğunu itiraf etti. Kalenin gerçek sahibi Kont Glasse'ın öldürüldüğü bir baskından bahsetti. Onun ölümü üzerine,

tüm yetki bir İngiliz'e devredildi. Sanırım adını biliyorsunuz: Westwood Kontu Drake Parry."

Beau şokunu çabucak gizledi.

"Meslektaşınız sahte bir isim verme zahmetine bile girmedir."

"Neden öğrensin ki? Prometheanlar onu yakaladıklarında kimliğini çoktan öğrenmişlerdi. Ona işkence ederek kimliğini öğretiler Bay Green."

"Lord Westwood'un Waldfort Kalesi'nin komutasını almasından kısa bir süre sonra, arkadaşınız Lord Rotherstone'un tarifine uyan başka bir İngiliz'in oraya geldiğini bilmek ilginizi çekebilir."

Beau'nun kalbi küt küt atıyordu. Böylece içeri girdiler. Ama yetmiş ceset-? "O mağarada mıydılar?" diye sordu, kendini en kötüsüne hazırlayarak. "Hayatta olup olmadıklarını biliyor muyuz?"

"Hiçbir fikrim yok ve siz bütün meseleyi kaçıyorsunuz!" Green haykırdı. "Görmüyor musunuz? Alman yetkililer bunun izini İngiltere'ye kadar sürdüler! Elimizde bir mağarada cayır cayır yanan çok sayıda zengin ve güçlü insan var ve eğer bunun arkasında İngiliz ajanlarının olduğu ortaya çıkarsa, arkadaşlarınız büyük ve kanlı bir uluslararası olayın fitilini ateşlemiş olabilir!"

"Ne yani, bir hizmetçi kızın sözüyle mi?" diye karşılık verdi. "Sizin asıl sormanız gereken bu kanlıların o mağarada ne aradığı. Asıl soru bu! Ama bunun cevabını duymak istemiyorsunuz, değil mi?" Öfkesini kontrol etmekte zorlandı. "Prometheanların Alpler'de bir yeraltı tapınağı olduğunu uzun zamandır biliyorduk ama yerini asla bulamadık. Görünüşe göre şimdiye kadar."

"Yani bunun arkasında Tarikat'ın olduğunu kabul ediyorsunuz?"

"Bir şey söyleyemem ama umarım öyledir." Özel olarak, meslektaşlarının başarısının haberini aldıkça hayranlığı artıyordu. Yetmiş ölü!

Promethean tarikatının hayatta kalan liderleri Waldfort'ta buluşuyordu. Kale, en azından Tarikat'ın teorisi buydu.

Bu haber doğruysa, Tarikat'ın Prometheanlara karşı yüzyıllardır süren gölge savaşı sonunda gerçekten sona ermiş demektir.

Tanrım, orada olmayı ne kadar isterdi!

Bunun yerine, zaferlerinin yol açtığı pisliği temizlemek gibi sefil bir görevle baş başa kalmıştı.

En azından bir zaferdi.

Tekrar sordu: "Adamlarımız hayatta kaldı mı?"

Green ona alaycı bir bakış attı. "Bilinmiyor ama pek olası değil, özellikle de Lord Westwood. Hizmetçi o gece diğerlerini mağaraya onun götürdüğünü söyledi. Görünüşe göre onları havaya uçurmak için. Soru sorulmadan. Doğru düzgün yargılama yok. Bazıları kendilerini İngiltere'nin dostu sayan ülkelerden gelen bu yüksek mevkili adamların hiçbiri için yasal süreç yok. Eğer bu doğruysa, isimsiz, yüz­süz, görünmez Tarikat ajanlarımız bir kez daha yargıç, jüri ve infazcı rolünü üstlenmiş demektir."

"O piçler Promethean'dı!"

Green sırtarak, "Prometheans," dedi.

Beau hayretle ona baktı. "Gördüğün onca kanıta rağmen hâlâ tehdidin gerçek olduğuna inanmıyor musun?"

Ancak Ezra Green'in soğuk gülümsemesi, adamın çoktan Gerçek düşmanın kim olduğuna dair tek bir fikri vardı. Ve Beau'ya artık gizlemeye zahmet etmediği bir nefretle baktı. "Bunun bedelini cehennemde ödeyeceksiniz, anlamalısınız Lord Beauchamp. Değerli Tarikatınızı artık Naip bile koruyamaz. Bundan sonra olmaz."

"Onlara bunun bir yangın kazası olduğunu söyleyin."

"Oh, siz beyler izlerinizi örtmekte çok iyisiniz. Ama bu sefer çok ileri gittiniz. Bu mazur görülemez. Bu hükümetimiz için bir utanç kaynağıdır. Sizi bilgilendirdiğim için üzgünüm Lord Beauchamp, Krallığın akranları bile yurtdışında toplu katliam yapma özgürlüğüne sahip değildir."

Beau ayağa fırladı ve hayal kırıklığı içinde ellerini masaya vurdu. "Gerçeğin ne olduğu umurunuzda bile değil, değil mi Bay Green? Bu

soruşturma bir rezalettir ve bu cadı avını yürütmek için gerçek nedenlerinizin ne olduğunu merak etmeye cesaret edemiyorum!"

"Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı.

"Bu, bu ölümlerden çok rahatsız olacağını iddia ettiğiniz taçlı kafaların, Tarikat'ın az önce kurtardığı kişiler olduğu anlamına geliyor! Naip, Çar, Habsburg İmparatoru, hepsi bize teşekkür ediyor olmalı."

"Ne için?"

"Topraklarını, her şey uçurumun kenarına gelene kadar farkına bile varmayacakları bir tehдitten korumak! Tıpkı sizin gibi! Ama neden, Bay Green? Neden bu tehdidi görmezden geliyorsunuz? Acaba bunun nedeni siz olabilir misiniz?" Beau sözlerini geri aldı ve gerçekten pervasız bir tırat atmamak için kendini susturdu.

"Lütfen, devam edin." Green çenesini elinin üzerine dayadı ve onun sözlerini bitirmesini dikkatle bekledi.

Söylenmemiş soru, karanlık bir duman bulutu gibi havada asılı kaldı.
Oda. *Sen de onlardan biri olabilir misin?*

Ama Beau bile bunun saçma olduğunu biliyordu. Eğer Ezra Green bir Promethean olsaydı, Tarikat bunu uzun zaman önce öğrenmiş olurdu.

Hayır, Green onlardan tamamen farklı nedenlerle nefret ediyordu. "Boş ver," diye mırıldandı Beau.

"Güzel. Şimdi, eğer suçlamalarınız bittiyse, lordum. Meslektaşlarınızdan haber aldığınızda, onlardan gelen herhangi bir tebliği doğrudan bana getireceksiniz."

"Neden?" diye sordu. "Ne yapacaksın?"

Green'in gözleri parladı. "İngiliz topraklarına ayak bastıkları anda onları tutuklayacağım."

"Ne için?"

"Yetmiş cinayet suçu var. Elbette bunu yapmak, kahramanlarımızı gözaltına almak istemiyorum," dedi. "Ama korkarım ki tüm bu yabancı güçlerin öfkesini ancak bu şekilde dindirebiliriz. En azından sizin meslektaşlarınız, kurbanlarına asla vermedikleri türden bir yargılama görecekler."

"Kurbanlar mı?" diye haykırdı, sonra kendini kontrol ederek sabırlı olmaya çalıştı. "Demek onlar için hayal ettiğin şey bu. Lordlar Kamarası'nda bir duruşma mı?"

"Adalet bunu gerektirir."

Bir başka panel üyesi ona oturmasını söylemeye çalıştığında "Gururunuz bunu gerektiriyor Bay Green-hayır, konuşacağım!" diye bağırdı. "Halkın önünde küçük düşürülmek mi? O zaman bu adamları tanımıyorsunuz! Onursuz olmaktansa ölmeyi tercih ederler!"

"Her ikisini de yapacaklarını sanıyorum, Lord Beauchamp. Bizim iyi İngiliz halatımız hem asilzadelerin hem de sıradan insanların ilmiikleri için yeterince güçlüdür. Tek soru, siz de darağacında onlara katılacak mısınız?"

"Sizin türünüz giyotini tercih etmiyor mu?" diye karşılık verdi, ama Green sadece gülümsedi.

"Bana güvenin, bu işin aslını öğreneceğiz, Lord Beauchamp. Bu arada, lütfen aptalca bir şey yapmayın. Şimdiye kadar beni tatmin edecek şekilde işbirliği yaptınız ama eğer 'kardeşlerinizi' planlarımız konusunda uyarmaya kalkarsanız, söz veriyorum onların kaderini paylaşacaksınız." Green, tehdidini yerine getirdikten sonra paneli dağıttı ve odadan dışarı çıktı.

Lanet olası küçük martinet.

Beau öfkeden titriyordu. Boğulmuş gibi hissederek öfkeyle kravatını çekiştirdi. Keşke Virgil hayatta olsaydı da ona ne yapması gerektiğini söyleseydi. Elbette, Tarikat'ın en büyük zaferi böyle bir bedelle gelemezdi. Her zaman canlarını vermeye hazır olmuşlardı ama bu son saatte kötü adam rolüne bürünmek, savunmak için her şeylerini verdikleri ülkeye büyük bir ihanetti.

Hâlâ sersemlemiş bir halde dışarı çıkarken Beau bunun olmasına izin vermeyeceğine yemin etti. Drake ve diğerleri Prometheanların sonuncusunu da yenmişlerdi; şimdi onları kurtarmak ona kalmıştı. Ama nasıl?

Düşün. Duvarların içine kapandığını hissetti. *Virgil ne yapacaktı?* Şapkası elinde, sırtını binaya yasladı ve mavi gökyüzüne baktı.

Westminster kulelerinin çok ötesindeki gökyüzü, kendine dehşete kapılmadığını ya da tamamen bunalmadığını söylemeye çalışıyordu.

Sonunda nabızı normale dönmeye başladı. Zihnini toparlamaya çalıştı. Belli ki Max'e bir mesaj iletmesi, onu henüz ekibiyle birlikte İngiltere'ye dönmemesi konusunda uyarması gerekiyordu.

Tabii içlerinden biri hala hayattaysa.

Ne yazık ki Green, soruşturma nedeniyle Tarikat ajanlarının kullandığı iletişim kanallarının çoğunu zaten biliyordu. Ama düşündükçe, Madam Angelique'e bir kurye göndermenin çok büyük bir sorun olmayacağını tahmin etti.

Fransa kıyılarına Max'i ve diğerlerini izlemesi için birkaç gözcü yerleştirebilirdi.
ve onlara mesajı ver.

Tabii ki çok geç kalmış olabilirlerdi. Alp mağarasındaki yangın birkaç hafta önce çıkmış olsaydı, her an kıyıya ulaşabilirlerdi ve oradan da İngiltere'ye dönmek çok uzun bir yolculuk sayılmazdı.

İngiliz kıyılarında, hatta Londra'nın çeşitli limanlarında da geri dönen ajanları izlemek üzere adamlar görevlendirebilirdi. Ama şüphesiz Green de bunu yapmıştı. Green'in onları tutuklatmaması için kardeş savaşçıları bu iş çözülene kadar uzak durmaları konusunda uyarmak sadece bir yarış olacaktı.

Zihni hâlâ çalkalanıyor, ruh hali kararmış olan Beau eve vardığında Carissa'nın varlığını arzuluyordu. Yolculuk koşulları yüzünden dün gece neredeyse hiç uyumadığı için çok yorgundu. Berbat yollar ve dalgalı bir deniz uykuyu zorlaştırmıştı ve eve vardığında dinlenmek yerine sorguya katılmak için koşturmak zorunda kalmıştı.

Şimdi de karısının yataklarında uyuduğunu ve dinlendiğini hayal ediyordu. Giysilerini çıkarıp ona katılmak için sabırsızlanıyordu. Hiçbir şey onun sıcak, yumuşak bedenini yanında hissetmekten daha iyi olamazdı... ve eğer uyumaktan daha fazlası olursa, bunu yapmaktan son derece mutluydu. Onun şefkatli gülümsemesini görmek bile onu neşelendiriyordu. Yumuşak, sakinleştirici dokunuşu onca sıkıntıdan sonra sözsüz bir rahatlık getirmişti. Ona bakış şekli

ona her zorluğun üstesinden gelebileceğini hissettiriyordu. Bir erkeğin ara sıra karısının şefkatine ve desteğine ihtiyaç duyması çok mu yanlıştı?

Kapıdan içeri girdi ve evin hanımının uyuduğunu düşünerek sessizce arkasından kapattı.

Giriş salonuna girer girmez uşağına, "Leydi Beauchamp yukarıda mı?" diye mırıldandı.

"Hayır, Lordum. Hanımefendi dışarı çıktı," diye yanıtladı Vickers.

"Dışarı mı?" diye yankılandı, şaşırmıştı. "Ne demek dışarı?" Duymak istediği cevap bu değildi.

Nick'in tehdidi yüzünden ona evin içinde güvende kalmasını özellikle söylememiş miydi? "Nereye gitti?"

Adamı cevap veremeden, müzikli otomat saatin çingirakları çalmaya başladı. Beau dişlerini sıktı. Bu zarif melodi şu anda onu rahatsız ediyordu.

"Madam, ona katılmak isteyebileceğinizi düşünerek seyahat programını bıraktı lordum."

"Seyahat programı mı?" diye mırıldanarak notu Vickers'ın elinden sinirle kaptı. Bakışları notun üzerinde gezinirken gözlerine inanamadı.

Görünüşe göre ziyarete gittiği sanat galerilerinin bir listesiydi. Belirtilen emirlerine açıkça karşı gelerek.

Lanet olsun ona, o l a n e t sanatçı hakkında bilgi almak için burnunu sokmuş olmalı!

Neden o ... meraklı küçük yük! Çok öfkeliydi. Ne cüretle Lordunun ve kocasının en basit ricasını alenen görmezden mi gelsin?

Paneldeki son gelişmelerle birlikte, şu anda ihtiyacı olan son şey, küçük dedikoducu karısının burnunu yine ait olmadığı yerlere sokması, sorun çıkarması ve Kasaba'da şüpheli sorular sormasıydı. Tarikat'ın zaten yeterince sorunu vardı. Bilgi hanımının işleri daha da karmaşık hale getirmesine gerek yoktu.

Kahretsin, bu onun suçuydu. Onu bundan çok daha önce ele geçirmeliydi. Giderek artan bir öfkeyle, düşünceleri hemen onun düğününe döndü-

gece aldatmacası.

Ona ortaya çıkması için iki hafta vermişti, bu süre içinde ona karşı nazik davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ama o hâlâ hiçbir şeyi kabul etmemişti. Bir hata yaptığını anlamıştı. Onunla hemen ertesi sabah yüzleşmeliydi, çünkü kadın açıkça oyununun yanına kâr kaldığını düşünüyordu. Buna izin vermişti ve şimdi bedelini ödüyordu. Onu bir aptal olarak görüyor olmalıydı.

Eğer onun özel talimatlarına bu kadar pervasızca karşı gelebiliyorsa, o zaman ona karşı gösterdiği nezaket ve sabrın zayıflık olarak yorumlandığı açıktı.

Hemen düzelterceği bir hata.

Beau listedeki ilk sıraya bir göz attı ve nefesinin altında bir hırıltıyla kapıdan çıktı.

İyi kalpli karısını dize getirmenin zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Carissa da yorgundu ama kendine uyku lüksü tanımıyordu. Beau acı çekmek zorundaysa, o da onunla birlikte acı çekecekti. Bunu tek başına yaşamayacağına yemin etti.

Yine de, ya yorgunluk ya da tüm bu casus entrikaları onu etkiliyor olmalı, diye düşündü sanat galerisinde yürürken, çünkü takip edildiğine yemin edebilirdi.

Şüphesiz bu sadece yorgun zihninin ya da hayal gücünün ona oynadığı bir oyundu. Ne de olsa Beau haklıydı; o bir ajan değildi, sadece üstlendiği görevden dolayı ürkek bir acemi idi.

Yine de ona yardım etmeye kararlıydı. Sadece bir dedikoducu olabilirdi ama biri hakkında nasıl bilgi toplayacağını, ne tür sorular soracağını ve bunları çok belli etmeden nasıl soracağını biliyordu.

Şu anda, Beau gözaltındayken ve panel tarafından bir kez daha sorguya çekilip azarlanırken, bugün ziyaret ettiği üçüncü sanat galerisinin küratörü üzerinde kadınsı cazibesini kullanıyordu. *Zavallı sevgilim*. Hiçbir şey görmedi

Nick'i kimin tuttuğunu bulmak ve Londra'ya öldürmek için geldiği kişiyi vurmasını engellemek istiyorlarsa kaybedecek zamanları olmadığından, bu arada işe başlamaması için bir neden yoktu.

Tabii ki Beau'ya gününü nasıl geçirdiğini anlattığında ilk başta biraz kızabileceğini fark etti. Ama sonuçta, çabalarını takdir edeceğinden emindi - doğrusunu söylemek gerekirse, arayışı henüz cevaplar yolunda pek bir şey vermemiş olsa da.

Önemli değil. Eve eli boş dönmeyecekti. Madam Angelique'in tarif ettiği sanatçı hakkında *bir şeyler* bulmalıydı. Kocasına cesaretini kanıtlamak için mükemmel bir yoldu bu, çünkü çok yetenekli casus kocasının kendisini Madam Angelique kadar ciddiye almasını sağlamaya kararlıydı.

Gerçekten de, onun sadece sevgisini değil, saygısını da istediğine karar vermişti.

İşin tuhafı, vicdanı bundan tatmin olmamıştı.

Gerçekten hak etmediğin halde ondan nasıl saygı talep edebilirsin? Ona gerçeği bile söylemedin!

Ama anlatacağım, diye ısrar etti. *Evliliğimizi mahvetmeyeceğinden emin olur olmaz ona her şeyi anlatacağım.*

Ona gerçeği söylememek evliliğinizi mahvedebilir, onu azarladı.

Ama bu riski göze alamam. Onu kaybetmeye dayanamam. Sonra onu salladı.

Başını salladı, kuşkularından kurtulmaya çalıştı. *Kendi kendime konuşurken bu sanatçıların yarısı kadar deli olmalıyım.*

En rahatsız edici duygu ise Beau'nun saygısının değil, kendi saygısının peşinde olduğundan şüphelenmesiydi.

Bu konuda bir şeyler olabileceğini kabul etti. Emin olmak için, gerçek şu ki

Roger Benton'ın yalanlarına inanmış, ona kanmış, kendisini hiç sevmeyen bir adama kendini bırakmış, aşk konusunda kendisini bile isteye kandırarak kadar umutsuzluğa kapılmıştı.

Samimiyet -elbette, derinlerde bir yerde, onun bir sınırlayıcı olduğunu biliyordu- ama inanmaya ihtiyaç duyarak bu bilgiyi görmezden gelmişti.

Bu aptalca kendini kandırma, kendine olan saygısının çoğuna mal olmuştu. Bunun için kendini asla affetmemişti.

Ve eğer bu Beau'suna da mal olacaksa, asla yapmazdı. Hayır, buna değmezdi, diye düşündü ürpererek.

Yetim kaldıktan, evden eve dolaştıktan, baştan çıkarıldıktan ve ihanete uğradıktan sonra nihayet aşkı bulmuştu. Onu elinde tutmak için yalan söylemesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Belki de hiç öğrenmemesi en iyisiydi.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim, Leydi Beauchamp?" diye sordu küratör, hizmetçisinin kartvizitini kendisine vermesinin ardından.

Bir unvana sahip olmanın her şeyi nasıl değiştirdiği hala için için kıkırdamasına neden oluyordu, oysa gerçekten de, sonuçta, içi hala aynıydı.

Russell Meydanı'ndaki kitapçıdaki tezgâhtarın tam tersine, küçük, derli toplu sanat simsarı Hanımefendiyi beklemek için her şeyi bırakmıştı.

"İngiliz sanatçılar tarafından üretilmiş eserlere bakmakla ilgileniyorum. Fransız Devrimi'ni konu edindiklerini" söyledi.

Kaşlarını kaldırdı. "Söylemem gerekirse, ilginç bir konu."

"Oh, biliyorum!" diye neşeyle cevap verdi, bir kez daha neşeli ton hanımefendisini oynayarak, aristokrasiye sanat satarak hayatını kazandığını göz önünde bulundurarak *Post*'taki Sosyete köşesini takip ettiğini varsaydı. Kır malikaneleri ve kasaba konakları için tablolara her zaman ihtiyaç vardı. Soylu yeni evliler için de güzel düğün hediyeleri oluyorlardı. "Teyzem Kontes d'Arras'ın ben ve yeni kocam için verdiği büyük suare hakkındaki ilanı gazetede görmüş olabilirsiniz."

"Bu konuda bir şeyler duymuştum," diye gülümseyerek itiraf etti. "Hem sizi hem de Lord Beauchamp'ı naçizane tebrik ederim leydim."

"Teşekkür e d e r i m . Ne kadar nazıksınız! Her halükarda, teyzeme teşekkür etmek istedim.

ona bir tablo vermek. Bir Fransız kontuyla evliydi. O

Orada hala mülkleri var ve savaş sırasında pek çok Fransız sanat eserinin saklanmak üzere İngiltere'ye gittiğini biliyorum."

"Bu doğru leydim. Fransız soylularının birçoğu hayatta kalabilmek için koleksiyonlarını satarak Fransa'dan çıkmak zorunda kaldı. Çok üzücü. Sanat eserleri ve mücevherler, Devrim tarafından mülklerinin çoğuna el konulurken güvenli bir yere taşınması en kolay değerli eşyalardı."

Başını iki yana salladı. "İnsanların ailelerinin nesiller boyu yaşadığı evlerini ellerinden alıp, mülkleri ve her şeyi kendi destekçilerine nasıl teslim ettiklerini hayal etmek zor."

"Jakobenler," diye tükürdü küçük adam, düşünceleri Profesör Culvert'in bu konulara değinen konuşmasını anımsatırken.

Bir Cemiyet görevlisi bile İçişleri Bakanlığı'nın İngiltere'deki yeraltı Jakoben sempatizanlarından korktuğunu biliyordu. Bu tür grupların varlığı biliniyordu. Hükümet her zaman, onlar burada giyotin devrimi fesatlığı başlatmaya kalkışmadan önce köklerini kazımaya çalışıyordu.

"Wellington için şükürler olsun," diye mırıldandı.

"Gerçekten de öyle," diye içtenlikle cevap verdi. "Peki, Leydi Beauchamp, bana ne tür bir tablo aradığınızdan biraz daha bahsedebilir misiniz? Elimizde çok sayıda askeri portre ve birkaç savaş sahnesi var." Birkaç tanesinin asılı olduğu duvarı işaret etti.

"Elinizde biraz daha eski bir şey var mı? Belki 1790'lardan Paris sokak sahneleri?"

Onun isteğini değerlendirdi. "Arka tarafta bir şey olabilir. Gidip bakayım. Beklerken size bir sandalye ikram edebilir miyim leydim?" Dükkânın ön köşesinde, güneşli cumbanın yanındaki zarif oturma grubunu işaret etti.

Ona gülümsedi. "Hoş görünüyor. Teşekkür ederim."

Eğildi. "Uzun sürmez." Adam arka tarafa çekildi ve Carissa gidip pastel mavi çizgili saten döşemeli bir Chippendale sandalyede rahatına baktı.

Margaret onu takip etti ama Carissa pencereden sokağın karşısındaki fırını işaret etti. Buradan bile gelen nefis kokular ağzını sulandırıyor. "Caddenin karşısına geçip bizim için birkaç kek alır mısın Margaret? Bu sabah epey uğraştım ve kendimi oldukça acıkmış buluyorum. Kendin için de biraz al," diye ekledi ve avucundan çıkardığı birkaç bozuk parayı ona uzattı.

Hizmetçisi gülümsedi ve reverans yaptı, sonra da aceleyle görevine gitti. Dükkânın kapısının üstündeki küçük zil o çıkarken çaldı.

Carissa dirseğini sandalyenin koluna dayadı, çenesini yumruğuna dayadı ve yiyecek bir lokmanın uyanık kalmasına yardımcı olacağını umarak gözlerini kapattı. Pencereden içeri süzülen bahar güneşiyle, bir kedi kadar mutlu bir şekilde uykuya dalabilirdi.

Bir süre sonra zil tekrar çaldığında, gelen müşteriyi fark edemeyecek kadar yorgundu. Kapının kapandığını duydu, ardından birkaç ayak sesi dükkânın içine doğru sürüklendi.

"Demek artık sanatın hamisi oldunuz, Leydi Beauchamp," dedi bir ses. "Ne kadar aristokratça. Etkilendim."

Bu sesle nefesini tuttu ve gözlerini fıldır fıldır açarak sandalyesinde dik oturdu. Koyu renk, bukleli saçları ve gösterişli ama biraz buruşuk kıyafetleri olan adama bakarak kendini salladı. Kesinlikle uyuyakalmıştı ve bu sadece bir kâbustu.

Roger Benton sinsi bir gülümsemeyle yaklaştı.

"İlham perilerine saygı göstermek istiyorsanız, leydim, bunu yapmak için yeni kocanızın parasını pahalı tablolara harcamaktan daha iyi yollar düşünebilirim."

Adam yaklaşıp ellerini karşısındaki sandalyenin arkasına dayadığında ağzı kurudu. Bakışları onun üzerinde gezindi. "Evlilik seninle aynı fikirde olmalı. Muhteşem görünüyorsun, Carissa."

"Oh, kapa çeneni," diye tısladı, kalbi küt küt atıyordu. "Benden uzak dur." "Ne yani, artık bir Vikontes olduğuna göre eski dostlara ayıracak vaktin yok mu?"

Şaşkındı, neredeyse konuşamayacak kadar şok olmuştu. Ona bu şekilde yaklaşmaya nasıl cüret ederdi! Jo Teyze onun bir şeyler deneyebileceği konusunda uyarmıştı ama bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti.

"Ayaklarının üzerinde duracağını hep biliyordum," dedi koyu erik rengi ceketinin kuyruğunu savurup bir züppe rahatlığıyla karşısına otururken. Zarif bir poz verdi, bacak bacak üstüne attı, asil çenesini parmak uçlarına dayadı. Ona yine zoraki bir gülümseme verdi ama kadın onun görünüşündeki değişikliği fark edemedi.

Dissipasyon onun iyi görünümünü yokuş aşağı göndermişti. Gördüğü kadarıyla epey kilo kaybetmişti. Rengi solmuştu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve onu büyüleyen kabarık dudakları sanki birkaç haftadır soğuk algınlığı geçiriyormuş gibi çatlamış ve tahriş olmuştu.

Ama en büyük değişiklik gözlerindeki donuk bakıştı. Gözleri çaresizlikle parlıyordu. *Kendine ne yaptı acaba?* diye merak etti, nefretinin ve tiksintisinin arasında küçük de olsa bir acıma duygusu hissederek irkildi.

"Beni mi takip ediyordun?"

"Sadece sonunda sana mutluluklar dileme şansını elde edebilmek umuduyla. Biliyorsun, paylaştığımız zamanları anımsıyordum-"

"Kes şunu, seni akbaba," diye alçak bir ses tonuyla onun sözünü kesti. "Yüzünü görmek istemediğimi biliyorsun."

"Oh, bu üzücü. Korkarım ki benim gitmem size pahalıya patlayacak. uzakta."

Kalbi hızla çarparak bir o yana, bir bu yana baktı, ne Margaret'in ne de sanat simsarının görünürde olmadığından emin oldu. Sonra tekrar ona baktı.

"Özür dilerim," dedi kibarca. "İşin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama şairin yolu kolay bir yol değildir."

"Sen şair değilsin," diye fısıldadı.

"Evet, öyleyim. Senin için bir şiir bile yazdım, canım. Bir limerick. Dinlemek ister misin? Bir zamanlar Brighton'da kızıl saçlı bir hanım vardı, teyzesinin onaylamaması serveti titan olan bir amca tarafından uzaklaştırılmasına neden olana kadar onu çok az şey korkutabilirdi."

Alay etti ve sabır göstermeye çalıştı, sonra başını salladı. "Kocam bunu öğrenirse sana ne yapar biliyor musun?"

"Asıl soru, o size ne yapardı?"

Kadın adama soğuk soğuk baktı. "Ne kadar istiyorsun?"

"İki bin pound," diye cevap verdi. "Bence bu adil, sence de öyle değil mi?"

Kadın irkildi. "Bu geçen seferkinden daha fazla."

"Riskler arttı."

Hissettiği acıma duygusu yok oldu. Hayır, onun iğrenç bir insan olduğunu fark etti. Başka türlüşünü nasıl düşünebilirdi ki? "Bu çok para. Bu biraz zamanımı alacak. Kişisel hesabımda sadece beş yüz dolar var."

"Pekala, beş yüz doları şimdi alacağım ve geri kalanı için bana bir taslak getirmeniz için size iki gün süre vereceğim."

"Çok cömertsiniz," diye mırıldandı soğuk bir sesle. "Biliyorsun ki ben Tüm kalbimle seni hiç görmediğimi söylüyorum. Değil mi?"

"Kaba olmana gerek yok, canım. Şimdi seni gördüğüme göre," dedi alaycı bir ifadeyle, "tek istediğim para olduğu için minnettar olmalısın."

İğrenç.

Onda ne bulmuştum ki? Kendisine şantaj yapılmasına izin verdiğine inanamıyordu ama o noktada, onun gitmesi için herhangi bir meblağı ödeyebilirdi.

En azından evine gelmediği için minnettar olması gerektiğini düşündü. Para cüzdanını çantasından çıkarırken elleri korkudan titriyordu; başını eğdi ve yakındaki masanın üzerinde duran kalemi kullanarak ona hesabını boşaltan bir çek yazdı.

Ona uzattı.

Gülümsedi ve mürekkebi kurutmak için üzerine üfledi. "İşte oldu. O kadar zor muydu? Sizinle bir kez daha iş yapmak bir zevkti leydim. Kalanını yarından sonraki gün The Clarendon Hotel'de bana getirebilirsiniz. Anlaştık mı?"

"Cehenneme git."

Gergin bir kıkırdamaya zorladı. "Çok ateşli! Ne kadar ateşli yandığınızı neredeyse unutuyordum, *ma chère*. Bunu evet olarak kabul ediyorum." Çeki katladı ve gizlice göğüs cebine yerleştirdi. "O zamana kadar." Ayağa kalktı ve ona bir selam verdi. "Leydi Beauchamp."

Gitmek için döndüğünde, dükkânın kapısındaki zil tekrar çaldı.

Carissa, Margaret bunu görmediği için Tanrı'ya şükretti ama kapıya baktığında dehşet içinde donakaldı. Bu onun hizmetçisi değildi.

Kocası dükkâna girdi, o keskin mavi gözleri etrafı şöyle bir süzdü.

Roger yeni gelenin kim olduğunu fark etmemiş gibi kapıya doğru yürürken, sanki bankadan parasını alıp en yakın afyon batakhanesinde harcamak için can atıyordu.

Ama Roger yaklaşırken Beau kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

Beau perdeyi indirdiğinde tehlikenin farkına vararak şaşkınlıkla durakladı.

Beau kapıya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sandalyesinde donmuş bir şekilde oturmuş, sevdiği adamla yüz yüze gelen genç kızlık baştan çıkarıcısının kâbus tablosuna inanamayarak bakıyordu. Yalan söylediği kocası.

Roger'ın aniden midesi bulanmaya başlamıştı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu, şüphesiz iri yarı, sarışın adamın kimliği hakkındaki şüphelerinin yanlış olduğunu umuyordu. "Ah, kapıyı engelliyorsun dostum," dedi dostça bir tonda.

Beau onu yaklaşan kıyametle dolu karanlık bir bakışla sabitledi. "Carissa," diye mırıldandı korkunç bir sükûnetle. "Kimsiniz?"

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Beau, Carissa'nın listesindeki ilk iki sanat galerisine gitmişti bile. İkisinde de onu bulamayınca üçüncüsüne doğru yola çıkmıştı. Hâlâ, gittiği her yerde, ona özellikle karışmamasını söylediği konulara burnunu soktuğu için o pisliği pataklamak istiyordu.

Her halükârda, karısının hizmetçisinin ilerideki sanat dükkânından çıkıp karşısındaki fırına doğru gittiğini gördüğünde, bir sonraki varış noktasının beklediği sokağa doğru ilerliyordu.

Carissa'ya düşünleri için verdiği arabayı gördü ve şoförüne arabayı arkasına çekmesini söyledi. Arabasını arabacıya bırakarak sanat galerisine yaklaşırken cumbalı pencereden içeri bakmış ve karısının bu adamla konuştuğunu görmüştü.

İlk anlık tepkisi, annesinin babasına sadakatsizliğini düşünerek ürpermek oldu. Ama söz konusu adama daha yakından bakmak için yaklaştığında, bu geçici korkuyu bir kenara bıraktı. Bu çok iyi olurdu.

Ona rakip olması için o zavallı, üzgün ruh gibilerden daha fazlası gerekiyordu. Hayır, başka bir şey olduğunu fark etti.

Carissa'ya tekrar baktı ve bir sonraki kalp atışında, bir casus olarak iyi bilenmiş içgüdüleri, ona tehdit altında hissettiğini söyleyen ince ipuçlarına odaklandı.

Gergin duruşu.

Yüzündeki solgunluk.

Emirlerini görmezden geldiği için ona duyduğu öfke, koruyucu içgüdüleri tam alarma geçerken hemen dağıldı.

Kadının bir şeyler yazıp adama verdiğini gördüğünde içeri girip onu kurtarmak için harekete geçmişti bile.

Kısa bir süre şaşkınlıkla durakladı. Birine bilgi mi aktarıyordu? Düşmanlarından biri ona çoktan ulaşmış mıydı?

İşte o zaman devreye girdi.

Biraz sonra, sorusuna onun cevap vermesini bekledi. Ama Carissa konuşmıyor gibiydi.

Bir sonraki sorusunu yabancıya yöneltti, zayıf, hafif harap bir adamdı. Züppe. "Karımla bir işiniz mi var?" diye sordu. "Hayır."

"Sana ne verdi?" "Hiçbir şey!"

Tartışacak durumda olmayan Beau sağ elini uzattı ve züppeyi kavradı boğazından yakaladı. Kolunu biraz kaldırarak ürkmüş adamı ayak parmaklarının üzerine kaldırdı ve boğulmaktan kurtardı.

Göz ucuyla, yabancı nefes borusunu kesen tutuştan kurtulmak için çırpınırken Carissa'nın elini ağzına bastırarak onu izlediğini gördü.

Bu arada Beau, adamın göğüs cebine uzandı ve sakince oraya sıkıştırdığını gördüğü kâğıt parçasını aldı. O zaman

Genç adamı yere düşürdü, öne doğru tökezledi, nefes almak için öğürdü ve boynunu tuttu. "Sen delisin!"

"Özür dilerim," dedi kayıtsızca. Kâğıt parçasını açtı. Ne beklediğinden emin değildi ama gördüğü şey kesinlikle bu değildi.

Karısının hesabından beş yüz poundluk bir çek.

Gözlerini dikmiş, öfkesini dizginlemeye ve buna bir anlam vermeye çalışıyordu.

Ne oluyor lan?

Beau, düğünden önce evlilik anlaşmalarının ayrıntılarını hazırlarken amcasıyla yaptığı mali görüşmelerde, Carissa'nın bir yetim olarak babasından cömert bir vakıf fonunu miras aldığını öğrenmişti. Bu vakıf fonu, Beau'nun her ay belli bir miktar toplu iğne parası için Carissa'ya yaptığı çeyiz ödemesinden ayrı olarak, Carissa'ya istediği gibi kullanabileceği yıllık beş yüz poundluk bir tahsisat veriyordu.

Ama neden bir yıllık payının tamamını bu yabancıya devretmişti ki?

Birinden diğerine baktı. "Biri bunu açıklamak ister mi?"

İkisi de cevap vermedi ama birbirlerine attıkları dayanılmaz bakışlar, hatta birbirlerine verdikleri tepkilerdeki bir şey, bir zamanlar arkadaştan da öte olduklarına işaret ediyordu.

Ve gerçek ortaya çıktı. Düğün gecesi bekaretini kaybetmesi ... Tonlarca dedikoduyu dikkatle izlemesi ... Şimdi bunun fuhuş merakı yüzünden değil, kendi sırlarına göz kulak olduğu için olduğunu anlıyordu. İçten içe irkilerek iki ile ikiyi bir araya getirdi. *Demek bana anlatmak istemediği adam buydu.*

Yabancı daha sonra ona yalan söylemeye çalıştı.

Önce boğazını temizledi. "Sanırım siz Lord Beauchamp'sınız. Ben bir ressamım, efendim. Leydi Hazretleri az önce benden bir resim sipariş etti. Sizin için bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Gerçekten mi? Ve şimdi ben gittim ve sürprizi mahvettim. . . Hayır, hiç sanmıyorum," diye mırıldandı ama dükkan sahibi arka taraftan çıkınca ona aniden, "Bizi yalnız bırak!" diye bağırdı.

İrkilen küçük adam adımlarını yarıda keserek onlara baktı, sonra da tek kelime etmeden ofisine geri döndü.

Beau cevabı zaten bildiğini hissetmesine rağmen, soruyu sordu yine de soru. "Para ne için?" O öne doğru bir adım attığında, yabancı geri sıçradı ve kol mesafesinden uzak durdu.

"Bu konuda mantıklı olalım, Beauchamp! Şiddet bu sorunu çözmeyecek. Ne olursa olsun! Ayrıca"- Carissa'ya baktı-"bunu karşılayabilirsin. Sattığım şey en azından bu fiyata değer."

"Peki tam olarak ne satıyorsunuz, Bay -?"

"Benton," diye ihtiyatla kabul etti. "Roger Benton." "Ve siz satıyorsunuz? ?"

"Koruma," diye cevap verdi, gözle görülür bir şekilde kendini toparlayarak, "leydinizin itibarı için."

Hayatın karanlık tarafına karşı sertleşmiş olan Beau hafifçe şok olmuştu O alçak herif az önce gasp yaptığını itiraf etmişti. Benton'ın elinde ne varsa, ne kadar kötüydü?

Carissa'ya baktı, onun bir şey söylemesini bekliyordu. Herhangi bir şey. Ama o sadece gözlerinden taşan duygusal bir ıstırapla ona baktı.

Kadının bakışlarındaki acı, içinde yükselen öfkeyi kontrol etti.

Aralarında ne geçmiş olabileceğini bilmiyordu ama bu adamın onu incittiği açıktı ve önemli olan tek şey de buydu.

İçindeki her şey Benton'ı pencereden aşağı atmak istiyordu. Ama aklında daha iyi bir fikir vardı.

"Anlıyorum." Soğukkanlı bir bakışla kendini topladı. "Ne kadar o zaman?"

"Üç bin."

"İki demiştin!" diye bağırdı.

Alaycı bir küçümsemeyle omzunun üzerinden ona baktı. "Onun cebi seninkinden daha derin."

"Oh, Tanrım," diye bağırdı, yüzünü ellerinin arasına sakladı ve arkasını döndü.

Beau, amcası Lord Denbury'nin bir kopyası gibi sert bir tavırla, "Hayır, bu adil," dedi. Rolünü gergin bir baş sallamayla oynarken, elbette çoktan ihanet planları yapıyordu.

"Bu çok ciddi bir mesele, zira hepimiz söylentilerin ne kadar kolay başladığını biliyoruz. Bir kez başladılar mı, kökünü kazımak imkansızdır. Buna değmez. Leydim, bu konudaki rolünüzü bana daha sonra açıklayacaksınız. Bay Benton, elbette ailemin onurunu korumak için her türlü bedeli öderim."

"Çok mantıklısın, Beauchamp."

"Ben makul bir adamım," dedi dişlerini sıkarak, "ve dünyanın yöntemlerini bilmiyorum değilim. Ama banka cüzdanım evimde. Arabamla bana eşlik ederseniz, şimdi oraya gideriz ve size tüm meblağ için bir çek yazarım. Sonra da yolunuza devam edersiniz-"

"Dur bakalım, arabana zor biniyorum, Beauchamp. Ben aptal değilim. Ayrıca evinizin içini görmek gibi bir niyetim de yok, her ne kadar muhteşem olduğundan emin olsam da," dedi alaycı bir tavırla ve kendi zekâsından çok memnun görünüyordu. "Halka açık bir yerde buluşuyoruz."

"Pekâlâ." Beau ona soğuk bir bakış attı. "Herkes senin kadar şerefsiz değil Benton. Ben sadece konuyu kamuoyunun gözünden uzak tutmaya çalışıyordum. Ama eğer tercihin buysa, seninle Billingsgate yakınlarındaki rıhtımda bulunan The Gray Gull Inn'de buluşalım. Orayı biliyor musun?"

Temkinli bir şekilde başını salladı. "Bulabilirim."

"Güzel. O halde, işimizi bitirdiğimizde, bir daha asla karımın yanına yaklaşmayacaksın ve bu konuda sessiz kalacaksın - eğer hayatına değer veriyorsan."

"Yeterince adil."

Beau kapıyı engellediği yerden çekildi ve onun için kapının kilidini açtı.

Benton çıkışa doğru yürüdü, temiz bir kaçış yaptığı için biraz rahatlamış görünüyordu. Carissa'ya bir göz attı, sonra Beau'nun yanında durdu, bir eli kapı kolundaydı. "Gray Gull, bir saat içinde."

Beau başıyla onayladı ve Roger Benton dışarı çıktı.

Arkasından baktı, kapının camındaki perdeyi kaldırdı ve daralmış gözlerle alçağın bir taksiyi selamlamasını izledi. Kısa süre sonra bir araba onun için durdu. Benton arabaya bindi ve kiralık araba caddede hızla ilerlerken Carissa'nın hizmetçisi geri döndü.

Kadın neşeyle içeri girerken kapıyı ona açtı. "Ah, senin Lordum, bizi buldunuz! Aç mısınız efendim?" Fırından getirdiği tülbente sarılı çörek çeşitlerini kaldırdı.

"Hayır, Margaret. Hanımın şimdi eve dönüyor. Oraya vardığında Bay Vickers'a seyahat arabasını hazırlamasını söyler misin? Hanımefendi bir yolculuğa çıkacak ve sen de ona katılacaksın. Bu öğleden sonra hemen yola çıkacaksınız."

"Beau!" Carissa bağırdı.

Adam irkilerek onu görmezden geldi. "Bu uzun bir yolculuk olacak, o yüzden bir ay boyunca ihtiyaç duyabileceği kıyafetleri yanına al. Şimdi arabasına gidebilirsiniz. Leydi Hazretleri birazdan size katılacak."

"Evet, efendim," diye mırıldandı hizmetçi kız, tereddütle hanımına baktı.

Ama kapıya doğru hafifçe başını salladığında Margaret reverans yaptı ve Jamison'a hemen gideceklerini söylemek için dışarı fırladı.

Beau, Carissa'nın usulca ağladığını duyabiliyordu. Yavaşça döndü ve onunla karşılaştı
ağlamaklı bakışlar.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı gözlerinde utanç ve kederle.

Gözyaşlarının tehdidiyle kaskatı kesildi. Bunun ne yeri ne de zamanıydı ve öfkesinden kurtulmaya hazır değildi. Yine de beşikten beri bir centilmen olarak yetiştirildiği için ona elini uzattı. "Gel, seninle arabana kadar yürüyeyim."

Olduğu yerde kaldı, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Retikülünden bir mendil çıkardı. "Beni gönderiyor musunuz?"

"Bana başka seçenek bırakmadınız,"

diye cevap verdi. "Onu öldürecek misin?" "Öldürmeli miyim?"

Omuz silkerek başını salladı. "Sadece onu düelloya davet etmediğine şaşırdım."

"Onuru olmayan bir adamla düello yapmanın bir anlamı yok. Tüm amacı boşa çıkarır." Başını eğerek durakladı. "Bana devam etmem için hiçbir bilgi vermediğiniz için yanlış varsayımlarda bulunmak istemiyorum, ama bana öyle geliyor ki, bir noktada onunla olan ilişkiniz gönüllü olmadıkça bu adam size şantaj yapma gücüne sahip olamaz?"

"Evet," diye itiraf etti boğuk bir fısıltıyla, başını eğerek. "Hayatımın en büyük hatasıydı ama beni zorlamadı."

Beau başını salladı, kendini garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordu. sahneyi kendi bedeninin dışından izledi. Belki de kadının aldatmacasının gerçekliğiyle yüzleştiği için kalbi hâlâ şoktaydı ama bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. "Öyle olsaydı şu anda yerde ölü yatıyor olurdu, biliyorsun değil mi?"

Mendiliyle gözyaşlarını kuruladıktan sonra başını sallamayı başardı.

"Eğer hak ettiğini düşünüyorsanız bu hala ayarlanabilir," diye ekledi. "Seçim sizin. Sadece söyleyin, ben halledeceğim. Aslında bu bana büyük bir zevk verir."

"Hayır. Onun iyiliği için değil, senin iyiliğin için. Panelin nefesi ensendeyken alacağın riske değmez."

Alaycı tepkisine engel olamadı ve mırıldandı: "Beni duygulandırdınız. endişe."

"Lütfen! Seni incitmek istememiştim-"

"Dur." Bir ıstırap dalgasına karşı koyarak onu uyarmak için ters ters baktı. "şimdi olmaz." Tekrar uzaklara baktı. "Gel. Seni eve götürelim."

Gözlerini kapatıp kendini sabitledi. Retikülünü tutarak süzöldü.

Onu geçip kapıya doğru gitti, başı eğikti. Ama onun yanında durdu ve gözlerinin içine baktı. "Denbury Amca'nın yaptığı gibi ona gerçekten para mı vereceksin?"

"Kesinlikle hayır," diye nefes aldı. "Ona borcumu ödeyeceğim."

Roger Benton'ın bilmediğı şey, Gri Martı Hanı'nın rıhtımlarda çalışan ve eleman avına çıkan kötü şöhretli bir basın çetesinin uğrak yeri olduğıydu -İsteyerek ya da istemeyerek.

Yani, şantajcının sessizliğini satın almak için üç bin pound vermek yerine, basın çetesine teslim etmeye gittiğı şantajcının kendisiydi.

Beau bir saat sonra Roger Benton'ın karşıındaki denizci meyhanesine oturduğunda, köşede içki içen bir grup esmer deniz köpeğine baktı. Parmağını kıvrarak onları yanına çağırdı, sonra da züppe arkadaşının etrafını sarmalarına güldü.

Carissa'nın basın çetesinin sürüklediğini görmek için orada olmaması çok kötüydü.

Roger Benton, onu Majestelerinin hizmetine sokmak ve Kraliyet Donanması'nın en yeni acemisi olan üniformasını giydirmek için tekmeleyerek ve çığlık atarak götüröldü.

Beau kendine bir içki alırken eğlenerek, şimdi bir şeyler yapma şansına sahip olabileceğini düşöndü. Eve gitmeden önce buna ihtiyacı olacaktı, çünkü bundan sonra zor kısım geliyordu.

Carissa ile uğraşıyorum.

Bunu ertelemenin bir faydası yoktu. Öfkesini ve hayal kırıklığını bastırarak, acısını da göz ardı ederek, hak ettiğı viskiden bir yudum aldı. Sonra kadehini yere bıraktı, düşöncelerini topladı ve eve döndü.

O vardığında, görevliler bavulları çoktan hazırlamıştı. Margaret uşaklara hangi bavulların hâlâ seyahat arabasına yüklenmesi gerektiğini söylüyordu.

"Leydi Beauchamp nerede?" diye sordu uşağına. "Misafir odasında, lordum."

Beau yavaşça merdivenleri çıktı ve onu merdivenlerin önünde tek başına otururken buldu.

müzikli otomat saatin çalmasını bekliyordu. Omuzları çökmüştü. İnce kolları sanki üşümekten korunmaya çalışıyormuş gibi kendine sarılmıştı.

Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından iterek kapattı; kadın dönüp bakmadı.

Adam yanına yaklaştığında, kadın ona baktı. Adam onun kızarmış, şiş gözlerini ve solgun yüzünü fark etti. Onu böyle görmek kalbini burktu. Onu kollarının arasına alıp hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemek, o piç kurusu ona her ne yaptıysa acısını öpüp yok etmek istiyordu.

Ama onu kötüye kullanmıştı ve bir erkek bir yerde sınırı çizmek zorundaydı, yoksa erkek olmaktan çıkardı.

Kendi duygularına güvenmeyerek, başka ne yapacağını bilemeden, saate bakarak ona katıldı. "Benton artık sorun olmayacak," diye uzun uzun konuştu. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Teşekkür ederim," diye titrek bir fısıltıyla nefes aldı. Sonra durakladı, başı öne eğikti. "Başından beri biliyordun, değil mi?"

"Bakire olmadığını mı? Evet," diye mırıldandı ihtiyatla. "Düğün gecemizden beri."

"Neden bir şey söylemedin?"

Ona döndü. "Neden *yapmadın*?"

Kadın bocaladı. "Korkmuştum."

"Benden mi? Gerçekten mi?" diye sordu alçak bir öfke tonuyla. "Neden? Beni bir tehdit olarak görmenizi sağlayacak ne yaptım?"

"Hayır, kastettiğim bu değildi, seni kaybetmek istemedim!"

"Anlıyorum." Böyle bir cevap alaycı bir adam için bir sınavdı. "Yani beni aşkından mı kandırdın? İddian bu mu?"

"Beau, lütfen. Sana önceden söylemeye çalışsam nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Kendimizi skandal bir durumun içine soktuktan sonra evlilikten vazgeçseydin. Ve sonra, düğün gecemizden sonra, sen fark etmemiş gibi görünürken, bu konuyu nasıl açabileceğimi bilmiyordum! Sadece yeterince yalnız bırakmak istedim. Sonra o ortaya çıktı. Ve bir kez daha para istedi. O korkunç parazit."

"Pekala." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Erkek zevkinin büyük ölçüde geliştiğini söyleyebilirim." Adam ona ters ters baktı. "En azından şimdi neden dedikodulara kafayı taktığını anlıyorum."

"Eğer ortaya çıkarsa, kendimle birlikte seni de utandırmış olacağım. Bu kadar bencil olduğuma inanamıyorum. Evlenene kadar senin itibarın üzerindeki etkisini hiç düşünmemiştim bile."

"Oh, beni utandırmak oldukça zordur," diye alçak bir ses tonuyla söylendi ama bunu neden onun için bu kadar kolay hale getirdiğini söyleyemedi. Acı çekmeyi ya da en azından birazcık sürünmeyi hak ediyordu.

Keder ve pişmanlık dolu iri, duygulu gözlerle ona baktı. "Onunla sadece bir kez birlikte oldum. Neredeyse iki yıl önceydi, gençliğimde yaptığım bir patavatsızlıktı. Bunun olmasını hiç istemedim, sadece oldu."

"Lütfen, bunu bilmeme gerek yok."

Gözlerinde yaşlarla birlikte acı dolu bir alay savurdu. "Sana söyleyeyim mi söylemeye yim mi? Konuşsam da sessiz kalsam da bana kızılıyorsun-"

"Beni inciten onunla yatmış olman değil. Tanrı aşkına, Ben de bir aziz değilim," diye mırıldandı, en başta herhangi bir şeyin onu incitebileceğini kabul ettiğini duyunca şok olmuştu. Ne yapacağını şaşırmış bir halde ona baktı. "Belli ki bana güvenebileceğini hissetmemişsin. Bunca zaman yaptığının yanına kâr kalacağını düşündün. Beni gerçekten aptal yerine koymuş olmalısın."

"Hayır!"

"Ben aptal değilim, Carissa. Sana karşı nazik olmaya çalışıyordum. O geceden beri, bildiğim kadarıyla sabırlı olmaya çalışıyorum. Bana gelip içini dkmeni bekledim. Beni anlamam için sana her fırsatı verdim. Güvende olduğunu bilmeni istedim. Sana biraz zaman veririm, sonunda bana açılacağını ve bana güvenebileceğini göreceğini düşündüm. Ama asla yapmadın."

Elini dudaklarına götürerek yeniden usulca ağlamaya başladı.

"Ne yapacağımı sanıyordun, seni dışarı atacağımı mı?" diye sordu bıkkınlıkla, mendilini uzatarak. "Birlikte olduğum onca kadından sonra mı? O kadar büyük bir ikiyezl değilim - yine de biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Kendini bana nasıl yanlış tanıtırırın?"

"ok özür dilerim."

"Ne için, bana yalan söylediğin için mi yoksa yakalandığın için mi?" "Yalan söylememeliydim."

"Hayır, yapmamalısn," diye kabul etti, kadının gözyaşları karşısında sağlam durmaya çalışarak.

Zümrüt gözleri yalvarırcasına o n u n k i l e r i ararken, pembe dudakları pişmanlıktan titriyordu. "Lordum, beni affedebilir misiniz?"

Aklı başından gitmiş bir halde ona baktı. "Ne tür bir dev bunu yapmaz ki?" diye haykırdı. "Lütfen dur! Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum. Sana zarar vermeyeceğim, Carissa. Bu seni affetmekle ilgili bir mesele değil. Bunu anlamıyor musun? Dürüst olmak gerekirse, şu anda seninle ne yapacağımı bilemiyorum. Bana gerçeği syleyemiyorsun. Söylediğim hiçbir şeyi yapmıyorsun. Sen bana gvenmezsen, ben sana nasıl güvenebilirim? Ve eğer güven yoksa, birbirimizi nasıl sevebiliriz?"

"Ama ben seni seviyorum! Seni seviyorum, Beau."

Sözcüklerin ilk kez bu kadar tutkulu, bu kadar acılı bir şekilde, gözyaşları yüzünden akarken ağzından dökülüşü onu neredeyse boğacaktı. Adam sessizce ona baktı, kızın şiddetli açıklaması karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Aşıklar

Bunu ona daha önce de söylemişlerdi, ama şimdiye kadar hiçbir zaman buna inanmasını sağlayacak şekilde söylememişlerdi.

Carissa'ya kadar.

Bir adım daha yaklaştı, ona doğru çekildi, doğru ya da yanlış, sunduğu aşk için itiraf etmeye cesaret edemeyeceği kadar çaresizdi; tek kelime edemeden, kalbi çarparak onu kollarının arasına aldı. Adam başını eğip şiddetli bir ihtiyaç fırtınası içinde onun hassas ağzını sahiplenirken, kadın onun kucağında titredi.

Onu vücuduna doğru çekip kollarını boynunun arkasından usulca sararken öpüşmeyi derinleştirirken tek bildiği, başka hiçbir kadının ona böyle şeyler hissettirmediydi. Onu hem boğazlamak hem de kimsenin ona zarar veremeyeceği güvenli, kadife bir mücevher kutusunda saklamak istiyordu. Kendini onda, onun boyun eğen bedeninin unutkanlığında, kalbinin şefkatinde kaybetmeyi arzuluyordu; ve aynı zamanda, hiç evcilleştirilmemiş bir at gibi, ondan kaçmak istiyordu, ama yapamıyordu.

Onun ruhuna girmişti ve bunun için ondan korkuyordu, yapabileceğini biliyordu.

Eğer onu terk ederse onu yok ederdi, çünkü kadınlar böyle yapar. Onlara güvenilmezdi. Bugün bunun kanıtıydı. Efendisi ona küçük yaşta böyle söylemişti ve derinlerde bir yerde hâlâ ona inanıyordu.

Ne halt ediyorum ben?

Her şey birdenbire kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Daha önce hiçbir sevgilisiyle paylaşmadığı soğuk, yalnız, hayatta kalmayı başaran parçası -kalbini en ufak bir riske atmadan, kim olursa olsun yatakta bir gece geçirmesine izin veren parçası- birdenbire oradan çıkması, bu kadını kol mesafesinde tutması için kıyameti koparırcasına bağırmaya başlamıştı. Onu yok etmeden önce.

Öpücüğü sonlandırdı ve onu itti, nefes nefese kaldı ve görünüşe göre kimseye ondan daha fazla güvenmediğinin ani, ironik farkına varmanın ortasında kafası karıştı.

Kalbi küt küt atarken tek bildiği, bu durumun kontrolünü tekrar ele almazsa mahvolacağıydı.

"Taşraya gitmelisin," diye mırıldandı, daha fazla acınası bir şekilde onun parmağına dolanmasına izin vermeyi reddederek.

En azından öyle olduğunu bilmiyordu.

Ona sarıldı, gözlerindeki yaşlar eriyen zümrütler gibi parıldıyordu. "Lütfen beni gönderme Beau," diye yalvardı ona yürek parçalayıcı, duygusal bir ihtiyaçla. "Beni senden ayırma, sevgili kocacığım. Şimdi olmaz."

"Hayır." Sesi ona bile sert ve tuhaf geliyordu. "Dediğimi yapmanın ve bana düzgün bir eş olabileceğini göstermenin zamanı geldi." Sertçe yutkundu ve kadının ellerini nazıkçe yüzünden uzaklaştırdı. "Taşraya gideceksin ve güvenli olana kadar diğer hanımlarla birlikte bekleyeceksin. Sonra seni çağıracağım. Orada oldukça rahat ve güvende olacaksın."

"Peki ya Nick? Burayı bildiğini söylemiştin."

"Çavuş Parker'a durumdan haberdar etmesi için özel talimatlar göndereceğim. Her şey yoluna girecek." Gözlerini başka tarafa çevirip aklını tekrar işine verdiğinde kendini daha normal hissetti. "Ayrıca, Nick'e yer değiştirdiğinizi öğrenmesi için zaman tanımak niyetinde değilim. Sen Londra'dan ayrılır ayrılmaz onun peşine düşeceğim. Bunu onunla şimdi halletmeliyim," diye homurdandı, onun bakışlarından kaçınarak.

Ama göz ucuyla kızın mesajı almış gibi görüldüğünü görebiliyordu. Ayağını yere sağlam basıyordu. "Bana dikkatli olacağına söz ver."

"Tabii ki."

Saat aniden çaldığında irkilerek yerinden sıçradı.

İkisi o kadar sessizdi ki, gümüşü küçük melodi misafir odasının durgunluğunda bir gürültü gibi görünüyordu.

Beau ellerini beline dayadı, düğün günlerini ve tüm umutlarını hatırlayınca acı çekti. Ama kendi kendine bunun dünyanın sonu olmadığını söyledi. Her evlilikte kavgalar olur. Yine de, bir sebepten dolayı

O küçük melodi çalarken onun bakışlarıyla buluştu. Şu anda her nota ona biraz acı veriyordu.

"Gel. Gitme vakti," diye uzun uzun mırıldandı şarkı nihayet bittiğinde. *Fikrimi değiştirmeden önce.*

"Yapmak zorunda mıyım?" diye fısıldadı.

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun!" dedi oldukça sert bir şekilde, ikna olmayı reddederek. "Kahretsin, sen burnunu sokup her şeyi daha da zorlaştırmadan endişelenmem gereken çok şey var! Özür dilerim ama bunu sen istedin."

Başını öne eğdi. "O zaman ben gidiyorum."

Kesinlikle haklısın. Çenesini sıkarak, hatalı karısının sırtına hafifçe dokunarak onu salondan çıkardı. Onu merdivenlerden aşağıya, giriş holüne doğru yürüttü, burada ona retikülünü verdi ve sıcak tutması için pelisesini nazikçe omuzlarına koydu. Sonra onu dışarıda bekleyen arabaya götürdü ve onu yukarı çıkarmadan önce parmak eklemlerine hafif bir öpücük kondurdu.

Gerçek bir hanımefendinin metanetli zarafeti ve asaletiyle gitti.

Bu ona hiç de Carissa'ya özgü bir davranış gibi gelmiyordu ama bildiği tek şey, belki de artık sırlarından arındığı ve ona karşı gerçek olabileceği için tamamen farklı bir insana dönüşebileceğiydi. Bunu sadece zaman gösterecekti. Gerçek Carissa'nın çok farklı olmamasını umuyordu. Onu bu sevimli, çıldırtıcı haliyle, yalanlarıyla ve her şeyiyle çok sevmiştii.

Belki de sorun buydu. Belki de içten içe birbirlerine çok benziyorlardı.

Geniş ve konforlu seyahat arabasındaki yerine otururken, sanki fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi arabanın açık kapısından adama baktı.

Beau reddetti. "Güvenli bir şekilde oraya varır varmaz bana haber ver."

Başını salladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı son bir kez.

Pişmanlık ve onu tehlikeden uzak tutma ihtiyacıyla parçalanmış bir halde ona baktı. "Biliyorum, tatlım." Bir kez daha, duyguları onu neredeyse etkisiz hale getiriyordu, ama aklını gerçeklere vererek çabucak bastırdı. "Söylesene," diye sordu konuyu değiştirerek, "gitmeden önce, o galerilerde Fransız Devrimi sanatçıları hakkında işe yarar bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Hayır." Başını oldukça acı bir şekilde salladı. "Tüm müdahalelerim boşunaydı. Hepsi boşa gitti."

Kaşlarını çattı, kadının alçak tonda verdiği cevapta kendine yönelttiği öfke ve tiksintinin soğuk notasını duydu. "Sadece yardım etmeye çalışıyordun," diye kabul etti.

Başını salladı ve dudakları gergin bir çizgi halinde uzaklara baktı. "Güle güle. Kapıyı kapatın lütfen. Şoför bey!"

Beau arabanın kapısını kapattı ve arabanın içinde oturan Margaret'a veda etti; Margaret sadece en iyi hizmetkârların yapabileceği gibi, konuşmaları sırasında garip bir şekilde sağır ve dilsizi oynuyordu.

"Her şey hazır, Jamison! Onları güvende tut."

Arabacı, "Emredersiniz lordum!" diye seslendi, sonra cıvıldadı ve dizginleri atların sağrıları üzerinde şaklattı.

Beau kaldırımında durmuş, arabanın uzaklaşmasını izliyordu. Rahatsız edici bir soru karanlık bir hayalet gibi zihninde dolaşırken kollarını göğsünde kavuşturdu. Carissa'nın sırrını bilme konusunda sessiz kalmasının nedenlerinden biri, aralarındaki güvenli mesafeyi korumanın bir yolu olması olabilir miydi?

Belki de bunca zaman onunla yüzleşmekten kaçınarak o kadar da asil davranmamıştı. Belki de sadece ona gerçekten yaklaşma riskinden *kendini* uzak tutuyordu.

Kızın arabası köşeyi dönüp gözden kaybolurken kendi kendine bir küfür savurdu. Lanet olsun. O bir ikiyüzlüydü. Promethean'lardan sonra en nefret ettiği şey.

Belki de ... Tanrım, belki de biraz korkaktı, diye düşündü, içi burkularak. Savaştaki tehlike onu hiç tereddüt ettirmemişti ama hiçbir kadın

Carissa onun üzerinde böyle bir güce sahip olmadan önce. Bunun onu nasıl bir tehlikeye soktuğunu bilmek onu düpedüz kaşındırıyor, ürkütüyor, huzursuz ediyordu. Her şey bu konu üzerinde durmaktan daha iyiydi.

Karmakarışık sorularını bir kenara iterek eve ve elindeki işe geri döndü. İçeri girerek kendini efendisi olduğu yaşam alanına geri attı.

Hızlıca bir şeyler yazdı, sonra da Calais'deki güvenli evi işleten Tarikat ekibine - Madam Angelique'i görmeye gittiklerinde onu ve Carissa'yı sahilden alan adamlara - gizli bir mesaj kodladı. *'İngiltere'de sorun var. Rotherstone ve ekibine ben onları çağırana kadar Fransa'da kalmalarını söyle.* Kısa ve öz. Tek umudu çok geç kalmamış olmasıydı.

Sonra mesajını iletmek üzere Roger Benton'ı basın çetesine sattığı yerden çok da uzak olmayan rıhtıma döndü.

Rıhtımda ilerlerken, daha önce kiraladığı yaşlı balıkçıyı buldu. Onun için Manş Denizi üzerinden mesajlar götürdü; pis kaptana küçük bir servet ödedi ve onu bu konudan asla bahsetmemesi için her zamanki korkunç tehditlerle uyardı. Yaşlı adam kabul etti. Pazarlıklarını tamamlayan Beau, balıkçı teknesinin Thames Nehri'nin aşağısına doğru yelken açmasını izlemek için bekledi.

Sonra tatmin olmuş bir şekilde şehre doğru döndü, gözlerini kısarak ilerledi

Bir sonraki görevi çok daha zorluydu.

Nick'i bul.

Bölüm 21

Carissa sefalet içindeydi ama arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmesi onu rahatlatmıştı. Daphne ve diğer eşler, Londra'dan arabayla birkaç saat uzaklıktaki Hampshire kırsalının ücra bir köşesine sıkışmış pastoral kır malikânesine habersiz gelişi karşısında şok olmuşlardı. Yontulmuş bahçeler ve ağaçlık park sakın bir atmosfer yaratıyordu ama silahlı muhafızların varlığı tehlikeyi keskin bir şekilde hatırlatıyordu.

Diğer kadınlar onu kucaklayıp gözyaşlarıyla karşılıyor, sonra da Lord Beauchamp'la evlendiğini söylediğinde şaşkınlık çığlıkları atıyorlardı.

"Neden hemen yazıp bana haber vermedin?" Daphne bağırdı ve onu tebrik etmek için sarıldı.

"Sana şahsen söylemek istedim."

"Biliyordum, sana deli olduğunu söylemiştim!" Daphne onu serbest bıraktı ama Kate başını eğerek Carissa'yı inceledi.

Siyah saçlı genç düşes kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu konuda pek de hevesli görünmüyorsunuz," dedi.

"Kavga ediyoruz," diye itiraf etti Carissa ve yine aptalca gözyaşlarına boğulmamak için elinden geleni yaptı. Adamın onu bir sulama kabı haline getirdiğine inanamıyordu.

Ama Daphne onu sevgiyle kanatları altına aldı. "Zavallı şey. İşte, işte, canım. İçeri gel ve bize o haydutun sana ne yaptığını anlat."

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," dedi ağırbaşlı bir burun çekişle. Kocasına sonunda onu sevdiğini söylediğini ve onun da buna karşılık vermediğini itiraf etmek ne kadar aşağılayıcı olurdu.

Yaptıklarından sonra onu suçlayabileceğinden değil.

O bir yalancı, şıfıntı ve sinsiydi ve onu hak etmiyordu. O böyle düşünmeyebilirdi ama o düşünüyordu.

"Ne zaman konuşmak istersen seni dinlemek için buradayız," dedi Daphne.

onu teselli etti. "Şimdilik sen gel ve yerleş, biz de seni neşelendirmek için elimizden geleni yapalım. Tam da can sıkıntısından kendimizden geçmişken gelmen harika! Zekanızı özlemişim. Burada birlikte eğleneceğiz ve elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Ne de olsa biz emir eşleriyiz ve görevimizin farkındayız! Öyle değil mi?"

Diğer iki bayan Carissa'ya oldukça tuhaf bakmalarına rağmen başlarıyla onayladılar. Her zamanki alıngan haline hiç benzemediğini düşündü.

Daphne kolunu ona doladı. "Şimdi, o zaman. Birkaç tane güzel Aralarından seçim yapabileceğiniz yatak odaları ..." Sarışın markiz ona güzel malikâneye kadar eşlik etti ve diğerleri de onu takip etti.

Carissa içeride, Mara'nın önceki evliliğinden olan iki yaşındaki sevimli oğlu Thomas'a gülümsemek için durakladı. Otuz yaşındaki Mara, Leydi Falconridge, diğerlerinden birkaç yaş büyüktü. Jordan, Lord Falconridge ile yaptığı son evliliğinden önce dul kalmıştı.

Carissa Mara'yı diğerlerini tanıdığı kadar iyi tanımıyordu. Aslında, o sadece dedikoducuların fısıldadıkları için değil, aynı zamanda

Naibin metresiydi ama Mara'nın, ikisi henüz yirmi yaşındayken harika Jordan'ın kalbini kırdığını biliyordu. Ama kısa süre önce barışmışlardı ve daha da fazlası.

Küçük Thomas annesinin onu kucağına alması için haykırdı. Mara sarılmak için onu kaldırdı, sonra kalçasına koydu.

"Has Beauchamp alındı herhangi bir kelimeitibaren bizim kocalar?" Kate mırıldandı.

Carissa başını salladı. "Duyduğum kadarıyla hayır, üzgünüm." İç çekti. "Canavarımı özledim."

Carissa, diğer adamların yıllar önce Kate'in kocası Warrington Dükü Rohan'a taktıkları lakaba gülümsedi.

Bütün adamlar birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı.

"Ayrı kalmak zor," diye onayladı Daphne, tıpkı kocası Lord Rotherstone'un erkeklere yaptığı gibi liderlik rolünü üstlenerek. "Ama yapılması gerekeni yapıyorlar," diyerek gülümsedi. "Ayrıca, eminim onlar bizi bizim onları özlediğimizden daha çok özliyordur."

Carissa hiçbir şey söylemedi, kocasının onu hiç özlemediğini biliyordu. Onun gitmiş olmasından memnundu.

Sonra hanımlar ona evin içini gezdirdiler.

Kendilerinden istenen her türlü fedakârlığa katlanma konusundaki sabırlı isteklilikleri onu tamamen azarladı.

Beau'nun ona kızgın olmasına şaşmamalı, eğer onu Daphne gibi model eşler. *Bana gerçeği söyleyemezsin, söylediğim hiçbir şeyi yapmazsın.*

Şimdi arkadaşlarının arasına geri dönmüştü, aralarındaki ortak gizlilik bağı Emir eşleri olarak aklının bir köşesindeydi, sonunda sanat galerilerinde sorduğu tüm o sorularla herkesin güvenliğini nasıl riske attığını fark etti. Yüce Tanrım, hepsini tehlikeye atabilirdi! Çok fazla şey söylediyse, soruları Nick'i kiralayan sanatçıya ulaşırsa, o zaman kötü adamlar, her kimlerse, onun izini Beau'ya, diğer adamlara kadar sürebilirlerdi,

kadınlara ve hatta küçük Thomas'a bile. Beau'ya söylediği yalanın üstüne, arkadaşlarını soktuğu tehlike onu hasta etmişti. *Ne kadar aptalca! Ne kadar kibirli! Ne kadar kör.*

Riskin sadece kendisi için olduğunu düşünmüştü ve bu tehlikeyle yeterli cesaretle yüzleşmeye hazırdı. Ama eğer durup bağlantıları görseydi ve bir kez olsun, yetim bir çocukken olduğu gibi, kendisini kimseyle gerçek bir bağı olmayan yalnız biri olarak düşünmeseydi, o zaman kocasını dinler ve bugün gözetlemeye gitmezdi.

Sadece yardım etmeye çalışıyor olması önemli değildi. Farkında olmadan değer verdiği herkesin güvenliğini riske atmıştı. Böyle bir işe karışarak ne yaptığını sanıyordu ki? O bir casus değildi! Hiçbir eğitimi yoktu. O kimdi ki "soruşturma" yürütecekti?

Ne yaptığını biliyormuş gibi davranan aptal bir ton dedikodusu. Diğerleri onu kendisine tahsis edilen yatak odasında yalnız bıraktıktan sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hizmetçiler bavullarını getirmiş, diğer hanımlar da akşam yemeğinden önce rahat etmesi için ona biraz mahremiyet tanımışlardı. *Bir başka gaf daha.*

Küçük bir ukala gibi haddini aşmış, üstelik bekâretini bir serseri için heba etmiş ve bu konuda harika kocasına yalan söylemişti.

Başını iki yana salladı, kendinden iğrendi ve tamamen depresyona girdi. Bundan böyle hafiyelik işini casuslara bırakacağına yemin etti. Tüm bu entrikalarla daha fazla ilgilenmek istemiyordu, arkadaşlarıyla tartışmak bile istemiyordu, ki Beau'nun bu konuda onlarla konuşmamasını emrettiğini düşünürsek bu iyi bir şeydi.

En azından Roger Benton'dan kurtulduğu için artık tonlarca dedikoduyu takip etmek zorunda kalmayacaktı. Aslında, kendi işine bakmaya başlamasının zamanının çoktan geçtiğini düşünüyordu.

Beau'ya gelince, şu anda ondan nefret ediyorsa onu suçlayamazdı ama o işkence dolu öpücük nefretten başka bir şey değildi. Onu incittiğini biliyordu,

Ve bu yüzden tepeden tırnağa kederle doluydu.

Şimdi ne yapacaktı? Merak ediyordu. Ondan sonsuza dek uzaklaşacak mıydı? O yokken daha erkeksi ihtiyaçlarını tatmin edecek başka bir kadın bulmaya giderek onu cezalandırır mıydı? Bu düşünce onu rahatsız etti ama bu onu şaşırtmazdı. Ne de olsa ona "seni seviyorum" dememişti. Gözlerini kapadı, kendini berbat hissediyordu.

Şu anda onunla nerede durduğunu gerçekten bilmiyordu. Ama bu noktada kontrol edebileceği tek şey kendi davranışlarıydı ve değişme zamanının geldiğine karar verdi.

Kendini kurtarabilmesinin tek yolu ona düzgün bir eş gibi itaat edebileceğini, doğruyu *söyleyebileceğini* ve kocası olarak onun haklı otoritesini kabul *edebileceğini* göstermekti. Tanrı biliyordu, bir yerden başlamaları gerekiyordu.

Taşraya sürgün edilme cezasını şikâyet etmeden kabul edecekti. Elini kalbinin üzerine koyarak başını kaldırdı ve Daphne gibi iyi, itaatkâr, emir kulu bir eş olacağına dair özel bir yemin etti.

Bu andan itibaren.

O gece Beau, ödül dövüşlerini izlemek için toplanan gürültülü, tamamı erkeklerden oluşan kalabalığın içinden geçti. Bira ve mavi şarap akıyordu; hava sayısız puronun dumanıyla yoğundu; bir adamın arkadaşlarına çok ayıp bir fıkra anlattığı bir gruptan kaba kahkahalar yükseldi. En önemlisi de bahisler havada uçuşuyordu, o da bu yüzden gelmişti.

Paralı asker arkadaşını bulmak için en uygun yerdi. Nick'ten haber almak için gözlerini ve kulaklarını açık tutmalarını söylediği çeşitli bağlantılarını kontrol etmişti. Ama gözlemcilerinin rapor edecekleri bir şey yoktu. Piç kurusu belli ki dikkatli davranıyordu. Ama yıllardır arkadaş oldukları için Beau, Nick'in hoşlandığını bildiği kumarhaneleri kontrol etmeye karar verdi.

Madam Angelique, Nick'in ödemesinin bir kısmını çoktan aldığını söylemişti. Onu t a n ı d ı ğ ı m kadarıyla, çok geçmeden

masalar.

Beau, Nick'in şu anda olduğu gibi, özellikle baskı altında olduğu zamanlarda her zaman kumarın baş döndürücü dikkat dağıtıcılığına başvurduğunu deneyimlerinden biliyordu.

O oyun cehennemlerinden birinde Tom Cribb'in bu gece Covent Garden'da dövüşecekti, bakması gereken yerin burası olduğunu biliyordu.

Nick her şeyden önce değirmen maçlarına bahis oynamayı severdi ve İngiliz şampiyonu en sevdiği boksördü. Cribb, bu gecenin manşet dövüşünde başrolde olacaktı.

Beau, Nick'in burada olması gerektiğini biliyordu. Ondan bir iz bulabilmek için kalabalığı sürekli taradı.

Bu arada, rayların içinde, ara maç birkaç dakika içinde başlayacaktı. Etli boksörler antrenörlerinden son talimatları alıyordu.

Beau avına devam ederken, Nick'in kumar sorununu Virgil'e uzun zaman önce söylemediği için kendine özel olarak lanet ediyordu. Bu konuda yaşlı İskoç'a neredeyse her gittiğinde, Nick onu vazgeçirmiş ve değışeceğine söz vermişti.

Üç farklı olayda, Beau ikna edilmesine izin vermişti. Çünkü Nick onun için bir kardeş gibiydi ve inanmak istiyordu. Ekipteki en iyi arkadaşının yerine yeni, acemi bir ajanın geçmesini kesinlikle istememişti. Nick çok iyi bir ajandı, korkusuz ve ölümcüldü.

Beau'nun doğasına aykırı olan sadakatsizlikten bahsetmiyorum bile. Sadakati gözlerini kör etmişti, belki de hatalarını affediyordu. Ve şimdi bunun onları getirdiği yere bakın. Evet, şimdi bunun bedelini ödüyordu - Trevor'ın ödediği kadar yüksek bir bedel olmasa da. *Dayan dostum*, dedi zihninden diğer en yakın arkadaşına, Nick'in rehinesine. *Her neredeysen seni buradan çıkaracağım*.

Bahisçilerin masalarına doğru ilerleyen Beau, bahislerini yatırmaya giden adamların gelip gittiğini görebileceği bir direğe yaslandı.

Kalabalıkta heyecan doruktaydı; yüksek sesli ve gürültülü konuşmalar havayı dolduruyordu. Her yerde erkekler, başlamak üzere olan iki boksörün çeşitli güçlü ve zayıf yönlerini tartışıyor ve son dövüşle ilgili görüşlerini dile getiriyorlardı.

Birden Beau kalabalığın içinde Nick'i gördü.

Anında harekete geçti ve ona doğru yürümeye başladı. Arkadaşının ikna edilmeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı dolu Manton'larını paltosunun altında hazır tutuyordu. Nick'in kaburgalarına bir tabanca dayayarak onu itaate zorlamaktan çekinmiyordu.

Öyle ya da böyle, bu işe bir son verecekti ve sonra Carissa'nın peşine düşen o piç kurusu meselesini halletmesi gerekiyordu.

Beau karısını korkuttuğu için ona borcunu ödemeye çok hevesliydi. Nick bile ne zaman çok ileri gittiğini biliyordu.

Ama son derece gelişmiş duyuları Nick'i düşman bir tarafın yaklaştığı konusunda uyarmış olmalıydı.

Siyah saçlı adam, Beau'dan en fazla bir metre uzaklaşmıştı. Paralı asker omzunun üzerinden baktı ve onun geldiğini gördü.

Kaçtı.

Beau hemen peşinden koşup kalabalığı yararak ilerlerken ringde rakipler anons edildi. Nick onu kalabalığın arasında kaybetmek için elinden geleni yaparken, boks hayranları favorileri için tezahürat yapmaya başladı.

Beau, Nick kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan hemen önce onu fark etti. Peşinden hızla gitti. "Lanet olsun, buraya geri dön!" diye kükredi karanlık ve ıslak gecenin içine dalarken.

Nick köşeden sıvıştı. Beau yılmadı, peşinden koştu ve binanın girişindeki fenerlerin ışığını bıraktı.

Mekânın etrafındaki dar sokaklar, içeriye dolmuş seyircilerin park etmiş arabalarıyla tıkanmıştı. Beau silahını çekmiş, araç labirentinin içinde avını arıyordu. Sonu gelmeyen araba sıralarının altına bakmak için eğildiğinde, koşan bacaklar gördü.

Kovaladı. "Seni bir daha vurmak zorunda bırakma beni, seni aptal piç!" karanlığa doğru bağırdı. "Bir korkak gibi kaçmayı bırak ve konuş benimle! I

neler olduğunu biliyorum! Angelique ile konuştum!" diye bağırdı.

Nick yakınlardaki bir gölgeden, "Karın çok güzel," diye alay etti.

Beau topuklarının üzerinde sarsılarak durdu ve göğsü kabararak etrafına bakındı.

Onu duymuştu ama göremiyordu. Birden en yakındaki arabanın kapısını çekip açtı ama Nick içeride değildi. "Ona bir daha yaklaşırsan seninle arkadaş olduğumuzu unuturum."

"Sakin ol Beauchamp, sadece bir noktaya değiniyordum."

"Ne, tüm onurunu kaybettiğini mi?" Beau ilerideki bir ara sokağa doğru süzüldü. "Kimi öldürmeni istiyorlar?" diye ısrar etti, onu konuşturmaya çalışıyordu ki yerini tespit edebilsin.

"Henüz bilmiyorum. Muhtemelen yakında öğrenirim." Nick durakladı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu delilik, dostum. Seni kimin işe aldığını bile bilmiyorsun. Bu "Doğru kokuyor ve sen de bunu biliyorsun." Tabancasını hazırlayarak köşeyi döndü ama Nick orada değildi. "Neredesin?" diye bağırdı, sabrı tükenmişti. "Dışarı çık ve bir erkek gibi yüzleş benimle!"

Ama cevap gelmedi.

Aramaya devam etti ama Nick kayıplara karışmıştı.

Beau nefesinin altından küfrederek elini saçlarında gezdirdi ve hayal kırıklığı içinde dönerek son bir kez her yönü taradı. Nick hiçbir yerde bulunamamıştı.

Durdu, derin bir nefes aldı, zihnini boşaltmak için gözlerini kapattı ve baş ve orta parmağıyla göz kapaklarına bastırdı. *Şimdi ne olacak? Düşün.*

Kalbi hâlâ çarpıyor, damarlarında öfke dolaşıyordu, bir sonraki stratejisini seçmesi sadece bir anını aldı. Sonra da arabasına doğru yürümeye başladı. Eğer Nick zorluk çıkaracaksa, izleyeceği başka yollar da vardı.

Londra'da Tarikat ajanlarının hayatlarının sık sık bağlı olduğu silahları üretmek için gerçekten güvendikleri tek bir silah ustası vardı.

Hans Schweiber, ailesi nesillerdir bu işi yapan Hessen doğumlu bir silah ustasıydı. Beau'nun Nick'e göz kulak olması için ilk uyardığı kişilerden biriydi, ama hiçbir haber alamamıştı ve bu gece uğrayıp yaşlı adama bir bakmasının iyi olacağına karar verdi.

Beau yarım saat sonra dükkânına girdiğinde, Schweiber burnuna taktığı küçük, dikdörtgen gözlüklerin üzerinden baktı. Dükkânın geri kalanı karanlıktı ve yıpranmış silah ustası yalnızdı, mum ışığında şık ve dengeli tasarımlarından biri üzerinde çalışıyordu.

"Herr Schweiber," diye selamladı Beau onu.

"Lord Beauchamp. Sizi yakında görebileceğimi düşünmüştüm," dedi sakın bir şekilde, aletlerini değiştirmek için duraklayarak.

"Nedenmiş o?" diye selamladı onu. Beau kapıyı arkasından kapattı ve içeri girdi. Schweiber'in evini tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buldu - barut ve yağın tanıdık kokuları ve sunulan barut şişelerinin derisi.

Duvarları avcılık kupaları ve askeri hatıra eşyaları süslüyordu; bunlar, hayatlarını kurtaran silahları yapma becerisi nedeniyle Hessian'a saygı duyan soylu avcılık fanatiklerinin ve askeri subayların onur hediyeleri idi.

Schweiber gözlüklerinin üstünden tekrar baktı. "Sen söyle." Beau dirseğini tezgâha dayamış, silah ustasının çalışmasını izliyordu.

"Forrester'la olan sorunumu biliyorsun." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Buraya geldi mi?"

Schweiber ona ihtiyatla baktı. Bir anlık tereddütten sonra "*Evet*," diye itiraf etti.

"Ne zaman? Neden benimle iletişime geçmedin?"

"Daha dünden önceki gündü ve ben bunu düşünüyordum."

"Düşünüyordum da ne demek?"

Hessian omuz silkti. "Sorunun sen olduğunu söyledi." "Ben mi?" diye haykırdı Beau.

"*Evet*. Bana senin hain olduğunu söyledi."

Beau ona hayretle baktı, sonra öfkeli ve alaycı bir kahkaha patlattı. "Oh, bu senin için Nick." Başını iki yana salladı. "Schweiber, kesinlikle ona inanmadın!"

"Kime inanacağımdan emin değildim," dedi gülümsemeyen bir Alman bakışıyla.

"Ve sen de taraf seçmeye pek hevesli değildin," diye karşılık verdi.

Schweiber omuz silkti.

"Sizi tehdit ederek susturmaya çalışmadı, değil mi?"

"Hayır, hayır. En tehlikeli müşterilerimden bile tehdit alamayacak kadar işe yararım," dedi alçak sesle gülerek.

"Sizi temin ederim ki her zamanki protokolü uyguluyorum. Ben Nick. Tarikat'ın yetki alanından çıkmış bir adam. Düşüncesizce bir şey yapmadan önce onu bulmalıyım. Senden ne istiyordu?"

"Keskin nişancı tüfeği." Schweiber elindeki paçavrayı bıraktı ve Beau'ya kurnazca baktı.

Kabul.

"Keskin nişancı tüfeği," diye yineledi başını sallayarak. "Nasıl bir atış yapması gerektiği hakkında bir şey söyledi mi? Silahın alışılmadık özelliklerini sordu mu?"

Schweiber başını salladı.

"Faturayı göndermeniz için bir adres verdi mi ya da parça hazır olduğunda nereye göndereceğinizi söyledi mi?"

"Fatura göndermeme gerek yok. Elimdeki en iyi silahı aldı. Hatta parasını da peşin ödedi. Hatırladığım kadarıyla ilk kez."

"Ne kadar yeni," dedi Beau kuru bir sesle.

"*Evet.*" Yaşlı adam durakladı. "Bu beni meraklandırı." "Ne oldu?" diye sordu.

Schweiber temkinli bir bakış attı. "Tedirgin görünüyordu. O kadar garip davranıyordu ki çırağıma onu takip etmesini söyledim - güvenli bir mesafede, dikkatinizi çekerim. İyi çırak bulmak zordur. Delikanlıya kendini göstermemesini söyledim."

Beau kıpırdamadan durdu. "Nereye gitti?"

"Doğu Yakası eteleri. Sokak işaretlenmemişti ama Michael teslimattan döndüğünde size yeri gösterebilir."

"Mükemmel. Aferin, Schweiber. Tanrı'ya şükür bu şehirde benden başka aklı başında birileri de var. ırağının buraya ne zaman dönmesini bekliyorsun?"

"Yarına kadar olmaz. Teslimat Leicestershire'daydı."

"Delikanlıyı görür görmez bana gönderin. Zaman çok önemli."

Schweiber sakince, "*Evet*," dedi.

"Teşekkür e d e r i m , Hans." Beau kapıya yöneldi, ama kapıdan çıkmadan önce durakladı.

dışarı çıkarken. "Oğlun Nick'in takip edildiğini fark etmediğinden emin miydi?"

Yaşlı silah ustası kurnazca başını salladı. "Michael gizliliğiyle gurur duyar.

Bir Tarikat ajanı olmayı diliyor."

Beau ona alaycı bir bakış fırlattı. "Onu bundan vazgeir."

Schweiber gülümsedi ve bir kez daha parlatma bezine uzandı.

Beau ona hafifçe başıyla veda ettikten sonra karanlığa geri döndü.

Bölüm 22

O gece Carissa diğer hanımlarla birlikte salonda oturuyordu. Thomas hepsini memnun ediyor, sırayla her biriyle bir topu ileri geri yuvarlıyor ve annesinin minik lordun yatma vaktinin geldiği yönündeki ısrarlarına aldırmıyordu.

"O bizim eğlencemiz," diye açıklıyordu Daphne topu çocuğa doğru yuvarlarken.

Bayanlar güzel bir akşam yemeği yemiş, ardından gün batımında bahçelerde bir gezinti yapmış ve yeşil alanda gönülsüz bir kroket oyunu oynamışlardı. Ama Carissa'nın Tarikat'ın malikânesiyle tanışmasının en ilginç kısmı -arkadaşlarını görmek bir yana- Çavuş Parker'ın tüm güvenlik prosedürlerini açıkladığı mülk turuydu.

Tarikat'ın güvenilir savaş atı, emrindeki bir düzine adamla birlikte güvenlik şefi olarak atanmıştı. Bu güneşten yıpranmış askerin, tıknaz ve kompakt yapısının ilk bakışta gösterdiğinden çok daha sert olduğundan şüpheleniyordu. Parker ona üç farklı kaçış yolu gösterdi

Herhangi bir tehdidin hangi yönden gelebileceğine bağılı olarak odasından rotalar.

Oda kapısındaki birkaç kilidi gösterdi; yatağının yanındaki komodinin çekmecesinde saklaması için ona dolu bir tabanca verdi; üçüncü kat penceresinden kaçması gerekirse diye dolabında sakladığı ip merdiveni gösterdi. Ardından, herhangi bir nedenle saldırıya uğramaları halinde alıp gitmesi için hazırladıkları temel malzemelerden oluşan çantayı anlattı.

Büyülenmişti. Çantada biraz para, bir su matarası, az miktarda kuru gıda, bir çift sağlam ayakkabı, tabanca için fazladan mermi ve bir pusula vardı.

"Elbette anlayın leydim, bunların hepsi son savunma hattı. Prometheanlar burayı hiç keşfetmediler ama her zaman hazırlıklı olmak gerekir."

Prometheanların kim olduğundan tam olarak emin olmasa da, "Elbette," diye belli belirsiz cevap vermişti.

"Güzel. Şimdi en kötüsü olursa ne yapacağını biliyorsun- Eğer burada bir saldırıya uğrarsak ve adamlarım bunalırsa. Endişelenmenize gerek yok. Şu anda böyle bir tehlike altında olduğumuza inanmak için hiçbir nedenim yok ama bunlar bizim prosedürlerimiz ve bunları size şimdi gösteriyorum çünkü Tarikat her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmaya inanır."

Tedirgin bir şekilde başını salladı.

"Şimdi, bu durumda, benim ya da adamlarımdan birinin size kaçmanız için işaret verdiğini duyarsanız, çantanızı alın, merdiveninizi kullanın ve aşağı inin. Kıyafetlerini geride bırak. Çevredeki halkın arasına karışmak isteyeceksin. Çok sayıda mücevher, hangi kadının aristokrat olduğunun anlaşılmasını kolaylaştıracaktır."

"Sanki beni ve diğer hanımları gerçekten avlayacaklarmış gibi konuşuyorsunuz?"

"Evet, hanımefendi. Ajanlarımızdan birinin eşi olarak çok değerli bir rehine olursunuz."

Aman *Tanrım*, diye düşündü.

"Lord Hazretleri, biri sizi yakalarsa ne yapmanız gerektiğinden hiç bahsetti mi?" Parker sordu.

"Hayır," diye cevap verdi, gözlerini kocaman açarak.

"Doğru. Kasık. Boğaz. Gözler. Yakın mesafe, eğer silahınıza ulaşamazsanız hedefleriniz bunlar. Bil diye söylüyorum."

"Ah," diye mırıldandı şaşkınlıkla.

"Öyleyse," diye açıklamasına devam etti, "benden bir işaret duyarsanız, gidersiniz. İkinci kez duymayı beklemeyin. Ormana doğru kaç ve diğer kadınlarla buluşmaya çalış ama burada bekleme. Hareket etmek çok önemli. Eğer diğerlerinden ayrılırsanız, şu dereyi takip etmelisiniz - bahçede görmüştünüz değil mi?"

"Evet."

"Yanında bir patika var. Bu dereyi aşağıya doğru yaklaşık iki mil takip edin ve köyün kenarında kiralık arabaların bulunduğu hana gelin. Eğer isterseniz bir posta arabası kiralayıp kendiniz kullanmanızı tercih ederiz. Bölgeden bir an önce ayrılmanız sizin için daha iyi olur. Ancak bu konuda rahat değilseniz, çantanızdaki altını kullanarak Londra'ya giden posta arabasına bir bilet alabilirsiniz. Her iki durumda da, olabildiğince çabuk Dante Evi'ne gidin. Orada güvende olursunuz. Kaçınabilirsen yol boyunca kimseyle konuşma. Hepsini anladınız mı leydim?"

"Evet. Çok teşekkür ederim, Çavuş. Sanırım kocalarımız bu iş için doğru adam."

Mütevazı bir gülümsemeyle bakışlarını indirdi. "Onlar üzerlerine düşeni yapıyorlar hanımefendi. Ben de benimkini."

"Bu konuda bizimle bu kadar açık bir şekilde konuştuğunuz ve bizi gerçeklerden korumaya çalışmadığınız için teşekkür ederim."

Acı acı gülümsedi. "Bunlardan bazılarını duymak zor ve hayal etmek ürkütücü, biliyorum. Ama hizmet yıllarımda şunu fark ettim ki, hanımefendi, eğer söylemem gerekirse, tarikat erkekleri serserilerle evlenmiyor."

Mara oğlunu kucağına alıp gıdıklarken o hâlâ kişisel güvenlik dersi üzerine düşünüyordu. "Yatağa gitmeniz gerekiyor, efendim!"

Thomas mutlulukla kıkırdadı. "Hayır! Ben kalıyorum!"

"Neye bakıyorsun öyle?" Carissa, genç düşesin boş boş karıştırdığı dergiyi başıyla işaret ederek Kate'e sordu.

"*La Belle Assemblée*. Aslında oldukça aptalca ama Şu anda Londra'da sezonun tüm cazibe merkezleri mevcut. Dürüst olmak gerekirse, yılın yarısında orada yaşıyorum ve yapılacak bu kadar çok şey olduğunu bilmiyordum! Haftalarca burada mahsur kaldıktan sonra şimdi bunun değerini daha iyi anlıyorum. Tüm bu eğlenceli oyunlar, konserler ve eğlenceler burnumun dibinde ve ben onları görmeye hiç gitmedim."

"Ne gibi?" Daphne sordu.

"Kew Gardens, mesela. Her Pazar halka açık ama ben oraya hiç gitmedim. Ve Vauxhall."

"Hiç Vauxhall'a gitmedin mi?" Daphne haykırdı.

"Hayır! Ben Dartmoor'da büyüdüm, hatırladın mı?"

"Çok mahrum kalmışsın!" Mara alay etti.

"Ne var yanlış ile Dartmoor mu?" Daphne protesto etti. "Bu çok güzel!"

"Evet, ayın uzak tarafı da olabilirdi. Kitap okumaktan ya da vahşi midillileri izlemekten başka yapacak bir şey yok."

"Bütün bunlar bittiğinde onu Vauxhall'a götürmeliyiz," diye açıkladı Mara. "Oraya bayılacaksın Kate. Müzik, havai fişekler, her şey."

Daphne ona, "Trapezci kadını unutma," diye hatırlattı.

"Oh, bu kulağa eksantrik geliyor!" Kate sayfaya dokundu. "Bir balmumu müzesi! 'Tarihin Galası'. Hiç oraya gittiniz mi?"

"Orası Southwark'ta değil mi?" Mara sordu.

"Evet! Nehrin diğ er tarafında yazıyor. Oraya hiç gittiniz mi?" "Oh, evet," diye alaycı bir Şekilde cevap verdi. "Ne yazık ki, bir hata yaptım. Oğlum için uygun bir eğence olacağını d    nd m. Ve eminim öyle olacak. On be  ya ına geldiğinde."

Kate kaşlarını kaldırarak derginin kenarından baktı. "Müstehcen miydi?"

"Hayır, tamamen kanlıydı!" diye haykırdı. "Siz ve Gotik romanlarınız, tabii ki, muhtemelen buna bayılırdınız."

Kate daha dik oturdu. "Gerçekten mi?"

" 'Omurganızdan aşağı bir ürperti gönderme garantisi. Kapının üzerinde bunu vaat eden bir tabela var," diye yanıtladı Mara.

Daphne ona Őa kın bir bakış fırlattı. "Ve sen oraya iki ya ında bir  ocuk mu getirdin?"

"Bu Jordan'ın fikriydi! Dürüst olmak gerekirse, ne alacağımızı bilmiyorduk.

içine. Tarihi figürler olması gerekiyordu. Eğitici olacağını d   nm   t m."  rpermi  gibi yaptı. "Evet, tam bir tarih dersiydi. İnsanlık tarihinin en korkunç sahneleri sergileniyordu. Roma Kolezyumu ... İspanyol Engizisyonu . . . Fransız Devrimi."

Carissa'nın ba ı havaya kalktı.

Daphne kıkırdayarak, " ocuklar buna bayılırdı herhalde," dedi. "Bu ufaklığı çığlık çığlığa dışarı ta ıdım," diye cevap verdi Mara.

"Fransız Devrimi mi dediniz?" Carissa cüret etti, kalbi aniden huzursuz bir önseziyle çarpıyordu.

"Oh, evet." Mara gözlerini devirdi. "Giyotin. Marie Antoinette . . ve gerçeğe en yakın kafalardan oluşan bir sepet."

Kate güldü. "Harika!"

Mara, "Bence buranın arkasındaki sanatçı oldukça ka ık olmalı," dedi.

"Hepsi  yle değil mi?" Daphne sordu.

"Şey, bu kesinlikle ölüm ve yıkım sahnelerinden özel bir zevk alıyor."

"Bu sanatçının adını biliyor musunuz?" Carissa devam etti.

Mara omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

"Sadece merak ediyorum," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"İlanı görmek ister misiniz?" Kate ona dergiyi uzattı.

Carissa ayağa kalkıp kağıdı ondan aldı ve Southwark'taki Gala of History Balmumu Müzesi'nin küçük, kare şeklindeki ilanını dikkatle taradı.

Charles Vincent, mal sahibi.

Charles. . . Southwark . . . Aklının gerisinde bir anı şekilleniyordu ama bir türlü netleşmiyordu.

Kate başını eğdi. "Sen iyi misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Hadi ama," diye alay etti Daphne, "aptallık etme. Eminim ki doom o kadar da gerçekçi değil!"

Carissa alaycı bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Yine de kulağa korkunç geliyor. Ama haklısınız. Kocalarımız muhtemelen buna bayılırdı." Konuşma başka bir konuya kayarken bile zihni dönüp duruyordu.

Hatıra, onun araştırması üzerine aniden su yüzüne çıktı. *Evet!* Profesör Culvert'in konuşmasını dinlemek için gittiği, radikallerin, sanatçıların ve entelektüellerin bulunduğu Russell Meydanı'ndaki kitapçı. Konferanstan sonra kulak misafiri olduğu esrarengiz konuşma tekrar aklına geldi.

Charles, burada olmamalısın!

Neden olmasın? Saklayacak bir şeyim yok, değil mi? Charles'ın profesöre verdiği tuhaf gülümsemeyi hatırladı. *"Southwark'taki evime gelmeli ve son sahnelerimi görmelisiniz. . ."*

Yaşadığı şoku arkadaşlarından gizleyerek topu dalgınca Thomas'a doğru yuvarladı.

Bu o olmalıydı. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Güzel sanatlar galerilerinden topladığı birkaç ressam ismi, arayışı için olası adaylar gibi görünmüyordu. Sanat simsarları denemiş olsalar da pek yardımcı olmamışlardı. Tamamen yanlış yere bakıyor olması mümkün müydü?

Ama bir balmumu müzesi . . . ?

Tarih Galası'nın sahibi Charles Vincent'ın Madam Angelique'in Alan Mason'ıyla bir bağlantısı olabilir mi? *Ya aynı adamsa?*

Mara balmumu müzesinde bir Fransız Devrimi sahnesi olduğunu az önce teyit etmişti ve Madam Angelique sanatçının ilgi alanının bu olduğunu bildirmişti.

Carissa'nın kanı damarlarında buzlu suya dönüşürken, rahatsız edici bir tablo ortaya çıktı.

yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Eğer Charles Vincent, meraklı soruları Madam Angelique'i bile sinirlendiren sanatçı Alan Mason'sa, o zaman Fransız Devrimi sanatçısından Profesör Culvert'a ... oradan da bir zamanların çırağı Ezra Green'e uzanan mantıklı bir çizginin izini sürmek mümkündü. *Hayır.*

Nick'i işe alan kişi, Tarikat'ı soruşturmakla görevli panelin başkanı olabilir miydi?

Ama neden?

Nefes almayı unutmuş, yere bakıyordu.

Çünkü hepsi bir tuzak.

Ağzı kurudu. Titriyordu. Buz gibi.

Eğer bu doğruysa, bu Ezra Green'in amacının araştırma yapmak değil, Tarikat'ı en başından yok etmek olduğu anlamına gelebilirdi. *Yüce Tanrım-Beau. Onu uyarmalıyım.* Bununla tek başına yüzleşmesi yeterince kötüydü. Şimdi Nick harekete geçtiği anda tüm kocalarının mahvolacağını görüyordu. Ve eğer Nick'i kiralayan Green'se, suikastın ne zaman gerçekleşeceğinden de o sorumluydu.

Mükemmel bir konumdaydı. Ezra Green ve yandaşları bu cinayeti Tarikat'ın yozlaşmış ve çok güçlü olduğunun kanlı bir kanıtı olarak gösterebilirlerdi.

Tek yapmaları gereken Nick'i iş üstünde yakalamaktı ve eğer ona talimatları veren, tetiği nerede ve ne zaman çekeceğini söyleyen onlarsa, bu kısım kolay olacaktı.

Aklına daha da korkunç bir soru geldi.

Nick'i kimi öldürmesi için tuttular?

O gün Profesör Culvert'in dersinde duyduklarına göre Radikaller neredeyse herkesten nefret ediyordu. Akıllarında birkaç kötü adam varmış gibi görünüyordu: Başbakan, kraliyet ailesi.

Ne yapacağım ben?

Bir şeylerin peşinde olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Burayı görmeli, bu sanatçı hakkında daha fazla şey öğrenmeliydi.

Hayır! Hayır! Unut gitsin! Eğer emirlerine karşı gelersen, Beau seni asla affetmez. Seni buraya bir test olarak gönderdiğini çok iyi biliyorsun. Bu senin ikinci şansındı ve eğer başarısız olursan, bir şansın daha olmayabilir.

Peki, ya uyarısını bir mektupta yazsaydı? diye merak etti.

Ama bu, daha önce evini nasıl gözetlediğini itiraf etmesi anlamına gelirdi. kitapçıya - kocasına bundan hiç bahsetmemişti - çünkü onun çok kızacağını biliyordu. Başını bu kadar ağrıtan bir politikacının eski akıl hocasını araştırmaya cesaret ettiğini duysa şok olurdu.

Az önce yaşadıkları büyük tartışmadan sonra, daha önceki gözetleme turunu şimdi itiraf ederse, muhtemelen *onu* basın çetesine teslim ederdi.

Her neyse, Beau'ya o gün yaptıklarını, duyduklarını bir mektupla anlatmaya cesaret etse bile -o anda anlamsız olduğunu düşünmüş olsa da- ya mektubu Green'in yordakçıları tarafından ele geçirilirse?

Komitenin Beau'yu gözetim altında tuttuğunu biliyordu. Gerçek kötü adamların kim olduğuna dair şüphelerini içeren bir mektup yazarsa ve bu mektup onların eline geçerse, bu hepsi için ciddi bir tehlike anlamına gelebilirdi.

Hayır, hiçbir şeyi yazılı hale getirmeye cesaret edemedi. Eğer bu işin peşini bırakmayacaksa, bunu yüz yüze yapmalıydı. Arkadaşları, onların kocaları ve kendisi için en güvenli yol buydu.

Beni dinle. Buradan ayrılmaya izin yok! Aklı ısrar etti. Korumalarından ayrılırsan Beau seni öldürür. Ayrıca, bu kadar muhafızı nasıl geçebilirsin ki?

Ah, ama Çavuş Parker az önce ona acil bir durumda tam olarak nasıl kaçacağını göstermek için büyük çaba sarf etmişti.

Belli ki sadık askerin aklına aptal olabileceği hiç gelmemişti. kendi başına deneyecek kadar.

Yapmamalısın.

Daphne asla böyle bir şey yapmaz, diye kendi kendine sertçe işaret etti, nabızı hızla atıyordu.

Kate'in daha inatçı tarafı cevap verirdi. Ve bir adamın emirleri kesinlikle Madam Angelique'i durduramazdı.

Dudağını ısırdı, kararsızlık içinde kıvranıyordu.

Bunu yaparsa lanetleneceğini, yapmazsa da lanetleneceğini hissetti. Ya yanılıyorsan? -ki muhtemelen yanılıyorsundur. Bir hiç uğruna her şeyi riske atabilirsin. Buradan kaçarsan ve ona tekrar itaatsizlik ettiğini öğrenirse, Beau muhtemelen seni asla affetmeyecektir.

Bu teorinin aklına hiç gelmemiş olmasını diledi.

Gitmek istemedi. Bu korkutucuydu. Evliliğini kaybetmek istemiyordu. *Ama ya haklıysam?*

Peki ya Beau ve diğer adamlarımız

Suçlular ve Nick sadece bir örnek olarak mı kullanılacak?

Düşmanlarının Tarikat'tan kurtulmasının bir yolu da bu olabilirdi. Carissa gözlerini ayırmadan ilana baktı.

Önündeki özel karar midesini düğüm düğüm ediyordu, özellikle de şimdi yapacağı herhangi bir hatanın tüm arkadaşlarına getirebileceği tehlikeyi kavradığında -evliliğinin yıkımından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ama Çavuş Parker her şeyi çok iyi ifade etmişti.

Düzgün adamlar pısrıklarla evlenmez.

Başka seçeneği olmadığını gördü. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi - yanlış ya da doğru olduğu ortaya çıkarsa. Ama her iki durumda da bilmek zorundaydı. Bu soru cevapsız bırakılamayacak kadar korkunçtu. Bilgi sahibi bir kadının günü kurtaracağı bir zaman varsa, o gece gelmişti.

Bu konuda haklı olsan iyi olur.

Başarabilirse, belki o zaman Beau onu affedebilirdi.

"Yatma vakti, Tommy," dedi Mara oğluna. "Bu sefer ciddiylim, sen. Gelin, teyzelerinize iyi geceler deyin."

Thomas Kate'den Daphne'ye koşarak sarıldı. Ancak o gün Carissa'yla daha yeni tanışmıştı, bu yüzden Carissa henüz bir sarılmayı hak etmemişti. Ama ondan hoşlandığına karar vermiş olmalı ki yanına geldi ve ona bir alfabe bloğu uzattı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, gülümsemesini toparlayarak. Küçük burnuna hafifçe vurdu. Mara onu kucağına alıp hemşiresine götürürken, "İyi geceler Thomas," dedi.

"Sanırım ben de emekli olacağım," diye konuştu Carissa. "Uzun bir gün oldu." Arkadaşlarına iyi geceler diledi, sonra bir mum aldı ve sakince odasına doğru yürüdü, şimdiden kaçışını planlıyordu.

O gece Londra'ya döndüklerinde Beau huzursuzca bir odadan diğerine dolaştı. Carissa'nın gidişiyle ev fazlasıyla boş kalmıştı. Onun yokluğu hiç beklemediği bir boşluk bırakmıştı. Onu tüm sinir uçlarıyla özleyiyor, kendisiyle ne yapacağından tam olarak emin olamıyordu.

Onu düşünmemek için elinden geleni yapıyordu ama silah ustasının çırağının kırsaldaki teslimattan dönmesini beklerken onu meşgul edecek başka bir şey yoktu. Aslında oldukça çıldırtıcıydı. Zaman geçirmek için ona bir mektup yazmayı düşündü ... ama ne yazacaktı?

Onunla kavga ettiği için hâlâ hamdı.

Otomat saat biri gösteriyordu. Beau karanlıkta kapı aralığına yaslandı ve ona çok mu sert davrandığını merak ederek saate baktı.

Onun sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordu.

Çanlar sona erdiğinde sırtını kapının çerçevesine yaslayıp boşluğa baktı. Ev çok büyük ve boş görünüyordu ve yatak odalarına tek başına gitme düşüncesi göğsünü belli belirsiz ağrıtıyordu.

Yavaşça ofisine yürüdü, kendine bir konyak doldurdu ve ateşin yanına oturup içmeye başladı.

Tam sıkıntılı zihnini sakinleştirmeye başlamıştı ki, acil bir ses duydu ön kapı çaldı.

Gece uşağının gidip kapıyı açtığını duydu. Kapı gıcırdadı. "Evet, yardımcı olabilir miyim?"

"Lord Beauchamp'a mesaj var!"

Bir kurye.

Beau, uşak kuryenin parasını öderken sandalyesinden kalktı. Giriş salonuna çıktığında uşağı kapıyı kilitlemek üzereydi. Töreni bir kenara bırakan Beau, kendisine getirilmesini beklemek yerine gidip uşağından mesajı aldı.

Elini muma doğru tuttu; eli tanıyınca yüzü sertleşti.

Yırtarak açtı ve Rotherstone'dan gelen mektubu okudu, nabızı hızla atıyordu. *Drake elimizde. O bir hain değil, tanıdığım en cesur aptal. Almanya'da ne yaptığını duyana kadar bekle. Sahile indik ve yarın Londra'da olacağız.*

"Efendim, bir sorun mu var?"

Kahretsın, çoktan İngiltere'ye varmışlardı! Uyarısı belli ki çok geç kalmıştı.

"Hiçbir şey. Paltom." O gidip silahlarını alırken Hizmetçi ceketini getirdi. "Beni çok dikkatli dinle," diye emretti ceketini giyerken. "Bir süreliğine ayrılmak zorundayım. Ben yokken kimsenin içeri girmesine izin vermeyin, özellikle de Bay Green'in ya da hükümetten herhangi birinin."

Genç adamın gözleri büyüdü. "Evet, efendim. Yardıma ihtiyacınız var mı?" "Hayır. Ama teşekkür ederim." Beau kapı aralığında durakladı.

"Ne zaman

Geri döneceğim, ama yarın Bay Schweiber'in şirketinden bir ziyaretçi bekliyorum, Michael - silah ustasının çırağı. Onu içeri alın. Hatta, geldiğinde henüz dönmemiş olursam, onu nehrin aşağısına bana gönderin. Tam olarak nerede olacağımdan emin değilim, ama Londra rıhtımlarının etrafında bir yerde. Ona gelip beni bulmasını söylediğimi söyle. Onunla konuşmam şart. Ama nereye gittiğimi kimseye söylemeyin."

"Evet, lordum."

Sonra dışarı çıktı, tek derdi Green'in askerlerinden önce Max ve diğerlerine ulaşmaktı. Kıyıya çıkmalarını engellemeli, en azından İskoçya'ya gitmeleri için onları uyarmalıydı.

Tarikat'ın Highlands'deki manastır karargâhı onlar için en güvenli yer olacaktı, en azından panelle ilgili tüm bu saçmalıklar çözülene kadar. Eğer İngiliz topraklarına ayak basarlarsa, Ezra Green ne olacağına dair söz vermişti.

Bir tuzağa doğru yürüyor olacaklar.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Bu sonraki Sabah, Carissa durdu Dışarıda ve
tek kuruluş içinde

Southwark, tabelaya şüpheyle bakıyor. TARİHİN GALASI - BALMUMU MÜZESİ.

Geldiğine kendisi de hâlâ zar zor inanabiliyordu. Sabahın aklı başında ışığında bu delilik gibi görünüyordu. Bir balmumu müzesinin sahibi neden bir suikastçıyı işe almak istesin ki? Yine de, işte buradaydı.

Artık geri dönmek için çok geç.

Sadece Çavuş Parker ve adamlarının, onun kaçışını engelleyemedikleri için başlarının belaya girmemesini umuyordu.

Bu gerçekten onların hatası değildi. Dün gece bildiği kadarıyla sinsî davranmıştı. Çenesini kapalı tutmak zor olmuştu -Kate'in muhtemelen yardım etmekten hoşlanacağını hissediyordu- ama diğerlerine nereye gittiğini söylememişti.

Eğer sonuçları olursa, kararından dolayı arkadaşlarının suçlanmasını istemiyordu. Açıkçası, planına karşı çıkmaları halinde üçüne birden karşı koyabilecek durumda olduğunu da düşünmüyordu.

Bu yüzden tek başına devam etmekten vazgeçerek kendine daha fazla zaman kazandırmaya çalışmış, küçük Thomas'ın dün gece baş ağrısı şikâyetiyle yattığı kadar erken yatmıştı.

Margaret'e ertesi sabah geç saatlere kadar uyumasına izin vermesini söylemişti, çünkü Beau ile yaptığı ağırlıklı tartışmanın gerginliğinden sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı. Aldatmacasını fark ettiklerinde diğerlerinin ona kızmayacağını umuyordu. Bunu yapmak ona acı veriyordu ama başka seçeneği yoktu.

Gerçekten de bunu onların ve kocalarının iyiliği için yapıyordu.

Ev sessizliğe büründüğünde Carissa yatağından kalkmış ve tek başına yola koyulmuştu; tam da Çavuş Parker'ın anlattığı gibi, kılık değiştirmiş, mücevhersiz bir vikontes olarak. Sade bir yürüyüş elbisesi, sağlam yarım botlar, basit bir pelerin ve sahip olduğu en sıradan şapkayı giyerek karanlık ormandan geçip fayton hanına gitmiş ve oradan da posta arabasıyla Kasabaya dönmek için bir bilet almıştı. Beş saat içinde varmıştı.

Saat daha sabahın dokuzuydu. Balmumu heykellerini görmek için bolca vakti olduğunu, sonra da ayrıldığı yoldan gizlice malikâneye geri dönüp öğle yemeğine kadar eve girebileceğini düşündü.

Mazeretini çoktan planlamıştı: uzun bir anayasa gezisine çıktığını ve tesadüfen arazinin dışına çıktığını söyleyecekti. Yanında okumak için oturduğunu ve uyuyakaldığını iddia edebileceği bir kitap vardı.

Çavuş Parker onun hikâyesini tuhaf bulabilirdi ama onun görevi davetsiz misafirleri dışarıda tutmaktı. Yerleştirdiği güvenlik, suçlamalarını içeri kilitlemek için tasarlanmamıştı.

Her halükarda, gerçek an gelmişti. Kendini hazırladı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Gözleri kirli bir kabul odasının içindeki kasvete alışırken, kuzenlerinin birçok kez buraya gelmek istediklerini ama mürebbiyeleri Bayan Trent'in buranın bayağı olduğunu söylediğini hatırladı. Bayan Trent'in haklı olduğuna şüphe yoktu.

Kirli ön pencereden giren sabah güneşi, yere dikdörtgen bir parlaklık vermekten öteye gidemiyordu. Mekânın genel ağırlığına dokunamıyordu. Elinde süpürgesiyle odaya giren yaşlı bir kadın onu karşıladı.

"Daha açmadınız mı? Erken olduğunu biliyorum-"

"Oh, evet, içeri gel tatlım. Asla bir müşteriyi geri çevirmem," diye ekledi dişsiz bir sırıtışla.

"Teşekkür ederim." Carissa gülümseyerek karşılık verdi ve bilet almak için masaya gitti.

"Tam şu kapıdan. Ziyaretinizin tadını çıkarın!"

"Teşekkür ederim." Carissa yaşlı kadından biletini aldı ve kapıdan geçerek balmumu tarihi sergilerin bulunduğu loş koridorlardan oluşan labirente adım attı.

Ürkütücü bir yer, diye düşündü. Belli ki ziyaretçiyi Gotik bir korkuyla ürpertmek için tasarlanmıştı.

Mara'nın bahsettiği sahneleri gördü ... Kolezyum'u, iki uyuz aslanın erken dönem Hıristiyan şehitlerine yaklaştığını. Hayvanlar, bir avcının tüfeğiyle öldürüldükten sonra doldurulmuş ve monte edilmiş gerçek hayvanlar gibi görünüyordu ama insan figürleri balmumundan yapılmıştı.

Engizisyon onu irkiltti.

Tarih Galası sahte kandan kesinlikle kaçınmamıştı. Hatta bazı figürler kukla ipleri ve saat mekanizmalarının çeşitli hileleriyle kaskatı hareket ediyordu. Başını iki yana salladı. Bu gerçekten de ürkütücü bir harikaydı. Engizisyon sahnesinde suçlanan cadı o kadar gerçekçiydi ki, Carissa figürün nefes aldığını görmeyi bekleyerek bakakaldı.

Sessizliğin içinden ilerledi, mekân yeni açıldığından beri hâlâ tek ziyaretçiydi.

Görecek daha çok şey vardı. Anne Boleyn ve celladı. Bir sonraki sahnede, Kral I. Charles da Cromwell ve onun gülümsemeyen Yuvarlak Kafalıları tarafından kuşatılmış bir halde kraliyet kellesini doğrama tahtasına koymaya hazırlanıyordu.

Bir başka tabloda, Amerika'nın vahşi doğasından gelen korkunç Mohikan savaşçıları, İngiliz askerleriyle silah karşılığında post ticareti yapıyordu. Sahnedeki ağaçlar, dün gece aceleyle geçtiği ormandaki ağaçlar kadar sağlam görünüyordu.

Her bir balmumu figür özenle boyanmış, gerçek boyutlarında işlenmiş, zarif bir şekilde

Kostümlü. Ağaçlardaki kuşların cıvıltısını ve ayaklarının dibinden geçen yapay derenin şırıltısını neredeyse duyabiliyordunuz.

Dürüst olmak gerekirse, bu gerçek bir sanat gerektiriyordu, diye düşündü. Belki de arkasındaki yetenek

tiyatro için set kuran biriydi.

Sonunda, bugün buraya gelmesinin tüm amacı olan sahneye, Mara'nın ona bahsettiği Paris mafya sahnesine, giyotine geldi. Hafifçe yutkundu ve parıldayan bıçağa baktı.

Bakışları özenle hazırlanmış tablonun üzerinde gezindi. *Tanrım, bunlar gerçekten de gerçekçi kafalar.* Onlara daha yakından baktı. *Aman Tanrım.* Bu kanlı gösterinin amacı izleyiciyi şok etmek ve gözlerini kaçırmasına neden olmaktı. Ama Carissa kendini daha yakından bakmaya zorladığında, Tanrım, sosyetedeki bazı insanların yüzlerini tanıdı! Aristokratlar. Asiller. *Birinin Kraliçe Charlotte olması gerektiğine yemin edebilirim.* . . ve Naip'in büyük kafası sepetin içinde onun yanında yatıyordu. *Ne kadar korkunç!*

Ne kadar yüzüstüce.

Haklı olup olmadığını kesin olarak söylemek zordu. Ama birinin çarpık fantezisine adım attığı hissine kapıldı. Birdenbire, arka plana boyanmış görünmez bir kapı gıcırdayarak açıldı ve siyahlar içinde ince, oldukça çirkin bir adam arka duvardan dışarı adım atmaya başladı.

"Özür dilerim hanımefendi," diye mırıldanarak geri çekilmeye başladı. "Henüz kimsenin burada olduğunu bilmiyordum-"

"Her şey yolunda!" Gülümsedi, zihnindeki tanıma parıltısını maskeleydi.

Unutulabilir bir yüzü vardı ama kesinlikle o adamdı, o gün kitapçada gördüğü adam. Onu gördüğü anda emin olmuştu.

"Rahatsız etmek istemem. Sadece bir şeyi tamir edecektim, biraz Ayarlamayı sonra yaparım. Onlarla sürekli uğraşıyorum," diye itiraf etti kendini küçümseyen küçük bir kahkaha atarak. "Sizi rahatsız etmeyeyim, hanımefendi. İyi günler." Duvardaki deliğinden geriye doğru çekilmeye başladı.

"Ah, tüm bu muhteşem sahnelerin arkasındaki sanatçı siz misiniz?" diye hızla konuştu, kalbi çarpıyordu. Kendi cüretkârlığı onu ürkütmüştü ama bu, öğrenebileceklerini öğrenmek için bir fırsattı.

Tanrı'ya kendisini tanımaması için dua etti. O gün adamın kendisine baktığını hatırlamıyordu.

Duraklamıştı. "Evet, öyleyim. Neden sordunuz?"

"Size iltifatlarımı sunuyorum efendim. Çalışmalarınız tek kelimeyle mükemmel!" diyerek gergin bir gülümsemeye onu pohpohladı.

"Çok nazıksınız hanımefendi. Teşekkür ederim." Bir okul çocuğu gibi kızararak duraksadı. "Onları gerçekten seviyor musun?"

"İnanılmazlar!" diye haykırdı. "Daha önce hiç böyle b i r şey görmemiştim!"

Adam onun övgüsü karşısında şaşırmış bir halde bakakaldı. "Çok teşekkür ederim. Biz ziyaretçilerimize eşsiz bir deneyim yaşatmaya çalışıyoruz."

"Oh, bundan çok daha fazlası. Aynı zamanda eğitici de," diye belirtti öfkeli kalabalık figürlerine bakarken. "Tarihi olayları gerçekten yeniden yaratmışsınız. Eski ve kuru bir tarih kitabında okumak yerine bu şekilde görmek çok daha büyük bir etki yaratıyor. Her şey o kadar gerçekçi ki." Başını salladı ve ondan cevap almak için en iyi umudu olan övgüyü ortaya koydu. "Gerçekten de orada olduğunuzu hissettiriyor."

Sanki hayatında daha önce hiçbir kadından iltifat almamış gibi kekeleyerek konuştu.

Carissa, bu utangaç, yumuşak sözlü, yumuşak huylu, küçük, yumuşak başlı adamın bu vahşi, şiddetli sahnelerin arkasındaki güç olabileceğine şaşırmıştı.

Ama eğer öyleyse, o zaman başkalarının Madam Angelique'e irtibat görevlisi olarak gönderdiği 'tek kullanımlık adam' olabilirdi. *Onu konuşturun.*

Ona en güzel gülümsemesini verdi. "Tüm bunları nasıl yarattığınızla ilgili birkaç soru sormamın sakıncası var mı? Ben bir kadın kitap kulübünün lideriyim. Etkinliklerimizi organize ediyorum ve müzenizi üyelerimiz için olası bir gezi olarak araştırıyordum."

"Umarım hanımlarınız bunu çok korkunç bulmazlar?"

"Hayır," diye güvence verdi ona ve sinirli bir şekilde güldü. "Onlara Gothics okutuyorum."

"Ah, Gothics. Herhangi bir soruya cevap vermekten mutluluk duyarım. Sizin ve hanımlarınızın soruları olabilir," dedi, sanki Thames'in güney kıyısındaki en hoş kişiymiş gibi. Suikastçı kiralayacak türden bir adam değildi. "Moda dünyasından pek fazla ziyaretçimiz olmaz," diye ekledi onu ölümüne korkutan bir bakışla.

Charles'ın onun soylu olduğunu çoktan anlamış olması, dikkatini tekrar kendi güvenliğiyle ilgili aldığı riske çekti. Charles'ın onun rütbesine dair algısı, onun hakkında bilmesi için zaten çok fazlaydı. Özellikle de onunki açıkça hoşlanmadığı bir Toplum seviyesi olduğu için.

Yine de sinirlerine hakim oldu, bunun muhtemelen onun Beau'ya götürebileceği daha fazla bilgi-ayrıntı bulmaya çalışmak için tek şansıydı. İşe yarar başka bir soru aramaya koyuldu. "Peki, sahnelerini nasıl seçiyorsun?" diye sordu rahatlatıcı bir gülümsemeyle.

Omuz silkti. "Tarihi önemleri ve onlardan elde edilecek drama ve tabii ki misafirlerimizi eğlendirebilecek her şey için. Bilet satışlarımızla ayakta kalıyoruz."

"Anlıyorum. Peki figürlerinizi nasıl bu kadar gerçekçi yapabiliyorsunuz? Neredeyse canlı gibiler."

"Ah, bu benim sırrım! Hayır, sadece şaka yapıyorum," diye garip bir kahkaha atarak onu temin etti. "Kraliyet tıp fakültesinde cerrah olarak okudum," diye itiraf etti, "ama tıp bana göre değildi. Doğamda çok fazla sanatçı ruhu vardı. Ama anatomik çalışmalar için yeterince uzun kaldım."

"Anlıyorum. O halde yeteneklerinizi iyi kullanmışsınız." Neşeyle gülümsedi ama omurgasından aşağı bir ürperti aktı, çünkü kraliyet tıp fakültesindeki anatomik çalışmaların gerçek cesetler üzerinde yapıldığını biliyordu.

Eğer yumuşak başlı Charles ölüleri kesip biçmekten çekinmiyorsa, bir suikastçı tutmak onun için önemsiz bir şey olmalıydı.

O anda aklına geldi ki, tüm bu soruları sormasının gerçek nedeninden şüphelenirse, kendisi de bir ceset olabilirdi.

Kasık, boğaz, gözler. Ayrıca tabancası da nişangahındaydı. Tanrıya şükür.

Çavuş Parker için.

Savunması olduğu için mutluydu ama bu, bir zamanlar cesetleri parçalara ayırmış bir adamla karanlık bir alanda tek başına durduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Suikastçılar kiralayan, devrimciler ve radikallerle iş birliği yapan bir adamla. Muhtemelen aristokrat kellelerinin sepetlerde olması gerektiğini düşünen bir adam.

Kocamı istiyorum.

Beau kendini nasıl bir tehlikeye attığını bilseydi onu boğazlardı. Gitme zamanı.

Hâlâ gülümseyerek yavaşça geri çekilmeye başladı. "Pekala! Bu büyüleyici oldu. Bayan arkadaşlarım buna bayılacak."

"Grubunuzun ziyareti için gerekli düzenlemeleri yapmanıza yardımcı olabilir miyim, Bayan

-?" Mafya sahnesine doğru yürüdü ve ziyaretçilerin birkaç metre yukarıdan gelişmeleri izleyebilmelerini sağlayan alçaltılmış zeminden atladı.

"Oh, evet, bu çok yardımcı olur. Kiminle konuştuğumu bilmem için bir kartvizitiniz var mı?"

"Annem onları resepsiyonda tutuyor. Defteri kontrol etsin. Umarım yakında tekrar gelirsiniz."

"Eminim yapacağım. Yine harika bir çalışma. Gerçekten çok keyif aldım." Kızılderililerin yanından geçerek geriye doğru yürümeye devam etti. Kral Charles, o geçerken onu sessiz bir uyarıyla süzüyor gibiydi.

Tanrım, şimdi bu yer onu iyice ürkütmüştü. "Sizi işinizden alıkoymak istemem."

"Her şey yolunda. Arkadaşlarım bekleyecek. Hiçbir yere gitmiyorlar," diye gülerken şaka yaptı, ama gerçekleri söylediğini hissediyordu. Ne kadar tuhaf olursa olsun, o balmumu insanlar sahip olduğu tek arkadaşlar olabilirdi.

Tek kullanımlık bir adam. Onu aslanın inine gönderenlerin umursamadığı biri. O gün Profesör Culvert'ın onu başından savmak ve mümkün olduğunca çabuk ondan kurtulmak istediği oldukça açıktı.

Aman Tanrım. Belki de Charles'ın gururunu fazla okşamıştı, çünkü Charles son derece ilgili ve yardımseverdi, onu kabul odasına kadar geçirdi ve oradaki yaşlı kadının hemen kendisiyle ilgilenmesini sağladı.

"Anne! Bu hanımefendi grubunu getirmek istiyor. Ayarlamaları yapmasına yardım eder misin?"

"Oh, bu çok hoş, tatlım. Seni ağırlamaktan mutluluk duyacağımıza eminim. Kaç kişisiniz?"

"Um, on."

"Peki ne zaman gelmek istersiniz?" diye sordu anne dişsiz bir gülümsemeyle.

Carissa cevap veremedi oğlu söze girdi: "Eğer tarihi biliyorsanız, arkadaşlarınızın sahnelerimle ilgili sorularını yanıtlamak için kendimi hazır tutabilirim. Grubunuzu ağırlamak için birkaç saatliğine diğer tüm ziyaretçilere kapatabiliriz."

"Ne kadar nazik!" Carissa onların umutlanmasına neden olduğu için suçluluk duyduğunu söyledi. Bu tuhaf çift için garip bir şekilde üzülyordu. "Sizi rahatsız etmek ya da başkalarını müzenizin zevklerinden mahrum bırakmak istemeyeceğime eminim."

"Hiç de değil."

"Aklınızda bir randevu var mıydı, Bayan?"

"Biliyorsun," dedi, "bunu önce grubumla tartışmam gerekecek. Herkesin müsait olduğundan emin olmak istiyorum, böylece hiçbirini bunu kaçırmayacak. Bana kartınızı verme nezaketini gösterirseniz, tarih ve saati belirlemek için sizinle kesinlikle temasa geçeceğim."

"Mükemmel! Buyurun hanımefendi."

Yaşlı kadın kartı ona uzatırken Carissa hızlıca göz gezdirdi: CHARLES VINCENT, TARİHİN GALASI. Sonra masanın üzerinden gülümseyerek onlara baktı. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Kısa süre içinde benden haber alacaksınız." *Kocam sizi tutuklamak için geri geldiğinde.* "İyi günler!" "Bize adını söylemeyi unuttun!" Charles Vincent kaçarken haykırdı.

Kapı için.

"Williams," dedi dalgınca, aklına gelen ilk ismi söyleyerek. "Ben Bayan Williams'ım."

Buranın beş mil çevresinde yüz tane Bayan Williams olmalı. Leydi Beauchamp olduğunu söyleyebilecek gibi değildi. Bir eli kapıda, başını sallayarak onlara veda etti, sonra dışarı fırladı ve bir taksiyi işaret ederek sokağın kenarına doğru hızla ilerledi.

Öğrendiklerini kocasına anlatmak zorundaydı. Beau küplere binecekti ama verdiği bilgi, bunun yol açacağı savaşı gerektirecek kadar korkunçtu.

Onu uyarmak zorundaydı. O ne yapacağını bilirdi.

"Daha hızlı!" diye bağırdı taksi şoförüne, sonra da öfkeyle pencereden ona, atlarını dörtmala sürmesi halinde fazladan ödeme yapacağını söyledi.

Sonunda onu evine getirdi. Dışarı fırladı ve ona bir avuç dolusu altın para verdi, keşifleri karşısında dehşetten elleri titriyordu. Bir dakika sonra, kendi evinin ön kapısından içeri daldı.

Kâhyaları Vickers neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Leydim! Bu da ne-"

"Kocam nerede? Çabuk olun! Hemen getirin onu!"

"Lord Hazretleri burada değil," diye cevap verdi

telaşlı adam. "Nerede o? Onunla hemen

konusmalıyım!"

"Leydim, Londra'da ne işiniz var?"

Onu görmezden geldi. "Beauchamp?" diye bağırdı merdivenlerden yukarı. "Nerede o?"

"Leydim, tüm saygımla söylüyorum, eminim taşrada olmalısınız.

Ortada ciddi bir iş var-"

"Dashed tam orada ve sanırım bunun arkasında kimin olduğunu buldum. Onu görmem lazım!"

"Madam, Lord Hazretlerinin dönüşünü burada beklemenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Zamanımız yok!" Başını sallayarak onu başından savdı. "Bana sadece nereye gittiğini söyle, Vickers. Bir şey mi oldu? Bir sorun mu var?"

Vickers ellerini arkasında kavuşturdu ve onu sakinleştirici bir bakışla süzdü.

Kendini kaybetti. "En azından bana kocamın nerede olduğunu söyle, Seni işten attıracağım!"

Çenesi bir çentik yukarı kalktı ama burnunu aşağı indirdi. "Leydim, yirmi beş yıldır Lord Hazretleri'nin ailesinin yanındayım. Efendimin talimatlarını hiçe sayarak ayak işlerini yapan bir çocuktan şimdiki görevime yükselmedim. Siz de aynı şekilde davranmak isteyebilirsiniz, saygılarımla," diye ekledi kibirli bir selamla.

"Ben asla!" Carissa elini retikülüne attı ve tabancasını çıkardı. Ona doğrulttu. "Konuş."

"Aman Tanrım, Madam!"

"Sizi temin ederim, sizi vurmak istemiyorum, Vickers. Senin kalitende baş hizmetkâr bulmak çok zor. Ama Lord Beauchamp'ın nereye gittiğini bana söylemelisiniz! Kocam ve onun daha gizemli uğraşları hakkında doğrudan en endişe verici bilgileri öğrendim," dedi dolaylı olarak, sadık uşağın efendisinin bir casus olduğunu bilmesi gerektiğinden emindi.

"Cevap ver!" diye ısrar etti, tam o sırada kapı çalındı. İkisi de baktı.

Gözlerini kısmıştı. "Numara yok. Hadi, cevap verebilirsin," diye mırıldandı, tabancayı kapıya doğru salladı ve kendini tam bir yol kadını gibi hissetti.

Vickers havalı bir müşteriydi. Her zamanki ciddiyetiyle ön kapıya doğru yürüdü ve yan pencereden dışarı baktı.

Ona bakan hiç kimse, kapıyı açarken kendisine doğrultulmuş bir silah olduğunu tahmin edemezdi, ancak dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kadının onu vurmak için ne isteği ne de yeteneği olduğundan çok emindi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu arayan kişiye.

"Efendim, beni ustam, silah ustası Hans Schweiber gönderdi. Lord Beauchamp'ın benimle konuşmak istediğini söyledi."

"Evet. İçeri gelin." *Tabanca sallayan deli kadını da boş ver,* Kapıyı genişletirken neşeli bakışları bir şeyler ekliyor gibiydi.

On dokuz yaşlarında, sırık gibi, çilli bir delikanlı elinde şapkasıyla içeri girdi. "Gor!" diye bağırdı giriş holünde bekleyen silahlı Vikontes'i görünce.

"Bunun için üzgünüm ama yapacak bir şey yok," dedi. Çocuk, "Daha sonra gelebilirim," diye söze başladı.

"Hayır," diye araya girdi Vickers. "Lord Beauchamp seni bekliyor, genç adam. Michael, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Henüz dönmedi ama gidip onu bulmanızı istedi. Lütfen bunu gecikmeden yapın. Sanırım Lord Hazretleri için önemli bilgileriniz var?"

"Ben de öyle!" Carissa öfkeyle bağırdı. "Bu yabancınn kocamı görmesine izin var ama benim yok mu?"

Michael ona şaşkın bir bakış attıktan sonra tekrar uşağa baktı.

"Ona nereye gideyim, efendim?" "Evet, söyle!"

"Bu delikanlıya söylüyorum leydim. Size değil, saygılarımla. Naçizane yalvarıyorum

Affınıza sığınıyor ve anlayış göstereceğinizi umuyorum."

"Anladığım kadarıyla sen sınır tanımayan birisin," diye mırıldandı. Ama delikanlıya doğru eğilip kulağına bir şeyler mırıldanan kâhyanın ne dediğini duyabilmek için bir adım daha yaklaştı.

Silah ustasının çırağı başını salladı ve kapıya döndü. "Pekâlâ, efendim. İyi günler leydim."

"Bekle!" Onun peşinden koştu. "Ben de seninle geliyorum!"

"Leydim!" Vickers başladı ama kadın tabancasıyla onu geri püskürttü.

"Sen bu işe karışma! Endişelenme, efendinin senin bu işe kalkıştığını öğrenmesini sağlayacağım.

"beni kovmak için." Bununla birlikte, tırmanmakta olan Michael'ın peşinden koştu.

ağır teslimat arabasına bindirdi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu onun yanındaki sürücü koltuğuna atlarken.

"Biz mi?" Kaşlarını çattı ve ona deliymiş gibi baktı.

"Bana söyleyebilirsin. Ben onun karısıyım, Leydi Beauchamp'ım!" "Londra rıhtımı, leydim."

"Rıhtım! Elbette!" diye fısıldadı kendi kendine. Max ve diğer Tarikat kocaları gelmiş olmalı!

Bu harika bir haberdi. Beau biraz yardım alacaktı. Nick sonraki bir saat içinde kimseyi vurmaya çalışmadı. "Peki, gidelim o zaman!"

"Ben gidiyorum," diye mırıldandı.

Onlar uzaklaşırken tabancayı tekrar tabancasına yerleştirdi. "Daha hızlı süremez misin?" diye bağırdı.

Ama bu on dokuz yaşındaki bir delikanlı için aptalca bir soruydu. Çırak, gözlerinde canlı bir pırıltıyla ona ters ters baktı. "Evet, hanımefendi. Kibar olmaya çalışıyordum."

Tanrım, erkekler ve onların şövalyelikleri. "Olma!

Sadece sür!" "Bekle o zaman."

Öyle yaptı. Kırbacını şaklattı ve güçlü atları koşumlarına karşı hamle yaptı.

"İşte böyle!" diye bağırdı içtenlikle, kimin dönüp baktığını umursamadan.

Araba Arnavut kaldırımli sokakta takırdayarak ilerlerken koltuğına tutundu.

Rıhtıma doğru yol aldılar.

Bölüm 24

Carissa ve Schweiber'ın çırağı nehrin açık genişliğine yaklaşırken rüzgâr hızlandı. Londra rıhtımları hareketliydi. Thames Nehri sayısız direk kabarıyordu. Balıkçı tekneleri akıntıya kapılmış gidiyor, denizciler insanları güney kıyısına götürüp getiriyordu.

Ne yazık ki cadde balık pazarının etrafında o kadar yoğun bir trafikle tıkanmıştı ki, silah ustasının arabası ancak sürünerek ilerleyebiliyordu.

"Haydi, millet, yoldan çekilin," diye mırıldandı Carissa nefesinin altından. "Kocamın rıhtıma neden indiğini kâhyamız size söyledi mi?" diye sordu kalabalığın arasından ilerlerken.

"Hayır hanımefendi, sadece gideceğim yere."

"Çok fazla trafik var! Tanrı aşkına, balık pazarında satış mı yapıyorlar?"

"Sanırım ilerideki yolu kapatmışlar."

Haklıydı. Öne doğru eğilen Carissa, bazı askerlerin arabaları rıhtımın bir bölümünden uzaklaştırdığını gördü. Olamaz, diye düşündü.

"Neler olduğunu merak ediyorum," dedi Michael.

Sonra Ezra Green'in askerlerin boşalttığı alandan geçtiğini görünce kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Suyu doğru yürüyordu.

Arabaları dönmek zorunda kalacakları kordona yaklaştığında, vagon koltuğunun yüksekliğinden neler olup bittiğini oldukça iyi görebiliyordu.

Nehrin kıyısında bir tür kavga sürüyordu. Ezra Green yanında getirdiği askerlere bağılıyor ve onları önden gitmeleri için işaret ediyordu.

Kocasına karşı.

Beau'nun rıhtımda, demirli bir yelkenlinin yanında durduğunu, paltosunun ve sarı saçlarının rüzgârda savrulduğunu gördü. Yaklaşan askerlere doğru döndü ve onlara geri çekilmeleri için kükredi. Kral'ın bir düzine askeri silahlarını ona doğrulttuğunda, dehşet içinde nefesini tuttu. Beau da, görünüşe göre tekneye yeni binmiş olan küçük grubu korumaya çalışıyordu.

Lord Rotherstone, Warrington Dükü, Lord Falconridge ve tanımadığı başka bir adam ve kadın. "Arabayı durdurun!"

"Ama hanımefendi, yola devam etmemi istiyorlar."

"Umurumda değil! Bak!" İşaret etti.

"Bunun anlamı nedir?" Askerler yaklaşırken Lord Rotherstone böğürdü.

Ancak Warrington Dükü daha çok aksiyon adamıydı ve Kral'ın iki adamını suya itti; biri dirseğiyle, diğeri de iyi hedeflenmiş bir tekmeyle.

"Yakalayın onları!"

Dar ahşap iskeledeki manzara güçlkle kontrol edilebilen bir kaosa dönüşürken Carissa kalbi boğazında bakakaldı. Askerler önce Warrington'ın peşine düştü.

Beau arkadaşlarına işbirliği yapmaları için bağırdı. Adamlarla birlikte karaya çıkan genç kadını tanımıyordu -ya da neden pantolon giydiğini- ama askerler yanındaki siyah saçlı adamı (meşhur Drake mi? Carissa merak etti) tutmaya çalıştığında, kız sırtından bir ok ve yay çıkardı ve yaklaşan muhafızlara düzgünce nişan aldı. "Sakın ona dokunmayın!"

"Emily, hayır!" Jordan bağırdı. "Seni durduğun yerde vuracaklar! Ateş etmeyin!" diye bağırarak askerlere elini kaldırdı.

Vahşi kızın erkeğine olan bağlılığı Carissa'ya ilham verdi ve onu kendi şok olmuş hareketsizliği. Tam olarak bir plan yapamadan silahçının arabasından atladı ve rıhtıma doğru yürüdü.

"Leydim, geri dönün!" Michael yalvardı.

Onu görmezden geldi. Kalabalığın arasından ilerlerken, yaşananları izlemek için duran tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Birçok izleyici de aval aval bakmak için durmuştu. *Skandallardan kaçınmak buraya kadarmış*, diye düşündü.

Ne yazık ki, onu izlemek için toplanan iri yarı, terli hamalların ve iskele işçilerinin çoğundan daha kısaydı.

"Affedersiniz! Geçmeme izin verin!" İtiş kakış kalabalığın önüne doğru ilerlemek zorunda kaldı, sonra da onları kontrol altında tutan askerlerin yanından gizlice geçmek zorunda kaldı.

Ancak Ezra Green'in rıhtımdaki askerlere katıldığını gördüğünde -ancak Tarikat ajanlarını güvenli bir şekilde kuşattıktan sonra- kaçmaya çalışırlarsa muhtemelen onları vurduracağını fark etti.

Ayrıca, arkadaşlarının kocalarını tanıdığından, ellerine fırsat geçse bile kaçmayı kesinlikle reddederlerdi. Onlar kaçacak tipler değildi.

"Tanrı aşkına açıklayın, efendim!" Green asker kalabalığının arasından geçerken Beau öfkeyle bağırdı.

"Kendinizi açıklayın, Lord Beauchamp! Onlardan haber alır almaz bana haber vermeniz gerekiyordu ama ben buradaki adamlarımdan birinden öğrenmek zorunda kaldım. Hepiniz sıvışabileceğinizi mi sandınız?"

Lord Rotherstone ona, "Biz kavgadan kaçmayız," diye bilgi verdi. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Bay Green bir parşömen çıkardı ve ajanların önünde açtı. "Ekselansları, lordlarım, hanımefendi," dedi genç ve güzel kadına alaycı bir tavırla, "sizi Kral adına tutukluyorum."

"Bu çılgınlık!" Beau patladı.

"Hangi suçlamalarla?" Warrington talep etti.

Askerler ajanları uzakta tutarken Green keyifle gülüyordu. "Bunu sizin için cevaplamaktan mutluluk duyarım, Majesteleri." Etrafındakilere baktı, anın tadını çıkarıyordu. "Hepiniz yetmiş cinayetle suçlanıyorsunuz."

Carissa bunu duyunca neredeyse bayılıyordu. Yetmiş sayım!

"Bavyera'yı biliyoruz," diye ekledi Green. "Bunun bedelini cehennemde ödeyeceğinizi biliyor olmalıydınız. Yoksa her zamanki gibi her şeyin yanınıza kâr kalacağını mı düşündünüz?"

Siyah saçlı adam bir adım öne çıktı. "Beni alın. Bırakın gitsinler. Hepsi benim suçum-"

"Drake, hayır!" diye bağırdı kız.

Onu görmezden geldi. "İtirafımı mı istiyorsun? Pekâlâ. Ben yaptım; tek başıma hareket ettim. Beni durdurmaya çalıştılar-"

"Yalan söylüyor! Ben yaptım! Ben yaptım. Bu doğru. O pis hainleri öldüren bendim ve pişman değilim!" Emily öfkeyle bağırdı, sesinde bir panik notası vardı. "Onlar mağaradaydı. Alevli oku ben attım. Ateş kandilinin patlamasını sağlayan bendim."

"Benim emrimle!" Drake ısrar ederken, Beau hepsinden Kapa çeneni, boşuna.

"Bu saçmalık, hepsi benim fikrimdi," diye Green'in adamlarına bilgi veren Warrington, her zaman yaptığı gibi liderliği ele aldı.

Carissa, Rotherstone ve Falconridge'in birbirlerine attıkları acımasız bakışları gördü, aralarında sessiz bir iletişim vardı.

Jordan, "Hepimiz sorumluyuz," dedi.

"O haklı. Ya hepimizi tutuklarsınız," dedi Max, "ya da yolumuzdan çekilirsiniz."

Ezra Green, "Bu kolay bir karar," diye cevap verdi. "Erkekler!"

"Hayır, bırakın onları! O bendim!" Emily adındaki kız öne çıktı ve onlara bileklerini uzattı.

Green onun yalvarışı karşısında sadece eğlenmiş görünüyordu. Sırtarak başıyla onayladı askerleri. Bir asker öne çıkıp kelepçeli kızı alkışladığında Drake hafifçe çıldırdı.

Askere doğru hamle yaptı, tüfeğini havaya doğru iterek içeri girdi ve yüzüne yumruk at.

"Hepsini tutuklayın, hemen!" Drake adamı Thames nehrine uçururken Green gürlledi.

Zavallı Emily'nin etrafında bir kargaşa koptu. Carissa acıyarak izledi. Kıza özverili teklifinin boşuna olduğunu söyleyebilirdi. İddiası doğru olsa bile, istedikleri pantolon giyen tuhaf bir kız değildi. Öğrendikleri sayesinde Carissa artık tüm bu maskaralığın tek bir büyük hedefe yönelik olduğunu anlamıştı: Tarikat'ı sonsuza dek yok etmek.

Ajanlar savaşmayı bırakıp kendilerinin götürülmesine izin vermeyi seçerken Green görevini tamamlamaya yakın görünüyordu. Görünüşe göre, eğer biri alınacaksa, hepsi gidecekti.

Lord Rotherstone, kendisi de yüzlerce Londralının önünde kelepçelenirken Green'e "Büyük bir hata yapıyorsun," dedi.

Carissa, Daphne'nin ya da diğer iki kadının bunu görmek için burada olmamasına sevinmişti, kocaları da aynı şekilde tutuklanmıştı. Sonunda Drake bile sakinleşmişti. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye Green'e tükürdü.

"Bu bir tehdit mi Lord Westwood?"

"Drake, lütfen," diye mırıldandı Emily. Drake çenesini kapalı tuttu ama prangaları takarlarken ona oldukça çaresiz bir bakış attı. *Bir zamanlar*

Prometheans'ın aylardır tutsağı mıydı? Carissa hatırladı. Hücreye geri konulma ihtimali karşısında bu kadar vahşi görünmesine şaşmamalı.

Emily sanki vahşi bir hayvanı yatıştırıyormuş gibi, "Her şey yolunda," diye güvence verdi.

Özgürlüğüne kavuşan tek kişi Beau'ydu. Arkadaşlarına, "Sizi bu işten kurtaracağım," diye yemin etti.

"Hayır, yapmayacaksınız Lord Beauchamp. Eğer akıllıysanız, işbirliği yapmaya devam edersiniz."

"Tanrım, Beauchamp, onlara başka ne söyledin?" Jordan haykırdı.

"Ben-" Beau hayal kırıklığı içinde cevap vermeye başladı ama diğerlerini götürmeye başladıklarında kendini susturdu. "Sadece bana güvenin."

"Var," diye mırıldandı Max, başıyla onu onayladı. "Onları Kule'ye götürün!" Green emretti.

"Kule mi?" Warrington öfkeyle konuştu.

"Bu doğru, Majesteleri. Hainler için ayrılmış bir yer."

"Lanet olsun sana, on yedi yaşından beri bu ülkeye hizmet ediyorum-"

"Yeter Rohan. O buna değmez," diye kestirip attı Max. "Beauchamp tüm bunları yakında halledeceğiz."

Beau, askerler onları bekleyen cezaevi arabalarına doğru götürürken arkadaşlarının yanında yürüdü. Onu henüz fark etmemişti. "Merak etmeyin," diyordu onlara, "doğrudan Naip'e gideceğim. Size söz veriyorum, bu böyle kalmayacak."

"Naip mi?" Green ona şaşkın bir bakış attı. "Tutuklama emrini kimin imzaladığını sanıyorsunuz? İçişleri Bakanlığı'nın böyle soylu savaşçıları gözaltına alma yetkisi yoktur, lordum."

Carissa dehşet içinde bakakaldı. *Naip bunu zaten biliyor muydu?* Ama prens son otoriteydi. Onların son umudu.

"Beau, Mara'yı onunla konuştur! Onlar iyi arkadaşlar. Gerçekte neler olup bittiğini öğrenecektir," diye seslendi Jordan karanlık bir ses tonuyla, onu diğerleriyle birlikte arabaya itmeden önce.

Beau, Green uzaklaşırken onu durdurdu ve ceketinden yakaladı. Onu hapishane arabasına doğru fırlattı.

Carissa bunu kendi sırası olarak kabul etti. Onlar kendisini de tutuklamayı uygun görmeden önce kocasının öfkesini dizginlemek için ona doğru koştu.

Elbette bu pek olası görünmüyordu; Green'in bir şekilde Beauchamp'ın serbest kalmasına ihtiyacı olduğu hissine kapılmıştı. Belki de Beau'yu diğer ajanların sözde suçlarını onaylıyormuş gibi gösterebilirse, bu onun iddialarını daha inandırıcı kılacaktı.

Onu köşeye sıkıştırmak için bir yolu var mıydı? Nick böyle mi geldi?

"Naip bunu asla kabul etmez," diye hırlıyordu Beau Green'i arabaya doğru sıkıştırırken. Green sadece kâğıdı kaldırdı ve kraliyet mührünün bulunduğu imzayı gösterdi. Beau kısık gözlerle kağıda baktı. "O zaman onu bir şekilde manipüle ettin."

"Ben mi efendim? Asla, kesinlikle. Yine de parası olmayan birini manipüle etmenin oldukça kolay olduğunu duydum."

Ona tekrar vurdu. "Bu da ne demek oluyor?"

Green yüzünü buruşturdu. "Neden arkadaşınız Lord Forrester'a sormuyorsunuz?" Beau olduğu yerde kalakaldı. "Siz . . . ?"

"Ne?" diye sordu masumca.

Carissa yaklaştı, kalbi küt küt atıyordu. Beau'nun sırtı ona dönüktü ama aralarında geçen öfkeli konuşmaları seçebiliyordu. "Nick hakkında ne biliyorsun?" Beau talep etti.

"Sizi vurdurmadan önce ellerinizi üzerimden çekseniz iyi olur. Hepinizin eğitimli katiller olduğunuzu biliyorum, ama artık bana hesap vereceksiniz, Lord Beauchamp. Bunu sakın unutmayın. Tabii hapisteyken arkadaşlarınızın başına talihsiz bir şey gelmesini istemiyorsanız."

Beau fokur fokur kaynıyordu. "Söyle bana Green. Prometheans'a ne zaman katıldın?"

Güldü. "Tarikat'ın, benim için çok önemli olduğunu bilmek için böyle masallara ihtiyacım yok.

yararlılığını yitirdi, lordum- sizin kurumlarınızın çoğu ile birlikte

çok değer veriyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Birkaç yıl bekle. Göreceksiniz. Şimdilik beni iyi dinleyin. Yeni bir İngiltere geliyor ve onu doğuran bizler, iyi arkadaşlarınıza bir örnek olacağız, böylece herkes bundan sonra soyluların bile yasalara hesap vermesi gerektiğini görecek. Ne servetiniz, ne rtbeniz, ne silahlarınız, hatta hayatınız boyunca aptalca hizmet ettiğiniz Kraliyet bile sizi yaklaşan değişimden kurtaramaz." Beau ve arkadaşlarına küçümseyerek baktı. "Sen bir kalıntısın. Şimdi ekin ellerinizi üzerimden."

Beau onun sözleri karşısında o kadar afallamış görünüyordu ki gitmesine izin verdi. Green ona kendini beğenmiş bir bakış attı, ceketini düzeltti ve uzaklaştı. Hapishane arabalarından birine tırmandı. Araba uzaklaşmaya başladığında Green onu fark etti.

Carissa kendini bir hainin gözlerinin içine bakarken buldu. Green sahte bir nezaketle şapkasını ona doğru eğdiğinde geri çekildi. Arabası uzaklaşırken, "Leydi Beauchamp," dedi.

Adını duyan Beau arkasını döndü ve onu orada dikilirken gördü.

Çenesi düştü. Kıpırdamadan, sanki az önce kalbine bir bıçak saplanmış gibi ona baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonra buz gibi bir ifadeyle başını ona doğru salladı.

Bak. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Bunun için zamanım yok."

"Beau, bekle!" diye bağırdı, adam yanından geçip giderken.

"Evine git," dedi, uzaklaşırken kelimeleri net bir şekilde telaffuz etti ondan.

Yüreği burkuldu. Ama öğrendiklerini ona anlatmak zorundaydı. Silah ustasının çırağı kalabalığın arasından ona doğru iterek gelirken, onun peşinden gitti. "Lordum!"

İkili ileride görüşürken Carissa kalabalık tarafından bir o yana bir bu yana itilip kakılıyordu.

Devasa serserilerin arasından sıyrıldığında Beau'nun yürüdüğünü gördü. Michael'ın yanında aceleyle kendi arabasına doğru ilerliyordu. "Kocacığım! İhtiyacım var

Seninle konuşmak istiyorum!" diye bağırdı.

Ama dinlemedi bile. Arabasına tırmandı, sadece omzunun üzerinden ona soğuk, sitem dolu bir bakış göndermek için durakladı - onu taşraya göndermesinin bir test olduğunu ve başarısız olduğunu sözsüz bir şekilde hatırlattı. Michael arabaya atladı. Sonra Beau frene bastı ve ona konuşma fırsatı bile vermeden uzaklaştı.

İnatçı erkek! Binlerce şeye kızgın olduğunu biliyordu -anlaşılır bir şekilde- ve hiç şüphesiz tam da o anda gelişi onun yüküne ekleyebileceği en kötü şeydi. Ama kahretsin, ona gerçekten neyden yapıldığını göstermenin zamanı gelmişti.

Çenesi kararlılıkla dikilmiş bir halde silah ustasının yanına koştu. terk edilmiş teslimat arabasına el koydu. Çırak muhtemelen daha sonra gelip almak niyetindeydi ama onu bu zahmetten kurtaracaktı.

Çünkü onları çok iyi takip ediyordu.

"Çekilin yolumdan!" diye bağırdı yolda dolaşan balıkçılara ve iskele çalışanlarına.

Şu anda ne kadar hanımefendi gibi görünmediği umurunda değildi.
Bırakın

Dedikoducular onun umurunda bile değil!

Kırbacını atların sırtında şaklattı, serseri kocasına yetişmeye kararlıydı.

O anda Beau aynı anda bir düzine yöne çekildiğini hissetti ve Nick'in peşinden gitmek yapmak istediği son şeydi. Ama şu anda üzerine çöken tüm acil meseleler arasında bu en vahim olanı gibi görünüyordu.

Schweiber'ın çırağı ona Nick'in saklandığı yeri gösterebilirse, o zaman hâlâ nihai felaketi durdurma şansı vardı. Eğer başarısız olur ve Nick hedefine suikast düzenlerse -ki sekiz bin pound için büyük biri olmalıydı- Beau geri kalanların darağacına gideceğinden emindi.

Şimdi her saniye önemliydi, ama Tanrı biliyordu ki, karısına onun meydan okuması, kocası olarak emirlerine saygı göstermemesi hakkında ne düşündüğünü ayrıntılı olarak anlatmayı tercih ederdi. Belki şimdi bunun bir oyun olmadığını anlayacaktı.

Aynı zamanda, Kule'de arkadaşlarının yasal haklarına riayet edildiğinden ve kimsenin onlara gereksiz yere zulmetmediğinden emin olmak istiyordu. İskoçya'daki Elders'a mektup yazarak bulabildikleri en iyi avukatları göndermelerini söylemek istiyordu.

En çok da, Prinny'nin muhtemelen her zamanki gibi yüzünü tıka basa doyurduğu Carlton House'a gitmek istiyordu.

Kraliyet velinimetleri onlara nasıl böyle ihanet edebilir? Birileri ona ulaşmış olabilirdi. Beau, Green'in Prometheans'ın bir parçası olup olmadığını bilmiyordu ama öyle olmasa bile sonuç aynıydı.

Bu küçük çakal bürokrat, Tarikat'a daha fazla zarar vermişti. Prometheans'ın bir yüzyılda onlara vermeyi başardığından daha fazla.

Schweiber'in çırağı onu Doğu Yakası'na yönlendirirken, Beau öfkesini görmezden gelmeye ve elindeki işe odaklanmaya çalıştı. Ama Green'in rıhtımda kardeş savaşçılarına yaşattıkları yüzünden hâlâ öfkeliydi. Lanet olsun, içlerinden herhangi biri bu uğurda ölmeye hazırdı ama hiç kimse emeklerinin halkın gözünde küçük düşürülerek ödüllendirileceğini söylememişti. Bu nasıl olabilirdi? Dünya çıldırmış mıydı?

"İşte burada, efendim, onu takip ettiğim sokak. Bina hemen köşeyi dönünce."

Beau başıyla onayladı ve atlarını durdurdu. Atların tehlikeli görünüşüne bakılırsa geri döndüklerinde aracının gitmemiş olmasını umuyordu. "Buradan sonra yürüyerek gideceğiz."

Arabadan aşağı atladılar. Beau atlarına mırıldandı. kal. Sonra çocuğa başıyla işaret etti ve köşeye doğru gittiler.

Delikanlı önce tuğla köşeye baktı, sonra ona baktı. "Sağdaki bina, efendim. İkinci kapıdan girdi, arka tarafa doğru,

zemin seviyesi."

Beau, Nick'in kendisine Trevor'ı bir çeşit bodrumda tuttuğunu söylediğini hatırladı. "İyi iş, Michael. Sen burada kal."

"İhtiyacınız olursa yardım edebilirim efendim. İyi bir nişancıyımdır."

Acı acı gülümsedi. "Eminim öyledir. Ama arkadaşım kendi kişisel felaketine giden yolda ilerliyor ve bu yolda kimi incittiğini umursamadığını çoktan gösterdi. Bunu ben halledeceğim. Sen nöbet tutabilirsin ve arabama göz kulak olursun, değil mi?"

"Emredersiniz, efendim."

Bununla birlikte Beau köşeden sıvıştı ve binaya doğru yürümeye başladı. Sinsice yaklaşarak silahını çıkardı. İkinci kapıya yaklaşırken kalp atışları hızlandı. Attığı her adımda içgüdüleri keskinleşiyor, apartmanın ayrıntılarına odaklanıyordu. Nick kendine bir çıkış daha bırakmış olmalıydı. İçeri girer girmez onu aramak zorundaydı; aksi takdirde piç yine ondan kaçabilirdi.

Silahı hazır, sırtını kapının yanındaki duvara dayamış, dinliyordu. Sessizce kolu denedi. Kilitliydi tabii ki.

Belki Nick evde değildi, diye düşündü. Ama Trevor içeride bir yerde olmalıydı. Birini durdurup diğerini kurtarmaya kararlı olan Beau, zihninden üçe kadar saydı ve sonra güçlü bir tekmeyle kapıya doğru hamle yaptı.

Kapıyı patlatarak açtı, geniş bir duruşla kendini sabitledi ve anında tabancasını çekerek içeriyi taradı. Karanlık ve kirli kulübeden herhangi bir karşı saldırı gelmedi. Ama buranın temiz olduğundan emin olmalıydı.

Bununla birlikte Beau ilk odadan ikinci odaya doğru ilerledi, sadece o kanlı dönek paralı askeri değil, Nick'in Trevor'ı "güvende" tutmakla övündüğü mahzene açılan bir kapının izini de arıyordu.

Buralarda bir yerde olmalıydı. Sadece iki odadan oluşan küçük bir daireydi.

Ön oda, içinde saksılar bulunan bir raf dışında neredeyse bomboştu.

üzerinde tava ve tencereler ve aynı derecede hırpalanmış dört ahşap sandalyenin bulunduğu hırpalanmış bir masa. Masanın üzerinde bir gazete ile birlikte bir mum kütüğü, boş bir cin şişesi, kırıntılar ve seyrek bir yemekten kalan temizlenmemiş bir tabak buldu.

Beau ikinci odayı kontrol etti ve küflenmiş bir karyola buldu ama içinde kimse uyumuyordu. Duvarın yanında eski, yara bere içinde bir gardırop vardı ama içinde bir pardösü ve böyle bir ortam için fazla iyi görünen birkaç parça giysiden başka bir şey bulamadı. Paltonun cebinde Nick'in şanslı kâğıt destesini buldu. Dudakları büküldü. O zaman en azından doğru yere gelmişti. Ama Nick evde değildi.

Geri döndü ve Nick'in dönme ihtimaline karşı tekmeleyerek açtığı kapıyı kapattı. Tekrar içeri girerek her yönü taradı, kafası biraz karışmıştı. "Trevor?" diye seslendi. "Trev, burada mısın? Ben Beau!"

İşte o zaman alçak sesler başladı. *Güm, güm, güm.* Çok boğuk bir sesle birlikte zeminin altında bir yerden geliyordu.

"Kahretsin, aşağıya! Beauchamp! Çıkarın beni!"

Beau sesi takip ederek hızla diğer odaya girdi. Bakışları şöminenin önüne yerleştirilmiş, yanında alçak bir masa bulunan lekeli, köhne sandalyeye takıldı.

"Trevor!" diye bağırdı, bakışları masa ve sandalyenin altındaki pis oval halıya kayd. Halı düzensiz bir şekilde duruyordu ve bu hiçbir şey ifade etmiyordu ama yine de gidip kirli halının kenarını geriye doğru çekti.

İçinden bir küfür kaçtı. "Trevor!"

Sandalye ve masayı iterek yoldan çekerken kalbi küt küt atıyordu, böylece kapının tüm hatları ortaya çıkmıştı. Ne yazık ki asma kilitliydi.

Gürültü kalasların alt tarafından geliyordu. "Çıkarın beni buradan!" diye bağırdı öfkeli, boğuk bir ses.

"Bekle, buradayım!" Beau'nun nabızı, uzun süredir kayıp olan takım arkadaşının sesini duymanın verdiği şiddetli sevinçle atıyordu. "Kapıdan uzaklaşın! Kilidi patlatmalıyım!"

Kilide yakın mesafeden dikkatlice ateş etmeden önce Trevor'a geri çekilmesi için bir an verdi. Tabancasını kılıfına soktu ama duman dağılmadan önce kilidin kırık yarısını çekip çıkarmıştı.

Hemen eğilip kolu kavradı ve kapağı yukarı çekerek aşağıdaki boşluğu gün ışığıyla doldurdu.

Trevor kaba ahşap merdivenlerden tutsak bir aslan gibi yukarı fırladı. kafesinden kaçıyordu. Aşağıdaki karanlıktan özgürlüğe sıçradı, etrafına bakındı, oldukça vahşi gözlüydü, çenesi sakalıyla sertleşmişti.

"Her şey yolunda."

"Yeterince uzun sürdü!" diye tükürdü. "Nerede o? Onu öldüreceğim."

"Sakin ol. Tanrım, orada ne kadar kaldın?"

"Çok uzun," diye homurdandı. O odadan çıkarken Beau deliğe şöyle bir göz attı ve aslında buranın yukarıdaki rutubetli kulübeden daha konforlu hale getirildiğini gördü. Yani en azından Nick arkadaşlarının rahat etmesini sağlamıştı. Yine de burası hâlâ bir hapishaneydi.

Sonra Beau onun peşinden diğer odaya koştu. "Ne yapıyorsun? Trevor, sakın ol!"

"Senin için söylemesi kolay! Son birkaç aydır bir delikte değilsin." Keskin bir nesne bulmak için mutfakı didik didik eden Trevor ona döndü ve bu soru karşısında adeta hırladı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye omzunun üzerinden hırladı.

"Bu uzun bir hikaye. Seni aramak için elimdeki her şeyi kullandım."

Trevor cevap olarak hırladı.

"Nasılsın?" Beau sordu.

"Nasılım?" diye tekrarladı, gri gözleri parlıyordu, gür kahverengi saçları omuzlarına kadar uzamıştı. "Nasıl. Nasılım. I . . . Sana anlatayım, Beauchamp. İspanya'dayken otuz Promethean kiracısıyla büyük bir çatışma yaşadık. Onları öldürdük, tabii bu sırada yanlışlıkla bir kiliseyi havaya uçurduk. Sonra vuruldum. Birkaç hafta yatalak olarak kaldım,

Sonra en iyi arkadaşımın beni paralı asker olmaya ikna etmeye çalıştığında aklını kaybettiğini anladım.

"Oh, ama bu sadece eğlencenin başlangıcıydı. Çünkü reddettiğimde, zayıf durumumdan yararlanarak beni kendi derme çatma hapishanesine attı. Orada karanlıkta kendi kendime konuşuyorum. Bütün konuşmalar ve bazen mobilyalar da bana cevap veriyor! Tabii ki, sevgili eski dostum Nick hala gelip benimle kapıdan konuşuyor, çünkü sıçan piçin konuşacak başka kimsesi yok. Tabii ki çoğu zaman onun konuşmalarına verdiğim tek cevap 'Defol git, seni yılan pislği' oluyor. Bu arada bana evlendiğini söyledi."

"Evet."

Trevor homurdandı. "Beni aramakla o kadar meşgulken bir gelin bulup ona kur yapacak zamanın olması ne güzel."

"Kısa bir flört oldu," dedi yüzünü buruşturarak.

"Benimki muhtemelen mahvoldu, farkındasındır. Laura muhtemelen beni öldü sandı. Yarım yıldır kimseyle yatmadım, umurunda bile değil. Yaşlılar Nick'i biliyor mu?"

"Henüz değil."

"Çünkü muhtemelen benim de onun gibi firar ettiğimi düşünüyorlar. Benden kaçmamı da isteme. Son kavgalarımızdan birinde dışarı çıkmaya çalışırken piç kurusu dizime tekme attı. Muhtemelen bir ay daha topallayacağım. Bir de üstüne üstlük, "uzun saçlarını ve sakallı çenesini işaret ederek" birinin ormanlık arazisinin en ücra köşesinde yaşayan deli, lanet bir münzevi gibi görünüyorum! Bu, nasıl biri olduğuma dair soruna cevap oldu mu?"

"Oldukça," diye yanıtladı Beau. "Kızgın olmanı anlıyorum ama seni hayatta gördüğüme çok sevindim."

"Beni öldürmeyecekti!" Trevor alay etti. "O sadece benim Dostluğum ve güvenim hoşgörüyü aştı ve bunun bedelini sınırlayana ödeteceğim."

"Fırsatını bulacaksın, söz veriyorum." Nick'in Trevor'a bunu yapmasına hâlâ şaşırان Beau, arkadaşının eğitimli bir Düzen ajanının elinde kolayca hasar verebilecek bir mutfak aletini tutuşunu izledi. Ama Trevor kızartma şişini bir kenara fırlattı ve elini uzattı.

"Tabancanı bana ver."

Beau ona baktı. Belindeki kılıf kemerinde bir çift Manton taşıyordu. Ama tereddüt etti. "Ona canlı ihtiyacımız var, Trev."

"Bunu biliyorum! Onu öldüreceğimi söylediğimde gerçek anlamda söylemedim, Tanrı aşkına."

"Emin misin?"

"Evet."

"Çünkü bu anlaşılabilir bir şey olurdu."

Trevor derin bir nefes alıp verdi, yavaş yavaş Beau'nun hatırladığı o nispeten medeni insana dönüşmeye başlamıştı. "Pekâlâ," dedi uzun uzun. "Artık iyiyim. Sadece biraz içimi dökmem gerekiyordu."

Beau gülümsedi. Sonra silahı ona uzattı. "Sakın aptalca bir şey yapma."

Trevor başını salladı, elinde güvenli bir savunma aracı olduğunda eski haline daha da çok benziyordu. Tabancasını tozlu taba rengi pantolonunun beline soktu. "Seni görmek güzel."

"Sen de dostum." Trevor'ın omzunu kardeşçe sıktı.

Yine de Trevor'a Rotherstone'un ekibinin Londra Kulesi'ne gönderildiğini söyleyecek kadar yürekli olduğundan emin değildi. Her seferinde bir şey.

"Peki, nereye gittiğini biliyor musun?"

"Nerede, hayır, ama *ne* yaptığını biliyorum. Her gün, öldürmesini istedikleri kişinin adını ona bırakıp bırakmadıklarını görmek için teslim noktasını kontrol etmeye gidiyor."

"Yakında dönecek mi?"

"Her an." Trevor durakladı ve ona baktı.

"Güzel," diye mırıldandı Beau kapıda ateşlediği tabancayı yeniden doldururken. "O zaman onu bekliyor olacağız."

Carissa, teslimat arabası sürmenin görüldüğünden daha zor olduğunu fark ediyordu. Çok güçlü dört atı ve bir de kırbacı idare etmeye çalışmaktan kolları ve omuzları ağrıyordu. Ama Beau'nun arabasının izlediği genel rotayı görmüştü.

Park halindeki arabasını bulmak için biraz aramak gerekti. İki kez kaybolmuş ve sıkışık bir sokakta geri dönmek zorunda kalmıştı; bu da sürücü koltuğundan inip atın dizginlerinden tutmasını gerektirmişti.

Doğru yöne gittiklerinde tekrar yola koyuldu ve sonunda kocasının caddenin kenarına park etmiş parlak siyah dört tekerlekli arabasını gördü.

Silah ustasının çırağı, arabanın arkasına yanaştığında telaşlı bir bakışla koşarak geldi.

"Kocam nerede?" diye sordu, ama Michael parmağını dudaklarına götürerek hemen sesini kesmesini işaret etti.

"Leydim, burada olmanız güvenli değil."

"Şu anda buradayım ve kocamla konuşana kadar buradan ayrılmayacağım!" "Lord Hazretleri içeride, ama kendi güvenliğiniz için lütfen dışarıda kalır mısınız? görüş alanından?"

"Nick'in saklandığı yerin yakınında mıyız?" diye sordu kuşkuyla.

"Hemen köşeyi dönünce. Gelmesini bekliyoruz."

"O zaman sanırım haklısın. Saklansam iyi olur. Beni görür ve Beau'nun içeride olduğunu anlarsa beni tanıyacaktır."

Michael başını salladı. "Teslimat arabasının üzerinde efendimin adını görmesine de izin veremeyiz. Eğer Lord Beauchamp'ın arabasında beklersen, arabayı bloğun etrafında dolaştıracağım. Burada tek başına olacaksın, o yüzden gelirse saklansan iyi olur."

"Pekâlâ." Nick'in kendisine yönelik üstü kapalı ölüm tehdidini hatırlayarak arabanın sürücü koltuğundan aşağı kaydı. Dengesini sağladığında delikanlı kibar bir el hareketiyle onu sabitledi. Sonra onu Beau'nun arabasına doğru salladı.

Kız içeri girer girmez Michael teslimat arabasına koştı ve arabayı gözden uzak tutmak için uzaklaştı.

Zamanlaması kusursuzdu, çünkü arabayı köşeyi döner dönmez Nick at sırtında kavşaktan geçerken belirdi.

Nick yanından geçerken Carissa bir nefesle başını eğdi.

Atın toynaklarının sesi kesik kesik geçip gittiğinde, arabanın penceresinin kenarından baktı.

Görüş alanının dışındaydı. Ama neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Arabadan aşağı kaydı ve gizlice köşeye yaklaşp etrafına baktı.

Haydut ajanın atından inip atını koridorda yürütmesini ve bir süre sonra binanın arka tarafındaki bir kapıya doğru ilerleyerek yeniden ortaya çıkmasını izlerken gözleri büyüdü.

Nick, sürekli tetikte olan bir adam gibi omzunun üzerinden arkasına bakarak etrafına göz gezdirdiğinde, kalbi küt küt atarak duvarın arkasına saklandı. Ama kapının koluna uzandığında, aniden bir terslik olduğunu fark etti ve dondu kaldı.

Bir sonraki kalp atışında Nick kapıdan geri çekildi ve Carissa onun tekrar kaçmak üzere olduğunu anladı.

"Beau!" diye bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı. "Kapının hemen dışında!"

Nick bağırışının nereden geldiğini görmek için dönüp baktı ama kapı arkasından patlayarak açıldı ve Beau dışarı fırlayarak doğruca ona saldırdı.

Birkaç saniye içinde Nick'in tereddüt ettiğini, elinin yanındaki kılıflı tabancaya doğru kaydığını gördü. Yapıp yapmayacağına karar vermeden önce

Beau, çocukluk arkadaşının üzerine atılarak onu yere düşürdü. *Slam!* Kavgaya başlamaya başladılar: iki eğitimli katil.

Uzun boylu, kaslı, koyu kahverengi saçları ve kirli sakalıyla bir tür korsana benzeyen bir adam, Beau'nun hemen arkasındaki binadan koşarak çıktı. Koşarken bir bacağını hafifçe desteklemesine rağmen, mücadelenin içine daldı. *Bu Lord Trevor Montgomery olmalı!* Beau'nun diğer kayıp takım arkadaşı.

Beau'nun onu serbest bırakmasına sevinerek köşedeki sığınaktan çıkıp kavgaya doğru koştu ama neler olduğunu tam olarak göremiyordu. İki adam da Nick'in tepesindeydi, onu yumrukluyor ve kontrol altına almaya çalışıyorlardı.

Trevor sol eliyle Nick'in ceketini tutarken sağ yumruğunu geri çekti. Yüzüne paramparça edici bir yumruk indirmek için mükemmel bir şekilde hizalanmıştı, ama içindeki bir şey onu geri çekmiş olmalıydı, çünkü darbeyi indirmede. Tek söylediği "Lanet olsun sana," oldu. Nick'in ceketini kabaca bırakarak döndü ve göğsü kabararak birkaç düzensiz adım attı.

Beau Nick'i ayağa kaldırırken Trevor kaşlarını çatarak öfkesini kontrol altına almaya çalıştı.

"Hedef kim?" diye sordu, bir yandan kolunu sıkıca tutarken bir yandan da tabancasının imalı tehdidi.

Nick sadece ona baktı.

Beau, Trevor'a "Ara onu," dedi.

"Mesajı çoktan yok ettim," dedi Nick yorgun bir sesle.

"Hayır, yapmadın," diye kestirip attı Beau. "Bir şeyler ters giderse seni temize çıkarabilecek tek kanıtın bu olduğunu çok iyi bildiğin halde değil."

"Her zamanki gibi saatinin içine mi sakladın?" Trevor sordu. "Siz çocuklar gerçekten başka bir şeysiniz," diye mırıldandı Nick.

Ama Trevor, Nick'in köstekli saatini zincirinden tutup yeleğinden çıkardı ve metal arkasını tıklatarak açtı. "Ah, burada neyimiz varmış?" diye alay ederek saatin içinden katlanmış küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

"Yaşlandıkça tahmin edilebilir oluyorsun, dostum."

Nick kuru bir sesle, "Sadece senin için," diye cevap verdi.

"Ne yazıyor?" Beau sordu.

Trevor kâğıdı okurken solgunlaştı. Sonra bakışlarını şok içinde Nick'inkilere çevirdi. "Seni orospu çocuğu. Bunu gerçekten yapacak mıydın?"

Nick hiçbir şey söylemedi.

"Hedef kim?" Beau tekrarladı.

Trevor ona baktı. "Başbakan."

"Aman Tanrım! Bunu gerçekten yapmayacaktın, değil mi?"

"Bilmiyorum!" Nick ani bir öfkeyle patladı. "O lanet şeyi daha birkaç dakika önce aldım! Bunu beklediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu işi asla kabul etmemeliydin!" Beau onun yüzüne karşı kükredi. "Seni kimin işe aldığını bile bilmiyorsun!"

Carissa birkaç metre öteden tedirgin bir sesle, "Biliyorum," dedi.

Adamlar onu ilk kez bu şekilde fark etti.

Zaten öfkeli olan Beau onun sesiyle döndü; gözleri onu görünce kızgın bakışlara dönüştü ama Beau kendini tuttu.

"Sanatçıyı buldum," diye bilgilendirdi onu. "Madam Angelique'in tarif ettiği 'tek kullanımlık adam'. Eğer onu konuşturabilerseniz, Nick'i kimin tuttuğuna dair kanıtınız olacak."

"Onu buldunuz mu?" Beau talep etti.

"Evet!" dedi. "Ve eğer bir kez olsun beni dinlersen -sadece bana bir şans ver- seni ona götürebilirim."

Bölüm 25

"Kim bu kadın?" Trevor açık açık sordu. "Beauchamp'ın karısı. Merhaba, Carissa."

"Nick," diye cevap verdi alaycı bir bakışla.

"Karısı!" Trevor haykırdı.

"Emirlerimi bir kez daha görmezden gelmeye nasıl cüret edersin?" Beau talep etti.

"Bunu yapmak istemedim, inan bana. Özellikle de aramızda olanlardan sonra. Ama içime ani bir his doğdu ve senin iyiliğin için bunu kontrol etmek zorunda kaldım. Hepimizin iyiliği için!" diye ısrar etti, geri adım atmayı reddederek. "Ve iyi ki de yapmışım, çünkü haklı olduğum ortaya çıktı."

Beau ona oldukça soğuk bir şekilde baktı. "Dinliyorum," dedi.

"Bay Charles Vincent, Southwark'taki balmumu müzesinin sahibi ve burada devrimle ilgili tüm kanlı fantezileri tüm dünyanın görmesi için sergileniyor. Ezra Green'in akıl hocası olan sözde Peygamber Profesör Culvert ile bağlantısı olduğunu biliyorum-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye tersledi Beau.

"Culvert ve bu sanatçıyı Russell Square'deki bir kitapçada kendi gözlerimle gördüm. Culvert bir konuşma yapıyordu ve sen bana ondan bahsettikten sonra onu dinlemeye gittim. Daha fazlasını öğrenmek istedim-"

"Onu konuşurken dinlemeye mi gittin?" diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak.

"Sana söylemek istiyordum!" diye haykırdı, yanakları kızarmıştı. "Ama sonra Nick beni ziyaret etti ve konuyu değiştirdi. Ben de öylece bıraktım. Zaten yararlı bir şey öğrendiğimi de sanmıyordum! Senin de bana kızmanı istemedim. Bak, özür dilerim," dedi sabırsızlıkla. "Ama aklımızı elimizdeki soruna verelim! Eğer Nick'i Başbakan'a suikast düzenlemesi için kiralaması için ressamı gönderen Culvert ise, Ezra Green'in başından beri bu işin içinde olmadığını kim söyleyebilir? Tarikat'ın kanının peşinde olduğunu düşündüğünü zaten söylemiştin. Az önce rıhtımda olanlar haklı olduğunu kanıtıyor." Ajanlara şöyle bir baktı. "Hepinize tuzak kuruluyor. Nick sadece sizi yok etmek için kullandıkları bir araçtı."

Çenesini sıkkan Beau başını sallayarak bunu kabul etti. "Rıhtımda Green bana yeni bir İngiltere'nin gelmekte olduğuna dair birkaç şifreli şey söyledi. Az önce bize anlattıklarınızla birlikte, sözleri anlam kazanmaya başladı."

"O zaman neyi bekliyoruz? Eğer Charles Vincent'ı ele geçirebilir ve onu Fransa'ya gönderenlerin isimlerini açıklamaya ikna edebilirsiniz, o zaman o iğrenç kertenkele adama karşı durumu tersine çevirebilirsiniz. Burada durup benimle kavga mı edeceksin, yoksa bu işin aslını öğrenmek mi istiyorsun?" diye çıkıştı.

Beau ve arkadaşları birbirlerine alaycı bir bakış attılar. Trevor, "Onları nasıl seçeceğini biliyorsun," diye söylendi.

Carissa kaşlarını çattı ama Beau ona şüpheyle baktı. "Southwark'ta olduğunu mu söylüyorsun? Nerede?"

"Hadi, seni ona götüreyim. Kaybedecek zamanımız yok." Döndü Topukladı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Dışarıya karşı gösterdiği güvene rağmen, öfkeli kocasının önünde durduktan sonra dizleri titriyordu.

Ŗu anda uğraşmaları gereken daha büyük endişeleri vardı ama bu işin bittiğini düşünecek kadar saf değildi.

Southwark'a vardıklarında Carissa endişesini bastırdı ve arabanın penceresinden Beau ile Trevor'ın caddenin karşısındaki balmumu müzesine doğru gidişini izledi.

Kendi kendine endişelenmemesini söyledi. Charles Vincent iki Tarikat ajanıyla boy lşemezdi. Yine de kapıdan geçip içeride kayboldukları andan itibaren her dakika sürüncemede kalmıştı.

"İyi olacak Bayan Beauchamp," diye mırıldandı Nick, bilekleri daha önce Trevor'ın üzerinde kullandığı iplerle bağlı olan kadının karşısında otururken.

Silah ustasının ırağı Michael da arabadaydı; oturuyordu. Tutsaklarının karşısında, Nick'i tabancasının nişangâhında tutuyordu.

Nick delikanlıya karanlık ve alaycı bir bakış fırlattı ve acemi, denenmemiş bir genç olarak onu nasıl alt edebileceğini düşünüyor gibiydi.

Carissa, Nick'in hesaba katılması gereken bir g olduğunu ilk elden biliyordu. Yine de, Beau yoldaşlarının rıhtımda nasıl tutuklanıp korkunç Londra Kulesi'ne atıldıklarını anlattığından beri Nick'in duyduğu pişmanlığın ağırlığını hissediyordu.

Nick alçak bir sesle, "Bana bakmayı kes," diye gürledi.

Başını ne eğdi. "zr dilerim, merak etmeden duramıyorum, Lord Liverpool'u gerçekten vurur muydunuz?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, tiksintiyle pencereden dışarı bakarken.

"Yapar mıydın?" diye ısrar etti.

Ani ve acı bir alay savurdu. "Ne söylediğimin ne önemi var? Reddetsem bile, şimdi bana kim inanır?"

"Kimin yapacağını biliyorsun," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Beauchamp." "Leydisini tehdit ettikten sonra mı?"

"Beni korkutmadın," diye cevap verdi.

Ona bakarken, dudaklarında yavaşça alaycı bir yarım gülümseme belirdi. "Beau'yu uzun zamandır tanıyorum leydim. Ne olursa olsun, bence siz tam da onun ihtiyacı olan şeysiniz."

Kendine rağmen ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve başını eğdi. "Umarım haklısındır," dedi. Şu anda Beau'nun, her şeye burnunu sokan bir bilgi kadınına bulaştığı için kendine kızmasından korkuyordu.

Balmumu müzesinin karanlık, ürkütücü labirentinde ilerlerken Trevor, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Boş zamanlarında yaptığı şey bu mu?"

"En azından yeteneği var. Bunu ona vermelisiniz."

Charles Vincent, uğursuz sahnelerini güçlendirmek için sanat ve bilimin bildiği her türlü görsel hileye başvurmuştu. Aynaları ve *trompe-l'oeil* boyamayı bir sihirbaz gibi kullandı; ışıklandırma teknikleri ve tiyatrodan ödünç aldığı saatli mekanik aygıtlar bazı figürlerine hareket kazandırdı ve onları daha da canlı gösterdi.

Beau geçtikleri her yeni, dehşet verici sahneyi taradı, silahı hazırda ama müzedeki diğer ziyaretçileri telaşlandırmamak için ceketinin cebine gizlemişti.

Onların varlığı işleri karıştırıyordu ama yine de itiraf etmeliydi ki, o bitmek bilmeyen düşmanca sorgulama turları yerine eğitimini aldığı türden bir şey *yapıyor* olmak iyi hissettiriyordu.

"Hanımefendi haklıymış. Bir tema var gibi görünüyor," dedi Trevor alaycı bir ifadeyle, Kral Charles'ın balmumundan kafasının kesildiği yerin önünden geçerlerken.

"Buraya tek başına geldiğine inanamıyorum," diye homurdandı Beau, ama Trevor usulca güldü, ikisi de her yeri izliyor, gölgelerde Carissa'nın tarif ettiği solgun, sırık gibi sanatçıyı arıyorlardı.

"Demek öyle," dedi Trevor eğlenerek. "Kızıl saçlı, ha?" Şüpheyile baktı

Gözlerinde neşeli bir parıltıyla.

Beau bir huff ile onu görmezden geldi.

"Bu günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." "Ne?" diye karşılık verdi.

"Ona deliler gibi aşıksın."

Homurdandı. "Şu anda onun boynunu sıkmak istiyorum. O tamamen imkansız biri."

"Hmm, bu ses kime benziyor?"

"Ah, kapa çeneni."

İkisi de silahlarını çekmiş olarak ilerlemeye devam ederken Trevor sessizce güldü. "Demek Beauchamp dengiyle karşılaştı. Sen ve Nick'in Laura'ya aşık olduğum için beni nasıl azarladığınızı düşünüyorum da." Başını iki yana salladı.

"O nasıl bu arada?" Beau, loş ışıklı labirent gibi koridorlarda ilerlerken sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen öldüğümü düşünüyordur. Peki, nasıl yapmak istiyorsun

Bu mu?" Trevor başıyla önündeki koridoru işaret etti.

Beau omuz silkti. "Kitaba göre, sanırım. Eğer çok sert davranırsak, Green'in organizasyonumuz hakkında söylediği her şeyi kanıtlamış oluruz."

"İyi ki Nick'i dışarıda bırakmışız o zaman. Engizisyonundan bahsetmişken-" Trevor bir İspanyol işkence odasının görüntüsü karşısında başını salladı.

"Büyüleyici. Şu hasta piçi bulalım ve eğlencesine bir son verelim."

Trevor başıyla onayladı. Ayrılıp aramaya devam ettiler.

Beau, Ann Boleyn'in baltalı adamın önünde diz çöktüğü sahnenin yanından geçerken

darbe, midesindeki düğümü daha da sıkılaştırdı ve ona Kule'deki kardeşlerini yeniden hatırlattı. Zindan tablosunun görüntüsü soğuk öfkesini tazeledi. Bütün bunlar hakkında karılarına ne söyleyecekti ki?

Bu ona bir şey hatırlattı. Jordan ona Naip'le bağlantıları olan Mara'yı çağırmasını söylemişti. Prinny onun yakın arkadaşıydı, küçük oğlunun vaftiz babasıydı.

Beau bir dahaki sefere bunu yapmak için aklına bir not aldı. Ama Şu anda karılarını ve uğraşmak zorunda kalacağı kadın histerilerini düşünemezdi. Şu anda kendi işgüzar geliniyle yeterince sorunu vardı.

Öte yandan, bu ipucunu ona Carissa'nın getirdiğini itiraf etti, ona karşı duyduğu gururun kabarmasına sinirlenmişti. *O kadar çabuk değil. İşe yarayıp yaramayacağını göreceğiz.* Balmumu fabrikasına yaptıkları ziyaret tehlikeli bir zaman kaybından başka bir Şeye dönüşmeyebilirdi.

Sonra Beau Fransız Devrimi sahnesine geldi ve şaşkınlıkla durdu. Omurgasından aşağı bir ürpertiyle, korkunç manzarayı taradı.

Vahşı Paris kalabalığı en ince ayrıntısına kadar sevgiyle canlandırılmıştı -büyük olasılıkla Madam Angelique'in ilk elden anlattıkları sayesinde. Sonra Carissa'nın ona dikkat etmesini söylediği kelle sepetini gördü. Beau bir kaşını kaldırdı ve balmumundan kesilmiş kafalar arasında Prinny'nin olası bir benzerini gördü. Normal şartlar altında sanatçının küstahlığı onu öfkelerirdi. Ancak bu durumda, bu hoş bir manzaraydı: kanıt. Kraliyete karşı kötü niyetlerinin somut bir kanıtı ve kesinlikle şiddetli, devrimci niyetlerine dair güçlü bir öneri.

Etrafına bakındı, kimsenin gelmediğini gördü ve daha yakından bakmak için hafifçe parmaklıkların üzerinden atladı. Kıvırcık kızıl kahverengi saçlarından tuttuğu Prinny kafasını sepetten çıkardı. Garip bir mezarlık mizahı duygusuyla onu kaldırdı ve balmumundan kafaya göz göze baktı, sonra da içinden kuru kuru güldü. *Trevor'ın bunu görmesi gerek.*

Kafayı da yanına alarak mafya mahallinden dışarı tırmandı. Naibin kafasını yanında taşımayı oldukça komik buluyordu ama bu lanet Şey kanıt olarak gerekli olabilirdi. Hâlâ onu yapanın peşinde, karanlık koridorda yürüyordu, tabancası sağ elinde, kafa sol kolunun altındaydı.

Ancak sağ tarafta siyah bir perde fark edip arkasından gelen çalışma seslerini duyunca merakla yaklaştı. İşareti görmezden gelerek

okuyarak perdeyi birkaç santim kenara itti ve hâlâ yapım aşamasında olan son balmumu sahnesine baktı.

Bakışları, kendini işine kaptırmış olduğu her halinden belli olan sanatçının üzerinde yoğunlaştı. Adam Carissa'nın verdiği eşkâle uyuyordu ama eşkâl olmasaydı bile onu temasından tanıyabilirdi; başka bir kral daha intikamını alıyordu. Bu sefer İngiliz baronları Kral John'u Magna Carta'yı imzalamaya zorluyorlardı.

Beau, adamın dikkatini çekmenin ve ona suçluluğu konusunda meydan okumanın ilginç bir yolundan esinlenerek Naip'in kafasını yaratıcısına doğru yuvarladı.

Charles Vincent, Prinny'nin benzerinin kendisine doğru yuvarlanmasıyla başını çevirdi. Beau perdenin önünden geçerek karanlık bakışlarla mal sahibine doğru yürüdü.

Vincent bembeyaz kesildi ve adamdan uzaklaştı. "Bunun anlamı ne?" diye mırıldandı.

"Ben de bunu merak ediyordum," diye cevap verdi Beau. "Sen Tarikat'tansın," diye nefes aldı adam.

Beau gülümsedi.

Charles Vincent fırladı ve perdenin diğer tarafına doğru koşmaya başladı. Beau onu kovaladı.

"Trev!" diye bağırdı koridora doğru.

Trevor diğer köşeden geliyordu ve tam zamanında ortaya çıkarak onu uzaklaştırdı.

Vincent dönüp baktığında Beau'nun arkasından yaklaştığını, Trevor'ın da önünü kestiğini gördü. Yanlamasına Kolezyum'a daldı.

"Geri çekilin!" diye uyardı, ucunda küçük bir bıçak olan bir heykeltıraş aleti sallayarak.

Beau parmaklıkların üzerinden atlayarak olay yerine geldi ve bir aslan gibi onu takip etti.

Vincent yine kaçtı ve arka planda görünmezliğe boyanmış bir kapıya doğru koşmaya başladı. "Diğer tarafa git!" Beau adamı kovalamaya başlarken Trevor'a bağırdı.

Beau tehlikeli bir dezavantajda olduğunu biliyordu. Burası Vincent'ın sığınağıydı. Vincent buranın her köşesini bilirken, duvarların arkasındaki illüzyonlar ve zifiri karanlık geçitler Beau için yeniydi. Yine de, sanatçının setlerine erişimini sağlayan gizli labirentte onu takip etti, ta ki aniden bir kez daha giyotinin yanında patlayana kadar.

Yoldan geçen ziyaretçiler ani saldırı karşısında çılgılık attılar.

Balmumu figürler uçtu: özgürlük şapkalı, dirgenli devrimciler, jandarmalar, kukuletalı bir cellat.

Köşeye sıkışan Vincent balmumundan oyma bıçağıyla ona saldırdı; Beau bileğini kavradı ve onu yere yatırdı.

"İşbirliği yap, yoksa kolunu kırarım!"

diye bağırdı. "Hayır, lütfen!"

Ziyaretçilerin çılgınlıklarından yerlerini tespit eden Trevor geldi. Yere indiğinde küfretse de yaralı dizini görmezden gelerek yardım etmek için ön parmaklığın üzerinden fırladı.

"Kımıldama," diye emretti, tabancasını adamlarının üzerine doğrultarak.

"Onu yakaladım," dedi Beau dişlerini sıkarak, kalbi küt küt atıyordu. "Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?" diye haykırdı sanatçı, dehşet içinde. Beau yavaşça çömeldi. "Sanırım zaten biliyorsun."

Beau ve Trevor, Charles Vincent'a balmumu müzesinden çıkarken eşlik ettiklerinde, Vincent çoktan itiraf etmiş ve en kötü korkularını doğrulamıştı. Profesör Culvert, aralarında Ezra Green'in de bulunduğu, hükümetin şurasına burasına yerleştirilmiş güçlü adamlardan oluşan genç müritlerini yeniden bir araya getirmişti.

Vincent komploya kaç kişinin katıldığını bilmiyordu ama sayılarının yirminin altında olduğunu tahmin ediyordu. Grup, Başbakanı öldürmesi için bir "suikastçi" tutmuştu ve şu anda bile saldırmak için hazır bekliyorlardı.

Muhafazakâr lider düştüğünde patlak vereceğini önceden bildikleri krizde fırsatlarını değerlendireceklerdi.

Beau, bu tuhaf balmumu işçisinin Fransa'ya gidip anlaşmayı düzenlemesi için özellikle seçildiğini anladı. Harcanabilir biriydi çünkü başlangıç olarak, diğerlerinin sunabileceği türden bir güce sahip değildi.

Daha da önemlisi, Tarihin Galası boyunca sergilenen şiddetli devrim temaları göz önüne alındığında, eksantrik sanatçı, komployu tek başına tasarlayacak kadar dengesiz, hatta akli dengesi bozuk görünecektir. Onu en başından beri farkında olmadan günah keçisi olarak kullanmış olmalılar.

Ne yazık ki komplocular, itiraf ettirmek şöyle dursun, kimsenin adamın izini bulup kendilerine getirebileceğini hesaba katmamışlardı. Ama Beau onu, komplocuların hepsinin suçunu ona yıkmak istediklerine ikna edince, sonunda pes etti.

Balmumu işçisi, Culvert ve Green'in bir taşla iki kuş vurmak için gizlice yola çıktıklarını gözyaşları içinde itiraf etmişti: Nefret edilen Lord Liverpool'a suikast düzenlemek ve bu süreçte Tarikat'ı yok etmek.

Ancak Beau'nun deneyimlerine göre, kendilerini üstün zekâyâ sahip olarak gören erkeklerin aşırıya kaçma gibi ölümcül bir eğilimleri vardı. Kibir ve nefret onları her zaman ele geçirirdi. Bir kez daha çok ileri gitmişlerdi. Tarikat'ı yok etmek mi? Hayır, Beau yemin etti. Şövalyelik ve onur bu kadar kolay öldürülemezdi.

Belki Nick hariç.

Arabaya döndüklerinde, diğerlerinden arabadan inmelerini istedi, böylece hatalı kardeş ajanıyla özel olarak konuşabilecekti.

"Dinle." Nick'in kara gözlerinin içine sertçe baktı. "Adamımızı yakaladık, ama

Korkak olduğu için, itirafı resmileşir resmileşmez geri adım atacağından korkuyorum. Bu işin yürümesinin tek bir yolu var. Yardımaınıza ihtiyacımız var."

"Anlaşıldı."

"Hangi tarafta olduğunu seçme zamanın geldi Nick. İşte teklifim. Bu konuda dış dünyaya hiçbir şey söylemeyeceğim. Elders ile başa çıkabilirim

daha sonra uygun gördükleri şekilde özel olarak. Her halükarda zindanı boylayacağından eminim. Ama onurundan geriye kalanları geri kazanmak istiyorsan, sana bu şansı veriyorum. Benimle gel ve tüm bu süre boyunca gizli bir görevde olduğunu -her zamanki gibi sadık, iyi durumda bir Tarikat ajanı olarak- bu komploju ortaya çıkarmak için gönderildiğini iddia edelim."

Nick ona kuşkuyla baktı. "*Beni* kahraman olarak mı göstereceksin? Yaptıklarımın sonra mı?"

"Övgüyü kimin alacağı umurumda mı sanıyorsun?" Beau karşılık verdi. "Şu anda benim endişem Kule'deki kardeşlerimiz için. Bizi yok etmeye yönelik bu girişimin üstesinden gelebilmek için şimdi birleşik bir cephe oluşturmamız gerekiyor. Aksi takdirde" -omuz silkti- "bu piçler bizi kahvaltı niyetine yiyecekler."

Nick onu kuşkulu bir bakışla inceledi. "Yani, daha fazla yalan söyleyerek bir komploju ortaya çıkarmak mı istiyorsun? İroniyi gördüğüne inanıyorum."

"Tarikat doktrinine göre yalancılar gerçeği hak etmez," diye cevap verdi. "Ayrıca, sadece bir rol oynamış olacaksın. Paçayı kurtarmış sayılmazsın. Ama şimdi bana yardım et, ben de sana Elders'ın sana vereceği cezayı hafifletmen için yardım edeyim. Yaptıklarını telafi etmen için sana bir şans daha vermeye hazırım çünkü açıkçası yardımına ihtiyacım var. Eğer içinde biraz onur kaldıysa, bu konuda bana destek ol."

"Elbette," diye mırıldandı, sersemlemiş görünüyordu. "Elbette yapacağım."

Beau'nun kendisi de biraz afallamıştı ama başka bir yol göremiyordu. Diğerlerini kurtarmak ve Green'i duvara çivilemek için en iyi stratejisi, Nick'in paralı asker olarak geçirdiği birkaç ayın tamamen bir karşı hamle olduğunu iddia etmektir.

Düşmanlarının mecburen içine girdiği bir yer.

İhtiyarlar karanlık gerçeği daha sonra Lord Forrester'la ilgilenirken çözebilirdi, ancak bunun Tarikat tarafından kendi içlerinde halledilmesi en iyisiydi.

"Bana bir şans daha verdiğine inanamıyorum," dedi sessizce, bakışları

yere düşmüştü.

"Ben de yapamam. Ama sen benim hayatımı birçok kez kurtardın. Beni yanlış anlama, sen tam bir piçsin. Ama yine de benim kardeşimsin."

Beau'nun bu basit ifadesi karşısında Nick artık pişmanlığını kabadayılığın ardına gizleyemiyordu. Şaşkın bakışlarını yavaşça Beau'ya çevirdi. "Ben olsam yapmazdım, biliyorsun. Lord Liverpool'u kastediyorum. Umarım buna inanabilirsin."

"Biliyorum," dedi Beau sessizce.

"Ne gerekiyorsa yaparım," diye zorladı Nick. "Sadece ne söylememi istediğini söyle."

Beau, Nick'in bileklerindeki ipleri kesti ve ona planının ayrıntılarını anlattı.

Ellerindeki bilgilerin gücüyle Beau doğrudan Naip'e başvurmaya karar verdi. Carlton House'a doğru hızla ilerlerken arabanın içindeki hava gergindi.

Pall Mall'un köşesine, prensin konutundan kısa bir mesafeye vardıklarında, Beau silah ustasının چراğını yoluna gönderdi. "Seni daha fazla bu işin içine çekmenin bir anlamı yok. İyi iş çıkardın. Yaşlılara senin için iyi şeyler söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Eğer Tarikat hayatta kalırsa.

"İyi şanslar, efendim." Michael arabadan atladı ve koşarak uzaklaştı, ama Beau Carissa'ya baktığında, onu uyarırcasına başını salladı.

"Beni de göndermeye çalışmayı aklından bile geçirme."

Kendine rağmen gülümsedi. "Yapmak üzere değildim."

Birkaç dakika sonra Carlton House'un kapısına geldiler. Muhafızlar onları Tarikat'ın kimlik bilgileriyle içeri aldılar ve özel bir hayranlıkla onlara baktılar. Ancak kardeşlerinin tutuklanmaları nedeniyle silahlarından ayrıldılar ve beş saray muhafızı Beau, Nick ve Trevor'a, mahkûmları ve Carissa ile birlikte içeriye kadar eşlik etti.

"Derhal Ekselanslarını görmemiz gerekiyor. Bu adam prens için kritik bilgilere sahip." Beau, askerlerden korkup kaçan balmumu işçisine başıyla işaret etti.

Teğmen, "Sizi mabeyinciye götüreceğim ama kabul edilir misiniz bilmiyorum," diye sır verdi. "Majestelerinin zaten bazı önemli ziyaretçileri var, duyduğum kadarıyla siz beylerden pek hoşlanmayan biri de dahil."

Beau bu uyarı için adama başıyla teşekkür etti ama zihninden lanet okudu. Anlaşılan Ezra Green onları orada yenmişti. Entrikacı, Beau'nun bir sonraki hamlesinin Naip'e şahsen başvurmak olacağını tahmin etmiş olmalıydı. Ama önemli değildi. Onun için hazırды.

Tek soru, Charles Vincent'in suçlamalarıyla karşılaştığında Green'in nasıl tepki vereceğiydi. Kendini ele verecek miydi? Bu işe yarayacak mıydı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Üniformalı eskortlarıyla birlikte Naip'in sarayının zengin salonlarında ilerleyen Beau ve Trevor, artık bağlı olmasa da Nick'i aralarında tutuyorlardı; Nick de bağlı olan Charles Vincent'ı tutuyordu.

Balmumu işçisinin bilekleri arkadan bağlıydı. Trevor onu tutuyordu. Beau, Carissa'nın yanında yürürken gözünü ondan ayırmıyordu.

Prinny'nin kraliyet sorumlulukları tarafından bir kez olsun köşeye sıkıştırıldığı büyük, ısıltılı Taht Odası'na yaklaşan iç koloniden aşağı doğru ilerlerken, Ezra Green'in sızlanmalarını duyabiliyorlardı.

"Efendim, araştırmamın sonuçları çok vahim! Bir şeyler yapılmalı! Tarikat, sonuçlarını henüz tam olarak bilemediğimiz bir olaya neden oldu! Kim bilir ellerinde başka neler var?"

"Evet, ama onları Kule'ye koymak? Oldukça aşırı görünüyor, ne?"

"Ekselansları, yetmiş ölü! Ve bu trajedinin her kurbanı ya yabancı bir sarayın temsilcisi ya da Avrupa'nın önde gelen ailelerinden birinin üyesiydi! Yaptıkları şey tüm İngiltere için kara bir leke.

Üstelik bunu itiraf ediyorlar! Ajanların hepsi suçlu, bunu kendileri de söylediler! Eğer cezalandırılmazlarsa, tüm bu kurbanların geldikleri uluslar bir açıklama talep edecektir. Eğer bu soğukkanlı katilleri ibret olsun diye cezalandırmaz ve yasaların tüm hiddetine maruz bırakmazsak, o zaman Kraliyet onların davranışlarını onaylıyor olarak görülecektir. Siz, efendim, şahsen suçlanabilirsiniz! Bunun nelere yol açabileceğini kim bilebilir? Ticaret tarifeleri, büyükelçilerin geri çekilmesi, hatta belki de savaş!"

Prinny sıkıntıyla, "Evet ama ben bu adamlarla kâğıt oynadım," dedi. "Onlar sizin tarif ettiğiniz gibi soğukkanlı katiller değil, Bay Green."

"Eminim size o yüzü göstermezler, Majesteleri. Ve eğer bu kadar cüretkâr olabilirsem, majesteleri, bu tür konularda kişisel duygularla körleşmeyi göze alamayız. Ayrıca, Ekselansları belirtmememe izin verirse, bu adamların suçlu oldukları kanıtlanırsa, tüm mal varlıkları Kraliyet'e geri döner," diyerek mütevazı bir selamla sözlerini tamamladı.

Beau sessizce öfkелendi ama yanı başındaki Carissa duraksadı. Beau ona baktı ve bunu duyunca yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü.

Elini dirseğine koyarak onu sabitledi, ama ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

düşünüyor olmalıydı. Max, Rohan ve Jordan asılırsa, evleri ve mülkleri hükümdara kalırsa, Daphne, Kate ve Mara dul ve beş parasız kalacaklardı.

Ama bunların hiçbirinin olmasına izin vermeyecekti. Bunu durdurmanın zamanı gelmişti.

Karısının yanından ayrılıp kâhyaya yaklaştı; bir süre sessiz bir şekilde konuştuktan sonra adamın başıyla onay vermesini sağladı. Mabeyinci gizlice içeri girdi.

Vikont Beauchamp'ın adı belli ki Prinny tarafından bilinmiyordu, çünkü hemen kabul edildiler.

Açık çift kapının hemen dışında Beau diğerlerine döndü. "Carissa, burada beladan uzak dur. Trevor, seni çağırdığımda Bay Vincent'ı getir. Green'in tanışımızla karşılaştığında nasıl tepki vereceğini göreceğiz."

"İyi şanslar," diye mırıldandı Carissa.

Sessiz bir hayranlıkla ona baktı ve başıyla onayladı. Sonra Nick'e baktı.

"Hazır mısın?"

Nick de başıyla onayladı.

Kâhya onları anons etti: "Vikont Beauchamp ve Baron Forrester!"

İçeri girdiler, ikisi de tetikteydi.

Naip, odanın baş köşesinde, kadife örtülü bir kanopinin altındaki tahtta oturuyordu. Görünüşe göre bir dizi bakan, tonun en önemli akranlarından dördünün neden Kule'ye atıldığını öğrenmek için olay yerine koşmuştu.

Naip ona, "Ah, Lord Beauchamp," diye hitap etti. "Gelmeniz iyi oldu. Belki bize hikâyenin Tarikat tarafını anlatabilirsiniz."

"Onur duyarım, Majesteleri," diye yanıtladı, Nick'le birlikte İkisi de uygun yayları yaptı.

Sonra o ve Nick ayrılarak Ezra Green'in etrafında dikkatle yürüdüler ve onu iki yandan kuşattılar. Bay Green gergin bir şekilde dönerek odanın ortasında durduğu yerden ikisini de izlemeye çalıştı.

"Bay Green'in söylediklerinin bir kısmını duydum ama korkarım hikâyenin en önemli kısmını atladı."

Green alay etti ama Naip kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Bavyera'daki o patlamada ölen yetmiş adam gerçekten de çeşitli prenslerin saray arkadaşları ve büyük ailelerden gelen aristokratlar olsa da, aynı zamanda Promethean tarikatının kalan liderleriydi. Evet, ajanlarımız her birini öldürerek onları durdurdu. Ancak adamlarımız görevlerini yaptıkları için hapse atılmamalı, teşekkür edilmeli ve tebrik edilmelidir."

"Ha! Başka ne söylemesini bekleyebilirdik ki?" Green küçümseyerek karşılık verdi. "Tabii ki onları savunacaktı. O da onlardan biri. Ama sakın

onun tatlı diline kanmayın, efendim. Tarikat ajanları öldürmek için eğitildikleri kadar ustalıkla yalan söylemek için de eğitilirler. Bu yüzden panel onların bir tehdit olduğuna karar verdi!

"Elbette sadakate sözde hizmet ediyorlar," diye devam etti, "ama ya bu sadece yalanlarından biriyse? Eski idarecileri onları zar zor kontrol edebiliyordu, ne kadar kibirliler! Yetenekleri, nüfuzları, güçleri, servetleri ve gizli hükümet bilgilerine erişimleriyle, kendilerine ait bilinmeyen bir amaç için birleşmeleri halinde hepimiz için oluşturabilecekleri tehdidi bir düşünün! Bu hükümet için bir tehdit oluşturabilirler!"

Beau yüksek sesle güldü. Green'in yüzü kızarıırken Naip'le yüzleşmek için geri döndü. "Bu onlar için yeni bir beceri değil ki! Bunu daha önce de yaptılar, efendim! Napoli'de! Bazı Alman prensliklerinde!"

Nick, "Napolyon'un erişimini sınırlamak için," diyerek bu suçlamayı niteledi.

"Mesele şu ki, bunu nasıl yapacaklarını biliyorlar. Ve şimdi savaş bittiğine ve hepsi burada, İngiltere'de bir arada olduğuna göre, kendilerini nasıl meşgul edecekler, sorarım size, efendim? Bildikleri tek şey savaş. Eğer huzursuz olurlarsa, bu tür darbeler zaten repertuarlarının bir parçası!"

"Sanırım haklısın, gerçekten i s t e s e y d i k muhtemelen yapabiliirdik." Beau çizdi. "Ne, Ekselanslarını sanal bir tutsak haline getirmek mi? Parlamentonun kilit üyelerini kontrol etmek mi? Belki de zaten ediyoruzdur," diye alay etti.

Kabinenin önde gelen bakanlarından biri "Ben diyorum ki!" diye haykırdı. "Öyle mi?"

"Elbette hayır, Lord Eldon. Biz sadık insanlarız. Bay Green ve onun karanlık dostlarıyla aramızdaki en önemli fark bu."

"Özür dilerim!" Green öfkeden kudurmuş bir halde ayağa kalktı.

"İnsan doğasının büyük bir öğrencisi olarak - ki gerçek bir casus olarak öyle olmalıyım

-Hepimizin bir şekilde ikiyüzlü olduğunu öğrendim. İnsanlar genellikle başkalarını en şiddetli şekilde kendilerinin yaptığı hatalarla suçlarlar.

gizlice eğilimli. Bay Green de öyle." Beau gerçek haine döndü. "Tarikatı sadakatsizlikle suçluyor. Ülkeyi ele geçirmeyi planlamakla. Bu çok saçma. Eğer Tarikat bunu yapmak isteseydi, bunu on yıllar önce, hatta belki de yüzyıllar önce başarabilirdi. Ama bu, savunduğumuz ve inandığımız her şeye karşı çıkmak olurdu. Bay Green için öyle değil."

"Bu ne cüret?" diye bağırdı öfkeli milletvekili.

"İngiltere'yi yeniden şekillendirmeyi planlayanların kim olduğuna dair gerçeği ortaya çıkardık ve sizi temin ederim ki bu Tarikat değil."

"Ne? Bu doğru mu?" Odadaki yaşlı bakanlar kendi aralarında mırıldanmaya başladılar.

"Ne ima ediyorsunuz, efendim?"

"Hainin siz olduğunuzu, Bay Green."

"Bu bir yalan!" diye bağırdı. "Bu saçmalığı duymayacağım. Efendim, bu Tarikatın uzmanlaştığı manipülatif iftira türüdür ve bu kurguyu desteklemek için üretebileceği her türlü kanıt da aynı şekilde uydurmadır!"

"Beauchamp, neler oluyor?" Prinny kaşlarını çatarak meraklı bir sesle konuştu. "Ekselansları; bakanlar; lordlarım, bu işi bitirmenin zamanı geldi. maskaralık."

Bay Green ona başını sallıyordu ama gergin görünmeye başlamıştı. "Bütün bunlarla ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum."

"O zaman sizi aydınlatayım. Korkarım ki dostum Lord Forrester, sizin ve işbirlikçilerinizin Lord Liverpool'a suikast düzenlemek için kiraladığınız 'paralı asker'."

Odada bir nefes alma sesi yükseldi.

Beau aceleyle, "Kim hayatta ve iyi durumda," diye ekledi. "Telaşlanmayın beyler. Başbakan hiçbir zaman tehlikede olmadı. Gördüğünüz gibi Lord Forrester aylardır gizli bir görevdeydi."

aramızda. Sadece aralarında bir Parlamento Üyesi bulmayı beklemiyorduk."

Ezra Green'in yüzündeki tüm renk soldu.

"Kendi adınıza söyleyecek bir şeyiniz yok mu efendim?"

"Bu çok saçma! Tamamen saçmalık!" diye mırıldandı ve paniklemiş bir ifadeyle geri çekildi. "Görüyor musunuz, Majesteleri? Bu adamların nasıl kontrolden çıktığını görüyor musunuz? Gerçekten, Beauchamp, Naip'in huzuruna çıkıp böyle çılgınca, asılsız suçlamalarda bulunmaya nasıl cüret edersin? Buradaki hiç kimse sana inanmıyor-"

"Var," diye teklif etti Nick.

"Karılarınızın yarısıyla düşüp kalkmış bir pislik ve çapkının sözü mü?" Green başını sallayarak beyefendilerle alay etti. "Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum Beauchamp, ama kanıtın yok ve bu yüzden bu affedilmez iftira için seni mahkemede göreceğim."

"Hmm. Kanıt. Şey." Kollarını göğsünde kavuşturdu, bundan oldukça keyif alıyordu. "Belki meslektaşınız hafızanızı tazelemenize yardımcı olabilir. Montgomery! Getirin onu!"

Kapı açıldı ve Trevor içeri girerek korkmuş mahkûmlarına odaya kadar eşlik etti.

Ezra Green ve Charles Vincent birbirlerini gördüklerinde, her ikisinin de yüzündeki tanıma ifadesi açıldı.

Green kısa bir süre bayılacak gibi oldu.

"Şimdi hatırladın mı?" Beau sordu.

Green Beau'ya baktı, ifadesi buz gibi bir öfke maskesine dönüştü. "Bu adamı daha önce hiç görmedim."

"Elbette yaptınız. O da bunu itiraf edecek. Komplonuz için onu tek başına asmaya razı olmuşken neden olmasın ki? Tek soru şu: Başbakan'ı öldürmesi için 'suikastçımızı' tutma planını ilk yapan siz miydiniz yoksa Profesör Culvert mı?" diye sordu Nick'e rahat bir hareketle.

"Neden Liverpool'u öldürmek istesin ki?" Prinny şaşkınlıkla sordu.

"Neden, gerçekten. Çünkü o gizli bir devrimci.

akıl hocası Ekselanslarının ayak izlerini takip etti. Tek kurşunla, bir taşla iki kuş vurabilirdi. Sadece kendisinin ve yandaşlarının tiran olarak gördüğü bir adamdan kurtulmakla kalmayacak, aynı zamanda suikastı Forrester aracılığıyla bizim üzerimize yıkarak Tarikat'ı da bu süreçte mahkûm ettirebilirdi. Neyse ki hepimiz ve Lord Liverpool için, bu başından beri bir Tarikat operasyonuydu."

Ezra Green'in çenesi düştü.

Beau gülümsedi ve onu yola çıkardı.

"Hepinizin canı cehennem!" Green hırladı ve eğilerek botunun içine gizlediği küçük tabancasını çıkardı. "Tiranlara ölüm!"

Beau çoktan harekete geçmiş, Green ürkmüş Naip'in büyük ve kolay hedefine nişan aldığı anda havaya sıçramıştı. Silah patladığında Beau onu yere düşürdü. Görkemli salonun etrafındaki bakanlar şok içinde haykırdı ve Beau, Green'i zapt etmeye çalışırken Carissa'nın silah sesiyle içeri koştuğunu belli belirsiz fark etti.

Suratına indirdiği yumrukla onu bayılttı ve bu onun için düpedüz katartık bir etki yarattı. Kahretsin, ama bunu haftalardır yapmak istiyordu.

Sonra göğsü kabarak omzunun üzerinden baktı ve Prinny'nin iyiydi.

Gördükleri karşısında nefesini tuttu.

Nick'in kanaması vardı. Beau silahlı adamla mücadele ederken, Nick de prensi korumak için koşmuştu. George'a isabet etmesi beklenen kurşun, paralı askerlerinin orta kısmına saplanmıştı.

Nick yere düştü.

Trevor, Charles Vincent'ı içeri dalan saray muhafızlarının gözetimine bıraktı. Nick'in yanına uçtu ve cilalı zeminde kayarak onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Seni gözü kara-"

"Kapa çenen. Yapmak zorundaydım. Kral olacak." Yarasını kavrayan Nick'in parmaklarının arasından kan akıyordu. "Trev," diye homurdandı, "bunu

Beni affediyor musun?"

Trevor duygularına hâkim olamayarak, "Hayır, eğer şimdi ölmeye kalkarsan," diye karşılık verdi. "Sakın denemeye kalkmayın, yoksa yeraltı dünyasına inip kışınıza tekmeyi basarım."

Nick bu şaka karşısında zayıfça gülümsedi ama gözlerini kapadı. "Denediğini görmek isterim."

Beau diğer ikisine katılıp bir cerrah çağırımları için bağırırken Carissa şaşkınlıkla ona baktı. Bunun sevgili kocasının en kötü kâbusu olduğunu biliyordu, en iyi arkadaşının gözlerinin önünde kan kaybından öldüğünü görmek. *Lütfen, Tanrım, yaşamasına izin ver.* Nick sınır tanımayan biri olabilirdi ama Beau bunu hak etmiyordu. *Ona bir arkadaşını daha kaybettirme.*

Odadaki tüm politikacılar birbirlerine bağırırken Prens Naip dehşete düşmüş ve sarsılmış görünüyordu.

Saray muhafızları Ezra Green ve Charles Vincent'ı gözaltına alırken, kraliyet doktorları Nick'in hayatını kurtarmak için onu hızla uzaklaştırdılar. Trevor ona eşlik etti, ancak Beau ateşli bir şekilde Naip'e döndü ve Carissa'nın şokuna rağmen kocası hükümdara izin verdi.

"Şimdi anlıyor musunuz? Sadık olduğumuzu görebiliyor musunuz?" diye bağırdı ve ona doğru bir adım atarak yaklaşan askerleri telaşlandırmaya yetti. "Evlerimize el koymak mı?" diye bağırdı. "Az önce sizin için kurşun yedi! Bilmiyorsunuz bile, *efendim*, sizin uğrunuza kaç kişinin öldüğünü bilmiyorsunuz bile, İngiltere'nin uğruna! Bir saniye bile düşünmeden canlarını verirler.

-Ve sen onları kuleye mi atıyorsun? Lanet olsun size, efendim. Lanet olsun diyorum. Bu ne zaman yeterli olacak?"

Naip, kızarmış yüzünde öylesine kırgın bir öfke ifadesiyle duruyordu ki Carissa, kendisine bu şekilde hitap edilmesinden dolayı, kocasının az önce kendisi de dahil olmak üzere tüm ajanların infaz belgelerini imzalamış olmasından korktu.

Ona doğru koştu, koluna girdi ve onu sakinleştirmeye çalıştı. "Affet beni kocam, Majesteleri, lütfen!" diye yalvardı, kalbi küt küt atıyordu.

Korkunç. "Lord Beauchamp sizi azarlamaya asla cüret etmez. Arkadaşının düştüğünü görmek onu çok üzüyor."

Beau kolunu kadının kavrayışından kurtardı. "Saçmalık. Her kelimesinde ciddiydim." Ve gözlerini kaçırmadan, eğilmeden, geri adım atmadan, çenesi yukarıda, kraliyet bakışını sürdürdü.

Adam adama hükümdara baktı, ta ki sonunda hafifçe bocalayan prens olana kadar. "Peki bize ne yaptırmak istiyorsunuz?"

"Biraz omurgalı ol," diye cevap verdi. Sonra başını eğdi ama gözleri hâlâ parlıyordu. "Ekselansları," diye ekledi itaatkârca, dişlerini sıkarak.

Carissa ona inanamayarak baktı. Şimdi, kesin olarak, asılacaktı. Az önce geleceğin kralına bağırmaıştı.

Ona da küfretmişti. Kendinden geçmişti.

Mahvolduk.

Naip yavaşça Muhafız Yüzbaşısına döndü ve kararını verdi: "Ajanlarımızı Kule'den serbest bırakın."

"Ne?" diye nefes aldı, başını çevirip baktı.

Beau başını tekrar kaldırdı.

"Oyalanma dostum! Emirlerinizi aldınız!"

"Ekselansları-" Hazine bakanlarından biri onu engellemeye çalıştı.

"Beni sorgulama!" George böğürdü, sesi neredeyse bir kral gibi çıkıyordu.

"Beauchamp haklı. İşin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim." Paltosunun kuyruklarını kabarttı ve bir kez daha tahtına oturdu. "Yine de küstahça davrandım! Benim yanımda bir kez paçayı kurtardınız, efendim. Bir kez!" Tombul, mücevherli bir parmağını kaldırdı. "Arkadaşınızın hatırı için. Ama onun için endişelenmeyin," diye mırıldandı Naip. "Lord Forrester ölmek için iznimize sahip değil."

"Teşekkür ederim, Ekselansları. Teşekkür ederim." Carissa kollarını ona doladığında Beau gözlerini kapattı. Başını onunkine yasladı ve

uzun, titrek bir nefes verdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Carlton House'dan çıktıklarında Beau, kolunu rahatça onun omuzlarına dolayarak, "Düzelteyörüm," dedi. "Siz, benim küçük bilgi hanımım, tanıdığım bazı ajanlardan daha iyi bir casussunuz."

Carissa ona gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Bu doğru. Size büyük bir minnet borçluyuz. Doğru olanı yaptınız. Bunu kabul edecek kadar erkeğim. Eğer o önemli bilgiyi vermeseydiniz, kim bilir nerede olurduk?"

"Bu, sana itaatsizlik ettiğim için beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

"Elbette. Ama bu senin bugünkü kahramanlığın yüzünden değildi." Durdu ve yüzünü ona döndü, onu nazikçe omuzlarından tuttu. "Yollarımızı ayırdığımızda zaten affedilmiştin, sevgilim. Bunu söylediğimi duymadın mı?"

"Olmayabilir. Kendimi berbat hissetmekle çok meşguldüm." Onun mavi gözlerini aradı. "Söylediğini duymadığım şey," diye cüret etti, sonra cesaretini kaybetti.

"Evet?" diye sordu şefkatle.

"Sana seni sevdiğimi söylediğimde Beau, sen karşılık vermedin."

"Korkaklık."

Adamın yüzüne kararsızca baktı, kalbi hâlâ yaralı ve kırılgan hissediyordu.

Başını öne eğdi, gözlerinin içine hüznle baktı. "Seni seviyorum, Carissa."

"İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin-"

"Ama ben biliyorum." Parmak uçlarıyla çenesini yakaladı ve başını kaldırarak onu fırtınalı bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Elini tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Bu senin, aşkım. Beni ilk kez sevdiğini söylediğinde, Benton'la aramızda geçenler beni çok şaşırtmıştı. Bu şartlar altında nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bunu sadece beni manipüle etmek için söylemediğinden bile emin değildim, böylece sana kızmayacaktım. Beni parmağında oynatmaya çalışıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bunu söyledim çünkü gerçek bu. Artık sana her zaman doğruyu söyleyeceğim Beau, ne kadar zor olursa olsun. Dersimi aldım, inan bana. Aramıza daha fazla sır girmesine izin vermeyeceğim. Bu konuda sana söz veriyorum. Bana bir şans daha verirsen, bundan sonra sana karşı dürüst *olabileceğimi* göstereceğim. Seni bir daha kaybetme riskini asla almam."

"Sweeting, ihtiyacın olan tüm şanslara sahipsin ve umarım bana da aynısını verirsin, çünkü muhtemelen onlara ihtiyacım olacak."

"Elbette," diye fısıldadı yavaşça, boğazında bir yumru. Sonra bir adım daha yaklaşarak ona sarıldı. Adam kollarını onun etrafına doladı. Kadın başını onun göğsüne koydu. "Ne de olsa aşk böyle bir şey, değil mi?" diye sordu usulca. "Birbirimizi affetmek. Güvenecek cesareti bulmak."

Başını öptü ve ona sarılırken başını salladı. Sonra bir an için düşünceli bir sessizliğe gömüldü. "Biliyorsun, düğünümüzden sonra senin durumunu gündeme getirmemeyi seçtiğim için ben de biraz sorumluluk taşıyorum.

Naip'in sarayının boş, pırıl pırıl koridorunda şefkatle kucaklaşarak dururlarken, "Bu gece," dedi ihtiyatlı bir şekilde.

Ona baktı.

Ona dalgın dalgın yarım bir gülümseme verdi, düşüncelerinde kaybolmuştu. "Bu konuyu açmayarak sana iyilik yaptığımı sanıyordum. Ama başka bir anlamda, bu benim aramızda güvenli bir mesafe bırakma yöntemimdi." Başını iki yana salladı. "Belki de çok yaklaşımdan korkuyordum, seni gerçekten içime alırsam bana neler yapabileceğinden korkuyordum. Ama artık bunu istemiyorum," diye fısıldadı. "Kendimi tutmaktan bıktım. Bu aşkın bizi nereye götürebileceğini görmek istiyorum."

İkisini de şaşırtacak şekilde, onları götüreceği ilk yer ev ve düzgün bir şekilde barışmak için doğruca yataktı. Bir öpücük meseleyi çözdü.

Karşılıklı anlayış içinde birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, sonra Naip'in sarayından ayrıldılar ve bağlarını yeniden teyit etmek için nabızlarını hızlandıran bir hevesle eve koştular.

İki saat sonra, müzikli otomat saatin sesi onları uyandırdı.

Beau inledi ve yüzünü yastığa gömdü. "Ah, ben neden Şu şey var ya? Hiç susmuyor."

Carissa usulca gülerek adamın çıplak sırtının esnek kıvrımlarını okşadı. "Çünkü beni seviyorsun," diye mırıldandı, onun sevişmesiyle iyice doymuştu.

Başını yastığa koydu ve mavi gözleri usulca parlayarak ona baktı. "Evet, biliyorum."

"Bunu senden duymak hoşuma gidiyor."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı.

Kalbinin derinliklerinden gelen bir parıltıyla gülümsedi ve onu öptü. "Ben de seni seviyorum."

Onun parmaklarını yakaladı ve kendi parmaklarını onların etrafında kıvırdı. Elini yorgun bir şekilde dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Sonra da

İçini çekti, ellerini yastığa dayadı ve gözlerini kapattı. "Tüm bunların sona ermesine çok sevindim."

"Ben de," diye fısıldadı, onun altın sarısı saçlarını okşadı ve bugün ne kadar parlak olduğunu hatırlayarak huşu içinde tadını çıkardı. Geleceğin İngiltere Kralı'nın gözlerinin içine nasıl bakmış ve ona nasıl haddini bildirmişti.

Ezra Green'i, Green'in en sevdiği silahı -sözcükleri- kullanarak parçalara ayırma şekli... Beau bir avukat değil, bir savaşçı, bir eylem adamıydı.

Nick'e gelince, Tarikat ajanlarını öldürmek oldukça zor görünüyordu, özellikle de Green'in onu vurduğu silah, gizlenme kolaylığı için güçten vazgeçen küçük kalibreli bir tabanca olduğunda.

Beau ona, yakın mesafeden bile yeterince ölümcül olduğunu söylemişti; Green'e nişan almış olsaydı, cep tabancası Green'i yakaladığında Beau'yu öldürebilirdi.

Radikal bunun yerine, yaklaşık on beş metre uzakta oturan prensi hedef almayı tercih etmişti. Sonuç olarak, kraliyet cerrahları Nick'in karnındaki sert kas tabakasından küçük, yassı topu çıkarmak için derinlere inmek zorunda kalmadı. Neyse ki kurşun herhangi bir iç organı delmemişti. Tamamen iyileşecek ve Beau'nun deyimiyle övünebileceği bir yara izi daha olacaktı.

Bu arada Lord Rotherstone ve diğerleri Kule'den serbest bırakılmıştı. Beau ve Carissa'nın daha sonra eşlerinin beklediği güvenli malikanede onlarla buluşmaları için haber göndermişlerdi.

Haksız yere tutuklandıkları için hâlâ kızgın olduklarına şüphe yoktu. Ezra Green ve Charles Vincent gözaltına alınmış, Naip de Profesör Culvert ve çevresini gözaltına almaları için askerler göndermişti.

Başbakan'a kendisine yönelik suikast planının engellendiği bildirildi; ironik bir şekilde, buna duyduğu öfke, İngiltere'deki tüm Radikallere yönelik şiddetli yeni bir gerici baskıya yol açacaktı.

Culvert'ın başarmayı umduğu şeyin tam tersiydi. Komplonun arkasındaki komplocuların büyük bir kısmı çoktan tutuklanmıştı.

Her şeyin yolunda gitmesindeki tek gerçek aksaklık, kargaşayı profesyonel meraklılardan, yani gazete muhabirlerinden saklayamamış olmalarıydı.

Beau ona genellikle Tarikat'la ilgili haberleri gazetelerden uzak tutmayı başardıklarını söylemişti. Ama Ezra Green'in geri dönen ajanları rıhtımda tutuklatarak onları rezil etmek için seçtiği aleni yöntem sayesinde pek çok tanık olmuştu ve şimdi tüm Londra çalkalanıyordu. Kısacası, Inferno Kulübü'nün gerçek amacı ortaya çıkmıştı.

Artık Tarikat'ın gazetecilerle konuşmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Zavallı Vickers ve diğer çalışanlar evlerinin önünde pusuya yatmış bir düzine gazeteciyi çoktan kovalamışlardı. Skandalıdan kaçınmak buraya kadarmış, diye düşündü Carissa alaycı bir tavırla. Ancak bu durum onu telaşlandırmak yerine oldukça eğlenceli bulmuştu. Beau ise son derece sinirlenmişti.

"Bu gece diğerleriyle birlikte kır evine kaçmalıyız," dedi.

"Belki de en iyisi Cehennem Kulübü hakkındaki büyük sırrın sonunda ortaya çıkacak. Belki de sonunda hak ettiğin övgüyü alacaksın."

"Ugh," diye cevap verdi Beau. "Virgil mezarında ters dönüyor olmalı."

"Hayır. Eminim bu işi halletme tarzınızla gurur duyardı. I Biliyorum." Kolunu onun sırtına dayadı ve şefkatle okşadı. "Peki, *sen* ne biliyorsun?" diye karşılık verdi arsız bir ses tonuyla. "Sen de aşk."

Kızgın bir of çekti ama elbette haydut alayında tamamen haklıydı. "Öyleyse ne olmuş yani?" Eğildi ve adamın omzunu hafifçe ısırdı.

"Hey!" Başını şaşkınlıkla yastıktan kaldırdı. "Beni ısırdın!"

"Hak ettiğini buldun." Adamın omzunu tuttu ve onu sırt üstü yatırdı. "Şu haline bak. Karmakarışık ve davetkâr. Seni bir lokmada yemezsem şanslısın."

"Bu ses hoşuma gitti," diye mırıldandı, kadın onun yanına diz çökerken.

Güldü, adamın tahrik olduğunu hissetti, çünkü her ikisi de çıplaktı, ancak keten çarşaflar onları orada burada örtüyordu. "Sanırım öyle, lordum."

"Kızıl saçlılar! Sizinle ilk tanıştığım zamankinden bile daha şımarıksınız," dedi ellerini çıplak kalçalarında gezdirirken. "Ve ben, kendi adıma, bunu son derece büyüleyici buluyorum."

Kirpiklerini indirdi ve parmaklarını sevgiyle adamın göğsünde gezdirerek muhteşem vücudunu okşadı.

Ona duygulu bir öpücük vermek için yukarı doğru kıvrıldığında, nefes alışının derinleştiğini hissetti. Elini adamın yontulmuş vücudunda duygusal bir şekilde ilerletti. Adam onun parmaklarını yakaladı ve öptü, sonra da penisinin üzerine yerleştirdi.

Mutlu bir trans halinde onu memnun ederek, onu çeşitli ilginç yerlerinden öpmeye başladı, ta ki adam onu sırt üstü yatırıp üzerine çıkana kadar.

Çok geçmeden, saatin zarif çanlarının eğlenceli müziği, odalarından gelen coşkulu sevişme çığlıklarına karıştı.

Ancak bu kez, hayatlarının tüm günlerini, saatlerini ve dakikalarını birlikte geçireceklerini bildiklerinden, ikisi de melodiye en ufak bir dikkat göstermedi, birbirlerinden zevk almakla meşguldüler.

Sonsöz

Elden bir şey gelmezdi. Tarikat umutsuzca ifşa olmuştu. Cehennem Kulübü'nün gerçek amacı tüm ülkede bilindiğinden, Kraliyet'in onları kahraman yapmaktan başka çaresi yoktu.

Ezra Green'in onları asmak için ifşa etmek istediğı tüm gizli eylemler ve çeşitli görevler, bunun yerine İngiliz halkını dehşete düşürmüştü. Belki de bu şok edici ifşaat İngilizlerin o ironik mizah anlayışına uygundu; tüm dünya Dante House'un çapkın lordlarının en ahlaksız çapkınlar olduğuna inanırken, onlar gizliden gizliye ulusu cesurca koruyorlardı. Hikaye büyüdü. Kendi işleriyle ilgilenen ajanlar sokaklarda alkışlandı. White's'ta etrafları sarıldı, çeşitli balo salonlarında çeteleştiler. Hiçbir yere gidemiyorlar ya da hiçbir şey yapamıyorlardı çünkü tüm sadık hizmetlerinden sonra şimdi ünlü olmanın çıldırtıcı cezasına katlanmak zorundaydılar.

Karıları bile kurtulamamıştı. Carissa'nın biraz kötü şöhretin var olmanın doğal bir parçası olduğunu kabul etmesi iyi bir şeydi.

skandal vikontuyla evlendi.

Tüm eşler, kadın moda dergileri tarafından o gün ne giydiklerine dair röportajlara tabi tutuldular. Daphne, sabırlı yaratık, elbette her zamanki soğukkanlılığıyla tüm bunların üstesinden geldi. Ancak saçmalıklar öyle bir noktaya geldi ki, Warrington'ın "İlahi" Düşesi Kate, babasının gemisinin güvertesinde denizciler arasında çocukken öğrendiği birkaç kelimeyi haykırdı ve kapıyı yüzlerine çarptı.

Westwood Kontesi Emily daha da açık sözlüydü; gazeteciler onu ve Drake'i kır evlerinde rahatsız etme cüretini gösterdiklerinde ok ve yayına başvurdu; bu tehdit gazetelerde "büyüleyici" olarak yorumlandı. Bu arada, Leydi Falconridge'in hamileliği genel bir takıntı haline geldi ve bir ebeveyn olarak uzmanlığı için kendisine danışıldı. Elbette bu görüşme sırasında küçük Thomas salonda vahşi bir Kızılderili gibi koşturup duruyordu. Önemli değildi. Tüm hatalar affedildi. Söyledikleri her şey o an için zekiceydi.

Tüm İngiltere onlara aşıktı. Bir Aziz heykelinden bahsediliyordu. Başmelek Mikail'in onuruna bir kasaba meydanının ortasına dikilecekti. Ancak Vauxhall'da onların maceralarını konu alan yeni bir müzikal pandomim duyurulduğunda ve her yerde "Havai Fişekler, Patlamalar ve Nefes Kesen Cesaret Gösterileriyle En Dramatik Gösteri" diye afişlerle ilan edildiğinde, Prinny umutsuzluk içinde ellerini havaya kaldırdı.

Bu hikâye Majestelerinin umduğu gibi sessizce geçip gitmeyecekti. Bu karmaşa hakkında bir şeyler yapılmalıydı. O zaman belki de bu piçlere nasıl haksızlık ettiğini her gün hatırlatmak zorunda kalmazdı. Zaten yeterince sevilmeyen biriydi.

İç çekerek Başpiskopos'u çağırdı.

Artık Westminster Abbey'de tüm ihtişam ve törenle onurlandırılacakları gün gelmişti.

Bundan sonra, Tanrı'nın izniyle, dünya (Prinny'nin bakış açısına göre) onlar hakkında çenesini çoktan kapatacak ve (onların bakış açısına göre) nihayet, gerçekleşmesine yardımcı oldukları barış döneminin tadını çıkarmaları için onları rahat bırakacaktı.

Üniformalı askerler muhteşem kilisenin ön tarafında sıra halinde dururken, Tarikat'ın ileri gelenleri de yan tarafta oturuyordu.

En güzel kıyafetlerini giymiş olan hanımlar ön sıralardan töreni izlediler, kocalarıyla gurur duyuyorlardı. Yaşanan her şey kadınlar arasındaki bağı daha da güçlendirmişti. Kardeş gibi olmuşlardı. Carissa, Kate ve Daphne'nin arasına oturmuş, geleceğin İngiltere Kralı'nın sırayla her erkeğe madalya takmasını gözleri yaşlı bir şekilde izlerken ellerini sıkıyordu.

Nick'in bile bugün katılmasına izin verilmişti.

Gerçekten de, güvenilir Çavuş Parker bile özel nişanlarla ödüllendirildi. Abbey'nin büyük orgu ve korusu İskoç gaydacıların asil melodileri eşliğinde müzik çalarken, ordunun tüm seçkin kollarının temsilcileri saygılarını sunmak üzere hazır bulunuyordu. Aralarında minnettar bir Başbakan olan Lord Liverpool'un da bulunduğu sayısız parlamento lideri törene katıldı.

Tarikatın yıllar boyunca tahtlarını korumaya yardımcı olduğu çeşitli taçlı liderler tarafından da elçiler gönderilmişti.

Tüm bu tantananın ortasında, yaptıkları onca şeyden, edindikleri onca düşmandan sonra tüm kimliklerinin açığa çıkmasından duydukları tedirginliği kendi aralarında özel olarak tartışmışlardı. Ama ne yapabilirlerdi ki? Kimlikleri ortaya çıkmıştı; kedi çantadan çıkmıştı.

Kendilerini ve birbirlerini Tarikat'ın kendi başının çaresine baktığı konusunda temin etmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Her zaman olduğu gibi birbirlerini kollayacaklardı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Bu bayanlar için de geçerliydi.

Carissa göz ucuyla Kate'in Canavar'ına bir öpücük kondurduğunu, Daphne'nin de bir mendille gözlerini sildiğini gördü.

Naip, erkeklerin sırası boyunca yürüyüp her birini tebrik ettikten sonra tören sona erdi.

Erkekler hanımlara katılmaya çalıştı ama etraflarını saran iyi dilekçiler ve minnettar hayranlar denizi ilerlemelerini yavaşlattı. Beau kalabalığın arasından ilerlerken Carissa, tören boyunca birlikte oturmuş olan anne ve babasını gördü.

Belki de Lockwood Kontu ve Kontesi'nin bugün desteklerini göstermek için bir araya gelmelerinin nedeni sadece oğullarıyla duydukları gurur değildi. Beau'yla birlikte Carissa'nın hamileliğini duyurduklarından beri daha iyi anlaşıyor gibiydiler.

Beau haberi duymaları için onları aynı odaya girmeye zorladı, sonra da anne ve babasına, doğacak torunlarıyla vakit geçirmek istiyorlarsa, makul bir örnek olmaları ve çocuk gibi davranmamaları gerektiğini sert bir şekilde söylemişti. O zamandan beri her şey şaşırtıcı derecede sorunsuz ilerliyordu. Yaşlı çift bir kez daha geçici olarak tanışıyor gibi görünüyordu.

Lord ve Leydi Lockwood uzun ve gösterişli koridordan Abbey'nin devasa kapılarına doğru ilerlerken Carissa da Denbury Amca ve ailesini kalabalığın içinde gördü.

Jo Teyze kızların, Leydi Joss ve Leydi Min'in arasında yürüyordu. Dersini almış olan göz alıcı Kontes d'Arras, bir yeğeninin daha yoldan çıkmasına izin verecek değildi. Zavallı Bayan Trent'in bu müthiş güzelleri kontrol altında tutma çabalarına nihayet biraz dış göstermeye başlamak için öne çıkmıştı. Ne de olsa kızların kendi anneleri bunu yapmayacaktı.

Akrabaları dışarı çıkarken Carissa gülümsedi. Onları daha sonra fetheden kahramanlar için verilecek resepsiyonda görecekti.

Ancak Nick'in törenin bu bölümüne katılmasına izin verilmeyecekti. günün şenlikleri. Tören sırasında çalan Tarikat'ın kaslı gaydacıları, muhafız olarak ikiye katlandı. Yoldan çıkanlara eşlik edeceklerdi.

Baron Forrester, onu hücreğine geri koymak için Tarikat'ın İskoçya'daki merkezine geri döndü.

Hücrede en az iki yıl.

İri yarı, etekli kavalieri onu dünyanın gözü önünde zincire vurmama onurunu gösterdiler ama Nick arkadaşlarına veda etmek için Carissa'nın durduğu yerden kısa bir mesafe ötede durakladı. Üç eski ekip üyesi yakınlarda alçak sesle konuşuyorlardı.

Pek bir şey duyamıyordu, ayrıca kulak misafiri olmamaya çalışıyordu. Ama yüzlerindeki ifadeden Nick'in Beau ve Trevor'dan son bir kez özür dilediğini anlayabiliyordu.

"Hapishanede iyi şanslar," dediğini duydu Beau'nun siyah saçlı arkadaşına, sonunda. "Merak etme, sık sık yazacağız. Seni unutmayacağız."

"Teşekkürler. Bu benim için orada çok şey ifade ederdi." El sıkışmalar ve kucaklaşmalar gerçekleşti.

"Seni özleyeceğim dostum," diye itiraf etti Trevor. "Kendine iyi bak."

"Sen de aynısını yap. Mutlu ol," diye yanıtladı. "Ve ikiniz de kendinize iyi bakın."

hanımlarınız a iyi bakın." Nick onlara çapkınca bir göz kırptı ve böylece Muhafızlar onu götürdü. Beau, Trevor'la birlikte askerlerin takım arkadaşlarını dışarı çıkarmalarını izlerken ellerini ceplerine sokup hüzünlü bir bakış attı. Sonra bakıştılar.

"Sence iyi olacak mı?" Trevor sordu.

"O Nick," dedi Beau. "Oldukça dayanıklıdır. Ona bir şey olmaz." Sonra arkadaşını dürttü. "Peki ya sen?"

"Ben eve gidiyorum. Beni bekleyen bir bayan var. Yeni ev neredeyse tamamlandı. Gerçek hayatım nihayet başlayabilir." Trevor gülümsedi, gri gözleri parlıyordu ve kendine rağmen onu dinleyen Carissa onu oldukça yakışıklı buldu, özellikle de kirli sakalını kestiği için. Ancak ilginç bir şekilde saçlarını uzun tutmuştu, bu da onu oldukça tehlikeli ve biraz da vahşi gösteriyordu. Şu anda saçları bir sıra halinde arkadan bağlanmıştı.

Beau onu sırtından alkışladı. "O zaman seni tutmayayım. Git Laura'nı bul. Ama düğününde sağdıcın olmayı umuyorum."

"Tabii ki. Hâlâ bana sahip olması şartıyla."

"Ne?" Beau itiraz etti. "Herhangi bir şüphe olabilir mi? Elbette olacak. Özellikle de artık ünlü bir kahraman olduğun için," diyerek koluna bir yumruk indirdi.

Trevor geniş omuzlarını silkti. "Uzun zamandır benden haber almadı, hepsi bu."

"Merak etme dostum. Eminim onu seni beklerken bulacaksın. Onu bıraktığın yerde. Ve işte beni beklediğini gördüğüm bir hanımefendi," diyerek Carissa'yı selamladı. Kollarını ona doladı ve şefkatli bir öpücük verdi.

"Orada hepiniz harikaydınız," diyerek onları tebrik etti.

"Evet, oldukça öyleydik, değil mi?" Dışarı çıktıklarında Beau çizdi.

Tüm grup Westminster Manastırı'nın kutsal alacakaranlığından aydınlık açık havaya çıkarken bahar gün ışığı vitray pencerelerden parlıyordu.

Kulelerin etrafını saran uçsuz bucaksız gökyüzü pırıl pırıl bir maviydi. Yerleşik güvercin sürüsü kiliseden havalandı ve şehrin üzerinde özgürce uçtu. Onları izlerken Beau boğazının beklenmedik bir şekilde sıkıldığını hissetti.

O ve savaşçı kardeşi manastırın eşiğinde durup kuşların dağılışını izlediler. Kuşlar uçup gittikten sonra, adamlar sessiz ve metanetli bir anlayışla birbirlerine baktılar. Mücadele gerçekten sona ermişti. En azından onlar için. Görevlerini yapmışlardı ve sonrasını temizlemek biraz zaman almıştı ama sonunda gerçekten özgürdüler.

Çocukluklarından beri taşıdıkları gerginlik üzerlerinden hafiflemeye başlamıştı. Karşılaştıkları tüm savaşların, bir şekilde geçtikleri tüm sınavların yaraları hâlâ üzerlerindeydi. Sonunda sadece hayalini kurdukları gün gelmişti. Diğer tarafa geçtikleri gün.

Beau bunun gerçekten olacağına inanmayı neredeyse bırakmıştı. Ama işte, başlarına gelmişti. Yaşamak için yepyeni bir yol öğrenmek zorunda kalacaklardı.

Karşılıklı anlayış içinde birbirlerine bakarlarken, her birinin gözlerinde ilerideki hayata dair bir merak kıvılcımı parlıyordu; maceranın daha yeni başlayıp başlamadığını merak eden bir pırıltı.

Sonra Kate'in neşeli komutu düşünceli sessizliklerini bozdu. "Haydi, sizi aşağılıklar, canlı görünün! Kendi partimizi kaçıracamız!" Sonra eteklerini kabarttı ve arabaları düzenleyerek önlerinden yürüdü.

Arkadaşlardan birkaçı Rohan'a gülümsedi.

"Pek düşes gibi değil, değil mi?" Max gözlemledi.

"Korsanın kızı," diye mırıldandı Rohan ihtiyatlı bir gülümsemeyle diğerlerine. "Ve onu başka türlü istemezdi," diye ekledi Jordan ve Beast başıyla onayladı.

"İyi bir hanımefendi isteyen Max'ti. Ve sen bir tanesine sahip oldun," diye ekledi Daphne'ye başıyla selam vererek.

Max onu omzundan alkışladı. "Dostum, benim 'güzel bayanımın' bir tarafı var

hayal bile edemezsiniz. Denemeni de önermem." Rohan güldü. "Aklından bile geçirme kardeşim."

Sonra Mara küçük Thomas'ı Jordan'ın yanına getirdi. İki yaşındaki çocuk kendini üvey babasının kollarına bıraktı. Jordan onu omuzlarına aldı, böylece Thomas tüm insanları görebiliyordu, Drake ve Emily ise çocukluklarından beri olduğu gibi kol kola dışarı çıktılar.

Arabalarını beklerken Max tekrar gökyüzüne baktı. Beau diğer takım liderinin ne düşündüğünü bildiğini hissetti.

Keşke Virgil burada olsaydı.

Yaşlı İskoç'un yokluğu aralarında bir boşluk bırakmıştı. Ama en azından adamlar Almanya'ya gittiğinde onun ölümünün intikamı alınmıştı.

Jordan üvey oğlunu kucağına alırken anlamlı bir bakışla, "Eminim izliyordur," diye mırıldandı.

Beau alaycı bir şekilde gülümsedi. "O zaman hepimiz en iyi şekilde davransak iyi olur."

"Olduğu gibi!" Carissa tekrar onun yanına gelerek sesini yükseltti.

"Evet," diye mırıldandı gülümseyerek, "olduğu gibi." Kolunu ona dolayarak başını öptü. Sonra hep birlikte kutlamaya başlamak üzere yola çıktılar.

OceanofPDF.com

Bonus Sahne!

***Lord Trevor Montgomery'ye bundan sonra
ne olacağını öğrenmek için okumaya devam
edin,
Cehennem Kulübü devam ederken. . .***

Eve Dönüş

Lord Trevor Montgomery çiçekleri arkasından öyle bir kavradı ki neredeyse saplarını koparacaktı. "Leydi Laura evde mi?" diye tekrar sordu, çünkü Bayne ailesinin uşağı öylece durmuş, hayalet görmüş gibi ona bakıyordu. "BEN-" Zavallı hizmetçi ağzını aniden kapattı, sonra kapıyı açtı başka ne yapacağını bilmeyen bir adam havasıyla onu aradı.

Trevor, kalbi heyecanla çarparak içeri adım attığında, buradaki meselelerin bıraktığı gibi olmadığına dair ilk ipucunu aldı.

Önce üst kattaki piyanoda çalınan h a r e k e t l i bir melodi duydu - eğer doğru hatırlıyorsa, enstrüman üst kattaki misafir odasında duruyordu.

Buna bir kız kahkahası eşlik etti; o tanıdık ses yüzüne bir gülümsemenin başlangıcını getirdi. Laura'nın güzelliği buydu. Çok kaygısızdı, gördüğü tüm çirkinliklerden etkilenmemişti.

Ve sonra daha derinden gelen bir ses -masal- kahkahasına katıldı.

Trevor dondu kaldı, yukarı doğru bakan bakışları merdivene odaklandı.

Ne oluyor be?

Uşanın yüzü kızardı ve özür dilercesine ona baktı, üst kattan gelen iki ses neşeli bir düet halinde uyum sağlamaya başlayınca biraz irkildi.

Bir aşk şarkısı.

Trevor kıpırdamadan durdu. "Kim o?" diye sordu öldürücü bir sessizlik tonuyla.

Uşak yutkundu. "Çok özür dilerim lordum. Bu, şey ..."

Gözlerini kısmış, bekliyordu.

"Leydi Laura'nın yeni nişanlısı," diye ağzından kaçırdı dehşete kapılmış hizmetçi. "Yeni nişanlısı mı?" diye yankılandı şok olmuş bir fısıltıyla.

"Özür dilerim lordum, zavallı kız öldüğünüzü sandı! Hepimiz öyle düşündük," diye fısıldadı kahya. "Eminim size çok yakında söyleyecekti-"

Trevor ondan sonra neredeyse hiçbir şey fark etmedi.

Düetleri üst kattan şakacı bir şekilde devam ederken, Laura gerçekten de onun öldüğünü düşündüyse bile, ölümüne o kadar da üzülmüş gibi görünmediğini fark etmekten kendini alamadı.

Aman Tanrım.

İhanet neredeyse nefesini kesiyordu. Birden kendini hasta hissetti. Elini uzattı ve uşanın onu getirmesini engelledi, çünkü gördüğü anda yeni nişanlısının şahdamarını koparmamak için kendine güvenmiyordu. "Kim o?" diye sordu alçak bir hırıltıyla.

Kâhya ona adını söylemişti ama Trevor bu adamın adını hiç duymamıştı.

Sonrasında bildiği tek şey, kaldırımında sersemlemiş bir halde durduğuydu.

Dünya dönüyordu ve bunun nedeni dün gece Westminster Abbey'deki törenin ardından verilen resepsiyonda içtiği yüksek miktarda likör değildi. Arkadaşlarıyla, fetihçi kahramanlarla birlikte kafayı bulmuştu.

En tatlı ödülü almaya geldiği bugün zaferin devam etmesini bekliyordu. Ama bu en hafif tabiriyle kaba bir uyanıştı. Bu nasıl olabilirdi? O kadar titizlikle planladığı her şey ...

Uzun zamandır beklediği yeni hayatı.

Güzel, yeni bir evde güzel bir eşle normal, düzenli bir yaşam şansı ...
Gitti.

Puf.

Hepsi bir hiç için. Buna inanamıyordu. Önce Nick onu bir mahzene kapatmış, sonra da Kraliyet onu ve diğer ajan arkadaşlarını kurtların önüne atmıştı. Ve şimdi Laura bile sadakatsiz olduğunu kanıtlamıştı.

Tam olarak ne zaman onu beklemekten vazgeçip hayatına devam etmeye karar verdiğine dair binlerce sorusu vardı. Ama şimdi bunları soramayacak kadar şaşkın ve öfkeliydi. Ayrıca, bunun hiçbir önemi olmadığına dair çok karanlık ve acı bir his vardı içinde.

Son birkaç acımasız savaş yılı boyunca onu bir arada tutan hayal, yerde parçalara ayrılmış bir şekilde yatıyordu. "Yeni nişanlın mı?" diye fısıldadı kendi kendine.

Nereye gideceğinden ya da ne yapacağından emin olamadan Mayfair'in şık caddesinde körlemesine yürümeye başladı ve çiçekleri hâlâ elinde tuttuğunu fark edince durakladı. Öyle bir şaşkınlık içindeydi ki, çiçeklerin nasıl olup da elinde olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu.

Harlequin gülleri: aptalca şeyler. Gösterişli. Parlak pembe ve beyaz çizgili.

En sevdiği.

Narin elini incitmesin diye dikenleri ne kadar da dikkatle çıkarmıştı!

Birden başını arkaya eğdi ve en acı, en alaycı kahkahasını attı. *Aptal!*

O lanet şeyleri sokağa atmaya başladı.

Bırakın araba atları tarafından çiğnensinler, pislensinler, diye düşündü öfkeyle ama göz ucuyla az önce yanından geçtiği hüzünlü figürü fark etti. Yırtık pırtık bir şala sarınmış, yoksul görünümlü yaşlı bir kadın. Son birkaç saattir yerleri fırçalıyormuş gibi görünüyordu. Ferforje çitlere yaslanmış, muhtemelen dolmuşu bekliyordu.

Durdu. Arkasını döndü. Ona doğru gitti ve tek kelime etmeden çiçekleri uzattı ve görünüşe göre onu derinden sarstı. "Benim için mi? Oh, oh, aman Tanrım! Ne kadar nazıksın, sevgili oğlum!" diye haykırdı yaşlı, çelimsiz büyükanne, gözleri parlayarak. Gözlerinden yaşlar boşandı.

Bu onu bir şekilde alçalttı, kendine odaklanmasını engelledi. Gülümsemeyi pek beceremedi ama yaşlı kadına saygıyla başını salladı ve yoluna devam etti.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve yine de, garip bir şekilde, o güller onun elinden çıktığı anda kendini daha hafif hissetti.

Karısı olmasını istediği kadın onu bu kadar az umursayabilseydi, O zaman belki de ucuz atlatmıştı. Belki de Laura onun amacına hizmet etmişti ama kafasında onu ayakta tutan bir hayalden başka bir şey değildi. Belki de başından beri bir hayaldi. Şimdi ne olacak? diye merak etti, ne yapacağını bilemez halde.

Şimdi ne olacak?

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu,

Skandal Vikont'umu okuduğunuz için teşekkür ederim. Ayrılmadan önce, bu hikayenin arkasındaki gerçek tarihsel ilhamın bir kısmını bilmek isteyebileceğinizi düşündüm. Bu hikâyedeki kötü adamlar arasındaki "kötü işler", Avam Kamarası'na girerken güpegündüz vurularak öldürülen Başbakan Spencer Perceval'in 1812'deki suikastından geliyor. Başbakana düzenlenen suikastı, bir grup müstakbel devrimcinin Kral George IV'ün (nam-ı diğer Prinny, krallığının ilk yılında) tüm kabinesini havaya uçurmayı planladığı 1820 Cato Sokağı Komplosu ile birleştirdim. Cato Sokağı Komplocularından birkaçı, ilginç bir şekilde, vatan haini olarak Londra Kulesi'ne gönderilen son kişilerdi.

Ayrıca, Londra'daki Madame Tussaud's Balmumu Müzesi'ni ziyaret etmiş olan herkes, bu hikayedeki balmumu eserlerin ilham kaynağı olarak burayı (ve ünlü, korkunç Korku Odası'nı) şüphesiz tanıyacaktır. Madame Tussaud

İlk olarak 1770'lerin Paris'inde balmumu modeller yapmayı öğrendi ve daha sonra Versailles Sarayı'nda 16. Louis'nin kız kardeşine sanat öğretmeni oldu. Bu onu Fransız Devrimi patlak verdiğinde aksiyonun tam ortasına yerleştirdi. Giyotin kurbanlarının benzerlerini yapmak zorunda kaldı, buna daha ünlü talihsiz ruhların (kraliyet ailesi gibi) kesik başlarının kopyalarını yapmak da dahildi, böylece çeşitli yerlerde mızraklar üzerinde sergilenebileceklerdi - ölümlerinin kanıtı.

Sanatçının 1802'de İngiltere'ye vardığında kendine yeni bir hayat kurmaktan memnun olduğuna şüphe yok. Sonraki otuz üç yıl boyunca balmumu eserlerinden oluşan sergisi, 1835'te Londra'daki Baker Street'te açılana kadar gezici bir gösteri olarak kaldı ve bugün hala orada duruyor - iddiaya göre Marie Antoinette'in başını kesen gerçek giyotin bıçağını da içeriyor! Hayret bir şey.

Daha mutlu bir not olarak, birçok okuyucu bana yazarak daha fazla Cehennem Kulübü hikayesi olup olmayacağını sordu. Muhtemelen şimdiye kadar tahmin ettiğiniz gibi, cevabım evet!

Az önce okuduğunuz hikaye, önceki dört bölüm ile Beau'nun ekibinin üyelerine odaklanan son set arasında bir köprü görevi görüyor. (Eğer kaçırdıysanız, ilk dört kitap sırasıyla şöyledir: *Benim Kötü Markizim*, Max ve Daphne; *Benim Tehlikeli Düküm*, Rohan ve Kate; *Benim Dayanılmaz Kontum*, Jordan ve Mara; *Benim Acımasız Prensim*, Drake ve Emily).

Drake'in hikâyesinde o iğrenç Promethean'ların işi bittiğine göre, kahramanlarımızın geri kalanı artık dikkatlerini gönül meselelerine çevirmekte özgürler. Sırada Trevor'ın kitabı var, gerçi onu en son bıraktığımızda işler onun için pek parlak görünmüyordu, zavallı dostum. Kötü çocuk Nick büyük finalimiz olacak, ama korkarım önce Tarikat'ın İskoç zindanında biraz zaman geçirmesi gerekiyor.

Her iki hikâye için de henüz bir başlık ya da yayın tarihi yok, ancak web sitemi (www.gaellenfoley.com) ziyaret ederseniz, aylık e-bültenime kaydolabilir ve haberlerimden ilk siz haberdar olabilirsiniz. Ayrıca önceki tüm kitapların Birinci Bölümlerini de orada bulabilirsiniz.

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Umarım Beau ve Carissa'nın hikayesini beğenmişsinizdir. Sizi eğlendirmek her zaman bir zevk ve ayrıcalıktır.

Her zaman en iyisi,
Gaelen

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

GAELEN FOLEY on sekiz zengin, seksi ve dramatik Regency tarihi kitabının yazarıdır. Kitapları birçok ödöl kazanmış, birçok dilde yayımlanmış ve düzenli olarak *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Üniversite aşkı kocası Eric ve Bingley adında şımarık bir bichon frise ile Pennsylvania'da yaşamaktadır. Gaelen, romanları ve kitaplarının geçtiği romantik Regency dönemi hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen onu internette www.gaelenfoley.com adresinde ziyaret edin.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

Gaelen Foley tarafından

Benim Skandal
Vikontum Benim
Acımasız Prensım
Dayanılmaz Kontum
Tehlikeli Düküm
Hıznır Markizim

OceanofPDF.com

Avon Books olarak, romanlarımıza olan tutkunuzu biliyoruz: Romanlarımızdan birini okuduğunuzda, kendinizi daha fazlasını isterken buluyorsunuz.

Sizi tempi ile ...

- Yaklaşan yayınlarımızdan alıntılar.
- Yazarların kişisel fotoğraf albümleri ve kitap listeleri de dahil olmak üzere eğlenceli ekstralar-
- En sevdiğiniz haberin perde arkası şemalar ve seriler.
- Ücretsiz kitap kazanma şansı için Sweepstaks, romantik kaçamaklar ve diğer eğlenceli ödüller.
- Yazarlarımızdan ve editörlerimizden yazma ipuçları-
- Yazarlarımızla bir blog oluşturun ve neden romantizm yazmayı seviyorum.
- Romanlarımızın sayfalarında yer almayan özel içerikler.

bize katılın
www.avonbooks.com

we-w.avon romantizmi

4vcr boolc4 err sodd veya pk"Şt ealt I -000-337-37-61 Fa oedcr.

FTH 1111

These unforgettable stories only take a second
to buy and give you hours of reading pleasure!

Go to *www.AvonImpulse.com* and see what we
have to offer.

Available wherever e-books are sold.

OceanofPDF.com

Kopyalama hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bonus bölümün telif hakkı © 2013 Gaelen Foley'e aittir

SKANDAL VIKONTUM. Telif Hakkı © 2012 Gaelen Foley tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Epub Baskı EKİM 2012 ISBN: 9780062075765

Basılı Baskı ISBN: 9780062075932

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20th Floor

Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.